douglas preston

codicele

„Combinația perfectă între thriller și romanul de aventuri."

LIBRARY JOURNAL

Web: http://www.virtual-project.eu/

Forum: http://virtual-project.org.es/

douglas preston

codicele

rao international publishing company

DOUGLAS PRESTON
The Codex

Pentru Aletheia Vaune Preston
şi Isaac Jerome Preston

Mulțumiri

Există cineva, mai presus de toți ceilalți, căruia trebuie să-i mulțumesc pentru existența acestui roman, iar acesta este bunul meu prieten și neprețuitul Forrest Fenn: colecționar, învățat și publicist. Nu voi uita niciodată prânzul nostru, cu mulți ani în urmă, în Dragon Room din Pink Adobe, când mi-ai spus o poveste ciudată, dându-mi astfel ideea acestui roman. Sper că am folosit ideea respectivă la adevărata ei valoare.

După ce l-am pomenit pe Forrest, consider că este necesar să fac o precizare: personajul meu, Maxwell Broadbent, este în întregime fictiv. În ceea ce privește personalitatea, caracterul, etica și valorile familiale, cei doi sunt complet diferiți, fapt pe care doresc să-l subliniez pentru oricine ar avea impresia că recunoaște un *roman à clef* în această carte.

Cu mulți ani în urmă, un tânăr editor a primit un manuscris pe jumătate terminat, numit *Relicva,* de la un cuplu de scriitori necunoscuți; a cumpărat manuscrisul și le-a expediat scriitorilor o modestă scrisoare editorială, subliniind modul în care considera el că romanul trebuie rescris și terminat, scrisoare care i-a propulsat pe cei doi autori pe drumul

autorilor de bestselleruri, precum şi spre un film de locul întâi în box-office. Acest editor era Bob Gleason. Îi datorez foarte mult pentru acele vremuri de început şi pentru faptul că a îndrumat terminarea acestui roman. În aceeaşi măsură, aş dori să-i mulţumesc lui Tom Doherty pentru că a primit înapoi cu braţele deschise un fiu risipitor.

Aş vrea să-i mulţumesc aici incomparabilului domn Lincoln Child, cu adevărat jumătatea cea mai bună din parteneriatul nostru literar, pentru excelentele şi pertinentele sale critici asupra manuscrisului.

Îi datorez multă recunoştinţă lui Bobby Rotenberg, nu numai pentru ajutorul susţinut dat în privinţa personajelor şi a poveştii, dar şi pentru marea şi îndelunga sa prietenie.

Vreau să le mulţumesc agenţilor mei, Eric Simonoff, de la Janklow & Nesbit din New York, şi Matthew Snyder, din Hollywood. Îi mulţumesc lui Marc Rosen, pentru că m-a ajutat să dezvolt unele dintre ideile acestui roman, şi Lyndei Obst, pentru felul în care i-a întrevăzut potenţialul într-o prezentare de şapte pagini.

Îi sunt profund îndatorat lui Jon Couch, care a citit manuscrisul şi a făcut multe sugestii utile, mai ales în ce priveşte instrumentele de luptă şi armele de foc. Niccolò Capponi mi-a oferit câteva dintre ideile sale întotdeauna strălucite cu privire la mai multe scene dificile din carte. De asemenea, îi sunt dator lui Steve Elkins, care caută adevăratul Oraş Alb în Honduras.

Mai multe cărţi mi-au fost de ajutor în timp ce am scris *Codicele,* mai ales cea a lui Redmond O'Hanlon, *In Trouble Again* („Din nou, probleme"), şi *Sastun: My Apprenticeship with a Maya Healer* („Sastun: Ucenicia mea cu un tămăduitor maya"), de Rosita Arvigo, o carte excelentă, pe care i-o recomand oricui este interesat de medicina maya.

Fiica mea, Selene, a citit manuscrisul de mai multe ori şi mi-a oferit observaţiile ei de excepţie, pentru care-i sunt profund recunoscător. Şi vreau să-i mulţumesc soţiei mele,

Christine, şi celorlalţi copii ai mei, Aletheia şi Isaac. Vă mulţumesc tuturor pentru dragostea cu care m-aţi înconjurat tot timpul, pentru bunătatea şi sprijinul fără de care această carte, ca şi celelalte lucruri minunate din viaţa mea, nu ar exista.

1

Tom Broadbent trecu de ultimul colţ al aleii şerpuite şi-şi văzu cei doi fraţi care aşteptau deja în faţa uriaşelor porţi din fier ale conacului Broadbent. Philip, nervos, îşi scutura scrumul din pipă, ciocănind cu ea într-unul dintre stâlpii porţii, în timp ce Vernon apăsa cu putere de câteva ori pe sonerie. Casa se întindea în faţa lor, tăcută şi mohorâtă, înălţându-se de pe vârful unui deal precum palatul unui paşă, cu lucarnele, hornurile şi turnurile aurite de lumina bogată a după-amiezii din Santa Fe, New Mexico.

– Nu e în firea tatei să întârzie, spuse Philip.

Îşi strecură pipa între dinţii albi, apucând muştiucul cu un uşor clănţănit. Apăsă şi el pe sonerie, îşi privi ceasul, îşi trase manşetele. Philip arăta aproape neschimbat, se gândi Tom: pipă din lemn de măceş, privire sardonică, obrajii bine bărbieriţi şi îmbibaţi cu aftershave, părul pieptănat drept pe spate, deasupra unei frunţi înalte, un ceas din aur care-i sclipea la încheietură, îmbrăcat în pantaloni gri şi sacou bleumarin. Accentul său britanic părea să fie cu o idee mai slab. Vernon, pe de altă parte, în pantaloni de gaucho, cu sandale, părul lung şi barbă, aducea neobişnuit de mult cu Isus Hristos.

– Iar joacă unul dintre jocurile lui cu noi, spuse Vernon, împungând soneria din nou de câteva ori.

Vântul şoptea printre pini, aducând cu el un iz de răşină caldă şi de praf. Casa uriaşă rămânea tăcută.

În aer plutea mirosul de tutun scump al lui Philip. Acesta se întoarse către Tom.

– Şi cum mai merg lucrurile acolo, printre indieni, Tom?

– Bine.

– Mă bucur să aud asta.

– Tu ce faci?

– Grozav! Nici nu se putea mai bine.

– Vernon? întrebă Tom.

– Totul e bine. Nemaipomenit!

Discuţia se poticni, iar ei se priviră, după care-şi întoarseră capetele, stânjeniţi. Tom nu avusese niciodată prea multe de vorbit cu fraţii lui. O cioară zbură pe deasupra lor, croncănind. O tăcere stingheritoare se lăsă peste grupul din faţa porţii. După o pauză îndelungată, Philip apăsă din nou soneria de câteva ori şi privi încruntat prin fierul forjat, apucându-se de bare.

– Maşina lui e încă în garaj. Cred că soneria e stricată. Trase aer în piept. Alooo! Tată! Alooo! Fiii tăi ascultători sunt aici!

Se auzi un scârţâit, în timp ce poarta se deschise un pic sub greutatea lui.

– Poarta e descuiată, anunţă Philip, surprins. El nu lasă *niciodată* poarta descuiată.

– E înăuntru, ne aşteaptă, zise Vernon. Asta-i tot.

Îşi proptiră umerii în poarta grea şi o deschiseră, cu toată împotrivirea balamalelor. Vernon şi Philip se întoarseră la maşini, pe care le parcară înăuntru, în timp ce Tom intră pe jos. Ajunse faţă în faţă cu casa: căminul copilăriei lui. Câţi ani trecuseră de la ultima sa vizită? Trei? Se simţi învăluit de senzaţii ciudate şi contradictorii, în pielea adultului care se întorcea pe scena copilăriei sale. Era un conac din Santa Fe în adevăratul sens al cuvântului. Aleea cu pietriş şerpuia în

semicerc dincolo de o pereche de uşi zaguan[1] masive, din secolul al şaptesprezecelea, legate între ele prin plăci sculptate în trunchiuri de mesquite[2], cioplite manual. Casa în sine era o clădire joasă din chirpici, cu ziduri curbate, cu contraforturi sculptate, cu grinzi, traverse, nişe, portaluri şi hornuri: o adevărată operă de artă, din punct de vedere al sculpturii. Era înconjurată de plopi şi de o pajişte ca de smarald. Aşezată în vârful unui deal, avea o privelişte cuprinzătoare a munţilor şi a deşertului înalt; luminile oraşului şi norii de furtună de vară se pierdeau deasupra munţilor Jemez. Casa nu se schimbase, dar părea diferită. Tom se gândi că poate el era cel care se schimbase.

Una dintre uşile garajului era deschisă, iar Tom zări Mercedesul Gelaendewagen verde al tatălui său parcat într-o boxă. Celelalte două boxe erau închise. Auzi maşinile fraţilor săi scrâşnind pe alee şi oprindu-se lângă intrarea principală. Aceştia trântiră portierele şi se alăturară lui Tom, care stătea în faţa casei.

Tocmai atunci, fiorul unei nelinişti începu să se facă simţit în stomacul lui Tom.

– Ce mai aşteptăm? întrebă Philip, trecând de intrare şi îndreptându-se spre uşile zaguan.

Trase apoi hotărât clopoţelul de câteva ori. Vernon şi Tom îl urmară.

Nu le răspunse decât tăcerea.

Philip, mereu nerăbdător, mai trase pentru ultima dată de clopoţel. Tom auzea sunetele profunde răspândindu-se prin casă. Semănau cu primele măsuri din *Mame*[3] ceea ce, se gândi el, era tipic pentru simţul umorului tatălui său.

---

[1] Stil de construcţie a porţilor, specific fermelor şi conacelor de tip central-american. Acestea sunt confecţionate în general din lemn, din două părţi imobile, masive, în care sunt încastrate uşile mobile. (n.tr.)

[2] Nume purtat de mai multe specii înrudite de copaci, care trăiesc în zonele calde (chiar şi deşertice). (n.tr.)

[3] Musical de mare succes pe Broadway, jucat pentru prima dată în 1966. (n.tr.)

– Alo! strigă Philip prin mâinile făcute căuş.

Nimic, în continuare.

– Crezi că a păţit ceva? întrebă Tom. Sentimentul prevestitor de rău devenea mai puternic.

– Bineînţeles că nu are nimic, replică Philip, supărat. E doar unul dintre jocurile lui.

Bătu cu pumnul strâns în marea uşă mexicană, bubuind şi zgâlţâind-o.

Privind în jur, Tom observă că grădina avea un aer neîngrijit, iarba nu era tunsă, iar buruienile răsăreau printre straturile de lalele.

– Mă duc să mă uit pe fereastră, spuse Tom.

Îşi croi drum printr-un gard viu de chamisa[1] tuns, păşi pe vârfuri peste un strat de flori şi aruncă o privire prin fereastra salonului. Ceva nu era deloc în regulă, dar îi trebui un timp ca să-şi dea seama ce anume. Camera arăta ca de obicei: aceleaşi canapele şi fotolii înalte din piele, acelaşi şemineu din piatră, aceeaşi măsuţă pentru cafea. Dar deasupra şemineului, unde fusese un tablou mare, nu-şi mai amintea care anume, nu mai era nimic. Îşi stoarse creierul. Să fi fost Braque sau Monet? Atunci, observă că statueta romană din bronz, care înfăţişa un băiat şi străjuia în stânga şemineului, dispăruse la rândul ei. Rafturile pentru cărţi dădeau la iveală spaţii goale, acolo unde volumele fuseseră scoase. Încăperea era în dezordine. În spatele uşii care dădea spre hol putea zări gunoi împrăştiat pe jos, nişte hârtie mototolită, o bandă de folie protectoare, o rolă de bandă pentru împachetat.

– Ce se întâmplă, doctore? veni plutind vocea lui Philip de după colţ.

– Ai face mai bine să vii şi să arunci o privire.

---

[1] Plantă decorativă, care creşte sub formă de tufişuri, cu flori galbene sau de un alb strălucitor. (n.tr.)

Philip îşi croi drum printre tufişuri cu eleganţii săi pantofi Ferragamo, cu o expresie de enervare întipărită pe chip, iar Vernon îl urmă.

Philip aruncă o privire pe fereastră şi rămase fără răsuflare.

– Tabloul de Lippi, zise el, cel de deasupra canapelei. Lippi a dispărut! Şi cel de Braque, de deasupra şemineului! A luat totul! Le-a vândut!

Vernon interveni:

– Philip, nu te nelinişti. Poate că doar le-a împachetat. Poate că se mută. De ani de zile îi tot spui că e o casă prea mare şi prea izolată.

Chipul lui Philip se destinse brusc.

– Da. Desigur.

– Poate că despre mutare e vorba, cu întâlnirea asta misterioasă, zise Vernon.

Philip încuviinţă şi-şi şterse fruntea cu o batistă din mătase.

– Cred că sunt obosit după zbor. Vernon, ai dreptate. Bineînţeles că le-au împachetat. Dar ce mizerie au făcut! Tata o să aibă o criză, atunci când o să vadă.

Cei trei fii stăteau în tufăriş, în tăcere, privindu-se. Sentimentul de neliniştе al lui Tom ajunsese la cote înalte. Dacă tatăl lor se muta, o făcea într-un mod ciudat.

Philip îşi scoase pipa din gură.

– Ce ziceţi, credeţi că e tot una dintre micile lui provocări la adresa noastră? Un mic puzzle?

– Eu intru cu forţa, anunţă Tom.

– Alarma.

– La naiba cu alarma!

Tom ocoli clădirea, îndreptându-se către spatele casei, iar fraţii săi îl urmară. Se căţără pe un zid, dând într-o grădiniţă închisă, cu fântână. Fereastra unui dormitor se afla la nivelul ochilor. Tom se chinui să scoată o piatră din stratul de flori.

Merse cu ea în dreptul ferestrei, se propti pe picioare şi o ridică la nivelul umărului.

– Chiar ai de gând să spargi fereastra? îl întrebă Philip. Ce amuzant!

Tom aruncă piatra, iar aceasta zbură prin fereastră. Cât timp se auzi clinchetul sticlei sparte, cu toţii aşteptară, ascultând atent.

Tăcere.

– Nici o alarmă, constată Philip.

Tom scutură din cap.

– Nu-mi place asta.

Philip privea prin fereastra spartă, iar Tom observă cum faţa i se luminează subit. Philip scoase o înjurătură şi, într-o clipă, se săltă prin rama ferestrei sparte, cu tot cu pipă şi cu pantofii Ferragamo.

Vernon privi spre Tom.

– Ce l-a apucat?

Fără să răspundă, Tom se căţără pe fereastră. Vernon îl urmă.

Dormitorul arăta ca şi restul casei: golit de toate operele de artă. Era mizerie: urme murdare de paşi pe covor, gunoi, folie protectoare şi polistiren pentru împachetat, pe lângă cuie şi bucăţi de mobilă tăiate cu fierăstrăul. Tom se duse pe hol, dar acolo unde îşi amintea că se aflaseră un Picasso, un alt Braque şi o pereche de stele maya nu mai era nimic. Toate dispăruseră.

Cu un sentiment crescând de panică, îndrăzni să înainteze de-a lungul holului, oprindu-se în dreptul arcadei dinspre salon. Philip era acolo, stând în mijlocul camerei, privind în jur, cu chipul foarte palid.

– I-am spus de atâtea ori că asta o să se întâmple. Era extrem de neglijent, ţinând toate lucrurile astea aici! Al naibii de neglijent!

– Ce? strigă Vernon, alarmat. Ce este, Philip? Ce s-a întâmplat?

Philip răspunse, cu vocea în agonie abia auzindu-se puţin mai tare decât o şoaptă.

– Am fost jefuiţi!...

2

Detectivul locotenent Hutch Barnaby, de la Departamentul de Poliţie din Santa Fe, îşi puse o mână peste pieptul său osos şi se lăsă pe spate în scaun. Duse la buze o cană cu cafea proaspătă de la Starbucks, a zecea pe ziua respectivă. Aroma de cafea amară şi prăjită îi invadă nasul coroiat în timp ce se uita pe fereastră la plopul singuratic. O zi frumoasă de primăvară în Santa Fe, New Mexico, Statele Unite ale Americii, se gândi el, strângându-şi şi mai mult în scaun membrele lungi. 15 aprilie. Idele lui Aprilie. Ziua Impozitului pe Venit. Toţi erau acasă, numărându-şi banii, treziţi la realitate de gândurile despre moarte şi despre lipsuri. Până şi infractorii îşi luaseră zi liberă.

Sorbi din cafea cu un sentiment de imensă mulţumire. Cu excepţia sunetului înăbuşit al unui telefon dintr-un alt birou, viaţa era minunată.

Auzi, vag conştient, vocea competentă a lui Doreen răspunzând la telefon. Sunetele înviorătoare ale vorbelor ei plutiră prin uşa deschisă:

– Numai un pic, scuzaţi-mă, puteţi vorbi mai rar? Vi-l dau pe sergentul...

Barnaby acoperi tonul conversației cu o sorbitură zgomotoasă din cafea și-și întinse un picior către ușa biroului, împingând-o încet ca să se închidă. Binecuvântata tăcere se întoarse. Așteptă. Atunci se auzi un ciocănit în ușă.

La naiba cu telefonul ăla!

Barnaby își puse cafeaua pe birou și se ridică puțin din poziția sa comodă.

– Da?

Sergentul Harry Fenton deschise ușa, cu o expresie concentrată pe chip. Fenton nu era genul de om căruia să-i placă o zi liniștită. Numai privirea lui era de ajuns să-i spună lui Barnaby că tocmai se întâmplase ceva important.

– Hutch?

– Îmmm?

Fenton continuă, fără suflare:

– Casa Broadbent a fost jefuită. Acum am vorbit cu unul dintre fii la telefon.

Pe chipul lui Hutch Barnaby nu se mișcă nici un mușchi.

– Jefuită de ce anume?

– *De tot.*

Ochii negri ai lui Fenton străluceau de încântare.

Barnaby sorbi din cafea, mai sorbi o dată, apoi își lăsă scaunul să cadă cu un pocnet ușor. „La naiba."

În timp ce Barnaby și Fenton mergeau cu mașina pe Old Santa Fe Trail, Fenton povesti despre jaf. Colecția, auzise el, valora o jumătate de miliard. Dacă adevărul era măcar pe aproape, spunea Fenton, o să fie o știre de prima pagină în *New York Times*. El, Fenton, pe prima pagină în *Times*. Poți să-ți închipui una ca asta?

Barnaby nu-și putea închipui. Dar nu spuse nimic. Era obișnuit cu entuziasmul lui Fenton. Se opri la capătul aleii șerpuite care ducea către domeniul Broadbent. Fenton coborî pe partea cealaltă, cu chipul strălucind de nerăbdare, cu capul înainte, cu imensul său nas ca o toporișcă indicând drumul. În timp ce mergeau, Hutch cercetă din priviri pământul. Zărea

urmele vagi ale unei dube, venind şi plecând. Intraseră cu multă îndrăzneală. Aşa că Broadbent fie era plecat, fie îl omorâseră; cel mai probabil, ultima variantă. Probabil că îl vor găsi ţeapăn în casă.

Aleea ocolea un colţ şi apoi se îndrepta, o pereche de porţi deschise apărând în raza vizuală, păzind un conac mare de chirpici, aşezat în mijlocul unei pajişti întinse, presărate cu plopi. Se opri să cerceteze poarta. Era una mecanică, prevăzută cu două motoare. Nu părea să fi fost forţată, dar cutia electrică era deschisă, iar înăuntru văzu o cheie. Îngenunche şi o examină. Cheia se afla într-o încuietoare şi fusese răsucită pentru a dezactiva poarta.

Se întoarse spre Fenton.

– Ce crezi despre asta?

– Au venit cu o dubă până aici, aveau o cheie de la poartă... tipii ăştia erau profesionişti. Probabil c-o să găsim cadavrul lui Broadbent în casă.

– De asta îmi placi, Fenton! Tu eşti al doilea creier al meu.

Auzi un strigăt şi privi în sus, zărind trei bărbaţi care traversau pajiştea, venind spre el. Cei trei fii, care treceau chiar peste straturile de verdeaţă.

Barnaby se ridică, furios.

– Isuse Hristoase! Nu ştiţi că ăsta e locul în care s-a comis o infracţiune!?

Ceilalţi se opriră, dar personajul din fruntea grupului, un bărbat înalt îmbrăcat în costum, continuă să meargă.

– Şi dumneata cine eşti?

Vocea îi era glacială, trufaşă.

– Sunt locotenentul Hutchinson Barnaby, se prezentă, iar el e sergentul Harry Fenton. Departamentul de Poliţie din Santa Fe.

Fenton le aruncă un zâmbet rapid, abia dezvelindu-şi dinţii.

– Dumneavoastră sunteţi fiii?

– Noi suntem, îi răspunse tipul în costum.

Fenton le dărui un alt zâmbet neprietenos.

Barnaby îşi rezervă câteva clipe în care să-i evalueze în postura de posibili suspecţi. Acel hippy îmbrăcat în cânepă avea un chip deschis, cinstit; poate că nu era cel mai strălucit din grup, dar nu era nici hoţ. Cel în cizme de cowboy avea baligă adevărată de cal pe cizme, observă Barnaby cu respect. Şi mai era şi tipul în costum, care arăta ca şi cum ar fi fost din New York. În ceea ce-l privea pe Hutch Barnaby, oricine din New York era un posibil infractor. Chiar şi bunicuţele. Îi cercetă din nou: nici nu se puteau închipui trei fraţi mai diferiţi. Ciudat cum de se întâmpla asta într-o singură familie.

– Acesta este locul în care s-a comis o infracţiune, aşa că trebuie să vă cer, domnilor, să părăsiţi zona. Ieşiţi pe poartă, staţi pe sub vreun copac, sau unde vreţi, şi aşteptaţi-mă. O să vin cam peste douăzeci de minute, să vorbesc cu dumneavoastră. Bine? Vă rog să nu umblaţi pe aici, să nu atingeţi nimic şi să nu vorbiţi între dumneavoastră despre infracţiune sau despre ceea ce aţi observat. Se întoarse, apoi, la un alt gând, se răsuci din nou. Lipseşte *întreaga* colecţie?

– Asta e ceea ce am spus la telefon, îi răspunse tipul în costum.

– Cam cât valora, în mare?

– Cam cinci sute de milioane.

Barnaby îşi atinse borul pălăriei şi aruncă o privire spre Fenton. Expresia de plăcere pură de pe chipul lui Fenton era de ajuns ca să sperie şi un proxenet.

În timp ce Barnaby se îndrepta spre casă, ajunse la concluzia că ar fi mai bine să se poarte cu grijă: se vor face multe presupuneri în cazul acesta. Federalii, Interpolul şi Dumnezeu mai ştie cine se vor implica. Se gândi că se impunea o examinare rapidă a locului, înainte de venirea celor de la laboratorul criminalistic. Îşi agăţă degetele mari de curea şi privi spre casă. Se întrebă dacă fusese asigurată colecţia. Ar fi trebuit să se intereseze. Daca aşa era, poate ca Maxwell Broadbent nu

era chiar atât de mort, în cele din urmă. Poate că Maxwell Broadbent sorbea margarita cu o bucăţică bună pe o plajă din Phuket[1].

– Mă întreb, oare domnul Broadbent o fi fost asigurat? zise Fenton.

Hutch îi zâmbi larg partenerului său, apoi îşi întoarse privirea către casă. Privi fereastra spartă, învălmăşeala urmelor de pe pietriş, tufărişul călcat în picioare. Urmele proaspete aparţineau fiilor, dar mai erau şi multe urme mai vechi. Văzu locul în care fusese parcată duba, locul de unde pornise cu greutate cu spatele. Părea că de la jaf trecuse o săptămână, poate două.

Lucrul cel mai important era găsirea cadavrului, în cazul în care exista vreunul. Intră în casă. Privi în jur, observând banda adezivă, folia protectoare, cuiele, bucăţile de lemn aruncate. Pe covor zări rumeguş şi mici adâncituri. Instalaseră chiar o masă cu fierăstrău. Lucraseră excepţional de competent. Dar şi foarte gălăgios. Oamenii âştia nu numai că ştiau ce făceau, dar nu se grăbiseră, ca să lucreze cum trebuie. Adulmecă aerul. Nu se simţea mirosul dulce-acrişor al unui cadavru.

Înăuntru, jaful părea la fel de vechi ca şi pe afară. O săptămână, poate chiar două. Se aplecă şi mirosi un fragment de lemn de pe jos. Nu mai avea mirosul acela de lemn proaspăt tăiat. Ridică un fir de iarbă care fusese adus în casă şi îl frământă între degete: uscat. Cocoloaşele de noroi, purtate înăuntru pe ghete, erau la fel de bine uscate. Barnaby făcu un efort de memorie: ultima ploaie fusese cu două săptămâni în urmă. Atunci se întâmplase: la mai puţin de douăzeci şi patru de ore după ploaie, când pământul era încă noroios.

Se plimbă de-a lungul holului central imens şi boltit. Erau acolo piedestaluri cu plăcuţe din bronz, pe care se aflaseră statui. Erau urme dreptunghiulare şterse, cu cârlige, pe pereţii

[1] Cea mai mare insulă din Thailanda, o foarte căutată zonă turistică. (n.tr.)

tencuiți, acolo unde fuseseră tablouri. Erau cercuri din paie și suporturi din fier, pe care fuseseră vase antice, și rafturi goale, cu urme în praf, unde se aflaseră cine știe ce alte comori. Erau crăpături întunecate pe rafturile de bibliotecă, de unde fuseseră scoase cărțile.

Ajunse la ușa dormitorului și privi defilarea de urme murdare care veneau și plecau. Și mai mult noroi uscat. Hristoase, fuseseră cel puțin jumătate de duzină! Fusese o muncă de amploare și durase o zi întreagă, poate două.

O mașinărie zăcea în mijlocul dormitorului. Barnaby o recunoscu: un aparat de spumă pentru umplut coletele, de genul celor folosite de UPS. Într-o altă cameră, găsi o mașină pentru împachetat etanș, folosită la operațiuni importante. Găsi grămezi de scânduri, role de pâslă, benzi metalice pentru legat, bolțuri și piulițe-fluture, precum și o pereche de fierăstraie mici. Echipament aruncat în valoare de două mii de dolari. Nu se deranjaseră să ia altceva; în salon lăsaseră un televizor de zece mii de dolari, împreună cu un video, un DVD-player și două calculatoare. Se gândi la televizorul amărât de acasă și la aparatul său video și la ratele pe care încă le mai plătea, în timp ce nevastă-sa și noul ei prieten le foloseau, fără îndoială, ca să se uite în fiecare seară la filme porno.

Păși atent peste o casetă video care zăcea pe podea. Fenton spuse:

– Pariez trei contra cinci că individul e mort și doi contra cinci că e o înscenare pentru asigurare!

– Tu-mi răpești toată distracția din viață, Fenton!

Cineva trebuia să fi văzut toată agitația de acolo. Casa, așezată în vârful dealului, era vizibilă din orice colț al orașului Santa Fe. Chiar el, dacă s-ar fi deranjat să privească pe fereastra casei sale din vale, acum două săptămâni, ar fi putut să vadă jaful, casa luminată toată noaptea, luminile camionului coborând dealul. Se minună din nou de îndrăzneala hoților.

Ce-i făcuse atât de siguri c-o să scape cu faţa curată? Părea o chestie mult prea neglijentă.

Aruncă o privire fugară spre ceas. Nu mai avea mult timp înainte de sosirea maşinii laboratorului criminalistic.

Se deplasă iute şi metodic prin încăperi, privind, dar fără să-şi ia notiţe. Notiţele, învăţase el, se întorceau mereu împotriva ta. Fiecare cameră fusese jefuită. Treaba fusese dusă până la capăt. Într-o încăpere, o grămadă de cutii rămăseseră deschise, iar pe jos erau împrăştiate hârtii. Ridică o foaie: era un fel de chitanţă de primire, datată cu o lună în urmă, pentru vase şi tigăi franţuzeşti şi cuţite germane şi japoneze, în valoare de douăzeci şi patru de mii de dolari. Ce făcea individul ăsta, îşi deschidea un restaurant?

În dormitor, în fundul unui dulap încăpător, descoperi o uşă imensă din oţel, întredeschisă.

– Fort Knox[1], comentă Fenton.

Barnaby încuviinţă. Într-o casă plină cu picturi de milioane de dolari, se întreba ce ar fi putut să fie atât de valoros, încât să trebuiască păstrat într-un seif.

Fără să atingă uşa, se strecură înăuntru. Seiful era gol, cu excepţia gunoiului împrăştiat pe jos şi a unor suporturi din lemn pentru hârţi. Scoţându-şi batista, o folosi pentru a deschide un sertar. Catifeaua mai avea încă urme, acolo unde fuseseră odată aşezate obiecte. Îl închise şi se întoarse spre uşă, cercetând rapid încuietoarea. Nu erau semne de spargere. La fel, nici una dintre cutiile încuiate pe care le văzuse în camere nu fuseseră sparte.

– Hoţii au avut toate codurile şi toate cheile, zise Fenton.

Barnaby încuviinţă cu un semn din cap. Aici nu era vorba despre un jaf.

---

[1] Localitate în care este păstrat tezaurul naţional al Statelor Unite ale Americii. Expresia desemnează un loc care beneficiază de măsuri de securitate la cel mai înalt nivel. (n.tr.)

Ieşi, dând repede ocol grădinilor. Arătau neîngrijite. Buruienile începuseră să răsară. Nimic nu mai fusese întreţinut. Iarba nu mai fusese tunsă de vreo două săptămâni. Locul părea părăsit. Această neglijenţă, i se păru lui, începuse cu mult mai înainte de cele două săptămâni trecute de la aşa-zisul jaf. Părea că locul căzuse în paragină de o lună sau două.

Dacă era vorba despre asigurare, era vorba şi despre fii.

Poate.

3

Îi găsi aşezaţi la umbra unui pin, cu braţele încrucişate, tăcuţi şi mohorâţi. În timp ce Barnaby se apropia, tipul în costum întrebă:

– Aţi găsit ceva?

– Cum ar fi?

Bărbatul se încruntă.

– Aveţi idee ce s-a furat de aici? Vorbim despre sute de milioane. Doamne Sfinte, cum de se-aşteaptă cineva să scape cu aşa ceva? Unele sunt opere de artă *faimoase în întreaga lume*. Este un Filippo Lippi, care valorează numai el patruzeci de milioane de dolari. Cred că se află pe drum spre Orientul Mijlociu sau Japonia. Trebuie să-i sunaţi pe cei de la FBI, să contactaţi Interpolul, să închidă aeroporturile...

Se opri, ca să tragă aer în piept.

– Locotenentul Barnaby are câteva întrebări, spuse Fenton, preluând rolul pe care-l juca atât de bine, cu vocea curios de înaltă şi liniştită, având o nuanţă de ameninţare. Spuneţi-vă numele, vă rog!

Cel cu cizme de cowboy păşi înainte.

– Eu sunt Tom Broadbent, iar ei sunt fraţii mei, Vernon şi Philip.

– Uite ce este, domnule ofiţer, continuă cel numit Philip, e clar că operele astea de artă se îndreaptă deja către dormitorul vreunui şeic. Nu pot spera să vândă tablourile în mod deschis, la licitaţie, sunt prea renumite. Fără supărare, dar chiar nu cred că poliţia din Santa Fe e suficient de pregătită să se ocupe de asta.

Barnaby îşi deschise agenda şi se uită la ceas. Tot mai avea aproape treizeci de minute până când dubiţa laboratorului criminalistic urma să sosească din Albuquerque.

– Pot să pun câteva întrebări, Philip? E vreo problemă dacă o să vă spun pe nume?

– Bine, bine, numai daţi-i drumul.

– Câţi ani aveţi?

– Eu am treizeci şi trei, zise Tom.

– Treizeci şi cinci, răspunse Vernon.

– Treizeci şi şapte, spuse Philip.

– Spuneţi-mi, cum se face că toţi trei aţi venit aici în acelaşi timp?

Îşi îndreptă privirea spre cel care arăta în stilul new age, Vernon, fiindcă părea cel mai puţin priceput la minciuni.

– Tatăl nostru ne-a trimis o scrisoare.

– Despre ce?

– Ei bine... Vernon privi neliniştit spre fraţii săi. Nu ne-a spus.

– Aveţi vreo bănuială?

– Nu prea.

Barnaby îşi mută privirea.

– Philip?

– N-am nici cea mai vagă idee.

Îşi îndreptă privirea către celălalt, Tom. Îşi dădu seama că-i plăcea chipul lui Tom. Era o figură „fără şmecherii".

– Tom, vrei să mă ajuţi?

– Cred că dorea să ne vorbească despre moştenirea noastră.

– Moştenire? Câţi ani avea tatăl vostru?

– Şaizeci de ani.

Fenton se aplecă în faţă ca să intervină, pe un ton dur.

– Era *bolnav?*

– Da.

– *Cât* de bolnav?

– Se stingea din cauza cancerului, răspunse Tom, pe un ton rece.

– Îmi pare rău, zise Barnaby, punând o mână pe Fenton, ca şi cum ar fi vrut să-l oprească să mai pună alte întrebări fără tact. Are vreunul dintre voi un exemplar al scrisorii?

Toţi trei scoaseră câte un exemplar al aceleiaşi epistole, scrise de mână, pe o hârtie de culoarea fildeşului. Interesant, se gândi Barnaby, că fiecare avea câte un exemplar. Asta spunea ceva despre importanţa pe care o dădeau întâlnirii. Barnaby luă una dintre foi şi citi:

> Dragă Tom,
>
> Vreau să vii la casa mea din Santa Fe, pe 15 aprilie, exact la ora 13.00, pentru o problemă importantă cu privire la viitorul tău. I-am chemat şi pe Philip şi pe Vernon. Am anexat banii necesari pentru plata drumului. Te rog să vii la timp: unu fix. Fă-i bătrânului tău acest ultim hatâr.
>
> Tata

– Avea vreo şansă să se vindece de cancer sau era pe ducă? întrebă Fenton.

Philip privi spre Fenton, apoi se întoarse către Barnaby.

– Ăsta cine mai e?

Barnaby îi aruncă o privire de avertizare lui Fenton, care depăşea deseori măsura.

– Suntem toţi de aceeaşi parte a baricadei, încercăm să rezolvăm infracţiunea.

– Din câte am înțeles eu, zise Philip morocănos, n-avea nici o șansă de vindecare. Tatăl nostru a făcut tratamente cu raze și chimioterapie, dar cancerul era în ultima fază și nu mai avea cum să scape. A refuzat orice alt tratament.

– Îmi pare rău, spuse Barnaby, încercând fără succes să arate o urmă de simpatie. Întorcându-ne la scrisoare, pomenește aici ceva despre niște fonduri. Câți bani au sosit împreună cu ea?

– O mie două sute de dolari, bani gheață, zise Tom.

– *Bani gheață?* Sub ce formă?

– Douăsprezece bancnote de câte o sută de dolari. Era obiceiul tatei să trimită bani în felul acesta.

Fenton îl întrerupse din nou:

– *Cât* mai avea de trăit?

Îi adresă întrebarea direct lui Philip, azvârlindu-și capul înainte. Fenton avea un cap urât, foarte îngust și ascuțit, cu arcade groase, ochi afundați în orbite, un nas enorm din ale cărui nări ieșeau fire groase și negre de păr, dinți încovoiați și maronii și o bărbie retrasă. Avea pielea măslinie; în ciuda numelui anglo-saxon, Fenton era un hispanic din orașul Truchas, pierdut în munții Sangre de Cristo. Părea înfricoșător, dacă n-ai fi știut că era cel mai bun om în viață.

– Cam șase luni.

– Atunci pentru ce v-a invitat aici? Să-și împartă lucrurile, „una mie, una ție"?

Fenton putea să fie îngrozitor, atunci când voia. Dar așa obținea rezultate.

Philip răspunse cu răceală:

– Ce mod de exprimare încântător! Cred că este posibil.

Barnaby interveni cu grijă:

– Dar cu o astfel de colecție, Philip, n-a făcut o înțelegere, să o lase unui muzeu?

– Maxwell Broadbent *disprețuia* muzeele.

– De ce?

– Muzeele erau primele care criticau metodele de colecționare mai puțin ortodoxe ale tatălui nostru.

– Cum ar fi?

– Cumpăra opere de artă de proveniență îndoielnică, avea de-a face cu jefuitori de morminte și cu tâlhari și făcea contrabandă cu antichități de-a lungul graniței. El însuși a jefuit morminte. Îi pot înțelege aversiunea. Muzeele sunt bastioane ale ipocriziei, lăcomiei și avariției. Critică la toți ceilalți metodele pe care le folosesc chiar ele pentru a-și aduna colecțiile.

– Dar dacă lăsa colecția unei universități?

– Îi ura pe academicieni. Zicea că sunt ca Tweedle-dum și Tweedle-dee[1]. Academicienii, mai ales arheologii, l-au acuzat pe Maxwell Broadbent că a jefuit temple în America Centrală. Nu dezvălui nici un secret de familie: e o poveste bine-cunoscută. Poți să iei orice număr al revistei *Archaeology* și vei citi că tatăl nostru era diavolul în persoană, în versiunea lor.

– Plănuia să vândă colecția? insistă Barnaby.

Buzele lui Philip se mișcară cu dispreț.

– S-o vândă? Tata a avut de-a face cu negustori de artă și case de licitații de-a lungul întregii sale vieți. Ar prefera să moară de o mie de ori înainte să le încredințeze spre vânzare chiar și o pânză mediocră.

– Prin urmare, plănuia să vi le lase vouă pe toate?

Urmă o tăcere.

– Asta presupunem, spuse Philip, în cele din urmă.

Fenton interveni:

– Religie? Nevastă? Iubită?

Philip își scoase pipa dintre dinți și, reproducând la perfecție stilul sec al lui Fenton, îi răspunse:

---

[1] Personaje din romanul *Dincolo de oglindă*, de Lewis Carroll: doi gemeni nedespărțiți, dar care se ceartă mereu. Numele au fost împrumutate dintr-un poem al lui John Byrom, *On the Feuds Between Handel and Bononcini* („Despre vrajbele dintre Handel și Bononcini"). (n.tr.)

– Ateu. Divorțat. Misogin.

Ceilalți doi frați izbucniră pe loc în râs. Chiar și Hutch Barnaby se trezi amuzându-se de încurcătura lui Fenton. Rareori reușea cineva să-l prindă pe picior greșit în timpul unui interogatoriu. Individul acesta, Philip, în ciuda aerelor lui, era un dur. Dar exista ceva trist pe chipul prelung și inteligent, ceva pierdut.

Barnaby întinse chitanța de primire pentru articolele de bucătărie.

– Știți cumva despre ce este vorba sau unde au dispărut lucrurile acestea?

Cei trei frați o cercetară, clătinară din cap și i-o înapoiară.

– Nici măcar nu-i plăcea să gătească, zise Tom.

Barnaby îndesă documentul în buzunar.

– Spuneți-mi câte ceva despre tatăl vostru. Cum arată, ce personalitate și temperament are, ce afaceri face, lucruri de genul acesta.

Tom fu cel care răspunse:

– E... unic.

– Cum așa?

– Din punct de vedere fizic, e un uriaș, un metru și nouăzeci și cinci, chipeș, cu umeri largi, nici un pic de grăsime, părul și barba albe, voinic precum un leu și cu o voce tunătoare, pe măsură. Unii spun că seamănă cu Hemingway.

– Personalitatea?

– E genul de om care nu greșește niciodată, care trece peste oricine și orice ca să ajungă acolo unde vrea. Trăiește după propriile reguli. N-a terminat liceul, dar știe mai multe despre artă și arheologie decât cei mai mulți dintre doctorii în științe. Colecționarea e religia lui. Disprețuiește credințele religioase ale altora și tocmai de aceea îi place atât de mult să cumpere și să vândă lucruri furate din morminte, ori să jefuiască el însuși mormintele.

– Povestiți-mi mai multe despre jefuirea acestor morminte.

De data aceasta, vorbi Philip.

– Maxwell Broadbent s-a născut într-o familie din clasa muncitoare. A plecat în America Centrală de tânăr şi a dispărut timp de doi ani în junglă. A făcut o descoperire importantă, a jefuit un templu maya şi a făcut contrabandă cu acele obiecte la întoarcere. Aşa a început. Era negustor de opere de artă şi de antichităţi de proveniență îndoielnică: orice, de la statui romane şi greceşti şterpelite din Europa, basoreliefuri khmere smulse din templele funerare cambodgiene, până la picturi renascentiste furate din Italia în timpul războiului. Făcea negoţ nu ca să câştige bani, ci ca să-şi finanţeze propria colecţie.

– Interesant.

– Metodele lui Maxwell, zise Philip, erau în realitate singurele prin care o persoană din zilele noastre putea colecţiona opere de artă cu adevărat valoroase. Probabil că nu exista o singură piesă curată în colecţia lui.

Vernon interveni:

– Odată a jefuit un mormânt asupra căruia fusese aruncat un blestem. Îl tot cita la petreceri.

– Un blestem? Ce spunea?

– Ceva de genul: „*Cel care deranjează aceste oase va fi jupuit de viu şi aruncat hienelor turbate. Apoi o turmă de măgari se va împerechea cu mama lui.*“ Sau alte cuvinte cu acelaşi înţeles.

Fenton lăsă să-i scape un hohot de râs.

Barnaby îi aruncă o nouă privire de avertizare. Îi adresă următoarea întrebare lui Philip, acum că tot îl făcuse să vorbească. Amuzant lucru, cum le place oamenilor să se plângă în legătură cu părinţii lor.

– Ce-l emoţiona?

Philip se încruntă, sprâncenele sale groase făcând cute.

– Era cam aşa. Maxwell Broadbent îşi iubea *Madonna* de Lippi mai mult decât pe orice femeie în carne şi oase. Iubea portretul micuţei Bia de Medici, semnat de Bronzino, mai mult decât şi-a iubit vreunul dintre copii. Îşi iubea cele două

tablouri Braque, un Monet şi craniile maya din jad mai mult decât pe oamenii adevăraţi din viaţa lui. Îşi venera colecţia de relicve franceze din secolul al treisprezecelea, formată din oasele unor pretinşi sfinţi, mai mult decât venera vreun sfânt adevărat. Colecţiile lui îi erau amante, copii şi religie. Asta îl emoţiona: lucrurile frumoase.

– Nimic din toate astea nu este adevărat, zise Vernon. Pe noi ne iubea.

Philip pufni în semn de batjocură.

– Aţi spus că divorţase de mama voastră?

– Vrei să spui, de *mamele* noastre? Divorţase de două dintre ele şi fusese lăsat văduv de cealaltă. Au mai fost două soţii cu care n-a avut copii şi un şir fără număr de iubite.

– Vreun proces pentru pensie alimentară?

– Bineînţeles, spuse Philip. Pensie alimentară, nealimentară, nu se termina niciodată.

– Dar pe voi v-a crescut chiar el?

Philip se opri, apoi răspunse:

– În felul lui unic, da.

Cuvintele rămaseră în aer. Barnaby se întreba ce fel de tată ar fi putut să fie. Dar mai bine rămânea la subiect. Nu prea mai avea timp. Băieţii de la Criminalistică trebuiau să ajungă din clipă în clipă, iar după aceea ar fi fost un noroc dacă mai putea reveni la locul infracţiunii.

– Există vreo femeie în viaţa lui acum?

– Doar pentru ceva activitate neînsemnată, seara, spuse Philip. Ea nu va primi nimic, vă asigur!

Tom interveni:

– Credeţi că tatăl nostru a păţit ceva?

– Ca să fiu sincer, n-am văzut nici o urmă a unei crime aici. N-am găsit nici un cadavru în casă.

– L-ar fi putut răpi?

Barnaby scutură din cap.

– Puţin probabil. De ce să se încurce cu un ostatic?

Îşi privi ceasul. Mai rămăseseră cinci, poate şapte minute. Era timpul să lanseze întrebarea.

– Era asigurat?

Făcu ca întrebarea să sune cât mai normal posibil.

O privire întunecată umbri chipul lui Philip.

– Nu.

Nici măcar Barnaby nu-şi putu ascunde surpriza.

– *Nu?*

– Anul trecut am încercat să-i intermediez o asigurare. Nimeni n-a vrut să asigure colecţia, atâta timp cât era păstrată în casă, cu acest sistem de securitate. Puteţi vedea şi dumneavoastră cât de vulnerabil este locul acesta.

– De ce n-a îmbunătăţit tatăl vostru sistemul de securitate?

– Tata era un om foarte dificil. Nimeni nu-i putea spune ce să facă. Avea o grămadă de arme în casă. Cred că s-a gândit că-i putea pune pe fugă, în stilul Vestului Sălbatic.

Barnaby îşi răsfoi notiţele şi-şi privi din nou ceasul. Era nedumerit. Piesele nu se potriveau. Era sigur că n-avea de-a face cu un simplu jaf, dar fără asigurare, de ce să-ţi înscenezi un jaf? Mai era apoi şi coincidenţa scrisorii către fii, care-i chema la întâlnire chiar în acest moment. Îşi reaminti scrisoarea: „... problemă importantă cu privire la viitorul tău... foarte dezamăgit dacă nu vii...“ Era ceva foarte sugestiv în felul în care-şi alesese cuvintele.

– Ce era în seif?

– Să nu-mi spuneţi că au ajuns şi la seif!

Philip îşi şterse faţa transpirată cu o mână tremurătoare. Costumul de firmă i se boţise şi tulburarea de pe chipul său părea autentică.

– Ba da.

– Of, Doamne! Înăuntru erau pietre preţioase, bijuterii, aur din America de Sud şi Centrală, monede rare şi timbre, toate extrem de valoroase.

– Se pare că hoţii au avut cifrul de la seif, precum şi toate cheile. Aveţi idee cum a fost posibil?

– Nu.

– Poate tatăl vostru avea un om de încredere, un avocat, de exemplu, care să deţină un al doilea rând de chei sau combinaţia de la seif?

– N-avea încredere în nimeni.

Aceasta era o observaţie importantă. Barnaby privi spre Vernon şi spre Tom.

– Sunteţi de acord?

Amândoi încuviinţară din cap.

– Avea o menajeră?

– Era o femeie care venea zilnic.

– Grădinar?

– Un bărbat angajat cu normă întreagă.

– Altcineva?

– Angajase un bucătar cu normă întreagă şi o asistentă medicală, care venea trei zile pe săptămână.

Fenton îl întrerupse în acest moment, aplecându-se înainte şi zâmbind în felul lui fioros.

– Te superi dacă te întreb ceva, Philip?

– Dacă trebuie...

– Cum se face că vorbeşti despre tatăl dumitale la timpul trecut? Ştii ceva ce noi nu ştim?

– Ah, pentru numele lui Dumnezeu! izbucni Philip. Cine mă scapă de *imitaţia* asta de Sherlock Holmes?

– Fenton? murmură Hutch Barnaby, aruncându-i o privire de atenţionare.

Fenton îşi întoarse capul spre el, văzu privirea aprigă a lui Barnaby şi se strâmbă.

– Îmi pare rău.

Barnaby întrebă:

– Unde sunt acum?

– Unde sunt... cine?

– Menajera, grădinarul, bucătarul. Jaful a avut loc acum două săptămâni. Cineva a scăpat de ajutoare.

– Jaful a avut loc *acum două săptămâni?* se miră Tom.

– Exact.

– Dar eu mi-am primit scrisoarea prin Federal Express acum trei zile!

Asta era o informaţie interesantă.

– A observat vreunul dintre voi adresa expeditorului?

– Era ceva de genul unui depozit, un fel de căsuţă poştală, spuse Tom.

Barnaby reflectă o clipă.

– Trebuie să vă spun, zise el, că acest aşa-zis jaf miroase de la o poştă a fraudă de asigurare.

– Ţi-am explicat deja că această colecţie nu era asigurată, spuse Philip.

– Mi-ai explicat, dar eu nu cred.

– Eu *cunosc* piaţa asigurărilor de artă, locotenente... eu sunt istoric de artă. Colecţia asta valora cam jumătate de miliard de dolari, şi stătea pur şi simplu într-o casă de ţară, protejată de un sistem de securitate depăşit. Tata n-avea nici măcar un câine. Şi, repet, *colecţia nu putea fi asigurată*.

Barnaby îl privi pe Philip îndelung, apoi se uită la ceilalţi doi fraţi.

Philip lăsă să-i scape un şuierat, apoi îşi verifică la rândul lui ceasul.

– Locotenente, dumneata nu eşti de părere că un asemenea caz este prea greu pentru Departamentul de Poliţie din Santa Fe?

Dacă nu era o fraudă de asigurări, atunci ce era? Ăsta nu era un jaf. O idee nebunească începu să ia formă, încă nedefinită. O idee ţicnită. Dar începea să se contureze aproape împotriva voinţei lui, închegându-se în ceva asemănător unei teorii. Îl privi pe Fenton. Fenton nu sesizase. Cu toate calităţile lui, Fenton n-avea simţul umorului. Barnaby îşi aminti atunci de televizorul cu ecran mare, de aparatul video şi de caseta video aruncată pe jos. Nu, nu aruncată: aşezată pe jos, lângă telecomandă. Care era titlul scris de mână? „UITĂ-TE LA MINE".

Asta era. Precum apa care îngheaţă, totul începea să se lege. Ştia exact ce se întâmplase. Barnaby îşi drese vocea.

– Veniţi cu mine.

Cei trei fii îl urmară înapoi în casă, în salon.

– Staţi jos.

– Despre ce e vorba? Philip devenea neliniştit. Chiar şi Fenton îl privea nedumerit pe Barnaby.

Barnaby ridică telecomanda şi caseta.

– Vom vedea un filmuleţ.

Dădu drumul la televizor şi puse caseta în aparatul video.

– E cumva o glumă? întrebă Philip, refuzând să stea jos, aprins la faţă.

Ceilalţi doi stăteau în apropiere, încurcaţi.

– Blochezi ecranul, spuse Barnaby, aşezându-se pe canapea. Stai jos!

– E scandalos...

Sunetul care se auzi brusc din aparatul video îl amuţi pe Philip, iar după aceea chipul lui Maxwell Broadbent, mai mare decât în realitate, apăru pe ecran. Toţi trei se aşezară.

Vocea lui, adâncă şi răsunătoare, vibră în încăperea goală.

– *Salutări din viaţa de apoi.*

4

Tom Broadbent se holba la imaginea tatălui său, care se focaliza încet pe ecran. Camera video se trase înapoi treptat, arătându-l pe Maxwell Broadbent aşezat la biroul uriaş din camera lui de lucru, ţinând câteva foi de hârtie în mâinile mari. Camera nu fusese golită încă; *Madonna* de Lippi era încă pe peretele din spatele lui, rafturile încă gemeau de cărţi, iar celelalte picturi şi statui se aflau la locurile lor. Pe Tom îl trecu un fior. Chiar şi imaginea electronică a tatălui îl intimida.

După salut, tatăl său se opri, îşi drese glasul şi-şi aţinti privirea albastră asupra camerei. Hârtiile îi tremurau uşor în mâini. Părea să fie frământat de o emoţie puternică.

Maxwell Broadbent îşi întoarse privirea către hârtii şi începu să citească:

– Dragii mei Philip, Vernon şi Tom. Şi în mare, şi pe scurt, lucrurile stau cam aşa: mi-am luat averea cu mine, în mormânt. M-am închis, împreună cu colecţia mea, într-un mormânt. Acest mormânt este ascuns undeva în lume, într-un loc pe care numai eu îl cunosc.

Se opri, își drese din nou vocea, își ridică privirea pentru scurt timp cu o fulgerare albastră, apoi își lăsă ochii în jos și continuă să citească. Vocea lui căpătă acel ton ușor pedant pe care Tom și-l amintea atât de bine de la masa de seară.

– De mai bine de o sută de mii de ani, ființele umane s-au îngropat cu cele mai de preț posesiuni ale lor. Obiceiul înmormântării decedaților alături de comori are o istorie îndelungată, începând cu oamenii de Neanderthal, trecând pe la egiptenii antici și continuând până aproape de zilele noastre. Oamenii se îngropau alături de aurul lor, de argint, de opere de artă, cărți, leacuri, mobilă, mâncare, sclavi, cai și uneori chiar cu soțiile și concubinele lor, cu orice credeau că le va fi de folos în viața de apoi. Doar în ultimele două secole oamenii nu și-au mai îngropat rămășițele alături de obiecte, întrerupând astfel o tradiție străveche.

Este o tradiție pe care mă bucur s-o reiau.

Adevărul este că aproape tot ceea ce știm despre trecut ne-a parvenit prin intermediul obiectelor din morminte. Unii m-au numit hoț de morminte. Nu este așa. Nu sunt un hoț, sunt un reciclator. Mi-am întemeiat averea pe bogățiile pe care oamenii aceia fără minte credeau că le iau cu ei în lumea de apoi. Am hotărât să fac exact ce au făcut ei și să mă înmormântez cu bunurile mele lumești. Singura diferență dintre mine și ei este că eu nu sunt prost. Știu că nu există o lume de apoi în care să mă bucur de averea mea. Spre deosebire de ei, eu mor fără iluzii. Când ai murit, ești mort. Nu mai ești decât un sac de carne putredă, grăsime, creier și oase... Nimic mai mult.

Iau averea cu mine în mormânt dintr-un motiv cu totul diferit. Unul foarte important, care vă privește pe voi trei.

Se opri, apoi privi în sus. Mâinile încă-i tremurau ușor, iar mușchii din jurul maxilarelor se încordau.

– Isuse Hristoase, șopti Philip, ridicându-se pe jumătate din locul său, cu pumnii încleștați. Nu-mi vine să cred!

Maxwell Broadbent apropie hârtiile ca să mai citească, se încurcă în cuvinte, şovăi, apoi se ridică brusc şi aruncă foile pe birou.

– *La naiba cu asta,* zise el, împingând scaunul înapoi cu o mişcare violentă. *Ceea ce vreau să vă spun este prea important pentru un discurs.*

Ocoli biroul din câţiva paşi mari, silueta lui masivă umplând ecranul şi, prin extindere, camera în care stăteau. Se plimbă prin faţa camerei video, agitat, mângâindu-şi barba tunsă scurt.

– *Nu este uşor. Nu prea ştiu cum să vă explic asta.* Se întoarse, păşi înapoi. *Când eram de vârsta voastră, n-aveam nimic. Nimic. Am venit în New York din Erie, Pennsylvania, cu doar treizeci şi cinci de dolari în buzunar şi cu costumul vechi al tatălui meu. N-aveam rude, prieteni, şi nici diplomă de bacalaureat. Nimic. Tata era un om bun, dar era zidar. Mama murise. Eram aproape singur pe lume.*

– Nu, iarăşi povestea *asta,* gemu Philip.

– *Era în toamna lui 1963. Am tocit asfaltul până când am făcut rost de o slujbă, o slujbă de nimic, spălam vase la Mama Gina, la intersecţia East 88 cu Lex. Un dolar şi douăzeci şi cinci de cenţi pe oră.*

Philip clătina din cap. Tom se simţea amorţit.

Broadbent se opri din mers, se aşeză înaintea biroului, cu faţa la cameră, uşor aplecat, rânjind spre ei.

– *Parcă vă văd pe toţi trei acum. Philip, fără îndoială că tu clatini cu tristeţe din cap, Tom, tu probabil că eşti în picioare şi înjuri, iar tu, Vernon, tu crezi că sunt de-a dreptul nebun. Doamne, parcă vă văd pe voi trei! Îmi pare rău pentru voi, chiar îmi pare. Nu este uşor.* Începu din nou să se plimbe. *Localul Ginei nu era departe de Muzeul Metropolitan de Artă. Am intrat acolo într-o zi, din întâmplare, şi asta mi-a schimbat viaţa. Mi-am cheltuit ultimul dolar pe un abonament şi am început să mă duc la muzeul acela în fiecare zi. M-am îndrăgostit de acel loc. Ce revelaţie! Nu mai văzusem*

niciodată atâta frumusețe, atâta... Își flutură mâna lui mare. *Hristoase, dar știți asta deja.*

– Sigur că știm, comentă Philip, sec.

– *Ideea este că am început de la nimic.* Nada. *Am muncit din greu, știam ce să fac cu viața mea, aveam un țel. Am citit tot ce mi-a căzut în mână. Schliemann și descoperirea Troiei, Howard Carter și mormântul faraonului Tutankhamon, John Lloyd Stephens și orașul Copán, dezgroparea Villei Misterelor din Pompei. Visam să găsesc astfel de comori, să sap după ele, să fie ale mele. Am privit în jur: unde, în lume, mai existau morminte pierdute și temple de descoperit? Răspunsul era: în America Centrală. Acolo încă mai puteai găsi un oraș pierdut. Încă mai aveam o șansă.*

De data aceasta, se opri ca să deschidă o cutie de pe birou. Scoase un trabuc, îl tăie la capete și-l aprinse.

– Isuse Hristoase, oftă Philip. Bătrânul e *incorigibil.*

Broadbent flutură chibritul ca să se stingă, îl aruncă pe birou și zâmbi. Avea dinți frumoși, albi, care străluceau.

– *Voi muri oricum, de ce să nu mă bucur de ultimele luni? Nu-i așa, Philip? Încă mai fumezi pipa aceea? Aș renunța la ea, dacă aș fi în locul tău.* Se întoarse și începu să se plimbe, lăsând în urmă norișori albaștri. *Așa că mi-am economisit banii până când am strâns suficient cât să plec în America Centrală. Am plecat acolo nu pentru că doream să fac bani, deși conta și asta, recunosc, ci pentru că aveam o pasiune. Și l-am descoperit. Am descoperit orașul meu pierdut.* Se răsuci, se întoarse, merse mai departe. *Acesta a fost primul pas. Așa am început. Am făcut comerț cu opere de artă și cu antichități doar ca să-mi finanțez colecția. Și iată.* Se opri, făcând un gest cu mâna deschisă către colecția nevăzută din spatele lui. *Iată. Aici este rezultatul. Una dintre cele mai mari colecții particulare de artă și de antichități din lume. Acestea nu sunt doar obiecte. Fiecare piesă de aici are o poveste și reprezintă pentru mine o amintire. Cum am văzut-o prima dată, cum*

m-am îndrăgostit de ea, cum am obținut-o. Fiecare piesă este o parte din mine. Luă un obiect din jad de pe birou și-l ridică în fața camerei. *Precum acest cap olmec, pe care l-am găsit într-un mormânt din Piedra Lumbre. Îmi amintesc acea zi... arșița, șerpii... și îmi amintesc cum l-am văzut prima dată, zăcând acolo, în praful mormântului, unde se afla de două mii de ani.*

Philip pufni.

– Bucuriile furtului!

Bătrânul puse obiectul la loc.

– *De două mii de ani se odihnea acolo... un obiect de o frumusețe atât de deosebită, încât te face să plângi. Aș vrea să vă pot descrie sentimentele mele din clipa în care am văzut jadul acela fără cusur, aruncat acolo în praf. Nu fusese creat ca să zacă în întuneric. Eu l-am salvat și l-am readus la viață.* Glasul i se frânse de emoție. Se opri, își drese vocea, puse capul de jad la loc. Apoi bâjbâi după spătarul scaunului și se așeză, lăsându-și trabucul deoparte, în scrumieră. Se întoarse cu fața la cameră, aplecându-se peste birou. *Sunt tatăl vostru. V-am văzut pe toți trei crescând. Vă cunosc mai bine decât vă cunoașteți voi înșivă.*

– Nu prea cred, comentă Philip.

– *Privindu-vă cum creșteți, am fost dezamăgit să văd cum trăiți cu impresia că totul vi se cuvine. Că sunteți privilegiați. Sindromul unui copil de bani gata. Sentimentul că nu trebuie să munciți prea mult, să învățați prea mult, să vă chinuiți, pentru că sunteți fiii lui Maxwell Broadbent. Pentru că într-o zi, fără să ridicați măcar un deget, veți fi bogați.* Se ridică din nou, plin de energie. *Uite, știu că în mare parte este vina mea. Am cedat la văicărelile voastre, v-am cumpărat tot ceea ce ați vrut, v-am trimis la cele mai bune școli particulare, v-am plimbat prin toată Europa. M-am simțit vinovat din cauza divorțurilor și a celorlalte lucruri legate de ele. Cred că n-am fost croit să fiu bărbat însurat. Ce am făcut*

în schimb? Am crescut trei copii care, în loc să trăiască niște vieți extraordinare, își așteaptă moștenirea. Marile Speranțe, *într-o nouă versiune.*

– Prostii, exclamă Vernon, supărat.

– *Philip, tu ești seminarist de istoria artei la un colegiu oarecare din Long Island. Tom? Veterinar în Utah. Iar Vernon? Ei bine, nici nu știu ce faci acum. Trăiești probabil în vreun ashram*[1]*, pe undeva, dăruindu-ți banii vreunui păcălici de guru.*

– Nu e adevărat! spuse profund jignit Vernon. Nu e adevărat! Du-te dracului!

Tom nu putea vorbi. Simțea o senzație de greață undeva în stomac.

– *Și, peste toate astea,* continuă tatăl, *voi trei n-ați înțeles nimic. N-ați învățat să cooperați, să fiți frați. Am început să reflectez: ce am făcut? Ce am făcut? Ce fel de tată am fost? I-am învățat pe fiii mei să fie independenți? I-am învățat care este valoarea muncii? I-am învățat despre încrederea în sine? I-am învățat să aibă grijă unul de celălalt?* Se opri și strigă de-a dreptul: *Nu! După toate astea, după tot, școlile, Europa, excursiile de pescuit și mers cu cortul, am crescut trei cvasieșecuri. Hristoase, e vina mea că s-a terminat în felul acesta, dar asta este. Apoi am aflat că eram pe moarte, și am intrat în panică. Cum puteam să mă revanșez?* Se opri și se întoarse. Acum respira greu, iar fața îi era îmbujorată. *Nimic nu te face să meditezi mai mult decât moartea, atunci când îți împunge fața cu degetul ei putred. A trebuit să mă gândesc ce să fac în privința colecției mele. Sub nici o formă n-aveam de gând s-o dăruiesc vreunui muzeu sau unei universități, ca să se bucure de ea o adunătură de netoți. Și nici nu voiam să las vreo casă de licitații sau vreun comerciant hoț să se*

[1] Comunitate religioasă închisă, derivată din hinduism, condusă de un guru (n.tr.)

îmbogățească pe seama muncii mele, s-o împartă și s-o împrăștie în cele patru colțuri, după ce mi-am petrecut toată viața adunând-o. Absolut deloc. Își șterse fruntea, mototoli batista în pumn și gesticulă către cameră cu ea. *Mereu am plănuit să vă las voua totul. Dar când am ajuns la asta, mi-am dat seama că era cel mai mare rău pe care puteam să vi-l fac. N-aveam de gând să vă las o jumătate de miliard de dolari, bani pe care nu i-ați câștigat.* Se duse înapoi în spatele biroului, își așeză silueta masivă în scaun și scoase alt trabuc dintr-o cutie învelită în piele. *Uitați-vă la mine, încă mai fumez. E prea târziu acum.*

Tăie capătul și-l aprinse. Norul de fum dezorientă focalizatorul automat al camerei și acesta se încețoșă, mișcându-se înainte și înapoi, încercând să capteze imaginea. În clipa în care fumul se risipi, plutind, în stânga, în afara cadrului, fața pătrată și arătoasă a lui Maxwell Broadbent reapăru în imagine.

– *Și atunci mi-am dat seama. Era o idee strălucită. Toată viața dezgropasem morminte și comercializasem obiecte din morminte. Știam toate șmecheriile pentru ascunderea mormintelor, fiecare capcană, totul. Mi-am dat seama dintr-odată că și eu puteam să-mi iau comoara cu mine. Și astfel, puteam să fac ceva pentru voi care să însemne cu adevărat o moștenire.* Se opri, își împreună palmele și se aplecă înainte. *Va trebui să câștigați banii aceștia. Am aranjat să mă îngrop, împreună cu colecția mea, într-un mormânt undeva în lume. Vă provoc să mă găsiți. Dacă veți izbuti, puteți să-mi jefuiți mormântul și să puneți mâna pe tot. Aceasta este provocarea mea pentru voi, cei trei fii ai mei.* Inspiră și încercă să râdă. *Vă avertizez: va fi dificil și periculos. Nimic din ceea ce merită făcut în viață nu e ușor. Și iată care-i șmecheria: nu veți reuși decât dacă veți lucra împreună.* Își lăsă pumnul masiv pe birou. *Asta este, pe scurt. N-am făcut prea multe pentru voi cât timp am fost în viață, dar, pentru numele lui Dumnezeu,*

voi remedia asta prin moartea mea! Se ridică din nou şi se îndreptă către cameră. Îşi întinse braţul ca s-o închidă, dar atunci, răzgândindu-se, rosti, cu chipul înceţoşat strălucind gigantic pe ecran: *N-am fost un sentimental, aşa că vă spun doar la revedere. La revedere, Philip, Vernon şi Tom! La revedere şi noroc! Vă iubesc!*

Ecranul se stinse.

5

Tom rămase pe canapea, incapabil pe moment să se mişte. Hutch Barnaby fu primul care reacţionă. Se ridică şi tuşi delicat, încercând să spargă tăcerea provocată de şoc.

– Fenton? Se pare că nu mai e nevoie de noi aici.

Fenton încuviinţă, ridicându-se stângaci, chiar roşind.

Barnaby se întoarse către cei trei fraţi şi-şi atinse politicos borul pălăriei.

– După cum vedeţi, nu e o problemă de competenţa poliţiei. Vă lăsăm să... ăăă... să lămuriţi lucrurile singuri.

Începură să se îndrepte spre arcada uşii care dădea în hol. De-abia aşteptau să plece.

Philip se ridică.

– Domnule ofiţer Barnaby?

Vocea îi era pe jumătate înecată.

– Da?

– Sper că nu vei pomeni nimănui despre asta. N-ar fi de ajutor dacă... dacă toată lumea ar începe să caute mormântul.

– Bună observaţie. N-am de ce să pomenesc faţă de nimeni. Absolut deloc. Îi voi chema înapoi chiar acum pe băieţii de la Criminalistică.

Se retrase şi dispăru. O clipă mai târziu, auziră zgomotul uşii mari din faţă, închizându-se.

Cei trei fraţi rămaseră pe loc.

– Ticălosul, rosti Philip cu glas pierit. Nu-mi vine să cred! Nemernicul!

Tom privi chipul palid al fratelui său. Ştia că trăise oarecum bine din salariul său de asistent. Avea nevoie de bani. Şi fără îndoială că-i cheltuise deja.

Vernon întrebă:

– Şi acum?

Cuvintele lui plutiră prin tăcere.

– Nu-l cred pe bătrânul ticălos, spuse Philip. Să ia o duzină de picturi renumite în mormânt, în felul ăsta, fără să punem la socoteală tot aurul şi jadul maya, inestimabile. Mă dau bătut. Scoase o batistă din mătase din buzunarul vestei şi-şi tamponă fruntea. N-avea nici un *drept*.

– Atunci, ce facem? repetă Vernon.

Philip îl privi fix.

– Plecăm să găsim mormântul, bineînţeles!

– Cum?

– Un om nu se poate îngropa cu opere de artă în valoare de o jumătate de miliard fără să-l ajute cineva. Aflăm cine l-a ajutat.

– Nu pot să cred, se împotrivi Tom. N-a avut încredere în nimeni toată viaţa!

– Nu putea să reuşească singur.

– E atât de tipic pentru *el*, constată Philip, deodată.

– Poate că a lăsat indicii.

Vernon păşi către sertarele din faţă, smuci unul şi-l răscoli, înjurând. Trase de altul şi încă de unul, devenind atât de agitat, încât sertarul ieşi de tot, vărsându-şi conţinutul pe jos: cărţi de joc, Parcheesi[1], şah, dame chinezeşti. Tom îşi amintea

[1] Joc adaptat de americani după Pachisi, apărut în India cu aproximativ cinci secole înainte de Hristos, pionii de culoare roşie, galbenă, albastră şi verde înfăţişând sclave de la palatul maharajahului (n.tr.)

de toate: vechile jocuri ale copilăriei lor, acum îngălbenite şi roase de vreme. Simţi un nod rece în gât: la asta se ajunsese. Vernon scăpă o înjurătură şi trase un şut în grămada de pe jos, împrăştiind piesele prin toată camera.

– Vernon, n-are rost să întorci casa pe dos!

Vernon, ignorându-l, continuă să deschidă sertarele, aruncând conţinutul pe jos şi trecând mai departe.

Philip îşi scoase pipa din buzunarul pantalonilor şi o aprinse cu o mână tremurătoare.

– Îţi pierzi timpul. Eu zic să mergem la Marcus Hauser. El e cheia.

Vernon se opri.

– Hauser? Tata n-a mai luat legătura cu el de patruzeci de ani.

– El e singurul care l-a cunoscut cu adevărat pe tata. Au petrecut împreună doi ani, în America Centrală. Dacă ştie cineva unde a plecat tata, el e acela.

– Tata îl *urăşte* pe Hauser.

– Cred totuşi că s-au împăcat, tata fiind bolnav şi aşa mai departe.

Philip deschise o brichetă placată cu aur şi duse flacăra spre cupa pipei cu un susur.

Vernon intră în camera ascunsă. Tom auzea cum se închideau şi se deschideau dulapurile, cum erau trase cărţile de pe rafturi, cum se prăbuşeau lucrurile pe podea.

– Îţi spun, Hauser e implicat. Trebuie să ne mişcăm repede. Am datorii... am obligaţii.

Vernon se întoarse din camera ascunsă, aducând o cutie plină cu hârtii, pe care o trânti pe măsuţa pentru cafea.

– Să înţeleg că deja ţi-ai cheltuit moştenirea.

Philip se întoarse către el, cu chipul încremenit.

– Oare cine a luat două mii de la tata chiar anul trecut?

– A fost un împrumut.

Vernon începu să răsfoiască printre hârtii, golind dosarele, împrăştiindu-le pe jos. Tom zări carnetele lor din şcoala

generală căzând dintr-un dosar. Îl surprindea că tatăl lor catadicsise să le păstreze, mai ales că nu fusese deloc mulţumit de notele lor, în primul rând.

– I-ai dat înapoi? întrebă Philip.

– Îi voi da.

– Bineînţeles că-i vei da, spuse Philip sarcastic.

Vernon se înroşi.

– Dar cele patruzeci de mii pe care tata le-a cheltuit ca să te trimită la facultate? Le-ai dat înapoi?

– Au fost un cadou. A plătit şi pentru facultatea de medicină veterinară a lui Tom, nu-i aşa, Tom? Iar dacă *tu* te-ai fi dus la facultate, ar fi plătit-o şi pe a ta. Însă tu ai plecat şi ai trăit cu Swami nu-ştiu-cum ăla al tău, în India.

Se lăsă o tăcere tensionată.

– Du-te dracului, spuse Vernon.

Tom privea de la un frate la celălalt. Se întâmpla la fel cum se întâmplase de o mie de ori înainte. De obicei, intervenea şi încerca să joace rolul mediatorului. De fiecare dată, nu era de nici un folos.

– Du-te tu dracului, ripostă Philip.

Îşi puse pipa la loc între dinţi cu un clănţănit şi se răsuci pe călcâie.

– Aşteaptă! strigă Vernon, dar era prea târziu.

Atunci când Philip se înfuria, pleca, iar acum tocmai asta făcea, iarăşi. Uşa cea mare bubui închizându-se, cu un zgomot care se stinse treptat.

– Pentru numele lui Dumnezeu, Vernon, nu puteai să găseşti alt moment ca să te certi?

– Lua-l-ar naiba! El a început, nu-i aşa?

Întors la birou, Hutch Barnaby stătea pe scaunul lui, cu o cană de cafea proaspătă rezemată de pântece, privind pe fereastră.

Fenton stătea pe celălalt scaun, cu propria cană, fixând mohorât podeaua cu privirea.

– Fenton, trebuie să încetezi să te mai gândeşti la asta. Lucruri de genul ăsta se mai întâmplă.

– Nu pot să cred.

– Ştiu, e o nebunie ca tipul să se îngroape cu o jumătate de miliard de dolari. Nu-ţi face griji. Cândva, cineva din oraşul ăsta va comite o crimă demnă de prima pagină din *New York Times*, iar numele tău va fi acolo. De data asta, nu ţi-a mers.

Fenton îşi îndreptă atenţia spre cafea, întorcându-se la dezamăgirea lui.

– Ştiam, Fenton, chiar înainte să văd caseta video. Mi-am închipuit. Atunci când am înţeles că nu era un şiretlic ca să-i păcălească pe cei de la asigurări, a fost ca şi cum mi s-ar fi aprins un bec în cap. Hei, ar fi un film grozav, nu crezi? Tipul cel bogat îşi ia toate rahaturile cu el.

Fenton nu zise nimic.

– Cum crezi c-o fi reuşit bătrânul? Gândeşte-te. Avea nevoie de ajutor. Erau o mulţime de lucruri. Nu poţi să plimbi câteva tone de opere de artă prin lume, fără să te vadă cineva.

Fenton sorbi din cafea.

Barnaby privi în sus la ceas, apoi în jos, spre hârtiile rânduite pe biroul său.

– Două ore până la prânz. Cum se face că nimic interesant nu se întâmplă în oraşul ăsta? Uită-te la astea. Droguri şi iar droguri. De ce nu jefuiesc copiii ăştia o bancă, în schimb?

Fenton goli paharul.

– E acolo, undeva.

Tăcere.

– Ce vrei să spui? Ce-ai vrut să spui cu comentariul ăsta? *E acolo, undeva.* Şi ce dacă? Multe lucruri *sunt acolo, undeva.*

Fenton strivi paharul.

– Nu sugerezi nimic, nu-i aşa?

Fenton aruncă paharul la gunoi.

– Ai spus: *Este acolo, undeva.* Vreau să ştiu ce ai vrut să spui prin asta.

– Mergem s-o luăm.

– Şi?

– Şi o păstrăm!

Barnaby râse.

– Fenton, mă uimeşti! În cazul în care n-ai observat, suntem *ofiţeri în slujba legii*. Amănuntul ăsta minor ţi-a scăpat? Ar trebui să fim *cinstiţi*.

– Da, aprobă Fenton.

– Sigur, spuse Barnaby după o clipă. Cinste. Dacă n-ai aşa ceva, Fenton, atunci ce mai ai?

– O jumătate de miliard de dolari, răspunse Fenton.

6

Clădirea nu era o casă de epocă, aşa cum ar fi fost într-un film cu Bogart, ci o monstruozitate din sticlă şi oţel, care străpungea cerul de deasupra West Fifty-seventh Street, un zgârie-nori urât din anii optzeci. Cel puţin, reflectă Philip, chiria probabil că era piperată. Iar dacă era chiria mare, însemna că Marcus Aurelius Hauser era un detectiv particular de succes.

Mersul prin hol era precum o plimbare printr-un uriaş cub din granit lustruit. Locul mirosea puternic a produse pentru curăţenie. Un ghiveci cu bambus veştejit se înălţa într-un colţ. Un ascensor îl purtă, smucindu-l, la etajul treizeci şi, foarte curând, se afla în faţa uşilor vişinii care dădeau spre birourile lui Marcus Hauser, detectiv particular.

Philip se opri în pragul uşii. Oricum şi-ar fi imaginat el că arată biroul unui detectiv particular, era contrazis de acest interior postmodernist incolor, din ardezie cenuşie, mochetă şi granit negru lustruit. Cum de putea cineva să lucreze într-un spaţiu atât de steril? Camera părea goală.

– Da? se auzi o voce din spatele unui perete în formă de semilună, din cărămizi de sticlă.

Philip ocoli peretele şi se pomeni privind spinarea unui bărbat aşezat la un birou în formă de rinichi, care, în loc să fie îndreptat către uşă, era orientat invers, către un perete din sticlă ce dădea spre vest, peste luciul ca de zinc al râului Hudson. Fără să se întoarcă, bărbatul gesticulă spre un fotoliu. Philip traversă încăperea, se aşeză şi se cufundă în studierea lui Marcus Hauser: fostă Beretă Verde[1] în Vietnam, fost jefuitor de morminte, fost locotenent în BATF[2], subunitatea din Manhattan.

În albumele cu fotografii ale tatălui său văzuse poze decolorate şi neclare ale lui Hauser tânăr, îmbrăcat în haine de camuflaj, sprijinind un fel de armă de şold. Zâmbea mereu. Philip se simţea puţin tulburat să-l vadă în carne şi oase. Arăta chiar mai mic decât şi-l imaginase Philip şi era îmbrăcat cu un costum maro, cu ac la guler, vestă şi ceas cu lănţişor din aur. Un om din clasa muncitoare, maimuţărind burghezia. În jurul lui plutea un iz de apă de colonie, iar puţinul păr pe care-l avea era pomădat peste măsură şi ondulat, fiecare şuviţă fiind aranjată pe rând, ca să-i acopere cât mai bine chelia. Inele din aur îi străluceau pe nu mai puţin de patru degete. Avea manichiura făcută, unghiile curăţate şi lustruite, părul din nas tuns cu atenţie. Chiar şi capul chel, strălucind sub stratul de şuviţe care-l acoperea, lăsa impresia că fusese cerat şi lustruit. Philip se pomeni întrebându-se dacă era vorba despre acelaşi Marcus Hauser care hoinărise prin junglă cu tatăl său, în căutarea oraşelor pierdute şi a mormintelor străvechi. Poate că fusese o greşeală.

Îşi drese glasul.

– Domnule Hauser?

---

[1] Denumire sub care mai sunt cunoscute trupele de elită ale Forţelor Speciale din armata Statelor Unite. (n.tr.)

[2] Bureau of Alcohol, Tobacco, Firearms and Explosives, organizaţie federală din cadrul Departamentului de Justiţie, având ca scop prevenirea şi investigarea infracţiunilor federale legate de deţinerea şi folosirea ilegală a substanţelor alcoolice, a tutunului, a armelor de foc şi a substanţelor explozive. (n.tr.)

– Marcus, veni răspunsul prompt, precum pocnetul unui voleu rapid la tenis.

Vocea îi era la fel de tulburătoare: înaltă, nazală, cu un accent necizelat, specific clasei muncitoare. Totuşi, ochii îi erau la fel de verzi şi de reci precum cei ai unui crocodil.

Philip se simţi agitat. Îşi încrucişă din nou picioarele şi, fără să ceară permisiunea, îşi scoase pipa şi începu s-o umple. Văzând asta, Hauser zâmbi, îşi trase sertarul biroului, deschise un humidor[1] şi scoase un Churchill[2] enorm.

– Sunt atât de bucuros că fumezi, spuse el, rulând trabucul între degetele perfecte, scoţând un cuţitaş din aur cu monogramă din buzunar şi tăind capătul. Nu trebuie să-i lăsăm pe barbari să preia conducerea. După ce aprinse trabucul, se lăsă pe spate în scaun şi, privindu-l printr-un rotocol dens de fum, întrebă: Ce pot face pentru fiul vechiului meu partener, Maxwell Broadbent?

– Putem să vorbim în regim de confidenţialitate?

– Desigur.

– Acum şase luni, tatăl meu a fost diagnosticat cu cancer. Philip se opri, urmărind chipul lui Hauser, încercând să vadă dacă acesta ştia deja. Dar chipul lui Hauser era la fel de opac precum biroul său din lemn de mahon. Cancer la plămâni, continuă Philip. L-au operat şi a urmat tratamentul obişnuit cu raze şi chimioterapie. A renunţat la trabucuri şi a intrat în remisiune. Pentru o vreme, a părut că depăşise boala, dar aceasta s-a reinstalat. A început din nou chimioterapia, însă o detesta. Într-o zi, şi-a smuls perfuziile, a doborât un asistent şi a plecat. A cumpărat o cutie de Cuba Libre în drumul spre casă şi nu s-a mai întors niciodată. I-au mai dat şase luni de trăit, iar asta s-a întâmplat acum trei luni.

---

[1] Cutie specială pentru păstrarea trabucurilor sau a tutunului de pipă, astfel concepută încât să asigure permanent un anumit nivel de umiditate. (n.tr.)

[2] Tip de ţigări de foi, numite astfel după Sir Winston Churchill, prim-ministru al Marii Britanii în timpul celui de-al Doilea Război Mondial (n.tr.)

Hauser asculta, pufăind din trabuc.

Philip se opri.

– A luat legătura cu dumneata?

Hauser clătină din cap şi mai trase un pufăit.

– Nu, de patruzeci de ani.

– La un moment dat, luna trecută, zise Philip, Maxwell Broadbent a dispărut, împreună cu toată colecţia lui. Ne-a lăsat o casetă video.

Hauser ridică din sprâncene.

– Era o ultimă dorinţă şi un fel de testament. În ea, a spus că şi-a luat colecţia cu el în mormânt.

– *Ce* a făcut?

Hauser se aplecă, pe figura lui apărând dintr-odată interesul. Masca de pe chip îi căzuse pentru o clipă: era cu adevărat uimit.

– A luat-o cu el. A luat tot. Bani, opere de artă, colecţia lui. Exact ca un faraon egiptean. S-a îngropat într-un mormânt, undeva în lume, iar după aceea ne-a lansat o provocare. Dacă găsim mormântul, putem să-l jefuim. Acesta, înţelegi, este felul lui de a ne face să ne meritâm moştenirea.

Hauser se lăsă pe spate şi râse prelung şi tare. Când în sfârşit îşi reveni, mai trase două pufăituri leneşe din trabuc, apoi se întinse şi scutură scrumul care se făcuse de vreo cinci centimetri.

– Doar Max ar putea inventa o schemă ca asta!

– Atunci, înseamnă că nu ştii nimic despre asta? întrebă Philip Broadbent.

– Nimic.

Hauser părea să spună adevărul.

– Eşti detectiv particular, zise Philip.

Hauser îşi mută trabucul dintr-un colţ al gurii în celălalt.

– Ai crescut alături de Max. Ai petrecut doi ani cu el în junglă. Îl cunoşti pe el şi felul în care acţiona mai bine decât oricine. Mă întrebam dacă ai vrea, în calitate de detectiv particular, să mă ajuţi să-i găsesc mormântul.

Hauser suflă o coloană de fum albastru din gură.

– Nu mi se pare că ar fi o sarcină dificilă. O colecție de artă ca a lui nu călătorește neobservată, adăugă Philip.

– Ba da, dacă e urcată în avionul Gulfstream IV al lui Max.

– Mă îndoiesc că s-a îngropat în avion.

– Vikingii se înmormântau în navele lor. Poate că Max și-a strâns comoara într-un container vidat, rezistent la presiune, după care și-a aruncat avionul în mare, deasupra gropii abisale din Pacificul Mijlociu, unde s-a scufundat în apă la peste trei mii de metri adâncime.

Își întinse mâinile și zâmbi.

Philip reuși să spună:

– Nu. Își șterse fruntea, încercând să alunge imaginea tabloului de Lippi, la peste trei mii de metri adâncime, înțepenit în mâlul abisal. Nu crezi asta cu adevărat, nu-i așa?

– Nu spun că asta a făcut. Îți arăt doar unde pot duce zece secunde de gândire. Lucrezi alături de frații dumitale?

– Frații vitregi. Nu. M-am hotărât să găsesc mormântul de unul singur.

– Care sunt planurile lor?

– Nu știu și, sincer vorbind, nu-mi pasă. O să împart cu ei ceea ce găsesc, desigur.

– Povestește-mi despre ei.

– Tom este, probabil, cel care trebuie supravegheat. El e cel mai mic. Când eram copii, el era cel sălbatic. E genul de puști gata să sară primul de pe stâncă în apă, primul care ar arunca piatra în cuibul viespilor. A fost dat afară de la vreo două școli, dar s-a îndreptat în facultate și a fost corect și atent de atunci.

– Iar celălalt, Vernon?

– Momentan, face parte dintr-un cult pseudobudist, condus de un fost profesor de filosofie de la Berkeley. El a fost mereu cel rătăcit. Le-a încercat pe toate: droguri, secte, guru, grupuri de întâlniri. Când era copil, aducea acasă pisici oloage, cățeluși loviți de mașini, păsările aruncate din cuib de

suratele lor mai mari... lucruri de felul acesta. Tot ceea ce aducea acasă, murea. În şcoală, era puştiul de care celorlalţi le plăcea să se lege. S-a lăsat de facultate şi n-a fost în stare să aibă o slujbă stabilă. E un puşti simpatic, dar... s-a dovedit *incompetent* la capitolul maturitate.

– Ce fac ei acum?

– Tom a plecat acasă, la ferma lui din Utah. Ultima dată, am auzit că renunţase la căutarea mormântului. Vernon spune că o să găsească mormântul de unul singur, nu doreşte ca eu să particip.

– Mai ştie cineva despre asta, în afară de cei doi fraţi ai tăi?

– Doi poliţişti din Santa Fe, care au văzut caseta şi ştiu toată povestea.

– Numele?

– Barnaby şi Fenton.

Hauser îşi notă. Un beculeţ de pe telefon se aprinse o singură dată, iar Hauser ridică receptorul. Ascultă timp îndelungat, vorbi încet şi repede, dădu un telefon, altul, apoi încă unul. Philip se simţi enervat de faptul că Hauser se ocupa de alte afaceri în faţa lui, irosindu-i timpul.

Hauser închise.

– Ceva soţii sau iubite?

– Cinci foste soţii: patru în viaţă, una decedată. Fără iubite care să merite atenţia.

O strâmbătură uşoară îi întinse lui Hauser buza de sus.

– Max a fost mereu tipul cu femeile.

Din nou se lăsă tăcerea. Hauser părea că se gândeşte. Atunci, spre enervarea lui Philip, mai dădu un telefon, vorbind pe un ton coborât. În cele din urmă, lăsă jos receptorul.

– Ei bine, Philip, ce ştii despre mine?

– Doar că ai fost partenerul de explorări al tatălui meu, amândoi aţi colindat prin America Centrală vreo doi ani. Şi că voi doi v-aţi certat.

– Aşa este. Am petrecut aproape doi ani în America Centrală împreună, căutând morminte maya ca să le dezgropăm.

Asta se întâmpla la începutul anilor şaizeci, când era mai mult sau mai puţin legal. Am găsit câteva lucruri, dar abia după ce am plecat eu Max a dat lovitura cea mare şi s-a îmbogăţit. Eu am plecat în Vietnam.

– Şi cearta? Tata n-a vorbit niciodată despre asta.

Urmă o scurtă ezitare.

– Max n-a pomenit niciodată despre asta?

– Nu.

– Abia dacă-mi mai amintesc. Ştii cum este, când doi oameni sunt împreună o perioadă prea lungă de timp, ajung să se calce pe nervi.

Hauser îşi lăsă trabucul într-o scrumieră din cristal şlefuit. Scrumiera era la fel de mare precum o farfurie şi cântărea, probabil, zece kilograme. Philip se întrebă dacă nu cumva făcuse o greşeală venind aici. Hauser părea prea puţin important.

Beculeţul telefonului clipi din nou, iar Hauser ridică receptorul. Aceasta fu ultima picătură: Philip se ridică.

– Mă voi întoarce când vei fi mai puţin ocupat, rosti el, pe un ton tăios.

Hauser îşi flutură unul dintre degetele cu inel din aur către Philip, ca să aştepte, ascultă un minut, apoi închise.

– Spune-mi, Philip, de ce este Honduras atât de special?

– Honduras? Ce legătură are cu restul?

– Pentru că acolo a plecat Max.

Philip se holbă la el.

– Prin urmare, *ai fost* implicat în asta.

Hauser zâmbi.

– Deloc. Acesta era conţinutul mesajului telefonic pe care tocmai l-am primit. Cu aproape patru săptămâni în urmă, pilotul lui l-a dus pe el şi avionul plin de marfă către un oraş din Honduras, numit San Pedro Sula. De acolo, a luat un elicopter militar spre un loc numit Laguna Brus. După aceea, a dispărut.

– Ai descoperit toate acestea chiar acum?

Hauser dădu drumul unui imens nor de fum.

– Sunt detectiv particular.

– Şi nu unul prost, se pare.

Meditativ, Hauser eliberă alt nor.

– De îndată după ce o să vorbesc cu pilotul, o să aflu mai multe. Ca, de exemplu, ce fel de încărcătură ducea avionul şi cât cântărea. Tatăl tău n-a făcut nici un efort ca să-şi ascundă urmele, mergând în Honduras. Ştiai că noi doi am fost acolo împreună? Nu mă surprinde că s-a dus în zona aia. E o ţară mare, cu cel mai inaccesibil teritoriu din lume: junglă deasă, nelocuită, muntoasă, întretăiată de trecători adânci şi închisă de coasta Mosquito. Acolo cred că s-a dus: spre interior.

– E plauzibil.

Hauser adăugă, după câteva clipe:

– Accept cazul.

Philip se enervă. Nu-şi amintea să-i fi oferit cazul lui Hauser, deocamdată. Dar tipul îşi demonstrase deja abilitatea şi, pentru că acum ştia povestea, probabil că i l-ar fi dat.

– N-am discutat despre onorariu.

– Am nevoie de un avans. Mă aştept ca, în cazul acesta, cheltuielile să fie mari. De fiecare dată când ai treabă într-o ţară împuţită din Lumea a Treia, trebuie să-i mituieşti pe toţi de-alde Tomás, Rico şi Orlando.

– Eu mă gândeam la un comision, în funcţie de evenimentele neprevăzute, spuse Philip repede. Dacă recuperăm colecţia, primeşti, să spunem, un mic procent. Trebuie să menţionez că plănuiesc s-o împart cu fraţii mei. Aşa e corect.

– Comisioanele în funcţie de evenimente neprevăzute sunt pentru avocaţii care se ocupă cu accidentele de maşini. Am nevoie de un avans în bani lichizi chiar acum. Dacă reuşesc, va mai exista o plată fixă suplimentară.

– Un avans? Cam cât?

– Două sute cincizeci de mii de dolari.

Philip aproape că izbucni în râs.

– Ce te face să crezi că am atâţia bani?

– Eu nu cred nimic, domnule Broadbent. Eu ştiu. Vinde-ţi tabloul de Klee.

Philip simți cum i se oprește inima o clipă.

– Poftim?

– Vinde mica acuarelă de Paul Klee pe care o deții, *Blau Kirk*. E o frumusețe. Eu aș putea să-ți obțin patru sute pe ea.

Philip explodă.

– S-o vând? Niciodată! Tata mi-a dăruit-o.

Hauser ridică din umeri.

– Și, oricum, de unde știai despre tablou?

Hauser zâmbi și-și deschise palmele albe și moi, precum doi crini.

– Îți dorești să-l angajezi pe cel mai bun, nu-i așa, domnule Broadbent?

– Da, dar ăsta e șantaj.

– Lasă-mă să-ți explic cum lucrez eu. Hauser se aplecă înainte. Loialitatea mea se manifestă în primul rând față de caz, nu față de client. Atunci când iau un caz, îl rezolv, indiferent de consecințele sale pentru client. Păstrez avansul. Dacă reușesc să rezolv cazul, primesc un onorariu suplimentar.

– Discuția asta e inutilă. Nu vând tabloul de Klee.

– Câteodată, clientul își pierde curajul și vrea să se retragă. Câteodată, tot felul de lucruri rele se pot întâmpla unor oameni buni. Eu le sărut copiii, particip la înmormântare și îmi văd de treabă, până când cazul este rezolvat.

– Doar nu crezi că o să vând tabloul ăla, domnule Hauser! E singurul lucru de valoare pe care-l am de la tatăl meu. Iubesc pictura aia!

Philip observă că Hauser îl fixa într-un fel care-l făcea să se simtă ciudat. Ochii detectivului erau goi, chipul calm, fără nici o urmă de emoție.

– Gândește-te în felul următor: tabloul e sacrificiul pe care trebuie să-l faci ca să-ți recuperezi moștenirea.

Philip ezită.

– Crezi că vom reuși?

– Da.

Philip îl privi cu atenție. Putea oricând să-și răscumpere tabloul.

– Foarte bine. Voi vinde pictura de Klee.

Ochii lui Hauser se îngustară și mai mult. Mai trase un fum cu grijă. După aceea, scoase trabucul din gură și vorbi.

– Dacă reușesc, onorariul meu va fi de un milion de dolari. Apoi adăugă: N-avem mult timp, domnule Broadbent. Am rezervat deja bilete pentru amândoi către San Pedro Sula; plecăm chiar la începutul săptămânii viitoare.

1

După ce-şi termină incantaţia, Vernon Broadbent rămase câteva clipe în camera răcoroasă, întunecată, cu ochii închişi, pentru a-şi reveni după meditaţia îndelungată. În timp ce se întorcea la starea de conştienţă, începu să audă bubuitul îndepărtat al Pacificului şi să miroasă aerul sărat care abia pătrundea peste tufişurile înmiresmate de mirt ce înconjurau templul budist. Strălucirea lumânărilor pe pleoapele sale îi umplea vederea interioară cu o sclipire roşiatică, tremurătoare.

Deschise ochii, respiră de câteva ori adânc şi se ridică, încă păstrând sentimentul fragil de pace şi linişte pe care i-l dăduse ora de meditaţie. Se duse la uşă şi se opri, privind peste dealurile de la Big Sur, presărate cu stejari şi manzanita[1], la oceanul întins şi albastru care se zărea dincolo de ele. Briza rece a oceanului îi încurcă faldurile robei.

Trăia în ashram de mai mult de un an, iar acum, în cel de-al treizeci şi cincilea an al vieţii sale, credea în sfârşit că găsise locul în care voia să rămână. Străbătuse un drum lung, trecând, de la acei doi ani în India, prin meditaţie transcendentală,

---

[1] Arbore mic specific zonei Americii de Nord şi Centrale (n.tr.)

teozofie, EST[1], Izvorul Vieţii[2] şi chiar un pic de creştinism. Respinsese materialismul din copilărie şi încercase să descopere un adevăr mai adânc în viaţă. Ceea ce altora, mai ales fraţilor lui, li se părea o viaţă irosită, pentru el fusese o viaţă de bogăţie sufletească şi străduinţă. Care era scopul vieţii, dacă nu acela de a afla *de ce?*

Acum avea şansa, cu moştenirea lui, să realizeze ceva cu adevărat bun. De data asta nu numai pentru sine, ci şi pentru alţii. Era şansa lui să facă ceva pentru lume. Dar cum? Ar trebui să încerce să găsească mormântul de unul singur? Ar trebui să-l sune pe Tom? Philip era un nenorocit, dar poate că Tom ar vrea să facă echipă cu el. Trebuia să ia o decizie cât mai repede.

Îşi suflecă roba din pânză de in şi porni în jos pe cărarea care ducea la coliba Învăţătorului, o clădire vastă din lemn de sequoia, aşezată într-o vâlcea lină, cuibărită într-un pâlc de stejari înalţi, cu vedere la Pacific. Pe drum, trecu pe lângă Chao, băiatul asiatic voios care îndeplinea comisioanele Învăţătorului, ţopăind pe drum şi ducând un teanc de scrisori. Era viaţa pe care o căuta: liniştită şi necomplicată. Păcat că era atât de scumpă.

În timp ce înconjura coasta dealului, coliba îi apăru în faţă. Se opri – era puţin intimidat de Învăţător – , dar după aceea continuă, hotărât. Ciocăni la uşă. După un timp, o voce joasă, sonoră, se auzi din adâncul casei:

– Intră, eşti foarte bine-venit!

Îşi scoase sandalele pe verandă şi păşi înăuntru. Casa era în stil japonez, simplă şi ascetică, cu paravane glisante din hârtie de orez, podeaua acoperită cu rogojini bej şi plăci din lemn lustruite. Interiorul mirosea a ceară de albine şi a tămâie.

---

[1] Abreviere de la Erhard Seminars Training, o mişcare new age, iniţiată în anii şaptezeci, care promovează idei Zen şi budismul occidentalizat, prin intermediul seminariilor şi al întâlnirilor de grup. (n.tr.)

[2] Lifespring, mişcare new age foarte asemănătoare cu EST (n.tr.)

Se auzea susurul blând al apei. Printr-un şir de deschizături, Vernon putea vedea de-a lungul casei până la o grădină japoneză aflată pe partea cealaltă, cu fragmente de stâncă acoperite de muşchi, înălţate printre pietricele, şi un bazin cu lotuşi înfloriţi. Nu-l vedea pe Învăţător.

Se întoarse şi scrută un alt hol din stânga sa prin nişte deschizături succesive, care scoaseră la iveală o adolescentă desculţă, în robă, cu o coadă lungă şi blondă în stil franţuzesc atârnându-i pe spate, împletită cu flori ofilite. Toca legume în bucătăria Învăţătorului.

– Eşti aici, Învăţătorule?

Fata continuă să toace.

– Pe aici, se auzi o voce joasă.

Vernon porni în direcţia sunetului şi-l găsi pe Învăţător stând în camera de meditaţie, cu picioarele încrucişate pe o rogojină, cu ochii închişi. Îi deschise, dar nu se ridică. Vernon rămase în picioare, aşteptând respectuos. Silueta viguroasă, bine făcută, a Învăţătorului era drapată într-o robă simplă din in nevopsit. O perdea de păr lung, cenuşiu, pieptănat drept în jos, cădea pe umeri, dându-i o înfăţişare ca a lui Leonardo da Vinci. Avea ochi albaştri inteligenţi, încreţiţi sub muchiile foarte arcuite ale orbitelor, săpate în bolta largă a frunţii. O barbă căruntă, tunsă, completa înfăţişarea. Atunci când vorbea, vocea îi era liniştită şi sonoră, subliniată de un ton uşor răguşit, cu un slab accent de Brooklyn, care-i trăda originea umilă. Avea cam şaizeci de ani; nimeni nu-i ştia vârsta exactă. Fusese odinioară profesor de filosofie la Berkeley, primise titlul de Art Brewer, dar renunţase la funcţie ca să se retragă şi să-şi trăiască viaţa întru spirit. Aici, la ashram, pusese bazele unei comunităţi dedicate rugăciunii, meditaţiei şi creşterii spirituale. Era îmbietor de nonconfesională, bazată doar în principiu pe budism, dar fără disciplina excesivă, intelectualismul, celibatul şi fatalismul care tindeau să pună în primejdie acea tradiţie religioasă deosebită. Mai degrabă, ashramul era un refugiu frumos

într-un amplasament superb unde, sub conducerea blândă a Învăţătorului, fiecare venera în felul lui, la preţul de şapte sute de dolari pe săptămână, cazarea şi masa incluse.

– Stai jos, spuse Învăţătorul.

Vernon se aşeză.

– Cum pot să te ajut?

– E vorba despre tatăl meu.

Învăţătorul ascultă.

Vernon îşi adună gândurile şi trase aer în piept. Îi povesti Învăţătorului despre cancerul tatălui său, despre moştenire, despre provocarea de a-i găsi mormântul. După ce termină, se lăsă o tăcere lungă. Vernon se întrebă dacă Învăţătorul îi va spune să renunţe la moştenire. Îşi amintea numeroasele comentarii mustrătoare ale Învăţătorului despre efectele malefice ale banilor.

– Serveşte-te cu un ceai, îl îndemnă Învăţătorul, cu vocea neobişnuit de blândă, lăsându-şi mâna delicată pe cotul lui Vernon.

Se aşezară şi cerură ceai, care le fu adus de fata cu păr împletit. Sorbiră în tăcere şi atunci Învăţătorul întrebă:

– Cât valorează cu exactitate această moştenire?

– Cred că, după impozitare, partea ce mi-ar reveni ar fi de o sută de milioane.

Învăţătorul păru să ia o înghiţitură lungă de ceai, apoi alta. Dacă suma îl surprinsese, n-o arăta.

– Să meditäm.

Vernon închise şi el ochii. Nu putea să se concentreze asupra mantrei, simţindu-se agitat din cauza întrebărilor pe care le înfrunta, care păreau să devină şi mai complicate pe măsură ce se gândea la ele. O sută de milioane de dolari. O sută de milioane de dolari. Fraza, nepotrivită cu ritmul mantrei, se amestecă în meditaţia lui, oprindu-l să atingă pacea ori liniştea interioare. *O sută de milioane. Om mani padme hum. O sută de milioane.*

Se simți ușurat în clipa în care Învățătorul își înălță capul. Luă mâinile lui Vernon și le strânse în ale sale. Ochii lui albaștri erau neobișnuit de strălucitori.

– Puțini au șansa care ți-a fost dată ție, Vernon. Nu trebuie să lași această șansă să treacă pe lângă tine.

– Cum așa?

Învățătorul se ridică și vorbi cu forță și rezonanță.

– Trebuie să recuperăm acea moștenire. Trebuie s-o recuperăm acum.

8

Până când Tom termină de îngrijit calul bolnav, soarele apusese peste podişul Toh Ateen, aruncând umbre lungi şi aurii peste tufărişurile de salvie şi chamisa. Dincolo de ele, se înălţa un perete de trei sute de metri din gresie sculptată, strălucind roşiatic în lumina apusului. Tom îi mai aruncă animalului o privire rapidă şi-l bătu pe grumaz. Se întoarse către fata din tribul navajo, proprietara calului.

– O să scape. E doar o colică din cauză că a înghiţit nisip.

Ea afişă un zâmbet de uşurare.

– Acum e flămând. Du-l să înconjoare ţarcul de câteva ori, iar apoi dă-i o linguriţă de psyllium[1] amestecat în ovăz. După aceea, lasă-l să se adape. Aşteaptă o jumătate de oră, apoi dă-i ceva fân. O să fie bine.

Bunica navajo care venise călare vreo opt kilometri până la clinica veterinară ca să-l cheme – drumul era inundat, ca de obicei – îi luă mâna.

– Mulţumesc, doctore!

---

[1] Plantă folosită în farmacologie, cu proprietăţi curative pentru aparatul digestiv. În medicina veterinară este folosită ca un adaos natural de fibre în dieta animalelor. (n.tr.)

El se înclină uşor.

– În slujba dumneavoastră.

Se gândea deja cu nerăbdare la drumul înapoi către Bluff. Era bucuros că fusese inundat, oferindu-i scuza unei partide lungi de călărie. Pierduse o jumătate de zi, dar cărarea îl dusese prin cel mai frumos ţinut din piatră roşie din sud-vest, printre straturile de gresie din jurasic cunoscute drept Formaţiunea Morrison, bogate în fosile de dinozauri. Erau multe canioane îndepărtate care urcau către podişul Toh Ateen, iar Tom se întreba dacă paleontologii exploraseră vreodată locul până sus. Probabil că nu. Cândva, se gândi el, va face o mică excursie până la unul dintre acele canioane...

Dădu din cap şi zâmbi în sinea lui. Deşertul era un loc minunat dacă voiai să-ţi limpezeşti mintea, iar el avusese multe de limpezit. Întâmplarea asta ţicnită cu tatăl său fusese cel mai mare şoc din viaţa lui.

– Cât îţi datorăm, doctore? îl întrebă bunica, întrerupându-i visarea.

Tom privi în jur la coliba dărăpănată din carton gudronat, la maşina stricată, pe jumătate înecată de buruieni, la oaia slăbănoagă care rumega în ţarc.

– Cinci dolari.

Femeia se căută în bluza din diftină şi scoase câteva bancnote soioase, numărând cinci pentru el.

Tom îşi dusese mâna la pălărie şi tocmai se întorsese ca să-şi ia calul, când observă un nor subţire de praf la orizont. Cele două femei navajo îl văzuseră şi ele. Un cal şi călăreţul lui se apropiau rapid dinspre nord, din direcţia din care venise şi el, mica pată întunecată devenind tot mai mare în imensa depresiune aurie a deşertului. Se întrebă dacă era Shane, partenerul său. Intră în panică. Ar fi trebuit să fie ceva foarte urgent pentru ca Shane să călărească până aici ca să-l aducă.

În timp ce silueta se contură, îşi dădu seama că nu era Shane, ci o femeie. Şi călărea pe armăsarul lui, pe Knock.

Femeia intră la trap în mica aşezare, plină de praf după drum, cu calul înspumat şi gâfâind. Se opri şi descălecă. Călărise fără şa, fără frâu, aproape treisprezece kilometri de deşert. Absolut, complet nebună. Ce căuta ea cu unul dintre cei mai buni cai ai lui, şi nu cu una dintre gloabele lui Shane? O să-l omoare pe Shane.

Femeia veni către el.

– Sunt Sally Colorado, se prezentă ea. Am încercat să te caut la clinică, dar partenerul dumitale mi-a spus că ai plecat încoace. Aşa că, iată-mă!

Cu un foşnet al părului auriu ca mierea, întinse mâna. Tom, luat pe nepregătite, i-o apucă. Părul i se răsfirase pe umeri, peste o cămaşă albă din bumbac, acum pudrată cu praf. Cămaşa era suflecată pe talia subţire, strânsă la rândul ei într-o pereche de blugi. Se simţea un iz uşor de mentă în jurul ei.

Când zâmbi, păru că ochii îşi schimbaseră culoarea din verde în albastru, atât de luminos era efectul. Purta o pereche de cercei cu turcoaze, dar culoarea ochilor ei era mai intensă decât cea a pietrelor.

După un timp, Tom îşi dădu seama că-i ţinea încă mâna şi-i dădu drumul.

– Trebuia neapărat să te găsesc, spuse ea. Nu puteam să mai aştept.

– E o urgenţă?

– Nu e o urgenţă veterinară, dacă la asta te referi.

– Atunci, ce fel de urgenţă e?

– Îţi spun pe drum, la întoarcere.

– La naiba, explodă Tom, nu-mi vine să cred că Shane te-a lăsat să-mi iei cel mai bun armăsar şi să-l călăreşti în halul ăsta, fără şa şi frâu! Ai fi putut să mori!

– Nu mi l-a dat Shane. Fata zâmbi.

– Atunci, cum l-ai luat?

– L-am furat.

Urmă un moment de consternare, înainte ca Tom să izbucnească în râs.

*

Soarele apusese în timp ce ei se îndreptau către nord, călărind împreună înapoi către Bluff. Pentru o vreme, merseră în tăcere, după care Tom spuse, în cele din urmă:

– Foarte bine. Să auzim ce era atât de important, încât a trebuit să furi un cal pentru asta şi să-ţi rişti viaţa.

– Ei bine... ezită ea.

– Sunt numai urechi, domnişoară... Colorado. Dacă acesta este într-adevăr numele dumitale.

– E un nume ciudat, ştiu. Străbunicul meu era actor de vodevil. Vindea leacuri miraculoase, deghizat în indian, şi şi-a spus Colorado, ca nume de scenă. Era mai bun decât vechiul său nume, Smith, şi aşa a rămas. Spune-mi Sally.

– Foarte bine, Sally. Să-ţi auzim povestea!

Tom se surprinse privind-o cum călăreşte cu un sentiment de încântare. Arăta ca şi cum s-ar fi născut în şa. Mulţi bani se duseseră probabil până ca ea să ajungă să aibă postura aceea dreaptă, lejeră şi echilibrată.

– Sunt antropolog, începu Sally. Mai precis, sunt etnofarmacolog. Studiez medicina indigenă cu profesorul Julian Clyve, la Yale. El e cel care a descifrat hieroglifele maya, acum câţiva ani. O realizare cu adevărat nemaipomenită. A apărut în toate ziarele.

– Fără îndoială.

Avea un profil ascuţit, frumos, un nas mic şi un fel amuzant de a-şi scoate în afară buza de jos. Făcea o gropiţă atunci când zâmbea, dar numai pe o parte a gurii. Părul ei era auriu-închis şi făcea o curbă strălucitoare peste umerii înguşti, înainte să-i cadă pe spate. Era o femeie uimitor de frumoasă.

– Profesorul Clyve a strâns cea mai mare colecţie de înscrisuri maya din câte există, o bibliotecă în care intră toate inscripţiile cunoscute în vechea limbă maya. E alcătuită din desene copiate după inscripţii în piatră, pagini din codice maya şi copii după inscripţii pe vase şi tăbliţe. Biblioteca lui e consultată de savanţi din toată lumea.

Tom îl şi vedea pe bătrânul pedagog abia ţinându-se pe picioare, răsfoind printre grămezile sale de manuscrise prăfuite.

– Cele mai importante dintre inscripţiile maya se găseau în ceea ce numim codice. Acestea erau cărţile de căpătâi ale populaţiei maya, scrise cu pictograme pe hârtie obţinută din scoarţă de copac. Spaniolii le-au ars pe cele mai multe dintre ele, ca fiind cărţi ale diavolului, dar câteva codice incomplete au reuşit să supravieţuiască ici, colo. Un codice maya complet n-a fost găsit niciodată. Anul trecut, profesorul Clyve a găsit *asta* în spatele unui dulap pentru acte, care-i aparţinuse unuia dintre colegii lui decedaţi.

Scoase o foaie de hârtie îndoită din buzunarul de la piept şi i-o înmână. Tom o luă. Era o fotocopie veche, îngălbenită, a unei pagini dintr-un manuscris cu câteva desene de frunze şi flori pe margini. Părea vag familiar. Tom se întrebă unde îl mai văzuse înainte.

– Scrierea a fost inventată doar de trei ori, independent, în istoria rasei umane. Pictogramele maya reprezintă unul dintre cazuri.

– Cunoştinţele mele despre scrierea maya sunt cam învechite. Ce spune?

– Descrie proprietăţile medicinale ale unei anumite plante, găsite în pădurea tropicală din America Centrală.

– Ce face? Vindecă şi cancerul?

Sally zâmbi.

– Măcar de-ar fi aşa. Planta se numeşte *K'ik'-te* sau copacul-sângelui. Pagina asta descrie cum se fierbe scoarţa, se adaugă cenuşă ca bază şi se aplică pasta, ca o cataplasmă, pe rană.

– Interesant.

Tom îi întinse înapoi hârtia.

– E mai mult decât interesant: din punct de vedere medical e corect. Există un antibiotic uşor în scoarţă.

Se găseau pe platoul de piatră alunecoasă. O pereche de coioţi urla a jale într-un canion îndepărtat. Trebuiau să meargă

unul după altul acum. Sally călărea în spate, în timp ce Tom asculta cu atenţie.

– Pagina aceea provine dintr-un codice maya de medicină. A fost scris probabil în jurul anului 800 după Hristos, la apogeul civilizaţiei maya clasice. Conţine două mii de reţete medicale şi preparate, nu numai din plante, dar din orice produs al pădurii tropicale: insecte, animale şi chiar minerale. De fapt, s-ar putea să existe un remediu pentru cancer acolo, sau cel puţin pentru anumite feluri de cancer. Profesorul Clyve mi-a cerut să-l găsesc pe proprietar şi să văd dacă nu pot să aranjez ca el să traducă şi să publice codicele. E singurul codice maya complet, cunoscut. Ar fi o uimitoare încununare a carierei lui, deja extraordinare.

– Şi pentru cea a dumitale, îmi imaginez.

– E o carte care conţine toate secretele medicinale ale pădurii tropicale, adunate de-a lungul secolelor. Vorbim despre cea mai bogată pădure tropicală din lume, cu sute de mii de specii de plante şi animale, multe încă necunoscute ştiinţei. Vechii maya cunoşteau fiecare plantă, fiecare animal, orice din pădurea aceea. *Şi tot ceea ce ştiau ei a fost trecut în cartea aceasta.*

Îşi aduse calul lângă al lui. Părul ei lăsat liber se răspândi şi se legănă, în timp ce-l ajungea din urmă.

– Îţi dai seama ce înseamnă asta?

– În mod sigur, spuse Tom, medicina a evoluat mult de la populaţia maya antică.

Sally Colorado pufni.

– Douăzeci şi cinci la sută dintre toate medicamentele noastre sunt făcute din plante. Şi totuşi, numai jumătate dintr-un singur procent din cele două sute şaizeci şi cinci de mii de specii de plante din lume au fost cercetate pentru proprietăţile lor medicinale. Gândeşte-te la potenţial! Cel mai de succes şi eficient medicament din istorie, aspirina, a fost descoperit iniţial în scoarţa unui copac folosit de indigeni ca să vindece dureri. Taxolul, un important medicament anticanceros,

provine tot din scoarţa unui copac. Cortizonul provine din cartofi, iar digitalina folosită pentru inimă provine din degeţelul-roşu. Penicilina a fost extrasă iniţial din mucegai. Tom, acest Codice ar putea fi cea mai mare descoperire medicală din toate timpurile!

– Înţeleg.

– Atunci când eu şi profesorul Clyve vom traduce şi publica documentul acesta, vom revoluţiona medicina. Şi dacă asta nu te convinge, mai e ceva. Pădurea tropicală central-americană dispare sub fierăstraiele tăietorilor de lemne. Cartea aceasta o va salva. Pădurea tropicală va valora dintr-odată mult mai mult aşa cum este, decât tăiată. Producătorii de medicamente le vor plăti acelor ţări miliarde pentru drepturi.

– Fără îndoială, păstrând un profit frumos pentru ele. Aşadar, ce are de-a face cartea asta cu mine?

Luna plină răsărea acum peste stâncile Hobgoblin, îmbrăcându-le în argintiu. Era o seara încântătoare.

– Codicele aparţine tatălui dumitale.

Tom opri calul şi o privi.

– Maxwell Broadbent l-a furat dintr-un mormânt maya acum aproape patruzeci de ani. A scris la Yale, cerându-le ajutor ca să-l traducă. Dar scrierea maya nu fusese descifrată pe atunci. Tipul care a primit scrisoarea a presupus că era un fals şi a aruncat-o într-un dosar vechi, fără ca măcar să răspundă. Profesorul Clyve a găsit-o, patruzeci de ani mai târziu. A ştiut imediat că era autentică. Nimeni nu putea falsifica scrierea maya acum patruzeci de ani, pentru simplul fapt că nimeni nu ştia s-o citească. Dar profesorul Clyve poate s-o descifreze: el e singurul om de pe pământ, de fapt, care poate să citească fluent scrierea maya. Am încercat să dau de tatăl dumitale de săptămâni întregi, dar se pare că a dispărut de pe faţa pământului. În final, în disperare de cauză, te-am găsit pe dumneata.

Tom se holbă la ea în lumina amurgului, iar apoi începu să râdă.

– Ce e atât de amuzant? întrebă femeia, cu însufleţire.

Tom inspiră adânc.

– Sally, am veşti proaste pentru tine.

Când termină de povestit totul, se lăsă tăcere.

Sally spuse:

– Cred că glumeşti.

– Nu.

– N-avea nici un drept!

– Avea sau nu, asta a făcut.

– Şi ce vei face în privinţa asta?

Tom oftă.

– Nimic.

– Nimic? Ce vrei să spui cu *nimic?* Nu renunţi la moştenirea ta, nu-i aşa?

Tom nu răspunse imediat. Ajunseră în vârful platoului şi se opriră să admire priveliştea. Nenumăratele canioane care coborau spre râul San Juan erau gravate precum nişte fractali întunecaţi în peisajul luminat de lună; în spate, putea vedea ciorchinele galben de lumini ale oraşului Bluff şi, la marginea localităţii, cele câteva clădiri care formau modestul său cabinet veterinar. Spre stânga, se înălţau imensele vertebre de piatră ale Crestei Comb, oase fantomatice în noapte. Îşi reamintea din nou de ce se afla aici. În zilele de după şocul aflării a ceea ce făcuse tatăl lui cu moştenirea lor, luase una dintre cărţile sale preferate: *Republica* lui Platon. Citise din nou pasajele despre mitul lui Er, în care Ulise fusese întrebat ce ar fi vrut să fie în următoarea viaţă. Ce alesese marele Ulise, războinic, iubit, marinar, explorator şi rege, să fie? Un bărbat necunoscut, care să trăiască într-un colţ ferit, „neluat în seamă de ceilalţi". Tot ceea ce-şi dorea era o viaţă liniştită şi simplă.

Platon îl aprobase. La fel şi Tom.

Acesta, îşi reaminti Tom, era motivul pentru care venise de la bun început în Bluff. Viaţa cu Maxwell Broadbent ca tată era imposibilă: o succesiune nesfârşită de îndemnuri,

de provocări, de întreceri, de critici şi comenzi. Venise aici ca să scape, să-şi găsească pacea, să lase toate acestea în urmă. Toate astea şi, bineînţeles, pe Sarah. Cu Sarah se întâmplase la fel: tatăl lor încercase să le aleagă chiar şi prietenele... un adevărat dezastru.

Îndrăzni să-i arunce o privire lui Sally. Adierea răcoroasă a nopţii îi răsucea părul, iar faţa îi era întoarsă în lumina lunii, buzele uşor deschise de încântare şi uimire în faţa priveliştii surprinzătoare. Ţinea o mână pe coapsă, iar corpul subţire i se odihnea pe spatele fără şa al calului. Doamne, era frumoasă.

Îşi scoase asta din minte mânios. Viaţa lui era acum în mare parte aşa cum şi-o dorise. Nu reuşise să devină paleontolog, tatăl lui distrusese asta, dar să fie veterinar în Utah era aproape la fel de bine. De ce să strice totul? Mai fusese pe drumul ăsta înainte.

– Da, răspunse el, în cele din urmă. Renunţ.

– De ce?

– Nu sunt sigur că pot să explic.

– Încearcă.

– Pentru asta trebuie să-l înţelegi pe tatăl meu. De când îl cunosc, a încercat să controleze tot ceea ce făceam eu şi cei doi fraţi ai mei. Ne *conducea*. Avea planuri mari pentru noi. Dar, orice aş fi făcut eu, orice ar fi făcut oricare dintre noi, nu era niciodată suficient de bine. Nu eram niciodată suficient de buni pentru el. Iar acum ne-a pregătit asta. Însă nu mai joc după cum cântă bătrânul. Mi-a ajuns.

Se opri, întrebându-se de ce-i spunea ei atât de multe.

– Continuă, îl îndemnă Sally.

– Dorea ca eu să devin doctor. Eu voiam să fiu paleontolog, să caut fosile de dinozauri. Tata credea că era ridicol... „infantil", spunea el. Am ajuns la un compromis, cu şcoala veterinară. Bineînţeles, se aştepta ca eu să plec în Kentucky şi să îngrijesc cai de curse de milioane de dolari şi, poate, să ajung cercetător în medicina ecvestră, să fac descoperiri importante şi să aduc numele Broadbent în cărţile de istorie.

În loc de asta, eu am venit aici, în rezervaţia navajo. Asta este ceea ce vreau să fac; asta este ceea ce-mi *place* să fac. Caii şi oamenii aceştia au nevoie de mine. Iar peisajul ăsta, din sudul statului Utah, e cel mai frumos din lume, cu unele dintre cele mai frumoase straturi fosile din jurasic şi cretacic de oriunde. Dar pentru tatăl meu venirea mea aici, în rezervaţie, reprezenta un enorm eşec şi o dezamăgire. Nu se câştigau bani, nici renume, nu era nimic înălţător în asta. Eu îi luasem banii ca să mă duc la facultatea veterinară şi l-am înşelat venind aici.

Se opri. Acum, chiar că spusese prea multe.

– Şi asta e tot? Pur şi simplu, vei lăsa întreaga moştenire să-ţi scape, cu Codice cu tot?

– Exact.

– Pur şi simplu?

– Cei mai mulţi dintre oameni îşi trăiesc viaţa fără să aibă parte de vreo moştenire. Cabinetul meu veterinar nu-mi oferă un trai prea rău. Iubesc viaţa asta, ţinutul acesta. Priveşte în jur. Ce ţi-ai dori mai mult?

Observă că, în loc să privească în jur, Sally îl privea pe el, părul ei fiind un pic mai strălucitor în razele argintii ale lunii.

– La *ce sumă* renunţi, dacă pot să întreb?

Tom simţi o înţepătură, nu pentru prima dată, numai gândindu-se la mărimea sumei.

– O sută de milioane, mai mult sau mai puţin.

Sally fluieră. Urmă o tăcere îndelungată. Un coiot urlă pe undeva prin canioanele de sub ei, primind ca răspuns un urlet mai îndepărtat. În cele din urmă, ea zise:

– Dumnezeule, ai tupeu!

El ridică din umeri.

– Dar fraţii tăi?

– Philip s-a aliat cu vechiul partener al tatălui meu, ca să găsească mormântul ascuns. Vernon se va duce singur, din câte am auzit. De ce nu te alături unuia din ei?

Observă că ea îl privea atentă, prin întuneric. În cele din urmă, femeia spuse:

– Am încercat deja. Vernon a părăsit țara acum o săptămână, iar Philip a dispărut și el. Au plecat în Honduras. Tu erai ultima mea șansă.

Tom clătină din cap.

– Honduras? Ce repede s-au mișcat! Când se vor întoarce cu prada, poți să iei Codicele de la ei. Ai binecuvântarea mea.

Altă tăcere îndelungată.

– Nu pot să risc. Nici unul din ei nu știe ce este, cât valorează. S-ar putea întâmpla orice.

– Îmi pare rău, Sally, nu pot să te ajut.

– Eu și profesorul Clyve avem nevoie de ajutorul tău. *Lumea* are nevoie de ajutorul tău.

Tom fixă pâlcurile întunecate de plopi din lunca râului San Juan. O bufniță strigă dintr-un ienupăr îndepărtat.

– Sunt hotărât, zise el.

Femeia rămase privindu-l, cu părul căzându-i dezordonat pe umeri și pe spate, cu buza de jos strânsă. Plopii proiectau asupra ei o lumină pestriță, petele argintii de lumină încrețindu-se și schimbându-se odată cu vântul.

– Într-adevăr?

El oftă.

– Într-adevăr.

– Măcar ajută-mă puțin. Nu cer mult, Tom. Vino la Santa Fe cu mine. Poți să mă prezinți avocaților tatălui tău, prietenilor săi. Poți să-mi povestești despre călătoriile lui, despre obiceiurile lui. Dăruiește-mi două zile. Ajută-mă să fac asta. Doar două zile.

– Nu.

– Ți-a murit vreodată un cal?

– Mereu.

– Un cal pe care-l iubeai?

Tom se gândi imediat la propriul cal, Pedernal, care murise îmbolnăvindu-se de o formă de gurmă[1] rezistentă la antibiotice. N-o să mai aibă niciodată un cal atât de frumos.

– Niște medicamente mai bune l-ar fi salvat? întrebă Sally.

Tom privi către luminile îndepărtate din Bluff. Două zile nu însemnau mult, iar ea avea dreptate.

– Foarte bine. Ai câștigat. Două zile.

[1] Boală infecțioasă la cai, în special la mânji, manifestată prin scurgeri nazale și abcese ale ganglionilor limfatici (n.tr.)

9

Lewis Skiba, director general la Lampe-Denison Pharmaceuticals, stătea nemişcat la birou, privind de-a lungul şirului de zgârie-nori de pe Avenue of the Americas, din mijlocul Manhattanului. Ploaia de după-amiază adusese nori negri deasupra oraşului. Singurul sunet din biroul său izolat era murmurul unui foc adevărat de lemne într-un şemineu din marmură de Siena, din secolul al optsprezecelea, o tristă amintire a unor timpuri mai bune. Nu era o zi friguroasă, dar Skiba scosese din funcţiune aerul condiţionat ca să facă focul. I se părea liniştitor. Îi reamintea oarecum de copilărie, de vechiul şemineu din piatră al casei din scânduri de lângă lac, cu schiurile încrucişate deasupra poliţei de lemn şi cufundarii care strigau de pe apă. Doamne, dacă ar putea să fie acolo acum...

Aproape fără să-şi dea seama, mâna sa deschise micul sertar al biroului şi se strânse în jurul unei sticle reci din plastic. Deschise capacul cu unghia degetului mare, scoase un mic oval, uscat, îl duse la gură şi mestecă. Amar, dar asta mai scurta aşteptarea. Asta, şi un pahar de scotch. Skiba se întinse spre stânga, deschise un panou din perete, scoase o sticlă de

Macallan vechi de şaizeci de ani şi un pahar pentru whisky şi-şi turnă o porţie generoasă. Avea culoarea mahonului. Un deget de Evian rece trezi aroma, iar el duse la buze paharul, luă o gură, savurând gustul de turbă, hamei, apă de mare rece, mlaştini din Highland şi Amontillado[1] spaniol de calitate.

În timp ce un sentiment de linişte se revărsă asupra lui, se gândi cu dor la marea croazieră, o plutire în depărtări pe o mare de lumină. Dacă ajungea în punctul ăsta, nu mai avea nevoie decât de încă două duzini din tabletele acelea, urmate de restul de Macallan şi se va scufunda pe veci în adâncul albastru. Nu ar mai fi fost nevoit să invoce al Cincilea Amendament[2] în faţa Congresului, să pretindă că era doar un alt director general amărât, indus în eroare şi incompetent în faţa SEC[3], nimic din tot rahatul ăla cu Kenneth Lay[4]. Va fi propriul judecător, juriu şi călău. Tatăl lui, un sergent de armată, îl învăţase ce înseamnă să ai onoare.

Singurul lucru care ar fi putut să salveze firma, dar care până atunci se dovedise un dezastru, era marea lovitură cu medicamentul acela pe care crezuseră că îl aveau. Phloxatane. Odată obţinut, contabilii se gândiseră că era o strategie sigură să elimine fondurile pentru cercetare şi dezvoltare pe termen lung, ca să ridice profiturile curente. Spuneau că analiştii nu vor observa niciodată, şi, într-adevăr, la început nici nu observaseră. Mergea ca pe roate, iar preţul acţiunilor lor crescuse până la cer. După aceea, au început să schimbe costurile

---

[1] Varietate de sherry (n.tr.)

[2] Al Cincilea Amendament la Constituţia Statelor Unite îi permite unei persoane aflate sub jurământ să refuze să răspundă la o anumită întrebare, dacă prin aceasta se autoincriminează. (n.tr.)

[3] Securities and Exchange Commission, agenţie guvernamentală în Statele Unite, care asigură respectarea legilor federale în domeniul securităţii pieţei bursiere. (n.tr.)

[4] Fostul director general al companiei americane Enron, din 1986 până în 2002. Compania a fost implicată în 2001 într-un imens scandal economic şi de corupţie, care a şi dus la căderea ei. Numele lui Lay a devenit sinonim cu abuzul corporativ şi frauda financiară. (n.tr.)

curente de piaţă ca să amortizeze fondurile pentru cercetare şi dezvoltare, iar analiştii tot nu au observat, şi acţiunile au continuat să crească. Apoi, au pus pe seama partenerilor mărunţi şi neînregistraţi din Insulele Cayman şi din Antilele Olandeze o serie de pierderi, au înregistrat împrumuturile ca profituri şi au azvârlit banii care mai rămăseseră ca să răscumpere acţiunile companiei şi să le crească preţul şi mai mult, ridicând (normal) valoarea opţiunilor pentru stocul executiv. Stocul luase avânt; ei încasaseră banii, făcuseră milioane. Doamne, fusese un joc deştept! Încălcaseră toate legile, regulile şi regulamentele din cărţi şi avuseseră un geniu creativ pe postul de director adjunct, care inventase altele numai ca să fie încălcate. Şi toţi brokerii aceia carierişti... se dovediseră la fel de înţelegători precum Fratele Urs[1]. *Un dola' pe minut uşo' de câştigat.*

Acum erau la capătul liniei. Nu mai existau reguli de ocolit sau de încălcat. În cele din urmă, piaţa se trezise, acţiunile se prăbuşiseră, iar ei nu mai aveau trucuri disponibile în pălărie. Corbii devoratori de stârvuri dădeau târcoale deasupra clădirii Lampe de la numărul 725 de pe Avenue of the Americas, croncănindu-i numele.

Cu o mână tremurătoare strecură cheia în broască; sertarul se deschise. Skiba mai mestecă o pastilă amară, mai luă un pahar de scotch.

Se auzi un bâzâit, anunţându-l pe Graff.

Graff, director adjunct care-i adusese până aici.

Skiba mai luă o înghiţitură, apoi încă una. Îşi trecu mâna prin păr, se lăsă pe spate pe scaun şi-şi compuse o fizionomie liniştită. Simţea deja cum îl cuprinde acea senzaţie plăcută, însoţită de furnicături, care-i pornea din piept şi se deplasa spre exterior, către vârfurile degetelor, înviorându-l şi umplându-l cu o lumină aurie.

---

[1] Personajul unui film de animaţie produs în 2003 de compania Walt Disney, Kenai, un băiat transformat de spiritele pădurii într-un urs (n.tr.)

Își legănă scaunul, ochii căzându-i pentru o clipă pe fotografiile celor trei copii frumoși ai lui, zâmbind din ramele din argint. Atunci, privirea i se mută fără chef de pe birou, oprindu-se pe chipul lui Mike Graff, care tocmai intrase în cameră. Acesta stătea în fața lui Skiba, straniu de delicat, îmbrăcat din cap până-n picioare în lână toarsă impecabil, mătase și bumbac. Graff fusese tânărul căruia i se protejase ascensiunea în Lampe, intervievat în *Forbes*, curtat de analiști și bancheri investitori, a cărui pivniță de vinuri apăruse în *Bon Appetit*, iar casa, în *Architectural Digest*. Acum, protejatul lui nu mai urca: se ținea de mână cu Skiba în timp ce executau un picaj dincolo de marginea Marelui Canion.

– Ce este atât de important, Mike, încât nu putea aștepta până la întâlnirea noastră de după-amiază? i se adresă Skiba cu amabilitate.

– E un tip afară, pe care trebuie să-l cunoști. Are o propunere interesantă pentru noi.

Skiba închise ochii. Se simțea dintr-odată obosit, aproape de moarte. Tot sentimentul plăcut dispăruse.

– Nu crezi că am avut destule „propuneri" de-ale tale, dragă Mike?

– Aceasta e diferită. Crede-mă.

Crede-mă. Skiba își flutură mâna a lehamite. Auzi ușa deschizându-se și-și ridică privirea. Acolo, stând în fața lui, se afla un pungaș mărunt îmbrăcat într-un costum cu revere largi, purtând prea mult aur. Era unul dintre tipii aceia care-și pieptănau cinci fire de păr peste toată chelia și credeau că așa au rezolvat problema.

– Isuse Hristoase, Graff...

– Lewis, spuse Graff, luându-i-o înainte, dumnealui e domnul Marcus Hauser, detectiv particular, fost angajat la Biroul pentru Alcool, Tutun și Arme de Foc. Are ceva să ne arate. Graff luă o bucată de hârtie din mâinile lui Hauser și i-o întinse lui Skiba.

Skiba îşi aruncă privirea spre foaie. Era acoperită cu simboluri stranii, marginile desenate cu viţe încolăcite şi cu frunze. Era o nebunie. Graff o luase razna.

Graff insistă.

– Este o pagină dintr-un manuscris maya din secolul al nouălea. Se numeşte codice. E un catalog de două mii de pagini cu leacuri din pădurea tropicală, despre cum să le extragi şi să le foloseşti.

Skiba simţi o senzaţie de fierbinţeală pe piele, în timp ce uşor, uşor înţelegea ce i se spune. Pur şi simplu, nu putea să fie adevărat.

– Exact. Mii de reţete farmaceutice indigene, identificând substanţe medicale active găsite în plante, animale, insecte, păianjeni, mucegai, ciuperci... orice vrei. Toate cunoştinţele medicale ale străvechilor maya, într-un singur volum.

Skiba privi în sus, mai întâi la Graff, apoi la Hauser.

– De unde ai asta?

Hauser stătea cu mâinile grăsuţe strânse în faţa lui. Skiba era sigur că simţea mirosul unui soi de aftershave sau apă de colonie. Ieftină.

– Să spunem doar că am auzit despre ea indirect, pe diferite căi, de la un profesor de la Yale căruia îi place să-şi facă singur reclamă, spuse Hauser.

Vocea lui era înaltă şi enervantă, cu ceva ce suna a accent de Brooklyn. Un Pacino copilăros.

– Domnule Hauser, zise Skiba, este nevoie de zece ani şi de o jumătate de miliard investite în fonduri pentru cercetare şi dezvoltare, înainte ca oricare dintre aceste medicamente să poată fi fabricat.

– Adevărat. Dar gândiţi-vă cum va influenţa preţul acţiunilor dumneavoastră *acum*. Din câte înţeleg eu, aveţi o barcă plină de rahat care pluteşte pe râuleţul de aici.

Descrise cu o mână plinuţă un cerc, cuprinzând camera.

Skiba se holbă la el. Nenorocit obraznic! Ar trebui să-l arunce afară acum.

Hauser continuă:

– Vânzarea de acţiuni Lampe s-a deschis azi-dimineaţă la paisprezece şi trei optimi. În decembrie anul trecut, se negociau la cincizeci. Dumneavoastră, personal, aveţi două milioane de acţiuni cu opţiune de cumpărare la un preţ de contract între treizeci şi treizeci şi cinci, care va expira în următorii doi ani. Toate sunt acum fără valoare, doar dacă nu creşteţi din nou preţul acţiunilor. Pe lângă asta, noul dumneavoastră medicament care tratează cancerul, Phloxatane, este un nimic şi e pe cale să fie respins de FDA[1]...

Skiba se ridică de pe scaun, roşu la faţă.

– Cum îndrăzneşti să-mi spui minciunile astea aşa, în biroul meu? De unde ai luat informaţiile astea false?

– Domnule Skiba, zise Hauser cu blândeţe, să lăsăm vorbăria. Eu sunt detectiv particular, iar acest manuscris va ajunge în posesia mea în patru sau şase săptămâni. Vreau să vi-l vând. Şi *ştiu* că aveţi nevoie de el. Aş putea la fel de uşor să-l duc la GeneDyne sau la Cambridge Pharmaceuticals.

Skiba înghiţi în gol. Era uimitor cât de repede i se limpezea mintea.

– Cum ştiu că nu este vreo hoţie?

Graff spuse:

– Am verificat. E la fel de bun ca aurul, Lewis.

Skiba îl fixă pe speculantul în costum de prost gust. Înghiţi din nou, cu gura uscată. Atât de jos ajunseseră.

– Să auzim propunerea dumitale, domnule Hauser.

Hauser zise:

– Codicele este în Honduras.

– Prin urmare, vinzi cai verzi pe pereţi!

– Ca să pun mâna pe el, am nevoie de bani, arme şi echipament. Îmi asum un mare risc personal. A trebuit deja să mă ocup de o afacere urgentă care priveşte cazul. Nu va fi ieftin.

---

[1] Food and Drug Administration, Administraţia Alimentelor şi Medicamentelor, agenţie a Departamentului Sănătăţii din SUA (n.tr.)

– Nu mă forța, domnule Hauser.

– Cine este cel care forțează? Sunteți băgat și-așa până-n gât în nereguli contabile. Dacă SEC află cum ați procedat dumneavoastră și domnul Graff, aici de față, înregistrând costurile de piață drept cheltuieli pentru cercetare-dezvoltare amortizabile pe termen lung, în ultimele trimestre, amândoi ați pleca din clădire cu cătușe la mâini.

Skiba privi spre detectiv, apoi spre Graff. Directorul adjunct se albise la față. În tăcerea îndelungată, o bucată de lemn pocni în foc. Skiba simți un mușchi tresărindu-i undeva în spatele genunchiului stâng.

Hauser continuă:

– Atunci când vă voi preda Codicele și-l veți autentifica, așa cum în mod normal veți insista să faceți, veți depune cincizeci de milioane de dolari într-un cont dintr-o bancă străină, la alegerea mea. Acesta este târgul pe care vi-l ofer. Fără negocieri: doar un nu sau un da va fi de ajuns.

– Cincizeci de milioane? E o nebunie! Las-o baltă!

Hauser se ridică și se îndreptă către ușă.

– Stai, spuse Graff, sărind în sus. Domnule Hauser? Nimic nu este bătut în cuie.

Transpirația se prelingea pe fața lui ferchezuită, în timp ce alerga după bărbatul în costum ieftin.

Hauser continuă să meargă.

– Suntem mereu deschiși... domnule Hauser!

Ușa se închise în fața lui Graff. Hauser dispăruse.

Graff se întoarse către Skiba. Mâinile îi tremurau.

– Trebuie să-l oprim!

Skiba nu zise nimic preț de câteva clipe. Ceea ce spusese Hauser era adevărat: dacă puneau mâna pe manuscris, numai anunțul acestui fapt le-ar fi repoziționat acțiunile. Totuși, cincizeci de milioane însemna un șantaj. Era odios să ai de-a face cu un om ca acesta. Dar unele lucruri nu puteau fi evitate. Skiba rosti:

– Dacă există doar un singur mod să plăteşti o datorie, există în schimb milioane de moduri ca să n-o plăteşti. După cum bine ştii, Mike.

Graff nu prea reuşi să zâmbească prin stratul de sudoare de pe faţă.

Skiba vorbi în interfon.

– Bărbatul care tocmai a fost aici... nu-l lăsaţi să plece din clădire. Spuneţi-i că suntem de acord cu condiţiile sale şi escortaţi-l înapoi aici.

Puse receptorul la loc în suportul lui şi se întoarse către Graff.

– Sper, de dragul amândurora, că individul ăsta spune adevărul.

– Aşa este, zise Graff. Crede-mă, am cercetat în detaliu. Codicele există, iar pagina-mostră e veritabilă.

Într-o clipă, Hauser era în pragul uşii.

– Îţi vei primi cele cincizeci de milioane, zise Skiba brusc. Acum, stai jos şi spune-ne care e planul dumitale.

10

Charlie Hernandez se simţea secătuit. Slujba fusese lungă, iar înmormântarea propriu-zisă, şi mai lungă. Încă simţea scrâşnetul pământului în palmă. Întotdeauna era groaznic când unul dintre ai lor trebuia îngropat, cu atât mai mult doi. Şi mai avea o înfăţişare la tribunal şi o jumătate de schimb de terminat. Privi spre partenerul său, Willson, care se grăbea să recupereze timpul pierdut cu problemele birocratice. Deştept tip, păcat că scrisul lui semăna cu cel al unui copil de grădiniţă.

Telefonul sună, iar Doreen anunţă:

– Două persoane vor să-i vadă pe... ăăă... pe Barnaby şi pe Fenton.

Hristoase, exact asta îi trebuia!

– De ce?

– Nu vor să spună. Nu vor să stea de vorbă cu nimeni, decât cu Barnaby şi cu Fenton.

El oftă din greu.

– Trimite-i înăuntru.

Willson se oprise din scris şi privea în sus.

– Vrei să...

– Rămâi.

Apărură în pragul uşii: o blondă uimitoare şi un tip înalt în cizme de cowboy. Hernandez se încruntă, se ridică, îşi netezi părul cu o mână.

– Staţi jos.

– Suntem aici ca să vorbim cu locotenentul Barnaby, nu...

– Ştiu de ce sunteţi aici. Vă rog, staţi jos!

Se aşezară ezitând.

– Eu sunt ofiţerul Hernandez, spuse el, adresându-i-se blondei. Pot să întreb ce problemă aveţi cu ofiţerul Barnaby?

Vorbea cu o voce oficială, rar, indiferent şi hotărât.

– Preferăm să ne adresăm direct ofiţerului Barnaby, spuse bărbatul.

– Nu se poate.

– De ce nu? Se înfuriase.

– Pentru că e mort.

Se holbară la el.

– Cum?

Doamne, cât de obosit se simţea Hernandez! Barnaby fusese un om bun. Ce pierdere...

– Accident de maşină. Oftă. Poate dacă mi-aţi spune cine sunteţi şi cu ce vă pot ajuta...?

Se privirâ reciproc. Bărbatul vorbi:

– Eu sunt Tom Broadbent şi cam acum zece zile locotenentul Barnaby a investigat o posibilă spargere în casa noastră din Old Santa Fe Trail. Barnaby a preluat apelul şi mă întrebam dacă a completat un raport.

Hernandez privi spre Willson.

– N-a făcut un raport, spuse Willson.

– A spus ceva?

– Ne-a spus că a fost un fel de neînţelegere, că domnul Broadbent a mutat câteva opere de artă, iar fiii lui au crezut din greşeală că acestea fuseseră furate. Aşa cum i-am explicat săptămâna trecută fratelui dumneavoastră, nu fusese comisă o infracţiune, aşa că nu era nevoie să deschidem un dosar.

– Fratele meu? Care dintre ei?

– Numele îmi scapă. Păr lung, barbă, stil hippy...

– Vernon.

– Exact.

– Putem să vorbim cu partenerul lui, cu Fenton?

– Şi el a murit în acelaşi accident.

– Ce s-a întâmplat?

– Maşina a derapat pe drumul care duce către pârtia de schi, la Nun's Corner.

– Îmi pare rău.

– Şi nouă.

– Prin urmare, nu există hârtii, nimic despre investigaţia de la casa Broadbent?

– Nimic.

Se lăsă tăcerea, iar Hernandez întrebă:

– Aş mai putea să vă ajut cu ceva?

11

Gunoiul ardea într-un şir de butoaie de câte optzeci şi trei de litri de-a lungul mizerabilei plaje de la Puerto Lempira, fiecare dintre ele trimiţând câte un fuior de fum acru în oraş. O femeie grasă gătea pe un comal[1], deasupra unuia dintre butoaie, mirosul de friptură de porc bine prăjită fiind purtat către Vernon de o briză fetidă. Mergea împreună cu Învăţătorul pe strada murdară paralelă cu plaja, urmăriţi şi îmbrânciţi de o mulţime de copii, urmaţi la rândul lor de o haită prăpădită de câini. Copiii îi urmăreau de aproape o oră, strigând:

– Dă-mi dulce! Dă-mi dolari!

Vernon împărţise mai multe pungi de bomboane şi renunţase la toate bancnotele pe care le avea la el, încercând să scape de copii, dar generozitatea lui nu reuşise altceva decât să îngroaşe rapid rândurile gloatei.

Vernon şi Învăţătorul ajunseră la un doc dărăpănat din lemn care se întindea în laguna noroioasă, la capătul lui fiind legate mai multe pirogi cu motoare exterioare. Bărbaţii erau

---

[1] Un fel de grătar specific bucătăriei hispanice (n.tr.)

întinşi în hamacuri, iar femei cu ochi negri îi priveau din pragurile uşilor. Un bărbat înainta către ei, cu un şarpe boa înfăşurat în jurul gâtului.

– Şarpe, zise el. Cincizeci dolar.

– Nu ne trebuie şarpe, zise Învăţătorul. Ne trebuie o barcă. *Barca.* Barcă. Căutăm biroul de închirieri Juan Freitag. Tu *sabe*[1] Juan Freitag?

Omul începu să descolăcească şarpele şi-l întinse de parcă ar fi oferit un şir de cârnaţi.

– Şarpe. Treizeci dolar.

Învăţătorul trecu pe lângă el.

– Şarpe! ţipă bărbatul, urmărindu-i. Douăzeci dolar.

Cămaşa aproape îi cădea de pe umeri, de câte găuri avea. Îl apucă pe Vernon cu degete lungi, maronii, în timp ce trecea. Vernon, căutându-se în buzunar după mărunţiş şi bancnote, nu găsi decât o monedă de cinci cenţi. I-o întinse omului. Copiii năvăliră, înteţindu-şi urletele, revărsându-se către chei, din maldărele de gunoaie forfotitoare.

– Du-te naibii, nu mai împărţi bani, îl certă Învăţătorul. Vom fi jefuiţi.

– Îmi pare rău.

Învăţătorul apucă un copil mai mare de ceafă.

– Biroul de închirieri Juan Freitag, strigă el nerăbdător. Unde? *Donde?* Se întoarse spre Vernon. Cum ziceai că se spune „barcă" în spaniolă?

– *Barca.*

– *Barca. Donde barca?*

Băiatul, înspăimântat, îndreptă un deget murdar către o clădire din blocuri de zgură, peste doc.

Învăţătorul îi dădu drumul şi se grăbi de-a lungul cheiului prăfuit, cu Vernon în urmă, hăituiţi de copii şi de câini. Uşa biroului era deschisă, iar ei intrară. Un bărbat din spatele

[1] „Cunoaşte" – în limba spaniolă, în original

biroului se ridică, se duse la uşă cu un plici pentru gângănii, alungă copiii care-i urmăreau pe cei doi şi o trânti. Când îşi reluă locul, era numai zâmbet. Capul şi corpul îi erau mici, curate, şi avea trăsături ariene, de blond. Dar atunci când vorbi, o făcu cu accent spaniol.

– Vă rog să vă faceţi comozi.

Se aşezară pe două scaune de răchită, lângă o masă acoperită cu reviste despre scufundări.

– Ce pot face pentru dumneavoastră, domnilor?

– Vrem să închiriem două bărci cu ghizi, spuse Învăţătorul.

Bărbatul zâmbi.

– Scufundări sau pescuit de tarpon?

– Nici una. Vrem să mergem în susul râului.

Zâmbetul păru să se şteargă de pe chipul bărbatului.

– În sus pe Patuca?

– Da.

– Înţeleg. Sunteţi aventurieri?

Învăţătorul privi spre Vernon.

– Da.

– Cât de departe vreţi să mergeţi?

– Nu ştim încă. Departe. Poate că până la munţi.

– Trebuie să luaţi pirogi cu motor, pentru că râul este prea puţin adânc pentru bărcile obişnuite. Manuel!

După o clipă, un tânăr apăru din spate. Clipi în lumină. Avea sânge de peşte şi solzi pe mâini.

– El e Manuel. El şi vărul lui, Ramon, vă vor conduce. Ei cunosc bine râul.

– Cât timp ne va lua până în susul râului?

– Puteţi merge până la Pito Solo. O săptămână. După aceea, urmează mlaştina Meambar.

– Şi mai departe?

Omul îşi flutură mâna.

– Nu vreţi să traversaţi mlaştina Meambar.

– Ba din contră, zise Învăţătorul, este foarte posibil să o facem.

Bărbatul își înclină capul, ca și cum a le face pe plac americanilor nebuni ar fi însemnat totul într-o zi de lucru.

– Cum doriți. După mlaștină sunt munți, apoi alți munți. Va trebui să luați provizii pentru cel puțin o lună.

O viespe zumzăi în camera văruită, lovindu-se de fereastra crăpată, învârtindu-se și ciocnindu-se din nou de ea. Cu o mișcare fulgerătoare, bărbatul o lovi cu pliciul pentru muște. Viespea căzu, zvârcolindu-se și înțepenind în agonie. Un pantof lustruit se întinse de sub birou și-i curmă viața cu un mic scrâșnet.

– Manuel! Adu-l pe Ramon. Se întoarse spre Învățător. Vă putem aproviziona noi, *señor,* cu tot ceea ce vă trebuie. Corturi, saci de dormit, plase de țânțari, combustibil, mâncare, GPS, echipament de vânătoare... tot. Le plătiți pe toate cu cartea de credit. Își puse mâna respectuos pe un POS conectat la o priză strălucitoare din perete. Nu trebuie să vă faceți griji pentru nimic, pentru că ne ocupăm noi de toate. Suntem o afacere modernă. Zâmbi. Vă oferim aventură, dar nu prea multă aventură.

12

Motorul zumzăia în timp ce automobilul se îndrepta spre nord, prin bazinul deşertului San Juan, către graniţa cu statul Utah, de-a lungul unei autostrăzi largi şi pustii, prin preria de arbuşti de salvie şi chamisa. Shiprock se înălţa în depărtare, o protuberanţă din piatră pe cerul albastru. Tom, la volan, simţea o mare uşurare pentru că terminase cu povestea asta. Făcuse ceea ce promisese, o ajutase pe Sally să afle unde plecase tatăl său. Ce făcea ea mai departe, o privea. Putea fie să aştepte până când fraţii lui se întorceau din junglă cu Codicele – asta, dacă găseau mormântul – fie să încerce să-i prindă ea însăşi din urmă. El, cel puţin, era acum în afara problemei. Putea să se întoarcă la viaţa lui liniştită şi simplă din deşert.

Aruncă o privire pe furiş spre Sally, care stătea pe scaunul din dreapta lui. Fusese tăcută în ultima oră. Nu-i vorbise despre planurile ei, iar Tom nu era sigur că dorea să ştie. Tot ceea ce îşi dorea el era să se întoarcă la caii lui, la rutina de la cabinet, la casa lui răcoroasă din chirpici, umbrită de plopi. Muncise din greu ca să-şi construiască viaţa nepretenţioasă pe care şi-o dorea şi era mai hotărât ca niciodată să nu-i

permită tatălui său, cu planurile lui nebunești, să i-o dea peste cap. Frații săi n-aveau decât să se aventureze dacă doreau, puteau chiar să păstreze toată moștenirea. El n-avea nimic de dovedit. După relația cu Sarah, nu va mai înota niciodată în ape adânci.

– Prin urmare, s-a dus în Honduras, spuse Sally. Încă n-ai nici o idee pe unde?

– Ți-am spus tot ceea ce știu, Sally. Acum patruzeci de ani, a petrecut ceva timp în Honduras cu vechiul lui partener, Marcus Hauser, căutând morminte și culegând banane, ca să câștige bani. Au fost păcăliți, din câte am auzit, să cumpere un fel de hartă a unei false comori, au petrecut câteva luni hoinărind prin junglă și era cât pe-aci să moară. Între ei a avut loc un fel de ceartă și asta e tot.

– Și ești sigur că n-a găsit nimic?

– Asta a susținut el mereu. Munții din sudul Hondurasului erau nelocuiți.

Ea clătină din cap, privind deșertul din fața lor.

– Ce vei face? o întrebă Tom în cele din urmă.

– Plec în Honduras.

– Singură?

– De ce nu?

Tom nu zise nimic. Ce făcea ea era numai treaba ei.

– Tatăl tău n-a dat de necaz pentru că jefuia morminte?

– FBI-ul l-a tot investigat de-a lungul anilor. N-au găsit nimic. Tata era prea deștept. Îmi aduc aminte odată, când agenții ne-au percheziționat casa și au luat câteva figurine din jad pe care tata tocmai le adusese din Mexic. Eu aveam zece ani pe atunci și m-au speriat de moarte agenții care băteau la ușă înainte de răsărit. Dar n-au putut să dovedească nimic și au trebuit să returneze toate lucrurile.

Sally clătină din cap.

– Oamenii precum tatăl tău sunt o adevărată amenințare pentru arheologie.

– Nu sunt sigur că văd o diferenţă mare între ceea ce făcea tata şi ceea ce fac arheologii.

– E o mare diferenţă, spuse Sally. Hoţii distrug un sit. Împrăştie obiectele care încotro. Un prieten drag al profesorului Clyve a fost bătut în Mexic, în timp ce încerca să oprească vreo câţiva săteni să jefuiască un templu.

– Îmi pare rău să aflu asta, dar nu poţi să învinovăţeşti nişte oameni muritori de foame pentru că încearcă să-şi hrănească copiii şi pentru că se opun unui *norteamericano* care vine şi le spune ce să facă.

Sally îşi scoase buza în afară, iar Tom îşi dădu seama că era furioasă. Maşina bâzâia pe asfaltul lucios. Tom deschise aerul condiţionat. O să fie tare bucuros atunci când totul se va termina. N-avea nevoie în viaţa lui de o complicaţie precum Sally Colorado.

Sally îşi scutură părul auriu, greu, răspândind un miros slab de parfum şi şampon.

– Ceva nu-mi dă pace. Nu-mi iese din minte.

– Ce anume?

– Barnaby şi Fenton. Nu ţi se pare ciudat că, imediat după ce investighează aşa-zisul jaf de la tatăl tău, ajung să moară? E ceva legat de sincronizarea „accidentului" lor care nu-mi place.

Tom îşi scutură capul.

– Sally, e doar o coincidenţă ca oricare alta.

– Mie nu mi se pare în regulă.

– Eu cunosc drumul spre pârtia de schi, Sally. Nun's Corner e o curbă dată naibii! Nu sunt primii care mor acolo.

– Dar ce făceau pe drumul către pârtia de schi? Sezonul de schi s-a terminat.

Tom oftă.

– Dacă eşti atât de îngrijorată, de ce nu-l suni pe poliţistul acela, Hernandez, şi afli despre ce e vorba?

– Aşa o să fac.

Sally îşi scoase telefonul mobil din geantă şi formă numărul. Tom ascultă în timp ce femeia era transferată de câteva ori, de la o secretară blazată la alta, până când în sfârşit dădu de Hernandez.

– Aici Sally Colorado, zise ea. Vă amintiţi de noi?

Pauză.

– Voiam să vă întreb ceva despre moartea lui Barnaby şi a lui Fenton.

Altă pauză.

– De ce s-au dus la pârtia de schi?

O foarte lungă aşteptare. Tom se pomeni încercând chiar el să asculte, deşi simţea că era o pierdere de timp.

– Da, a fost o tragedie, spuse Sally. Şi unde voiau să se ducă, în excursia de pescuit?

O ultimă tăcere.

– Mulţumesc.

Sally închise telefonul încet şi privi spre Tom. Tom simţi un nod în stomac; chipul ei pălise.

– S-au dus la pârtia de schi ca să răspundă unei reclamaţii despre un act de vandalism. S-a dovedit că era fals. Frânele i-au lăsat pe drumul de întoarcere. Au încercat să încetinească lovindu-se de parapet, dar drumul era prea abrupt. Atunci când au ajuns la Nun's Corner, aveau aproape o sută patruzeci şi cinci de kilometri pe oră.

– Dumnezeule!

– N-a mai rămas mare lucru din maşină după ce a căzut de la peste o sută douăzeci de metri înălţime şi a explodat. Nu se bănuieşte c-ar fi fost o mână criminală. E cu atât mai tragic, cu cât a intervenit cu o zi înainte ca Barnaby şi Fenton să plece în excursia vieţii lor, să pescuiască tarpon.

Tom înghiţi şi puse întrebarea pe care nu voia s-o pună.

– Unde?

– În Honduras. Într-un loc numit Laguna de Brus.

Tom încetini, verifică oglinda retrovizoare şi, cu scârţâit de cauciucuri, acţionând atât frâna, cât şi acceleraţia, întoarse la o sută optzeci de grade.

– Eşti nebun? Ce faci?

– Merg spre cel mai apropiat aeroport.

– De ce?

– Pentru că acel cineva care a omorât doi poliţişti ar putea la fel de bine să-i omoare pe cei doi fraţi ai mei.

– Crezi că a aflat cineva despre moştenirea ascunsă?

– În mod sigur. Tom acceleră către punctul care dispărea la orizont. Se pare că mergem în Honduras. Împreună.

13

Philip Broadbent își schimbă poziția, încercând să stea confortabil în pirogă, aranjând grămezile de echipament mai moi pentru a patruzecea sau a cincizecea oară, ca să improvizeze un fel de scaun. Barca înainta în amonte printre două ziduri tăcute de vegetație verde, cu motorul bâzâind, cu prova tăind apa netedă și neagră. Era ca și cum ar fi călătorit printr-o peșteră verde, fierbinte, răsunând de țipete păgâne, urlete și fluierături ale animalelor junglei. Țânțarii formau un nor țiuitor permanent în jurul bărcii lor, urmându-i. Aerul era dens, înăbușitor, lipicios. Era ca și cum ar fi respirat supă de țânțari.

Philip își scoase pipa din buzunar, scobi restul de tutun neconsumat, o bătu de marginea bărcii și o umplu din cutia de Dunhill pe care o depozitase într-unul dintre buzunarele costumului său de safari Barbour. Zăbovi aprinzând-o, apoi suflă fumul în norul de țânțari, privindu-l cum decupa o bucată în roiul bâzâitor, care se închise la loc imediat în clipa în care fumul pluti mai departe. Coasta Mosquito făcuse cinste numelui[1] ei și chiar și insecticidul pe care Philip îl pulverizase peste

[1] *Mosquito* înseamnă țânțar, în limba spaniolă. (n.tr.)

haine şi piele nu avusese nici un efect. Pe deasupra, era uleios şi mirosea îngrozitor şi probabil că-i pătrundea în sânge şi-l otrăvea până în vârful unghiilor.

Murmură o înjurătură şi trase iar din pipă. „Tata şi testele lui ridicole."

Se mişcă, neizbutind să stea confortabil. Hauser, purtând un Discman[1], se întoarse de la prora pirogii şi se lăsă în jos chiar lângă el. Mirosea a apă de colonie în loc de insecticid şi arăta la fel de rece şi de proaspăt, pe cât se simţea Philip de fierbinte şi de lipicios. Îşi scoase căştile ca să poată vorbi.

– Gonz a dat toată ziua peste urme ale trecerii lui Max. Vom afla mai multe când vom ajunge mâine la Pito Solo.

– Cum poate să ia urma cuiva pe un râu?

Hauser zâmbi.

– Asta-i o artă, Philip. O viţă tăiată aici, un loc de debarcare colo, urma prăjinii unui şlep pe un banc de nisip scufundat. Râul e atât de leneş, încât urmele de pe fund rezistă timp de săptămâni.

Philip trase nervos din pipă. Va îndura şi această ultimă tortură a tatălui său, apoi va fi liber. Liber, în sfârşit, să trăiască viaţa pe care dorea s-o trăiască, fără ca băgăciosul ăla bătrân să se amestece, să critice, împărţind cu zgârcenie câţiva bănuţi, precum Scrooge[2]. Îşi iubise tatăl şi, la un moment dat, îi păruse rău pentru că suferea de cancer şi pentru iminenţa moarţii lui, dar asta nu-i schimba opinia faţă de acest plan. Tatăl său făcuse multe măgării la viaţa lui, dar asta le întrecea pe toate. Făcea parte din „colecţia" Maxwell Broadbent, acest *beau geste* de despărţire.

Fuma şi-i privea pe cei patru soldaţi din partea din faţa a bărcii, jucând poker cu un pachet soios de cărţi. Cealaltă

---

[1] Porecla dată primului tip de CD-player portabil de la Sony, D-50, apărut în 1984 (n.tr.)

[2] Ebeneezer Scrooge, personajul principal din *Un colind de Crăciun*, de Charles Dickens, prototipul avarului antisocial (n.tr.)

barcă, în care urcaseră opt soldaţi, era la vreo cincizeci de metri în faţa lor, lăsând o urmă îmbâcsită de gaze de eşapament albastre deasupra apei. Gonz, „copoiul" principal, stătea întins pe burtă la prora, holbându-se în apa întunecată, câteodată înmuind un deget în apă ca s-o guste.

Dintr-odată, se auzi un strigăt dinspre unul dintre soldaţii din faţa pirogii lor. Acesta se ridicase şi arăta, agitat, către ceva care înota în apă. Hauser îi făcu cu ochiul lui Philip şi sări în picioare, trăgând maceta pe care o ţinea legată la talie şi luptându-se să ajungă în faţă. Barca vira către animalul care înota, în timp ce Hauser se aşeză, cu picioarele deschise, chiar la prora. În timp ce barca plutea paralel cu animalul care acum înota disperat, el se aplecă şi, cu o mişcare bruscă, tăie apa cu maceta, apoi se întinse şi trase afară animalul care semăna cu un şobolan lung de vreo şaizeci de centimetri. Aproape că fusese decapitat în urma loviturii, iar capul îi atârna de o fâşie de piele. Mai tresări o dată convulsiv, apoi rămase nemişcat.

Philip privi cu un vag sentiment de groază cum Hauser aruncă animalul spre el. Acesta ateriză cu o bufnitură pe fundul bărcii, cu capul legănându-se liber, rostogolindu-se şi oprindu-se la picioarele lui Philip, cu gura deschisă, cu dinţii galbeni de şobolan lucind, cu sângele încă şiroind.

Hauser îşi clăti maceta în râu, o înfipse la loc sub curea şi se duse înapoi la Philip, păşind peste animalul mort. Rânji.

– Ai mâncat vreodată agouti[1]?

– Nu, şi nu sunt sigur că vreau să încep.

– Jupuit, eviscerat, porţionat şi fript pe cărbuni, era unul dintre felurile favorite ale lui Maxwell. Seamănă un pic la gust cu puiul.

---

[1] Rozător înrudit cu purceluşul de Guineea, cu care seamănă foarte mult, fiind doar puţin mai mare şi cu picioarele mai lungi. Trăieşte în păduri tropicale sau savane. (n.tr.)

Philip nu zise nimic. Asta avea de spus Hauser despre toată carnea aceea revoltătoare de vânat pe care fuseseră forţaţi s-o mănânce: *Seamănă la gust cu puiul.*

– Ah, exclamă Hauser, privind cămaşa lui Philip. Îmi cer scuze!

Philip îşi coborî privirea.

Un singur strop de sânge proaspăt sărise pe cămaşa lui, iar acum se impregna în material. Philip îl şterse, dar nu făcu decât să-l întindă.

– Aş fi recunoscător dacă ai fi mai atent atunci când o să mai arunci cu animale decapitate, zise el, înmuindu-şi batista în apă şi frecând pata.

– E atât de greu să te menţii curat în junglă, spuse Hauser.

Philip mai frecă un pic, apoi renunţă. Îşi dorea ca Hauser să-l lase în pace. Tipul începea să-i dea fiori.

Hauser scoase două CD-uri din buzunar.

– Iar acum, pentru a diminua efectele sălbăticiei atât de copleşitoare din jurul nostru, ai prefera să asculţi Bach sau Beethoven?

14

Tom Broadbent se desfăta într-un fotoliu-sofa îndesat, în „apartamentul executiv" din hotelul Sheraton Royale din San Pedro Sula, examinând o hartă a țării. Maxwell zburase cu toată încărcătura lui spre orașul Brus Laguna de pe Coasta Mosquito, la gura râului Patuca. Apoi dispăruse. Presupuneau că urcase pe râu, care era singurul drum spre interiorul vast, muntos și sălbatic din sudul Hondurasului.

Urmări linia albastră șerpuitoare a râului cu degetul pe hartă, printre mlaștini, dealuri și platouri înalte, până când dispăru într-o rețea de afluenți curgând dintr-o linie zdrențuită de munți. Harta nu indica drumuri sau orașe; era, într-adevăr, o lume pierdută.

Tom descoperise că erau cu cel puțin o săptămână în urma lui Philip și cu aproape două în urma lui Vernon. Era foarte îngrijorat pentru frații lui. Era nevoie de sânge rece ca să omori doi polițiști și s-o faci atât de repede și de bine. Ucigașul era, clar, un profesionist. Cei doi frați ai lui erau mai mult ca sigur următorii pe lista ucigașului.

Sally, înfășurată într-un prosop, ieși din baie murmurând ceva pentru sine și traversă salonul, cu părul ud sclipind

revărsat pe spate. Tom o urmări cu privirea în timp ce dispărea în dormitorul ei. Era chiar mai înaltă decât Sarah...

Omorî din fașă acel gând.

În zece minute Sally era înapoi, îmbrăcată în pantaloni de camuflaj, o cămașă cu mânecă lungă, o pălărie de pânză cu o plasă de țânțari lăsată peste față și o pereche de mănuși groase, toate achiziționate în timpul unei expediții de cumpărături din dimineața aceea.

– Cum arăt? întrebă ea, întorcându-se.

– De parcă ai purta iașmac.

Ea rulă plasa de țânțari și-și scoase pălăria.

– E mai bine.

Aruncă pălăria și mănușile pe pat.

– Trebuie să recunosc că sunt foarte curioasă în privința tatălui tău. Cred că a fost un adevărat excentric.

– A fost.

– Cum era? Dacă nu te superi că întreb.

Tom oftă.

– Atunci când intra într-o cameră, făcea să se întoarcă toate capetele. Emana ceva... autoritate, putere, siguranță. Nu sunt sigur ce anume. Oamenii erau îngroziți de el, chiar dacă nu știau cine era.

– Cunosc genul.

– Oriunde mergea, orice făcea, ziariștii îl vânau. Câteodată paparazzii așteptau în fața porții casei noastre. Vreau să spun că mergeam la școală, iar blestemații de paparazzi ne alergau pe Old Santa Fe Trail, de parcă am fi fost prințesa Diana, sau cam așa ceva. Era ridicol.

– Ce greu trebuie să vă fi fost!

– Nu era mereu așa. Câteodată era chiar distractiv. Căsătoriile tatei reprezentau mereu știri importante și toată lumea se simțea datoare să dezaprobe într-un fel. S-a însurat cu femei extraordinar de frumoase, pe care nimeni nu le mai văzuse înainte; nu voia s-audă despre actrițe sau manechine. Mama mea, înainte ca el s-o fi cunoscut, era secretară la un cabinet

stomatologic. El adora să fie în centrul atenţiei. Câteodată, doar de dragul distracţiei, lovea câte un paparazzo, iar apoi trebuia să plătească daune. Nu-şi mai încăpea în piele. Era precum Onassis, mai grandios decât însăşi viaţa.

– Ce s-a întâmplat cu mama ta?

– A murit atunci când eu aveam patru ani. O formă rară şi bruscă de meningită. A fost singura dintre nevestele lui de care n-a divorţat... cred că n-a avut suficient timp.

– Îmi pare rău.

– Abia mi-o amintesc, cu excepţia modului în care se purta cu mine. Era caldă şi iubitoare, lucruri de genul ăsta.

Ea scutură din cap.

– Tot nu înţeleg. Cum a putut tatăl vostru să le facă asta fiilor lui?

Tom privi în jos la hartă.

– Tot ceea ce făcea şi tot ceea ce avea trebuia să fie extraordinar. Asta ne includea şi pe noi. Dar noi n-am ajuns aşa cum îşi dorea el. Să fugă şi să se îngroape cu banii lui a fost ultima sa găselniţă, încercând să ne forţeze să facem un lucru care să rămână în istorie. Ceva care l-ar fi făcut mândru de noi. Râse amar. Dacă presa află vreun zvon despre asta, va fi ceva incredibil! Gigantic! O comoară de o jumătate de miliard de dolari, îngropată într-un mormânt, ascuns undeva în Honduras! Toată lumea ar veni aici s-o caute.

– Cred că a fost greu să ai un astfel de tată.

– A fost. Nu mai ştiu la câte partide de tenis am participat, de la care el a plecat mai devreme, ca să nu mă vadă pierzând. Era un jucător de şah nemilos, dar dacă-şi dădea seama că-l va învinge pe vreunul dintre noi, renunţa la joc. Nu suporta să ne vadă pierzând, nici măcar în faţa lui. Atunci când veneam cu notele de la şcoală, nu spunea nimic, dar puteai să citeşti dezamăgirea în ochii lui. Orice altceva decât zece pe linie era o asemenea catastrofă, încât nici măcar nu putea să vorbească despre asta.

– Ai avut vreodată zece pe linie?

– O dată. Şi-a pus mâna pe umărul meu şi m-a strâns cu afecţiune. Asta a fost tot. Dar a însemnat mult.

– Îmi pare rău, cât de îngrozitor...

– Fiecare dintre noi şi-a găsit un refugiu. Eu l-am găsit pe al meu mai întâi în colecţionarea de fosile – doream să fiu paleontolog –, iar apoi, în animale. Ele nu te judecă. Ele nu-ţi cer să fii altcineva. Un cal te acceptă aşa cum eşti.

Tom tăcu. Era uimitor pentru el cât de mult îl durea să se gândească la copilărie, chiar şi acum, la vârsta de treizeci şi trei de ani.

– Îmi pare rău, spuse Sally. N-am vrut să-mi bag nasul.

Tom flutură din mână.

– Nu vreau să-l denigrez. A fost un tată bun în felul lui. Poate că ne-a iubit prea mult.

– Ei bine, zise Sally după o clipă, ridicându-se, pentru moment, trebuie să ne găsim un ghid care să ne ducă în sus pe râul Patuca, şi n-am nici o idee de unde să începem. Luă cartea de telefoane şi începu s-o frunzărească. N-am mai făcut astfel de lucruri înainte. Mă întreb dacă există o categorie aici şi pentru „Călătorii de aventură", sau ceva de genul ăsta.

– Am o idee mai bună. Trebuie să găsim sursa locală de ponturi pentru jurnaliştii străini. Ei sunt cei mai înţelepţi călători din lume.

– Ai o bilă albă pentru asta.

Sally se aplecă şi scoase o pereche de pantaloni pe care i-i aruncă lui, urmaţi de o cămaşă, o pereche de şosete şi o pereche de ghete de drumeţie uşoare. Toate aterizară grămadă în faţa lui.

– Acum poţi să-ţi scoţi cizmele alea macho de cowboy.

Tom îşi luă hainele, se duse în camera lui şi se îmbrăcă. Păreau să fie făcute mai mult din buzunare. În clipa în care ieşi, Sally îl măsură dintr-o parte şi spuse:

– După câteva zile în junglă, poate că nu vei mai arăta atât de caraghios.

– Mulţumesc!

Tom se duse la telefon şi sună la recepţie. Ziariştii, se părea, se adunau într-un bar numit Los Charcos.

Tom fu surprins să afle că Los Charcos nu era bomba ieftină pe care şi-o imaginase, ci un local elegant, cu pereţii lambrisaţi cu lemn, în holul unui hotel vechi şi respectabil. Avea aer condiţionat la temperaturi abia cu puţin peste cele arctice, iar atmosfera era plină de aroma trabucurilor.

– Lasă-mă pe mine să vorbesc, zise Sally. Spaniola mea e mai bună decât a ta.

– Şi arăţi şi mai bine.

Sally se încruntă.

– Glumele cu tentă sexuală nu mi se par prea amuzante.

Se aşezară la bar.

– *Holà*[1], îi zise Sally voioasă barmanului, un bărbat cu chipul foarte încercănat. Îl caut pe tipul de la *New York Times*.

– Pe domnul Sewell? Nu l-am mai văzut de la uragan, *señorita*.

– Dar pe reporterul de la *Wall Street Journal?*

– N-avem nici un reporter de la *Wall Street Journal*. Nu suntem decât o ţară săracă.

– Ei bine, atunci ce reporteri aveţi?

– Este Roberto Rodriguez, de la *El Diario*.

– Nu, nu, eu caut un american. Cineva care cunoaşte ţara.

– Un englez ar fi de ajuns?

– Bine.

– Acolo, murmură el, arătând cu bărbia, el e Derek Dunn. Scrie o carte.

– Despre ce?

– Călătorii şi aventuri.

– A mai scris alte cărţi? Dă-mi un nume.

– *Apa liniştită* a fost ultima sa carte.

---

[1] „Salut" – în limba spaniolă, în original

Sally lăsă o bancnotă de douăzeci de dolari pe bar şi se îndreptă către Dunn. Tom o urmă. „Asta o să fie tare", se gândi el. Dunn stătea singur într-un fotoliu, făcându-şi de lucru cu o băutură – un bărbat cu o claie de păr blond peste o faţă roşie şi cărnoasă. Sally se opri, arătă cu degetul şi exclamă:

– Hei, dumneata eşti Derek Dunn, nu-i aşa?

– Se ştie că răspund la numele ăsta, da, zise el.

Nasul şi obrajii îi erau coloraţi de un roz permanent.

– Ah, ce emoţionant! *Apa liniştită* e una dintre cărţile mele favorite! O ador!

Dunn se ridică, oferind privelişte unei siluete robuste, îngrijite şi viguroase, îmbrăcate în pantaloni kaki uzaţi şi o cămaşă simplă din bumbac cu mâneci scurte. Era un bărbat chipeş, în stilul Imperiului Britanic.

– Mulţumesc foarte mult, zise el. Iar dumneata eşti...?

– Sally Colorado. Îi strânse mâna.

„Deja l-a făcut să rânjească precum un idiot", se gândi Tom. Se simţea prost în noile sale haine, care miroseau a magazin pentru haine bărbăteşti. Dunn, dimpotrivă, arăta ca şi cum fusese până la capătul pământului şi înapoi.

– Stai cu mine la un pahar?

– Ar fi o onoare, strigă Sally.

Dunn o invită pe banchetă, lângă el.

– Beau ce bei şi dumneata, zise ea.

– Gin tonic. Dunn îi făcu semn barmanului, iar apoi îşi întoarse privirea spre Tom. Eşti bine-venit să iei şi dumneata loc, să ştii.

Tom se aşeză, fără să zică nimic. Începea să-şi piardă entuziasmul. Nu-i plăcea domnul Dunn cel cu faţă roşie, care o privea absorbit pe Sally... şi nu se mărginea doar la faţa ei.

Barmanul veni la ei. Dunn vorbi în spaniolă.

– Gin cu apă tonică pentru mine şi pentru doamna. Şi...?

Privi la Tom.

– Limonadă, zise Tom, acru.

– *Y una limonada,* adăugă Dunn, tonul său dezvăluind exact ceea ce gândea despre gustul în materie de băuturi al lui Tom.

– Sunt atât de bucuroasă că te-am întâlnit! continuă Sally. Ce coincidenţă!

– Prin urmare, ai citit *Apa liniştită,* zise Dunn, schiţând un zâmbet.

– Una dintre cele mai bune cărţi de călătorii pe care le-am citit.

– Chiar aşa, spuse Tom.

– Şi dumneata ai citit-o?

Dunn se întoarse către el cu o privire plină de aşteptare.

Tom observă că Dunn dăduse deja gata jumătate din băutura lui.

– Sigur că am citit-o, confirmă Tom. Mi-a plăcut mai ales partea în care ai căzut în rahatul de elefant. A fost amuzant.

Dunn făcu o pauză.

– Rahat de elefant?

– Nu era rahat de elefant în cartea ta?

– Nu există elefanţi în America Centrală.

– Ah, cred că o confund cu altă carte. Îmi cer scuze!

Tom observă ochii verzi ai lui Sally care îl fixau. Nu-şi dădea seama dacă era supărată sau dacă nu-şi putea stăpâni râsul.

Dunn se răsuci pe scaun, mutându-şi spatele pătrat în faţa lui Tom, dedicându-şi întreaga atenţie lui Sally.

– Cred că ai fi interesată să afli că lucrez la altă carte.

– Ce emoţionant!

– O voi intitula *Nopţi în Mosquitia.* E o carte despre Coasta Mosquito.

– Ah, exact acolo unde mergem noi!

Sally bătu din palme de încântare, ca o fetiţă. Tom sorbi, regretând băutura aleasă. Avea nevoie de ceva mai tare ca să treacă prin asta. N-ar fi trebuit niciodată s-o lase pe Sally să vorbească.

– Sunt mai mult de opt mii de kilometri pătraţi de mlaştini şi pădure tropicală în zona muntoasă din estul Hondurasului care au rămas complet neexplorate. Unele părţi nu sunt nici măcar cartografiate din aer.

– Habar n-aveam!

Tom împinse limonada la o parte şi privi în jur după ospătar.

– Cartea mea istoriseşte o călătorie pe care am făcut-o de-a lungul Coastei Mosquito, prin labirintul de lagune care marchează locul în care jungla întâlneşte marea. Eu am fost primul alb care a făcut o asemenea călătorie.

– Incredibil! Cum naiba ai reuşit?

– Cu piroga cu motor. Singurul mijloc de transport prin locurile acelea, în afară de mersul pe jos.

– Când ai făcut călătoria asta uimitoare?

– Cam acum opt ani.

– Opt ani?

– Am avut nişte necazuri cu publicarea. Nu poţi să grăbeşti o carte bună. Termină băutura şi-şi flutură mâna pentru alt rând. E o ţară dură, aici.

– Adevărat?

Dunn păru să interpreteze asta ca fiind un îndemn să se dezlănţuie. Se lăsă pe spate.

– Pentru început, sunt ţânţarii obişnuiţi, puricii de nisip, căpuşele, muştele negre, tăunii. Nu te omoară, dar pot să-ţi facă viaţa nesuferită. Odată am fost muşcat de un tăun, pe frunte. Părea o înţepătură de ţânţar la început. A început să se umfle şi să se înroşească. Durea ca naiba! O lună mai târziu a erupt, iar larvele lungi de doi centimetri şi jumătate au început să se zvârcolească şi să pice pe pământ. Odată ce eşti muşcat, cel mai bine este să le laşi să-şi urmeze cursul. Dacă încerci să le scoţi, nu reuşeşti decât să faci mizerie.

– Sper sincer că experienţa nu ţi-a afectat creierul, interveni Tom.

Dunn îl ignoră.

– Apoi mai este şi boala Chagas.

– Boala Chagas?

– *Trypanosoma cruzi*[1]. O insectă infestată care te mușcă și defechează în același timp. Parazitul trăiește în excremente, iar atunci când scarpini locul mușcat te infectezi. Nu-ți dai seama pe loc că e ceva în neregulă... decât zece sau doisprezece ani mai târziu. Mai întâi, observi că ți se umflă stomacul. După aceea, nu mai poți să respiri, nu poți să înghiți. În cele din urmă inima ți se umflă... și explodează. Nu se cunoaște nici un remediu.

– Încântător, zise Tom. Reușise în cele din urmă să-i atragă atenția ospătarului. Whisky. Să fie dublu.

Dunn continuă să-l privească pe Tom, cu un zâmbet jucându-i pe buze.

– Ai auzit despre crotalul-fier de lance[2]?

– N-aș putea spune.

Poveștile scârboase despre junglă, se părea, erau specialitatea lui Dunn.

– Cei mai otrăvitori șerpi cunoscuți de oameni. Un nemernic maroniu cu galben; localnicii îi spun *barba amarilla*[3]. Când sunt tineri, trăiesc în copaci și pe ramuri. Cad peste tine, atunci când sunt deranjați. Mușcătura îți oprește inima în treizeci de secunde. Mai este apoi vipera de tufiș, cel mai mare șarpe veninos din lume. Lung de aproape patru metri și gros cât coapsa. Nu este nicidecum la fel de letal ca fier de lance; cu o mușcătură a viperei de tufiș trăiești, să zicem, cam douăzeci de minute.

Dunn chicoti și mai luă o înghițitură.

Sally murmură ceva despre cât de îngrozitor suna.

---

[1] Protozoar flagelat care provoacă boala Chagas. Aceasta este transmisă oamenilor și altor mamifere prin mușcătura unor insecte, dar și prin ingerarea hranei infestate sau prin transfuzii de sânge. (n.tr.)

[2] „Fer-de-lance", în limba franceză; termenul se referă la mai multe specii de vipere din genul Bothrops. (n.tr.)

[3] „Barbă galbenă" – în limba spaniolă, în original

– Desigur că ai auzit despre peştele-scobitoare, nu? Nu este o poveste pentru doamne.

Dunn privi spre Tom, făcând cu ochiul.

– Povesteşte, zise Tom. Sally a mai auzit poveşti din astea.

Sally îi aruncă o privire.

– Trăieşte în râurile de pe-aici. Să zicem că te duci să faci o mică baie matinală nevinovată. Peştele-scobitoare înoată drept în sus prin „jucăria" ta, apoi scoate un set de ţepi şi se ancorează în uretră.

Paharul lui Tom se opri la jumătatea drumului spre gură.

– Blochează uretra. Dacă nu găseşti un chirurg al naibii de repede, vezica îţi explodează.

– Chirurg? îngăimă Tom.

Dunn se lăsă pe spate.

– Exact.

Gâtul lui Tom se uscase.

– Ce fel de operaţie?

– Amputare.

Băutura ajunse în sfârşit la gura lui Tom, iar acesta luă o înghiţitură, apoi alta.

Dunn râse tare.

– Sunt sigur că ai auzit despre piranha, leishmania[1], ţipari electrici, anaconda şi alte lucruri din astea. Dunn îşi flutură mâna într-un gest dispreţuitor. Pericolele lor au fost extraordinar de mult exagerate. Piranha te vânează doar dacă sângerezi, iar anaconde sunt rare şi departe spre nord, şi nu mănâncă oameni. Există şi un avantaj în mlaştinile din Honduras: nu sunt lipitori. Totuşi, aveţi grijă la păianjeni-maimuţă...

– Îmi pare atât de rău, dar va trebui să lăsăm păianjenii-maimuţă pentru altă dată, spuse Tom, privindu-şi ceasul.

Îşi dădu seama de faptul că domnul Derek îşi ţinea mâna sub masă, odihnindu-se pe genunchiul lui Sally.

---

[1] Paraziţi care provoacă o boală cunoscută şi sub numele de febră neagră. (n.tr.)

– Doar nu te răzgândeşti, amice? Asta nu este o ţară pentru mucoşi.

– Deloc, spuse Tom. Doar că aş prefera să aflu câte ceva despre întâlnirea dumitale cu un peşte-scobitoare.

Derek Dunn îl privi pe Tom fără să mai zâmbească.

– Asta-i o glumă proastă, prietene!

– Spune-mi, interveni Sally, voioasă. Ai fost singur în călătorie? Noi căutam un ghid şi ne întrebam dacă ne-ai putea recomanda pe cineva.

– Încotro vă îndreptaţi?

– Laguna Brus.

– Chiar *ieşiţi* de pe rutele turistice. Dintr-odată, ochii i se îngustară. Nu eşti scriitoare, nu-i aşa?

Sally râse.

– O, nu, sunt arheolog, iar el este medic veterinar, de cai. Dar suntem aici ca turişti. Ne place să ne avântăm în aventuri.

– Arheolog? Nu sunt prea multe ruine pe aici. Nu poţi să construieşti într-o mlaştină. Şi nici un popor civilizat n-ar trăi în munţii aceia interiori. Nu există pădure tropicală mai deasă decât acolo sus, în Sierra Azul, iar dealurile sunt atât de abrupte, încât abia poţi să te târăşti pe ele în sus sau în jos. Nu există un loc suficient de întins ca să fixezi un cort cale de sute de kilometri. Trebuie să-ţi croieşti drum cu o macetă, iar într-o zi grea de călătorie eşti norocos dacă străbaţi mai mult de un kilometru şi jumătate. Un drum croit cu maceta pe acolo se va închide la loc într-o săptămână, încât nici nu vei şti că a existat. Dacă tot cauţi ruine, Sally, de ce nu te duci la Copán? Poate că aş putea să-ţi spun mai multe în timpul cinei.

Mâna era încă pe genunchiul ei, strângând şi frecând.

– Bine, acceptă Sally. Poate. Să revenim la ghid. Poţi să ne faci vreo recomandare?

– Ghid? A, da! Omul potrivit pentru voi este Don Orlando Ocotal. Un indian tawahka. Absolut de încredere. Cunoaşte ţinutul ca-n palmă. A fost cu mine în ultima mea călătorie.

– Cum îl găsim?

– Trăieşte pe râul Patuca, într-un loc numit Pito Solo, ultima aşezare de pe râu, înainte ca marea mlaştină să înceapă. E pe la vreo şaptezeci, poate optzeci de kilometri în amonte faţă de Brus. Rămâneţi pe canalul principal al râului, altfel nu veţi mai ieşi vii. În perioada aceasta a anului, pădurile sunt inundate şi există nenumărate canale laterale, care duc în toate direcţiile. Ţara asta e practic neexplorată, de la mlaştini până dincolo de Sierra Azul, în jos pe râul Guayambré. Patruzeci de mii de kilometri pătraţi de *terra incognita*[1].

– Nu ne-am hotărât cu adevărat unde mergem.

– Don Orlando. El e omul vostru.

Apoi, Derek Dunn se răsuci pe scaun şi-şi întoarse faţa lui mare şi transpirată spre Tom.

– Ştii, sunt un pic strâmtorat momentan... cecul pentru drepturile de autor n-a sosit încă. Poate ne faci cinste cu încă un rând, ce zici?

[1] „Pământ necunoscut" – în limba latină, în original

15

Pe monitorul calculatorului, ascuns cu grijă printre panourile din lemn de cireş din biroul său, Lewis Skiba urmărea evoluţia acţiunilor Lampe-Denison Pharmaceuticals la Bursa de Valori din New York. Investitorii licitaseră acţiunile toată ziua, iar acum se negociau cu puţin peste zece puncte. Chiar în timp ce privea, valoarea acţiunilor coborî cu încă o optime de punct, fiind negociate fix la zece.

Skiba nu dorea să-şi vadă compania tranzacţionată cu numere dintr-o singură cifră. Stinse monitorul. Ochii îi alunecară către panoul de lemn care ascundea sticla de Macallan, dar era prea devreme pentru asta. Prea devreme. Avea nevoie de o minte limpede pentru convorbire.

Circulau zvonuri că Phloxatane avea necazuri la FDA. Speculanţii de la bursă viermuiau în jurul acţiunilor precum larvele asupra unui cadavru. Două sute de milioane de dolari investite în fonduri pentru dezvoltare şi cercetare se duseseră pe acel medicament. Lampe lucrase cu cei mai buni cercetători medicali şi oameni de ştiinţă de la trei universităţi din Ivy League. Testele prin metoda dublu-orb[1] fuseseră bine

[1] *Double-blind* desemnează o metodă importantă de testare a unui produs, înainte de a fi lansat pe piaţă. În acest caz, nici cercetătorii, nici subiecţii nu ştiu care dintre ei fac parte din grupul de control şi care din cel experimental. (n.tr.)

concepute, informaţiile bine colectate şi aranjate în cea mai bună formă posibilă. Prietenii lor de la FDA fuseseră scoşi la vin şi la cină. Dar, în cele din urmă Phloxatane nu a putut fi salvat. Nu conta în ce fel aranjai datele, acest medicament rămânea tot un eşec. Iar el, iată, stătea pe şase milioane de acţiuni Lampe de care nu putea să scape – nimeni nu uitase ce se întâmplase cu Martha Stewart[1] – , ca şi peste două milioane de acţiuni cu opţiune de vânzare, până acum atât de devalorizate, încât ar fi fost mai folositoare ca hârtie de şters pe mâini în baia lui din marmură de Carrara.

Mai mult decât orice pe lume, Skiba îi ura pe speculanţii de la bursă. Erau ca vulturii, larvele, muştele necrofage ale pieţei. Ar fi dat orice ca să vadă cum acţiunile Lampe se întorc împotriva lor şi încep să crească; i-ar plăcea să le contemple panica, în timp ce se văd forţaţi să se replieze. I-ar plăcea să se gândească la toate telefoanele isterizate pe care le-ar primi ei. Ar fi un lucru minunat. Iar atunci când va pune mâna pe Codice şi va face anunţul, acest lucru minunat se va întâmpla. I-ar arde pe jucători atât de rău, încât ar trece luni, poate ani, înainte ca ei să revină pe piaţă.

Un sunet moale veni dinspre telefonul de pe biroul lui. Îşi privi ceasul. Convorbirea prin satelit venea exact la timp. Detesta să vorbească cu Hauser; dispreţuia atât omul, cât şi principiile lui. Dar trebuia să aibă de-a face cu el. Hauser insistase să „îl ţină la curent"; chiar dacă Skiba era, de obicei, un director general implicat, de data asta avusese o ezitare. Era mai bine ca unele lucruri să rămână neştiute. Dar, în cele din urmă, fusese de acord, chiar dacă numai pentru a-l opri pe Hauser să facă vreo faptă prostească sau ilegală. Cât timp Codicele va fi la el, îl voia curat.

Ridică receptorul.

[1] Femeie de afaceri americană, realizatoare de emisiuni de televiziune, a cărei carieră a fost zguduită, în 2002, de implicarea într-un scandal privind tranzacţionarea ilegală de acţiuni. (n.tr.)

– Skiba.

Vocea lui Hauser, semănând cu cea a rățoiului Donald din cauza dispozitivului de bruiaj, se auzi în receptor. Ca de obicei, detectivul particular nu-și pierdu timpul cu politeți.

– Maxwell Broadbent a mers în sus pe râul Patuca, cu un grup de indieni munteni. Suntem pe urmele lui. Nu știm încă încotro se îndrepta, dar eu cred că undeva, în munții interiori.

– Ceva probleme?

– Unul dintre fii, Vernon, a fost mai grăbit și ne-a luat-o înainte pe râu. Se pare că jungla va avea grijă să rezolve lucrurile în locul nostru.

– Nu înțeleg.

– A angajat doi ghizi beți din Puerto Lempira și s-au rătăcit în mlaștina Meambar. E foarte probabil să... ăăă... să nu mai vadă soarele vreodată.

Skiba înghiți în sec. Erau mai multe informații decât dorea să știe.

– Uite, domnule Hauser, rămâi la fapte și lasă presupunerile pe seama altora.

– Avem o mică problemă cu celălalt, Tom. Are cu el o femeie, o absolventă de etnofarmacologie din Yale.

– Etnofarmacologie? Știe despre Codice?

– Poți să pariezi că știe.

Skiba tresări.

– Nu e prea convenabil.

– Da, dar nu e nimic care să ne încurce.

– Uite ce e, domnule Hauser, zise el tăios, las totul în mâinile dumitale capabile. Am o întâlnire la care trebuie să mă duc.

– Trebuie să ne ocupăm de oamenii aceia.

Lui Skiba nu-i plăcea felul în care conversația se întorcea la acest subiect.

– N-am idee despre ce vorbești și nici nu vreau să știu. Mă mulțumesc să te las pe dumneata să te ocupi de detalii.

Se auzi un chicotit la celălalt capăt.

– Skiba, câţi oameni mor în Africa tocmai în clipa asta, pentru că dumneata insişti să încasezi douăzeci şi trei de mii de dolari pe an pentru acel nou medicament împotriva tuberculozei, care te costă o sută zece dolari la fabricare? Despre asta vorbesc. Când spun „să ne ocupăm de ei", nu fac decât să mai adaug câţiva la totalul ăsta.

– Lua-te-ar naiba, Hauser, e revoltător ce spui...

Skiba se întrerupse şi înghiţi în sec. Îl lăsa pe Hauser să-l momească. Nu erau decât vorbe, nimic altceva.

– E minunat, Skiba! Îţi vrei Codicele pe căi curate, legal, vrei să nu apară nimeni care să pretindă proprietatea şi nu vrei să fie rănit cineva. Nu-ţi face griji, nici un alb nu va fi omorât fără permisiunea dumitale.

– Ascultă-mă. Nu voi încuraja uciderea nimănui, alb sau nu.

Convorbirea asta imprudentă trebuie să se termine. Skiba simţea sudoarea alunecându-i pe gât. Cum de-i permisese lui Hauser să obţină controlul situaţiei în felul acesta? Mâna lui se jucă uşor cu cheia. Deschise sertarul.

– Înţeleg, zise Hauser. Aşa cum spuneam...

– Am o întâlnire.

Skiba întrerupse legătura, cu inima bubuindu-i. Hauser era acolo, scăpat de sub control, fără supraveghere, în stare de orice. Individul era un psihopat. Muşcă dintr-o felie de lămâie, mestecă, apoi îşi spălă amăreala cu un pahar de Macallan şi se aşeză la loc, respirând adânc. Focul ardea voios în cămin. Discuţia despre omoruri îl făcuse să se simtă agitat, îngreţoşat. Privi fix în flăcări, căutând efectul lor liniştitor. Hauser promisese să-i ceară permisiunea, iar Skiba nu avea să i-o dea niciodată. Nici compania, nici chiar averea personală nu meritau să facă un asemenea pas. Ochii îi rătăcirâ către şirul de fotografii argintii de pe birou, cu cei trei copii ai lui, întorcându-i privirea cu zâmbete pe chipurile ciufulite. Îşi reglă respiraţia. Hauser era plin de vorbe dure, dar asta era tot: vorbărie. Nimeni nu va fi ucis. Hauser va aduce Codicele. Lampe îşi va reveni şi, în

doi sau trei ani, el va fi cel pentru care se va toasta pe Wall Street, pentru faptul că şi-a salvat compania de la ruină.

Skiba îşi privi ceasul: piaţa bursieră se închisese. Cu un sentiment de nelinişte şi de reţinere, aprinse monitorul calculatorului. Negocierile de încheiere împinseseră acţiunile în sus în ultimele douăzeci de minute. Se închiseseră la zece şi jumătate.

Skiba simţi cum îl cuprinde un val de uşurare. Nu fusese o zi chiar atât de rea, până la urmă.

16

Sally privi neîncrezătoare spre rabla de avion pe care doi muncitori o scoteau din hangarul dărăpănat.

– Poate că ar fi trebuit să vedem avionul, înainte să cumpărăm biletele, îi spuse Tom.

– Sunt sigură că e bun, zise Sally, ca şi cum ar fi încercat să se convingă pe ea însăşi.

Pilotul, un expatriat american subţirel, cu un tricou rupt, pantalonii tăiaţi, părul prins în două cozi şi barbă, veni agale spre ei şi se prezentă cu prenumele de John. Tom îl măsură, apoi aruncă o privire acră spre avion.

– Ştiu, ştiu. Arată ca naiba, spuse John, zâmbind şi ciocănind fuzelajul avionului cu încheieturile degetelor, ceea ce-l făcu să zornăie. Contează ceea ce se găseşte sub capotă. Eu singur mă ocup de întreţinerea lui.

– Nici nu ştii cât mă linişteşte asta, îi zise Tom.

– Vă duceţi asadar, la Brus?

– Exact

John scrută bagajele.

– Veţi pescui tarpon?

– Nu.

– E cel mai bun loc de pescuit tarpon din lume. Nu prea mai există altceva acolo, de fapt.

John deschise un compartiment din flancul avionului şi începu să îndese bagajele cu braţele lui slabe.

– Atunci, ce faceţi aici?

– Nu ştim sigur, spuse Sally repede.

Cu cât spuneau mai puţin despre ceea ce făceau, cu atât mai bine. N-avea rost să declanşeze o goană după comoară pe râu.

Pilotul îndesă şi ultimul sac înăuntru, îi dădu câteva lovituri ca să-l aşeze şi trânti trapa, producând un zgomot puternic de tinichea ieftină. Avu nevoie de trei încercări ca să se închidă cum se cuvine.

– Unde o să staţi în Brus?

– N-am hotărât nici asta.

– Nimic nu se compară cu pregătirea unui plan, comentă John. Oricum, nu există decât un singur loc unde puteţi sta, iar acesta e La Perla.

– Câte stele i-a dat Michelin?

John râse uşor. Deschise trapa pentru pasageri şi trase în jos scările, iar ei se urcară la bord. John îi urmă, iar în clipa în care intră, Tom simţi ceva care i se păru că era un iz de marijuana. „Grozav."

– De când zbori? întrebă Tom.

– De douăzeci de ani.

– Ai avut vreun accident?

– O dată. Am lovit un porc în Paradiso. Indivizii nu tunseseră pista, iar al naibii animal dormea în iarba înaltă. Şi era un porc *mare*.

– Ai calificare de pilot?

– Să spunem doar că ştiu cum să-mi fac treaba. Nu sunt prea multe cereri pentru evaluări oficiale pe aici în orice caz, nu pentru zboruri în pustietate.

– Ai completat un plan de zbor

John scutură din cap.

– Tot ceea ce trebuie să fac e să urmez coasta.

Avionul decolă. Era o zi superbă. Sally simţi un fior în timp ce avionul se înclina, iar lumina soarelui strălucea deasupra Mării Caraibilor. Întoarseră, ca să urmeze linia coastei, joasă şi plată, cu multe lagune şi insule care arătau precum nişte bucăţi verzi de junglă care se desprinseseră din continent şi pluteau pe mare. Sally putea să vadă locurile de unde drumurile o luau spre inima junglei, mărginite de câmpuri neregulate sau de petice zdrenţuite, acolo unde copacii fuseseră tăiaţi de curând. Adânc în interior, vedea un lanţ de munţi albaştri, cu vârfurile acoperite de nori.

Sally îl privi pe Tom. Soarele îi decolorase părul şaten-deschis, brăzdându-l cu auriu, iar el avea un fel de a se mişca agil, vânjos, tipic de cowboy, care-i plăcea. Se întrebă cum putea cineva, pur şi simplu, să-şi ia rămas-bun de la o sută de milioane de dolari. Asta o impresionase mai mult decât orice altceva. Trăise suficient de mult încât să-şi dea seama de faptul că oamenilor bogaţi le păsa de bani mult mai mult decât oamenilor care nu-i avuseseră niciodată. Tom se întoarse şi o privi, iar ea zâmbi repede şi îşi aruncă ochii pe geam. În timp ce coasta se întindea mai departe spre est, peisajul de dedesubt devenea tot mai sălbatic, lagunele mai mari şi mai întortocheate. În cele din urmă, cea mai mare lagună de până atunci apăru la vedere, presărată cu sute de insuliţe. Un râu mare se vărsa în capătul îndepărtat. În timp ce se înclinau ca să aterizeze, Sally văzu un oraş acolo unde râul se unea cu laguna, un mănunchi de acoperişuri din tablă strălucitoare înconjurate de câmpuri neregulate, aruncate în peisaj precum nişte cârpe rupte. Pilotul înconjură o dată şi se îndreptă către un câmp care în timp ce se apropiau, se transformă într-o pistă de aterizare acoperită cu iarbă. Execută coborârea, dar Sally avu impresia că manevra se desfăşura îngrozitor de repede. Se apropiau tot mai mult de pământ, însă avionul părea doar să accelereze. Sally se apucă de braţele scaunului. Pista fulgera

sub ei, dar avionul tot nu cobora. Ea văzu peretele de frunziș al junglei de la capătul îndepărtat apropiindu-se cu viteză.

– Isuse Hristoase, strigă Sally, o să depășești pista!

Avionul se ridică ușor, iar jungla dispăru sub ei, vârfurile copacilor fiind la vreo cinci metri mai jos de avion. În timp ce urcau, Sally auzi râsul uscat al lui John în căștile ei.

– Relaxează-te, Sal, făceam puțin zgomot ca să eliberez pista. Mi-am învățat lecția.

În timp ce avionul se înclina și se întorcea din nou ca să aterizeze, Sally se lăsă pe spate, ștergându-și fruntea.

– Drăguț din partea ta că ne-ai avertizat!

– Doar ți-am *povestit* despre porc, omule!

Își lăsară bagajele în La Perla, o adunătură de barăci din blocuri de zgură care-și zicea hotel, apoi plecară la râu ca să caute o barcă de închiriat. Rătăciră pe străzile noroioase din Brus. Era după-amiază, iar arșița făcuse ca aerul să devină inert. Totul era tăcut, iar din băltoacele de pe jos ieșeau aburi. Transpirația îi uda pe mâneci, îi picura pe spate și între sâni. Toți oamenii întregi la minte își făceau siesta la ora asta, i se părea lui Sally.

Găsiră râul la capătul cel mai îndepărtat al orașului. Se întindea între maluri abrupte de pământ, măsura cam două sute de metri în lățime și avea culoarea mahonului. Râul se ondula între doi pereți groși de junglă și mirosea a noroi. Apa densă se mișca leneș, suprafața i se încrețea cu vârtejuri. Ici, colo, câte o frunză verde sau o rămurică își croia drum în josul curentului. O potecă formată din bușteni cobora malul abrupt, terminându-se cu o platformă din bețe de bambus construită deasupra apei, formând un doc șubred. Patru pirogi erau legate. Fiecare avea o lungime de aproape zece metri și o lățime de un metru și douăzeci și erau scobite într-un singur trunchi gigantic, ascuțindu-se la proră ca o lance. Pupa fusese tăiată drept și avea o placă deasupra, destinată susținerii

unui mic motor exterior. Niște scânduri erau culcate de-a curmezișul în față și la pupă, în chip de banchete.

O luară în jos pe terasament, ca să privească mai de-aproape. Sally observă că trei dintre pirogi aveau motoare Evinrude, de șase cai putere, lăsate în afara pupei. A patra, mai lungă și mai grea, etala un motor de optsprezece cai putere.

– Ăsta este bolidul local, spuse Sally, arătând-o. Asta e pentru noi.

Tom privi în jur. Locul părea părăsit.

– Acolo e cineva.

Sally arătă către o colibă din bambus deschisă pe o parte, la cincizeci de metri mai jos pe mal. Un foc mic fumega lângă o grămadă de cutii goale din tablă. Un hamac fusese atârnat între doi copaci într-un loc cu umbră, iar în hamac dormea un bărbat.

Sally înaintă.

– *Holà,* zise ea.

După câteva clipe, omul deschise un ochi.

– *Sí?*

– Vrem să vorbim cu cineva despre închirierea unei bărci.

I se adresase în spaniolă.

Cu un șuvoi de mormăieli și bombăneli, omul se ridică din hamac, se scărpină în creștet și rânji.

– Eu vorbesc bine americana. Noi vorbim americană. Într-o zi, eu merg în America.

– Foarte bine. Noi ne ducem la Pito Solo, zise Tom.

Omul încuviință din cap, căscă, se scărpină.

– Bine. Vă iau.

– Am vrea să închiriem barca aia mare. Cea cu motor de optsprezece cai putere.

El clătină din cap.

– Aia proastă barcă.

– Nu ne pasă dacă barca e proastă, spuse Tom. Pe aceea o vrem.

– Vă iau în barca mea. Barca aia proastă e a oamenilor din armată. Îşi întinse mâna. Ai bomboane?

Sally scoase o pungă pe care o cumpărase mai devreme, special în acest scop.

Chipul bărbatului se lumină cu un zâmbet. Îşi vârî în pungă o mână zbârcită, scormoni printre bomboane, alese cinci sau şase, le desfăcu şi le îndesă pe toate în gură. Imediat, îi apăru o umflătură în obraz.

– *Bueno,* zise el, cu vocea înfundată.

– Vrem să plecăm mâine, de dimineaţă, spuse Tom. Cât durează călătoria?

– Trei zile.

– Trei zile? Eu credeam că sunt vreo şaptezeci sau optzeci de kilometri.

– Apa merge jos. Poate rămânem înţepeniţi. Trebuie cu prăjina. Bălăceală. Nu pot să folosesc motor.

– Bălăceală? întrebă Tom. Cum rămâne cu renumitul peştele-scobitoare?

Omul îl privi nedumerit.

– Nu te îngrijora, dragă Tom, zise Sally, poţi să porţi lenjerie strâmtă.

– A, *sí.* Candiru! râse bărbatul. Povestea aia preferată de *gringos*[1]. Candiru. Eu înot în râu în fiecare zi şi tot mai am *chuc-chuc.* Merge bine!

Îşi plescăi buzele vulgar, făcându-i cu ochiul lui Sally.

– Scuteşte-mă, îl opri Sally.

– Prin urmare, peştele ăla e doar o sperietoare? întrebă Tom.

– Nu, e adevărat. Dar trebuie pipi în râu mai întâi. Candiru miroase pipi în apă, înoată şi *hap!* Dacă nu pipi când înoţi, nu ai problemă!

– A mai trecut cineva pe aici în ultimul timp? Alţi albi, vreau să spun.

---

[1] Denumire pe care hispanicii le-o dau străinilor. (n.tr.)

– *Sí.* Noi foarte ocupaţi. Luna trecută, om alb vine cu multe cutii şi indieni din munţi.

– Ce indieni? întrebă Tom, agitat.

– Indieni dezbrăcaţi din munţi, răspunse bărbatul şi scuipă.

– De unde şi-au luat bărcile?

– A adus multe pirogi noi din La Ceiba.

– Iar bărcile s-au întors?

Bărbatul zâmbi, îşi frecă degetele într-un gest universal, şi întinse mâna. Sally puse o bancnotă de cinci dolari în ea.

– Bărcile nu întorc. Bărbaţi merg sus pe râu, niciodată întorc.

– A mai trecut altcineva?

– *Sí.* Apoi, săptămâna trecută, Isus Hristos venit cu ghizi beţi din Puerto Lempira.

– Isus Hristos? întrebă Sally.

– Da, Isus Hristos cu păr lung, barbă, cămaşă şi sandale.

– Trebuie să fi fost Vernon, zise Tom, zâmbind. Mai era cu cineva?

– Da. El cu Sfântul Petru.

Tom îşi dădu ochii peste cap.

– Au mai fost şi alţii?

– *Sí.* Apoi vine doi *gringos* cu doisprezece soldaţi în două pirogi, tot din La Ceiba.

– Cum arătau *gringos?*

– Unul foarte înalt, fuma pipă, supărat. Celălalt, mai scund, cu patru inele din aur.

– Philip, spuse Tom.

Încheiară repede o înţelegere pentru o barcă spre Pito Solo, iar Tom îi dădu un avans de zece dolari.

– Plecăm mâine în zori.

– *Bueno.* Eu gata!

În timp ce se întorceau de la râu la barăcile din zgură care treceau drept hotelul local, fură surprinşi să vadă un jeep parcat acolo, cu un ofiţer din armată şi doi soldaţi. În apropiere, o mulţime de copii, îmbrâncindu-se şi şuşotind,

aşteptau să se întâmple ceva. Proprietăreasa stătea într-o parte, cu mâinile încleştate, cu faţa albă de frică.

– Nu-mi place cum arată asta, zise Sally.

Ofiţerul, un bărbat cu spatele foarte drept, cu o uniformă impecabilă şi ghete mici lustruite păşi în faţă. Făcu o plecăciune rigidă.

– Am onoarea să-i salut pe domnul Tom Broadbent şi pe domnişoara Sally Colorado? Eu sunt locotenentul Vespán. Le strânse mâinile, câte una pe rând, apoi păşi înapoi. Vântul îşi schimbă direcţia, iar Tom mirosi dintr-odată un amestec de Old Spice, trabucuri şi rom.

– Care ar fi problema? zise Sally.

Omul zâmbi larg, dezvăluind un rând de dinţi argintii.

– Regret nespus să vă anunţ că sunteţi arestaţi.

17

Tom se holbă la micuțul ofițer de armată. Un câine mic, care nu-l plăcea pe unul din soldați, se ghemuise în fața lui, arătându-și colții și chelălăind. Ofițerul îl îndepărtă cu un șut delicat, iar soldații râseră.

– Conform căror acuzații? se interesă Tom.

– Vom discuta asta înapoi în San Pedro Sula. Acum vă rog să veniți cu mine.

Urmă o tăcere ciudată. Sally zise:

– Nu.

– *Señorita,* să nu creăm probleme.

– Nu creez nici un fel de problemă. Pur și simplu, nu merg. Nu poți să mă obligi!

– Sally, zise Tom, pot în vreun fel să-ți atrag atenția că oamenii aceștia au arme?

– Bine. Să mă împuște, apoi să explice asta în fața guvernului Statelor Unite.

Își întinse brațele și se așeză în fața armelor.

– *Señorita,* vă rog!

Cei doi soldați care-l însoțeau se foiră, nervoși.

– Haide, dați-i drumul!

Ofiţerul făcu un semn cu capul către cei doi oameni, iar aceştia îşi lăsară armele jos, se repeziră la ea şi o înşfăcară. Ea scoase un ţipăt şi începu să se zbată.

Tom făcu câţiva paşi înainte.

– Luaţi-vă mâinile de pe ea!

Cei doi bărbaţi o ridicară şi se îndreptară spre jeep încercând să o domolească. Tom îl lovi pe primul din ei şi-l aruncă într-o parte. Sally se luptă să se elibereze, în timp ce Tom se ocupa de celălalt.

Următorul lucru de care Tom fu conştient era că zăcea pe spate, privind cerul albastru şi fierbinte. Ofiţerul stătea deasupra lui, cu faţa roşie, cuprinsă de furie. Tom simţea o zvâcnire la baza craniului, acolo unde acesta îl lovise cu patul armei.

Soldaţii îl ridicară cu brutalitate în picioare. Sally nu se mai zbătea şi era palidă.

– Macho nenorociţi, spuse ea. Vom raporta atacul vostru Ambasadei americane!

Locotenentul îşi clătină cu tristeţe capul, ca şi cum ar fi deplâns nebunia situaţiei.

– Acum, putem, vă rog, să plecăm în liniştе?

Se lăsară duşi la jeep. Ofiţerul îl îndesă pe Tom pe locul din spate şi o împinse pe Sally lângă el. Rucsacurile şi bagajele lor fuseseră deja luate de la hotel şi erau îngrămădite în spate. Jeepul porni pe drumul care ducea la pista de avioane. Acolo, un elicopter militar rablagit stătea pe iarbă. Un panou metalic de pe o parte a elicopterului era ridicat, iar un bărbat cu o cheie îşi făcea de lucru la motor. Jeepul patină şi se opri.

– Ce faci? întrebă ofiţerul, pe un ton tăios, în spaniolă.

– Îmi pare rău, *teniente*[1], dar există o mică problemă.

– Ce problemă?

– Avem nevoie de o piesă.

– Poţi să zbori fără ea?

[1] „Domnule locotenent" – în limba spaniolă, în original

– Nu, *teniente*.

– Fecioară Maria, mamă a lui Isus! De câte ori trebuie să se mai strice elicopterul ăsta?

– Să-i chem prin radio, ca să trimită un avion cu piesa?

– Pe boaşele lui Iosif! Da, incompetentule, cheamă-i prin radio să aducă piesa!

Pilotul se urcă în elicopter, efectuă apelul radio, apoi ieşi.

– O să ajungă mâine-dimineaţă, *teniente*. E cel mai devreme posibil.

Locotenentul îi închise într-o baracă din lemn de lângă pistă şi-i postă pe cei doi soldaţi afară, ca să-i păzească. După ce uşa se închise, Tom se aşeză pe un butoi de două sute şi ceva de litri şi-şi cuprinse capul îndurerat.

– Cum te simţi? îl întrebă Sally.

– Ca şi cum capul mi-ar fi un gong care tocmai a fost lovit.

– Ţi-a dat o lovitură urâtă.

Tom încuviinţă.

Se auzi un zăngănit, iar uşa se deschise din nou. Locotenentul se trase la o parte, în timp ce unul din soldaţi aruncă înăuntru sacii lor de dormit şi o lanternă.

– Regret sincer neplăcerile pricinuite.

– Vei regreta cu adevărat atunci când te voi raporta, spuse apăsat Sally.

Locotenentul o ignoră.

– Vă sfătuiesc să nu faceţi nimic necugetat. Aş fi foarte dezamăgit dacă ar fi împuşcat cineva.

Sally spuse:

– N-ai îndrăzni să ne împuşti, nazist de tinichea!

Dinţii locotenentului Vespán luciră galben-argintiu în lumina slabă.

– S-au mai întâmplat accidente, mai ales în cazul americanilor care vin în La Mosquitia, nepregătiţi pentru toate provocările junglei.

O luă spre uşă, iar soldatul o trânti în urma lor. Tom auzea vocea înăbuşită a locotenentului spunându-le soldaţilor că, dacă adormeau sau se îmbătau în timpul slujbei, le va tăia personal testiculele, le va usca şi le va folosi ca mânere pentru uşi.

– Al naibii nazist, zise Sally. Mulţumesc pentru că mi-ai luat apărarea mai devreme.

– N-a servit la mare lucru.

– Te-a lovit tare? Îi examină capul. E un cucui tare urât.

– Sunt bine.

Sally se aşează lângă el. Îi simţea căldura trupului. O privi şi-i zări profilul, abia subliniat în semiîntunericul barăcii. Ea îl privi la rândul ei. Erau atât de aproape, încât îi simţea căldura feţei, îi vedea buza răsfrântă, gropiţa din obraz, pistruii împrăştiaţi pe nas. Încă mirosea a mentă. Fără să se gândească la ceea ce face, se aplecă înainte, cu buzele abia atingându-le pe ale ei. Pentru o clipă, nu se întâmplă nimic, apoi ea se trase brusc înapoi.

– Asta *nu* e o idee bună.

La ce naiba se gândise? Tom se retrase, supărat şi umilit.

Momentul stânjenitor fu întrerupt de un bubuit brusc în uşă.

– Cina, strigă unul din soldaţi.

Uşa se deschise scurt, lăsând să pătrundă lumina, apoi se trânti la loc. Auziră cum soldaţii închideau zăvorul.

Tom lumină cu lanterna într-acolo şi ridică tava. Cina consta în două Pepsi calde, câteva tortillas cu fasole şi o movilă de orez călduţ. Nici unul din ei n-avea chef de mâncare. Pentru un timp, rămaseră acolo în întuneric. Durerea de cap îi dădu pace lui Tom, iar el începu să se enerveze. Soldaţii n-aveau nici un drept. El şi cu Sally nu făcuseră nimic rău. Simţea că falsa lor arestare fusese, probabil, pusă la cale de inamicul necunoscut care-i omorâse pe Barnaby şi pe Fenton. Fraţii lui erau într-un pericol mai mare decât crezuse el.

– Dă-mi lanterna!

Lumină în jur. Baraca nu putea fi construită mai prost: doar un cadru din stâlpi, grinzi cu plăci bătute în cuie peste el și un acoperiș din tablă. O idee începu să capete contur: un plan de evadare.

18

La ora trei, în dimineaţa aceea, se aşezară la locurile lor: Sally lângă uşă, iar Tom, pregătit, lângă peretele din spate. El numără în şoaptă până la trei, după care amândoi loviră simultan, bubuitura în uşă acoperind sunetul loviturii lui Tom în plăcile peretelui din spate. Loviturile combinate păreau ca una singură, răsunând cu putere în spaţiul restrâns. Placa şubredă pocni aşa cum spera Tom.

Câinii începură să latre în sat, iar unul din soldaţi slobozi o înjurătură.

– Ce faceţi?

– Trebuie să mă duc la toaletă! strigă Sally.

– Nu, nu, trebuie să faci înăuntru.

Tom şopti din nou: *unu, doi, trei, loveşte.* Sally dădu altă lovitură uşii, în timp ce el izbea o altă scândură.

– Opreşte-te! spuse soldatul.

– Dar trebuie să merg la toaletă, *cabron*[1]*!*

– *Señorita,* îmi pare rău, dar trebuie să faci înăuntru. Eu am ordine să nu deschid uşa.

---

[1] „Ticalosule" – în limba spaniolă, în original

Unu, doi, trei, loveşte!

Cea de-a treia placă plesni. Deschiderea era acum suficient de largă încât să se strecoare prin ea. Câinii din oraş lătrau isteric.

– Încă o lovitură şi-l chem pe *teniente!*

– Dar trebuie să merg la toaletă!

– N-am de ales.

– Voi, soldaţii, sunteţi nişte barbari!

– Acestea sunt ordinele noastre, *señorita.*

– Aşa au spus şi soldaţii lui Hitler.

– Sally, las-o baltă, şuieră Tom, făcându-i semn în întuneric.

– Hitler n-a fost un om atât de rău, *señorita.* El a făcut ca trenurile să ajungă la timp.

– Ăla a fost Mussolini, idiotule! Voi doi veţi sfârşi în ştreang, şi nimănui n-o să-i pese.

– Sally! strigă Tom.

Sally se întoarse.

– Ai auzit ce-au spus naziştii ăia?

El o împinse prin deschizătură şi-i înmână sacii lor de dormit. Alergară, aplecaţi, pe cărarea prin junglă, către oraş. Oraşul nu avea electricitate, dar cerul era senin, iar lumina lunii scălda străzile pustii. Câinii lătrau, iar ei putură să treacă fără să mai declanşeze vreo altă alarmă. În ciuda zgomotului, nimeni nu ieşi să vadă despre ce e vorba.

„Oamenii ăştia au învăţat să-şi vadă de treburile lor", se gândi Tom.

În cinci minute, erau lângă bărci. Tom aprinse lanterna peste piroga de armată, cea cu motorul de optsprezece cai putere. Era în stare bună, cu două bidoane mari cu benzină, amândouă pline. Începu să dezlege funia de la prora. Dintr-odată auzi o voce, vorbind încet, din întuneric.

– Nu vrei să iei barca aia.

Era bărbatul pe care-l angajaseră ceva mai devreme, în ziua aceea.

– Ba sigur că vrem, şuieră Tom.

– Lasă oamenii din armată proşti să ia barca aia. Apa scade. La fiecare cot, ei rămân înţepeniţi. Tu iei barca mea. Tu nu înţepeneşti. Aşa scapi.

Omul sări ca o pisică pe doc şi dezlegă o pirogă îngustă, cu un motor de şase cai putere.

– Urcaţi acolo.

– Vii cu noi? îl întrebă Sally.

– Nu. Eu spun oamenilor proşti din armată voi jefuit la mine.

Începu să desprindă bidoanele de benzină din barca armatei şi să le încarce în spatele pirogii lor. Le mai dădu şi bidonul din cealaltă barcă. Tom şi Sally urcară în pirogă. Tom căută în buzunar şi-i dădu omului nişte bani.

– Nu acum. Dacă soldaţi caută la mine şi bani găsesc, eu împuşcat.

– Dar cum să te plătim? întrebă Tom.

– Dai la mine milion dolar mai târziu. Numele meu Manuel Waono. Eu mereu aici.

– Stai puţin. Un milion de dolari?

– Voi americani bogaţi, voi uşor plătiţi la mine milion dolar. Eu, Manuel Waono, salvez viaţa voastră. Acum voi plecaţi. Repede!

– Cum găsim Pito Solo?

– Ultimul sat pe râu.

– Dar cum ştim...

Pe indian nu-l interesa să mai dea alte explicaţii. Îi împinse cu un picior mare, desculţ, iar barca alunecă în întuneric.

Tom coborî motorul în apă, umplu rezervorul, acţionă clapeta de pornire, apoi trase de manşă. Imediat, acesta se trezi la viaţă. Prin tăcerea din jur, sunetul se auzea înalt şi puternic.

– Plecaţi! zise Manuel de pe ţărm.

Tom conduse barca înainte. Deschise supapa pentru benzină la maximum, iar micul motor se tângui şi tremură.

Piroga lungă din lemn începu să se mişte prin apă. Tom pilota, în timp ce Sally stătea la prora, cercetând râul de dinaintea lor cu lanterna.

Nici un minut mai târziu, în spate, pe doc, Manuel începu să strige în spaniolă:

– Ajutor! Sunt jefuit! Barca mea, mi-au furat barca!

– Hristoase, n-a aşteptat mult, bombăni Tom.

Foarte curând, o cascadă de voci agitate se auzi pe râul întunecat până la ei. Apoi, lumina strălucitoare a unei lămpi cu gaz apăru săltând pe mal, odată cu lanternele, luminând un grup de oameni adunaţi pe docul improvizat. Se auziră strigăte furioase şi confuze, apoi brusc se făcu tăcere. O voce răsună în engleză; vocea locotenentului Vespán.

– Întoarceţi, vă rog, sau le ordon oamenilor mei să tragă!

– Vorbeşte prostii, zise Sally.

Tom nu era chiar atât de sigur.

– Să nu credeţi că glumesc, strigă *teniente*.

– Nu va trage niciodată, prezise Sally.

– Trei...

Se lăsă liniştea.

– Ce ţi-am spus eu?

Deodată, o rafală de arme de foc automate se auzi peste apă, şocant de tare şi de aproape.

– Rahat! ţipă Tom, aruncându-se pe fundul pirogii.

În timp ce barca începu să se clatine, el întinse iute o mână şi apucă maneta motorului menţinându-i echilibrul.

Sally stătea încă la prora, fără să se arate îngrijorată.

– Tom, trag în aer. Nu vor risca să ne lovească pe noi. Suntem americani.

Urmă o a doua rafală de armă. De data aceasta, Tom auzi clar plesniturile gloanţelor care loveau apa în jurul lor. Imediat, Sally ateriză lângă el.

– Dumnezeule, chiar *trag* în noi! strigă ea.

Tom se întinse şi mişcă într-o parte cârma, forţând piroga să facă o manevră bruscă de evitare. Se auziră încă două

rafale scurte. De data aceasta, el auzi gloanţele deasupra şi spre stânga, bâzâind precum albinele. Era clar că ţinteau spre locul de unde venea zgomotul motorului, ciuruind apa în spate şi în faţă cu armele lor automate. Şi trăgeau ca să-i omoare.

Cârmi barca pe un curs în zigzag, încercând să-i deruteze pe trăgători. În momentele de acalmie, Sally îşi înălţa capul şi îndrepta fasciculul lanternei înainte, ca să poată vedea încotro mergeau. Vor fi în siguranţă, cel puţin temporar, odată ce vor trece de cotul râului.

Se auzi o altă rafală, iar de data aceasta mai multe gloanţe atinseră marginea bărcii, acoperindu-i cu aşchii.

– Rahat!

– O să vă prindem! se înălţă vocea locotenentului, acum mai slabă. O să vă găsim, iar atunci vă va părea foarte rău pentru foarte scurtul rest al vieţilor voastre mizerabile!

Tom numără până la douăzeci şi riscă o altă privire înainte. Încet, barca trecu de cotul râului, ajungând afară din linia focului. Tom cârmi atât de aproape de peretele de vegetaţie cât putea să îndrăznească. În acest timp, luminile de pe micul debarcader pâlpâiră printre frunze, apoi dispărură.

Reuşiseră.

Mai izbucni o rafală slabă de armă. Tom auzi un trosnet şi o detunătură în jungla din stânga lor, în timp ce gloanţele se opreau în copaci. Sunetele se depărtară, stingându-se în ecouri, apoi râul rămase tăcut.

Tom o ajută pe Sally să se ridice. Chipul îi era palid, aproape fantomatic în lumina slabă. El roti lanterna în jur. Două ziduri de copaci se ridicau de fiecare parte a râului. O singură stea arse o clipă pe un petic de cer descoperit, apoi clipi şi pâlpâi pe boltă, în timp ce se deplasau. Motoraşul se tânguia în continuare. Pentru moment, erau singuri pe râu. Noaptea umedă, întunecată, îi învăluia.

Tom îi luă mâna lui Sally. Observă că tremura, iar atunci își dădu seama că și mâna lui tremura. Soldații trăseseră în ei, încercând să-i omoare. Văzuse asta de mii de ori în filme, dar să se tragă în tine de-adevăratelea era cu totul altceva.

Luna apunea în spatele peretelui de junglă, iar întunericul se lăsa peste râu. Tom aprinse lanterna, încercând să vadă ceea ce era în față, conducând barca printre cioturi și valuri. Un nor crescând de țânțari zumzăia în jurul lor. Păreau să atragă mii de insecte în timp ce treceau.

– Nu cred că ai un insecticid, într-unul dintre buzunarele alea ale tale, nu-i așa? întrebă Tom.

– De fapt, chiar am reușit să-mi strecor borseta în jeep. Am îndesat-o în pantaloni.

Scoase gentuța dintr-un buzunar imens de pe coapsă și deschise fermoarul. Începu să scotocească prin ea, scoțând afară tot felul de obiecte: o sticluță cu tablete pentru purificarea apei, câteva pachete cu chibrituri rezistente la apă, un sul de bancnote de câte o sută de dolari, o hartă, un baton de ciocolată, câteva carduri de credit nefolositoare.

– Nici nu mai știu ce e pe-aici.

Începu să scotocească prin talmeș-balmeșul de lucruri, în timp ce Tom ținea lanterna. Nu era nici o sticlă de insecticid. Sally înjură și începu să pună totul la loc. În timp ce făcea asta, căzu o fotografie. Tom îndreptă lumina spre ea. Înfățișa un tânăr izbitor de chipeș, cu sprâncene negre și o bărbie cizelată. Expresia gravă care-i încrunta sprâncenele negre, linia hotărâtă a buzelor, jacheta de tweed și felul în care-și înclina capul, toate îl trădau ca fiind un bărbat care se lua foarte în serios.

– Cine este? întrebă Tom.

– A, exclamă Sally. E profesorul Clyve.

– Ăsta e Clyve? Dar e atât de tânăr! Mi-l imaginam ca fiind un bătrân neputincios, înfășurat într-un pulover, pufăind din pipă.

– N-ar fi prea fericit să te audă spunând asta. E cel mai tânăr titular din istoria departamentului. A intrat la Stanford la şaisprezece ani, a absolvit la nouăsprezece şi şi-a luat doctoratul la douăzeci şi doi.

Îşi vârî cu grijă poza înapoi în buzunar.

– De ce porţi o fotografie a profesorului tău?

– Pentru că, îi răspunse Sally, pe un ton degajat, suntem logodiţi. Nu ţi-am spus?

– Nu.

Sally îl privi, curioasă.

– N-ai vreo problemă cu asta, nu-i aşa?

– Bineînţeles că nu.

Tom simţi cum se înroşeşte, sperând că întunericul îi va ascunde reacţia. Era conştient de faptul că ea îl fixa în lumina slabă.

– Pari surprins.

– Ei bine, am fost. Până la urmă, nu porţi inel de logodnă.

– Profesorul Clyve nu crede în toate convenienţele astea burgheze.

– Şi e de acord ca tu să vii în călătoria asta cu mine...?

Tom se opri, dându-şi seama că spusese exact ceea ce nu trebuia.

– Crezi că trebuie să obţin *permisiunea* „bărbatului meu" ca să plec într-o călătorie? Sau sugerezi cumva că nu sunt de încredere, din punct de vedere sexual?

Îşi înclină capul, privindu-l cu ochii îngustaţi.

Tom îşi întoarse privirea într-o parte.

– Îmi pare rău că am întrebat.

– Şi mie. Credeam că tu eşti mai emancipat.

Tom îşi făcu de lucru conducând barca, ascunzându-şi jena şi confuzia. Râul era tăcut; arşiţa mocirloasă a nopţii plutea pe lângă ei. O pasăre ţipă în întuneric. În tăcerea care urmă, Tom auzi un zgomot.

Opri imediat motorul, cu inima bubuindu-i. Sunetul se auzi din nou: bolboroseala unui motor care tocmai pornea. Liniştea se aşternu peste râu. Barca mergea de-a lungul ţărmului.

– Au găsit nişte benzină. Vin după noi.

Barca începea să alunece înapoi, purtată de curent. Tom scoase o prăjină de pe fundul bărcii şi o înfipse în apă. Barca se legănă un pic în curent, apoi reveni pe linia de plutire. Ţinând barca nemişcată în curent, ascultară. Se mai auzi un bolborosit, apoi un bubuit. Bubuitul se transformă în bâzâit. Nu mai încăpea nici o îndoială: era sunetul unui motor de barcă.

Tom se duse să pornească motorul.

– Nu, spuse Sally. Îl vor auzi.

– Nu putem să-i întrecem dacă folosim prăjina.

– Nici să înaintăm prea mult nu putem. Ne vor ajunge în cinci minute, cu motorul acela de optsprezece cai putere. Sally lumină cu lanterna de-a lungul peretelui de junglă de fiecare parte a râului. Apa ajungea între copaci şi se întindea, inundând jungla. În schimb, ne putem ascunde.

Tom dirijă barca cu ajutorul prăjinii până la marginea pădurii inundate. Găsi o mică deschizătură: o potecă îngustă de apă, care arăta ca un râu pe timp de secetă. O luară pe acolo, iar barca se izbi imediat de ceva. Era un buştean scufundat.

– Jos, zise Tom.

Apa era adâncă doar de vreo treizeci de centimetri, dar sub ea mai era încă de două ori pe-atâta noroi, în care se afundară într-o rafală de bule. O duhoare grea de gaz de mlaştină se ridică. Partea din spate a bărcii ieşea în afară pe râu, de unde putea să fie văzută imediat.

– Ridică şi împinge.

Se luptară să aducă vârful bărcii pe buştean, iar apoi, ridicând împreună, împinseră barca deasupra. După aceea, se târâră şi ei peste buştean şi se urcară în pirogă. Sunetul

motorului Evinrude se auzi mai tare. Barca soldaţilor venea repede pe râu.

Sally folosi a doua prăjină şi amândoi împinseră înainte, mai adânc, în pădurea inundată. Tom stinse lanterna, iar o clipă mai târziu o lumină puternică clipi printre copaci.

– Încă suntem prea aproape, zise Tom. O să ne vadă.

Încercă să împingă cu prăjina, dar aceasta se adânci în noroi şi se înţepeni. O smulse şi o lăsă pe fundul bărcii, apucă nişte liane folosindu-le ca să tragă barca mai adânc în pădure, pe jumătate într-un desiş de ferigi şi tufişuri. Motorul Evinrude se auzea aproape de ei. Raza de lumină străluci prin pădure tocmai în momentul în care Tom o înşfăcă pe Sally şi o trase pe fundul pirogii, rămânând întinşi unul lângă celălalt, el cu braţul în jurul ei. Tom se ruga ca soldaţii să nu le vadă motorul.

Sunetul bărcii cu motor deveni foarte puternic. Barca încetinise, iar fasciculul de lumină iscodea pădurea în care erau ascunşi ei. Tom auzea pârâitul aparatelor de emisie-recepţie, murmurul vocilor. Fasciculul lumină jungla din jurul lor ca într-o scenă de film şi, după aceea, trecu încet mai departe. Binecuvântatul întuneric se întoarse. Sunetul motorului trecu şi se pierdu.

Tom se ridică la timp ca să vadă strălucirea razei de lumină printre copaci, în faţă, în timp ce barca dispărea după cot.

– Au plecat, anunţă el.

Sally se ridică, înlăturându-şi părul încurcat de pe faţă. Ţânţarii se adunaseră în jurul lor într-un nor gros, bâzâitor. Tom îi simţea peste tot, în păr, intrându-i în urechi şi în nas, strecurându-se pe gât. Fiecare lovitură omora o duzină, care era înlocuită imediat de o alta. Atunci când încerca să respire, respira ţânţari.

– Trebuie să ieşim urgent de aici, zise Sally, plesnindu-se cu palmele.

Tom începu să strângă rămurele uscate din tufişurile de lângă ei.

– Ce faci?

– Fac un foc.

– Unde?

– Vei vedea.

După ce adunase o grămadă de rămurele, se aplecă peste margine şi adună noroi din mlaştină. Îl bătători ca pe o clătită pe fundul bărcii, îl acoperi cu frunze, apoi construi un mic cort de beţe şi frunze uscate deasupra.

– Chibrit.

Sally îi întinse un chibrit, iar el aprinse focul. De îndată ce se înteţi, adăugă câteva frunze verzi şi rămurele. Un rotocol de fum pluti în aerul nemişcat. Tom culese o frunză mare dintr-un tufiş apropiat şi o folosi pe post de evantai, ca să dirijeze fumul spre Sally. Norul furios de ţânţari se trase înapoi. Fumul avea un miros plăcut, dulce şi picant.

– Ce şmecherie interesantă, aprecie Sally.

– Tatăl meu mi-a arătat asta într-o excursie de canotaj în nordul statului Maine.

Se întinse, mai smulse câteva frunze din tufiş şi le puse pe foc.

Sally luă harta şi începu s-o cerceteze la lumina lanternei.

– Se pare că există o mulţime de canale laterale care duc la râu. Sunt de părere că trebuie să nu le părăsim, până ajungem la Pito Solo.

– Bună idee. Eu zic să folosim prăjina, de acum înainte. Nu putem risca să pornim motorul.

Sally încuviinţă.

– Tu ai grijă de foc, spuse Tom. Eu mânuiesc prăjina, apoi schimbăm. Nu ne oprim până la Pito Solo.

– De acord.

Tom împinse barca înapoi în râu şi o dirijă cu prăjina fără să se îndepărteze de pădurea inundată, cu urechea pâlnie după

zgomotul de motor. Foarte curând, ajunseră la un mic canal lateral, desprinzându-se de cel principal, şi-l urmară.

– Ceva îmi spune că locotenentul Vespán nu avea de gând să ne ducă înapoi la San Pedro Sula, zise Tom. Cred că plănuise ca noi să cădem din elicopter. Dacă nu reuşeam să fugim, acum am fi fost morţi.

19

Vernon privi imensa boltă a cerului care se arcuia deasupra capului său şi observă că se lăsa noaptea în mlaştina Meambar. Odată cu ea, se făcu auzit bâzâitul insectelor, iar o miasmă ca un abur cu iz de putreziciune se ridica din hectarele tremurătoare de nămol care-i înconjurau, plutind ca un gaz otrăvitor printre trunchiurile de copaci gigantice. Undeva, în adâncul mlaştinii, auzi ţipătul îndepărtat al unui animal, urmat de răgetul unui jaguar.

Era a doua noapte la rând în care nu dăduseră de pământ uscat ca să facă tabără. În loc de asta, priponiseră piroga sub un grup de bromeliazi[1] uriaşi, în speranţa că frunzele lor îi vor apăra de ploaia continuă. Nu fusese deloc aşa, pentru că frunzele strângeau ploaia în şuvoaie care nu puteau fi evitate.

Învăţătorul zăcea pe fundul pirogii, în ploaie, ghemuit lângă movila de provizii, înfăşurat într-o pătură udă şi tremurând în ciuda căldurii sufocante. Norul de ţânţari care-i învăluia într-o ceaţă închisă era mai gros, în special în jurul feţei sale. Vernon îi vedea chiar târându-se pe gura şi pe

---

[1] Plante tropicale din familia Bromeliaceae, care include şi ananasul. (n.tr.)

ochii lui. Vernon se întinse şi-l mai unse cu nişte insecticid pe faţă, dar era un gest inutil. Dacă ploaia nu-l spăla, o făcea sigur transpiraţia.

Îşi ridică privirea. Cei doi ghizi erau în faţa bărcii, jucând cărţi la lumina lumânării şi bând. Abia dacă fuseseră treji de la începutul călătoriei, iar Vernon fusese îngrozit să descopere că unul dintre bidoanele din plastic de treizeci şi şapte de litri, în care credea că este apă, era de fapt plin cu *aguardiente*[1] preparat în casă.

Vernon se încovoie, legănându-se şi cuprinzându-se cu braţele. Nu era chiar întuneric; noaptea părea să cadă foarte încet. Nu exista apus în mlaştină: lumina se transforma din verde în albastru, în violet şi apoi în negru. În zori, această ordine se inversa. Chiar şi în zilele însorite, nu exista soare, ci doar un semiîntuneric de un verde adânc. Era avid după un pic de lumină, după o gură de aer proaspăt.

După patru zile de hoinăreală prin mlaştină, ghizii lor recunoscuseră în sfârşit că se rătăciseră şi că trebuiau să se întoarcă. Şi întumaseră bărcile. Dar nu păreau decât să se afunde mai adânc în mlaştină. Acesta, sigur, nu era drumul pe care veniseră. Era imposibil să te înţelegi cu ghizii; cu toate că Vernon vorbea spaniola destul de bine, iar ghizii ştiau ceva engleză, erau adesea prea beţi încât să vorbească în vreo limbă. În ultimele patru zile, cu cât situaţia părea mai disperată, cu atât ghizii negaseră mai tare şi băuseră mai vârtos. Iar după aceea, Învăţătorul se îmbolnăvise.

Vernon auzi un blestem din faţă. Unul din ghizi îşi aruncă jos cărţile şi se clătină ridicându-se în picioare, cu puşca în mână. Barca se legănă.

– *Cabron!*

Celălalt se înălţă balansându-se şi apucă o macetă.

– Opriţi-vă, ţipă Vernon.

---

[1] În spaniolă, „apă de foc", termen generic care desemnează băuturile alcoolice tari. (n.tr.)

Dar, ca de obicei, îl ignorară. Înjurară şi se îmbrăţişară într-o încăierare de beţivi; puşca se descărcă fără să rănească pe nimeni, urmă un val de mormăieli, apoi încăierarea, iar după aceea cei doi ghizi, nici unul învingător în luptă, se aşezară la loc în barcă, îşi adunară cărţile de joc aruncate şi le împărţiră, ca şi când nu s-ar fi întâmplat nimic.

– Ce a fost împuşcătura aceea? întrebă Învăţătorul cu întârziere, deschizând ochii.

– Nimic, zise Vernon. Beau din nou.

Învăţătorul tremură, trăgându-şi pătura mai strâns.

– Ar trebui să le iei arma aia.

Vernon nu zise nimic. Ar fi fost o prostie să încerce să le ia arma, chiar dacă erau beţi. Mai ales atunci când erau beţi.

– Ţânţarii, şopti Învăţătorul, cu vocea tremurând.

Vernon stoarse mai mult insecticid în palme şi-l întinse cu blândeţe peste faţa şi în jurul gâtului Învăţătorului. Învăţătorul oftă de uşurare, tremură brusc şi-şi închise ochii.

Vernon trase de cămaşa udă, simţind ploaia deasă pe spate, ascultând sunetele pădurii, strigătele străine de împerechere şi violenţă. Se gândi la moarte. Părea că întrebarea la care căutase răspuns toată viaţa lui va primi unul în curând, într-un fel neaşteptat şi destul de înfricoşător.

20

De două zile, o mantie deasă şi protectoare de ceaţă se întindea pe râu. Tom şi Sally împingeau cu prăjina în amonte, pe canalele laterale şerpuitoare, într-o tăcere desăvârşită. Călătoreau zi şi noapte, dormind cu rândul. Aveau puţin de mâncare, cu excepţia celor două batoane de ciocolată ale lui Sally, pe care le raţionalizară, muşcătură cu muşcătură, şi a unor fructe pe care Sally le culesese pe drum. Nu văzură nici o urmă a soldaţilor care-i urmăreau. Tom începuse să spere că renunţaseră şi că se întorseseră în Brus sau că întârziaseră pe undeva. Râul era presărat cu bancuri de nisip, bancuri de noroi şi buşteni scufundaţi, care puteau să încetinească o barcă. Waono avusese dreptate.

În dimineaţa celei de-a treia zile ceaţa începu să se ridice, descoperind două ziduri de junglă picurând, care mărgineau râul cu apă neagră. Curând după aceea, zăriră o casă pe piloni, construită deasupra apei, cu pereţi din nuiele şi acoperiş din stuf. În spatele ei, răsărea malul râului cu bolovani de granit şi terasament abrupt: prima bucată de pământ uscat pe care o vedeau de câteva zile. Un doc apăru la marginea apei, precum

cel din Brus: o platformă şubredă cu stâlpi din bambus, legată de trunchiuri subţiri de copaci scufundate în mâl.

– Ce crezi? întrebă Tom. Ar trebui să ne oprim?

Sally se ridică. Un băiat pescuia de pe platformă cu un arc mic cu săgeată.

– Pito Solo?

Dar băiatul îi văzuse şi deja se pornise pe fugă, abandonându-şi ustensilele.

– Să încercăm aici, zise Tom. Dacă nu găsim ceva de mâncare, suntem terminaţi!

Împinse cu prăjina spre doc.

Sally şi Tom săriră din barcă, iar platforma scârţâi şi se legănă periculos de mult. În spate, o pasarelă şubredă conducea spre malul abrupt de pământ care se înălţa din jungla inundată. Nu se vedea nimeni. Se târâră în sus pe terasamentul lucios, alunecând în noroi. Totul era îmbibat cu apă. În vârf se afla o colibă, mică, deschisă şi un foc, iar un bătrân stătea într-un hamac. Un animal se rumenea pe o frigare din lemn. Tom îl privi, adulmecând aroma delicioasă de carne friptă. Pofta i se tăie puţin în clipa în care-şi dădu seama că era o maimuţă.

– *Holà,* zise Sally.

– *Holà,* îi răspunse bărbatul.

Sally continuă în spaniolă.

– Aici e Pito Solo?

Urmă o tăcere lungă, timp în care bărbatul o privi lipsit de expresie.

– Nu vorbeşte spaniola, constată Tom.

– În ce direcţie e oraşul? *Donde?* Unde?

Bărbatul le arătă spre ceaţă. Se auzi ţipătul ascuţit al unui animal, iar Tom sări în sus.

– E o potecă acolo, spuse Sally.

O porniră pe potecă şi, curând, ajunseră în oraş. Se înălţa pe o ridicătură deasupra pădurii tropicale inundate, o adunătură pestriţă de colibe din nuiele şi tencuială, cu acoperişuri din tablă sau din stuf. Pui de găină păşeau ţanţoş ferindu-se din calea lor,

iar câini costelivi se furişau de-a lungul zidurilor, privindu-i dintr-o parte. Rătăciră prin sat, care părea părăsit. Se termina la fel de repede cum începuse, într-un zid solid de junglă.

Sally privi spre Tom.

– Şi acum?

– Batem la o uşă.

Tom alese o uşă la întâmplare, apoi ciocăni.

Tăcere.

Tom auzi un foşnet şi privi în jur. La început, nu văzu nimic, dar apoi îşi dădu seama că o sută de ochi întunecaţi îl priveau pe furiş din frunzişul junglei. Toţi erau copii.

– Mi-aş dori să am bomboanele la mine, zise Sally.

– Scoate un dolar.

Sally scoase un dolar.

– Bună! Cine vrea un dolar american?

Se înălţă un strigăt şi o sută de copii dădură buzna din frunziş, ţipând şi îmbrâncindu-se, cu mâinile întinse.

– Cine vorbeşte spaniola? întrebă Sally, ridicând dolarul.

Cu toţii strigară dintr-odată în spaniolă. Ieşind din învălmăşeală, o fată mai mare veni în faţă.

– Pot să vă ajut? întrebă ea, cu multă demnitate.

Părea cam de treisprezece ani şi era drăguţă, purtând un tricou imprimat, o pereche de pantaloni scurţi şi doi cercei din aur. Cozi groase, castanii, îi cădeau pe spate.

Sally îi dădu dolarul. Un oftat adânc de dezamăgire se înălţă dinspre grup, dar se părea că suportau bine pierderea. În sfârşit, gheaţa fusese spartă.

– Cum te numeşti?

– Marisol.

– E un nume frumos.

Fata zâmbi.

– Îl căutăm pe Don Orlando Ocotal. Poţi să ne duci la el?

– A plecat cu *yanquis*[1] cu o săptămână în urmă.

[1] Termen folosit de hispanici pentru desemnarea yankeilor, adică a nord-americanilor (n.tr.)

– Care *yanquis?*

– *Gringo* înalt şi supărat cu muşcături pe toată faţa şi cel zâmbitor cu inele din aur pe degete.

Tom scăpă o înjurătură şi privi spre Sally.

– Se pare că Philip ne-a luat ghidul.

Se întoarse înapoi spre fată.

– Au spus unde se duc?

– Nu.

– Sunt oameni mari în sat? Mergem în susul râului şi avem nevoie de un ghid.

Fata spuse:

– Vă duc la bunicul meu, Don Alfonso Boswas, care e căpetenia satului. El ştie tot.

O urmară. Emana siguranţă şi pricepere, subliniate de ţinuta ei dreaptă. În timp ce treceau printre colibele încovoiate, se simţi un miros de mâncare care aproape că-l făcu pe Tom să leşine de foame. Fata îi conduse către ceea ce părea să fie cea mai amărâtă colibă din sat, o grămadă de beţe stând să cadă, aproape că nu mai avea nici noroi în crăpături. Era construită lângă un teren noroios care servea drept piaţă a oraşului. În mijlocul pieţei se afla un pâlc înnămolit de lămâi şi bananieri.

Fata se dădu la o parte din dreptul uşii, iar ei intrară. Un bătrân stătea în centrul colibei, pe un scaun prea jos pentru el, cu genunchii ososi ieşind printre găurile mari din pantaloni, cu câteva şuviţe de păr alb coborând pe craniul pleşuv în diferite direcţii. Fuma o pipă din cocean de porumb, care umpluse coliba cu un miros de gudron. O macetă zăcea pe jos lângă el. Era mic şi purta ochelari care-i făceau ochii să pară mai mari, dându-i un aer surprins. Era greu de imaginat că el era căpetenia satului; în loc de asta, părea cel mai sărac om din sat.

– Don Alfonso Boswas? întrebă Tom.

– Cine? strigă bătrânul, ridicând maceta şi fluturând-o în jur. Boswas? Derbedeul ăla? A plecat! L-au alungat din oraş cu mult timp în urmă. Trântorul ăla a trăit prea mult şi nu

făcea altceva decât să-şi fumeze pipa toată ziua şi să se uite la fetele care treceau pe lângă coliba lui.

Tom se holbă luat prin surprindere la bărbat, apoi se întoarse s-o caute pe fată. Aceasta stătea în prag, înăbuşindu-şi un chicot.

Bătrânul lăsă jos maceta şi râse.

– Intraţi, intraţi! Eu sunt Don Alfonso Boswas. Aşezaţi-vă! Sunt doar un bătrân căruia îi place să mai glumească. Am douăzeci de nepoţi şi şaizeci de strănepoţi, iar ei nu vin niciodată să mă viziteze, aşa că sunt nevoit să spun glume străinilor.

Vorbea într-o spaniolă ciudat de formală, de modă veche, folosind cuvinte ca *usted*[1].

Tom şi Sally se aşezară pe două scaune şubrede.

– Eu sunt Tom Broadbent, se prezentă el, iar dumneaei este Sally Colorado.

Bătrânul se ridică, se înclină politicos şi se aşeză la loc.

– Căutăm un ghid care să ne ducă în susul râului.

– Hmm, mormăi el. Dintr-odată, *yanquis* ăştia sunt toţi înnebuniţi să meargă pe râu şi să se piardă în mlaştina Meambar, ca să fie mâncaţi de anaconda. De ce?

Tom ezită, încurcat de întrebarea neaşteptată.

– Încercăm să-l găsim pe tatăl lui, spuse Sally. Maxwell Broadbent. A venit pe aici acum vreo lună, cu un grup de indieni în pirogi. Probabil că aveau o mulţime de cutii cu ei.

Bătrânul îl privi pe Tom scrutător.

– Vino aici, băiete!

Întinse o mână tăbăcită şi apucă braţul lui Tom într-o strânsoare ca de menghină, trăgându-l mai aproape. Îl privi, cu ochii măriţi grotesc de ochelari.

– Văd că tu şi soţia ta sunteţi flămânzi. Marisol!

---

[1] În spaniolă, pronume pentru persoana a doua, singular şi plural. Este echivalent cu „dumneavoastră". (n.tr.)

Vorbi ceva cu fata într-un dialect indian. Apoi ea plecă, iar el se întoarse către Tom.

– Aşadar, acela era tatăl tău, cel care a trecut pe aici, nu? Nu-mi pari nebun. Un băiat cu un tată nebun este şi el nebun, de obicei.

– Mama mea era normală, spuse Tom.

Don Alfonso râse zgomotos şi se plesni peste genunchi.

– Asta-i bună! Şi tu eşti un glumeţ! Da, s-au oprit aici ca să cumpere mâncare. Bărbatul alb era ca un urs, iar vocea lui se auzea la un kilometru. I-am spus că era nebun să intre în mlaştina Meambar, dar nu m-a ascultat. Sigur era o mare căpetenie din America. Am petrecut o seară plăcută împreună, cu multe râsete, şi mi-a dat *asta*.

Se întinse într-o parte, unde mai mulţi saci din pânză groasă erau împachetaţi, răscoli şi întinse ceva către ei, în palmă. Razele soarelui atinseră obiectul de culoarea sângelui de porumbel, făcându-l să sclipească, cu o stea perfectă strălucind înăuntru. Îl puse în mâna lui Tom.

– O stea din rubin, şopti Tom.

Era una dintre pietrele preţioase din colecţia tatălui său, valorând o mică – poate chiar o mare – avere. Simţi un val brusc de emoţie: era atât de tipic pentru tatăl lui să-i facă un dar extravagant cuiva de care-i plăcea! Odată, îi dăduse unui cerşetor cinci mii de dolari, pentru că tipul îl amuzase cu o observaţie isteaţă.

– Da. Un rubin. Cu el, nepoţii mei vor merge în America. Îl ascunse cu grijă printre sacii murdari din pânză. De ce face tatăl tău asta? A tot ocolit răspunsul precum un coati[1], atunci când am încercat să aflu.

Tom îi aruncă o privire lui Sally. Cum ar fi putut să-i explice bătrânului?

– Încercăm să-l găsim pe tatăl meu. E... bolnav.

---

[1] Coatimundi – denumire care se referă la trei specii de mamifere mici din genul Nasua, întâlnite din sudul Arizonei până în nordul Argentinei. (n.tr.)

Auzind asta, ochii lui Don Alfonso se deschiseră larg. Își scoase ochelarii, îi șterse cu o cârpă murdară și-i puse la loc, mai soioși decât înainte.

– Bolnav? E contagios?

– Nu. Așa cum spui dumneata, e doar puțin *loco*[1], asta-i tot. E un joc pe care a vrut să-l joace cu fiii lui.

Don Alfonso se gândi pentru un timp, apoi își scutură ferm capul.

– I-am văzut pe *yanquis* făcând multe lucruri ciudate, dar ăsta e mai mult decât ciudat. Tu îmi ascunzi ceva. Dacă vrei să te ajut, trebuie să-mi spui totul.

Tom oftă și privi spre Sally. Ea făcu un semn de încuviințare din cap.

– Tata e pe moarte. A plecat în sus pe râu cu tot ce avea, ca să fie înmormântat, și ne-a provocat: dacă ne vrem moștenirea, trebuie să-i găsim mormântul.

Don Alfonso clătină din cap, ca și cum acesta ar fi fost cel mai normal lucru din lume.

– Da, da, e un lucru pe care și noi, indienii tawahka, îl făceam odinioară. Ne înmormântam cu averea noastră și asta îi înfuria mereu pe fiii noștri. Dar au sosit misionarii și ne-au explicat că Isus ne va da lucruri noi în Rai, așa că nu era nevoie să îngropăm nimic alături de morți. În consecință, ne-am oprit. Dar eu cred că vechiul obicei era mai bun. Și nu sunt sigur că Isus are pregătite toate lucrurile astea noi pentru oameni, când mor. Icoanele îl înfățișează ca pe un om sărac, fără vase de gătit, porci, pui, pantofi sau măcar o nevastă. Don Alonso pufni cu zgomot. Dar poate că e mai bine să te îngropi cu averea ta, decât să-ți lași fiii să se certe pentru ea. Se ceartă chiar înainte să mori. De aceea, eu le-am dat deja tot ce aveam fiilor și fiicelor mele și trăiesc precum un sărman. Acesta este cel mai înțelept lucru pe care-l puteam face. Acum, fiii mei n-au pe ce să se certe și, ceea ce este mai important, nu-și doresc să mor.

[1] „Nebun" – în limba spaniolă, în original

Îşi termină discursul şi-şi vârî pipa la loc în gură.

– Au mai trecut alţi oameni albi? întrebă Sally.

– Acum zece zile, două pirogi cu patru oameni, doi indieni din munţi şi doi oameni albi s-au oprit. Am crezut că bărbatul cel mai tânăr ar putea să fie Isus Hristos, dar cei de la şcoala misionară au zis că era doar un fel de persoană numită hippy. Au stat o zi şi au plecat. Apoi, cu o săptămână în urmă, au sosit patru pirogi cu soldaţi şi doi *gringos*. L-au angajat pe Don Orlando ca să-i conducă şi au plecat. De aceea mă întreb: de ce toţi *yanquis* âştia nebuni se duc dintr-odată în mlaştina Meambar? Toţi caută mormântul tatălui tău?

– Da. Sunt cei doi fraţi ai mei.

– De ce nu mergeţi împreună?

Tom nu răspunse.

Sally vorbi:

– Ai amintit de indienii munteni care au trecut împreună cu primul bărbat. Ştii de unde veneau?

– Sunt indieni sălbatici, dezbrăcaţi, din munţi, care se pictează în roşu şi negru. Nu sunt creştini. Noi suntem puţin creştini aici, în Pito Solo. Nu mult, suficient cât să ne descurcăm atunci când vin misionarii cu mâncare şi medicamente nord-americane. Atunci, cântăm şi batem din palme pentru Isus. Aşa mi-am căpătat ochelarii cei noi.

Îi scoase şi i-i întinse lui Tom, ca să-i admire.

– Don Alfonso, zise Tom, avem nevoie de un ghid care să ne ducă pe râu şi mai avem nevoie de provizii şi de echipament. Poţi să ne ajuţi?

Don Alfonso pufăi şi iar pufăi, apoi făcu un semn de aprobare din cap.

– Vă duc eu.

– A, nu, spuse Tom, privindu-l alarmat pe bătrânul plăpând. Nu asta ceream. Nu te putem lua din sat, unde e nevoie de dumneata.

– Eu? Să fie nevoie? Nimic nu le-ar face mai mare plăcere celor din sat decât să scape de bătrânul Don Alfonso!

– Dar eşti căpetenia lor.

– Căpetenie? Pfui!

– Va fi o călătorie lungă, grea, zise Tom, nepotrivită pentru un bărbat de vârsta dumitale.

– Încă sunt la fel de puternic precum un tapir! Sunt suficient de tânăr ca să mă însor din nou. De fapt, am nevoie de o fată de şaisprezece ani, care să se strecoare în locul acela gol din hamacul meu, să mă legene ca să adorm în fiecare seară cu şoapte şi sărutări...

– Don Alfonso...

– Am nevoie de o fată de şaisprezece ani ca să mă tachineze şi să-şi vâre limba în urechea mea, ca să mă trezească dimineaţa şi să mă scol odată cu păsările. Nu vă mai faceţi atâtea griji: eu, Don Alfonso Boswas, vă voi duce prin mlaştina Meambar.

– Nu, refuză Tom, pe cât de hotărât putea. Nu vei face asta. Avem nevoie de un ghid mai tânăr.

– Nu aveţi încotro. Am visat că veţi veni şi că eu voi merge cu voi. Aşa că s-a hotărât. Eu vorbesc engleza şi spaniola, dar prefer spaniola. Engleza mă sperie. Sună ca şi când cineva ar fi strâns de gât.

Tom privi la Sally, exasperat. Bătrânul acesta era imposibil!

În acel moment, Marisol se întoarse cu mama ei. Fiecare din ele purta funduri din lemn aşternute cu frunze de palmier, pe care erau îngrămădite tortillas proaspete şi fierbinţi, banane prăjite, carne şi nuci prăjite, şi fructe proaspete.

Tom nu fusese niciodată mai înfometat. El şi Sally înfulecară bucatele, alături de Don Alfonso, în timp ce fata şi mama ei priveau cu satisfacţie tăcută. Discuţia încetă pe timpul mesei. După ce el şi Sally terminară, femeia le luă în tăcere farfuriile şi le umplu din nou, apoi încă o dată.

Când masa se termină, Don Alfonso se lăsă pe spate şi se şterse la gură.

– Uite ce este, spuse Tom cât de ferm putea, vis sau nu, dumneata nu vii cu noi. Avem nevoie de un bărbat mai tânăr.

– Sau de o femeie, spuse Sally.

– O să iau doi tineri cu mine, pe Chori şi pe Pingo. Eu sunt singurul, pe lângă Don Orlando, care ştie drumul prin mlaştina Meambar. Fără ghid, veţi muri.

– Trebuie să-ţi refuz oferta, Don Alfonso.

– N-aveţi prea mult timp. Soldaţii sunt pe urmele voastre.

– Au fost aici? întrebă Tom, alarmat.

– Au venit în dimineaţa asta. Se vor întoarce.

Tom îi aruncă o privire lui Sally, apoi se întoarse spre Don Alfonso.

– N-am făcut nimic rău. O să le explic...

– Nu trebuie să explici. Soldaţii sunt oameni răi. Trebuie să începem aprovizionarea imediat. Marisol!

– Da, bunicule?

– Avem nevoie de prelată, macete, petrol, ulei de motor în doi timpi, unelte, o tigaie, vase pentru gătit, tacâmuri şi bidoane pentru apă.

Continuă să depene lista cu provizii.

– Aveţi medicamente? întrebă Tom.

– Avem multe medicamente nord-americane, mulţumită misionarilor. Am bătut mult din palme pentru Isus ca să primim medicamentele alea. Marisol, spune-le oamenilor să vină cu ce au de vânzare la un preţ corect.

Marisol dădu fuga, cu cozile în vânt, şi în mai puţin de zece minute se întoarse, conducând un şir de bătrâni, femei şi copii, fiecare ducând câte ceva. Don Alfonso rămase în colibă, departe de activitatea înjositoare de cumpărare şi vânzare, în timp ce Marisol părea să se descurce de minune cu mulţimea.

– Cumpăraţi ce vreţi şi spuneţi-le celorlalţi să plece, zise Marisol. Ei vă vor spune preţul. Nu vă târguiţi; noi nu facem aşa. Doar spuneţi da sau nu. Preţurile sunt corecte.

Vorbi tăios cu oamenii îngrămădiţi într-o linie dezordonată, iar ei se vânzoliră, formând un rând.

– Ea va fi căpetenia satului, îi spuse Tom lui Sally în engleză, privind peste rândul ordonat de oameni.

– Este deja.

– Suntem gata, spuse Marisol. Îi făcu semn primului om din linie. Acesta păşi înainte şi întinse cinci saci vechi din pânză.

– Patru sute, zise fata.

– Dolari?

– Lempiras[1].

– Cât înseamnă asta în dolari? se interesă Tom.

– Doi.

– Îi luăm.

Următoarea persoană veni în faţă cu un sac mare cu fasole, un sac cu boabe de porumb uscate şi un vas din aluminiu cu capac, în ultimul hal de uzat. Mânerul original lipsea şi în locul lui se găsea o bucată de lemn de esenţă tare unsă, minunat sculptată.

– Un dolar.

– Le luăm.

Bărbatul le puse jos şi se retrase, în timp ce următorul se apropie ţinând două tricouri, două perechi de pantaloni scurţi destul de murdari, o şapcă şi o pereche nou-nouţă de pantofi de sport Nike.

– Iată şi hainele mele de schimb, zise Tom. Privi încălţările. Şi sunt tocmai mărimea mea. Imaginează-ţi că am găsit o pereche nou-nouţă de pantofi Air Jordan tocmai aici!

– Aici îi fac, îi explică Sally. Îţi aduci aminte de scandalurile atelierelor de exploatare?

– A, da.

Procesiunea de bunuri continuă: prelată, saci cu fasole şi orez, cărnuri uscate şi afumate, pe care Tom se hotărî să nu le cerceteze prea îndeaproape, banane, un butoi de o sută douăzeci de litri cu petrol, o cutie cu sare. Destul de mulţi

[1] Moneda naţională a Hondurasului, introdusă din 1931 (n.tr.)

veniseră cu tuburi de Raid superputernic, insecticidul cel mai bun, dar Tom le refuză.

Dintr-odată, se lăsă tăcerea peste mulţime. Tom auzea huruitul slab al unui motor de barcă. Fata vorbi iute.

– Trebuie să mă urmaţi în pădure. Repede!

Imediat, mulţimea se împrăştie, iar satul rămase tăcut, aparent părăsit. Fata îi conduse liniştită pe drumul care ducea spre pădure, mergând pe o potecă aproape invizibilă. Ceaţa amurgului plutea printre copaci. Era mlaştină peste tot în jur, dar poteca se răsucea încolo şi încoace, rămânând pe teren înalt. Sunetele satului se topiră, iar ei erau ascunşi în mantia ocrotitoare a pădurii. După zece minute de mers, fata se opri.

– Aşteptăm aici.

– Cât de mult?

– Până când pleacă soldaţii.

– Cum rămâne cu barca? întrebă Sally. Nu vor recunoaşte barca noastră?

– V-am ascuns deja barca.

– A fost o idee bună. Mulţumim!

– Cu plăcere!

Fata aceea atât de stăpână pe sine îşi întoarse ochii negri către potecă şi aşteptă, la fel de nemişcată şi tăcută precum o căprioară.

– Unde te duci la şcoală? întrebă Sally, după o clipă.

– La şcoala baptistă, mai jos, pe râu.

– O şcoală misionară?

– Da.

– Eşti creştină?

– A, *da*, spuse fata, întorcând un chip serios către Sally. Tu nu eşti?

Sally se înroşi.

– Ei bine... ăăă... părinţii mei erau creştini.

– Asta e bine, zise Marisol zâmbind. N-aş vrea să ajungi în iad.

– Ei bine, interveni Tom, spărgând tăcerea neobişnuită. Sunt curios, Marisol, dacă mai există cineva în sat, în afară de Don Alfonso, care să cunoască drumul prin mlaştina Meambar.

Ea îşi scutură capul cu gravitate.

– El e singurul.

– E dificil de traversat?

– Foarte.

– De ce e atât de nerăbdător să ne ducă?

Ea doar îşi scutură capul.

– Nu ştiu. Are vise şi viziuni, iar asta a fost una dintre ele.

– Chiar a visat despre venirea noastră?

– A, da! Atunci când a venit primul bărbat alb, a spus că fiii lui îl vor urma curând. Şi iată-te.

– O încercare norocoasă, spuse Tom în engleză.

O împuşcătură îndepărtată răsună prin pădure, apoi alta. Se rostogoli ca tunetul, distorsionată ciudat de junglă, dispărând după un timp îndelungat. Efectul asupra lui Marisol era teribil. Se făcuse albă, tremura şi se legăna. Dar nu zise nimic şi nu fugi. Tom era îngrozit. Fusese cineva împuşcat?

– Nu împuşcă oameni, nu? întrebă el.

– Nu ştiu.

Tom vedea cum i se umpleau ochii de lacrimi. Dar în afară de asta nu trădă nici o altă emoţie.

Sally apucă braţul lui Tom.

– S-ar putea să împuşte oameni din cauza noastră. Trebuie să ne predăm!

– Nu, zise fata, pe un ton tăios. Poate trag în aer. Nu putem face nimic, decât să aşteptăm.

O singură lacrimă lăsă o dâră pe chipul fetei.

– N-ar fi trebuit niciodată să oprim aici, spuse Sally în engleză. N-aveam dreptul să-i punem pe oamenii âştia în pericol. Tom, *trebuie* să ne întoarcem în sat şi să-i înfruntăm pe soldaţi!

– Ai dreptate. Tom se întoarse să plece.

– *Sigur* ne vor împuşca dacă vă întoarceţi, spuse fata. În faţa soldaţilor, suntem neputincioşi.

– Nu vor scăpa nepedepsiţi pentru asta, promise Sally, cu vocea tremurătoare. Voi raporta Ambasadei americane. Soldaţii aceia vor suporta consecinţele.

Fata nu zise nimic. Rămăsese tăcută şi stătea iar nemişcată, asemeni unei căprioare, abia tremurând. Chiar şi lacrimile i se opriseră.

21

Lewis Skiba rămăsese singur în birou. Era încă după-amiază devreme, dar îi trimisese pe toţi acasă, vrând să-i ţină departe de presă. Scosese din priză telefonul şi închisese cele două uşi exterioare ale biroului. Acum, în timp ce compania se prăbuşea în jurul lui, era închis într-un cocon de tăcere, înconjurat de un nimb auriu.

Comisia pentru Acţiuni şi Schimb nu aşteptase nici măcar până la închiderea negocierilor ca să anunţe investigaţia pentru nereguli în contabilitate la Lampe-Denison Pharmaceuticals. Anunţul căzuse ca o lovitură de ciocan, iar acum Lampe era cotată la şapte şi un sfert şi scădea. Compania era precum o balenă muribundă, paralizată, zbătându-se, înconjurată de o grămadă furioasă de rechini fără minte – vânzătorii – care o dezmembrau, bucată cu bucată. Era o frenezie a ospăţului primitivă, darwiniană. Şi cu fiecare dolar pe care-l apucau din preţul acţiunilor se smulgea câte o sută de milioane de dolari din capitalizarea de piaţă a companiei. Era complet neajutorat.

Avocaţii de la Lampe îşi făcuseră treaba şi declaraseră, aşa cum se obişnuieşte în aceste situaţii, că acuzaţiile nu

aveau „nici o valoare" şi că Lampe era dornică să coopereze şi să-şi reabiliteze numele. Graff, directorul adjunct, îşi jucase rolul, publicând o declaraţie în care afirma că Lampe urmase strict principiile general acceptate de contabilitate. Auditorii care verificaseră compania îşi exprimaseră şocul şi consternarea, spunând că ei se bizuiseră pe declaraţiile financiare şi pe mărturisirile celor de la Lampe şi că, dacă existau nereguli, ei fuseseră la fel de grav înşelaţi ca şi ceilalţi. Toate clişeele pe care Skiba le auzise din partea tuturor celorlalte companii corupte şi de la legiunile lor de reprezentanţi fuseseră etalate. Totul era la fel de pompos şi de programat precum o dramă japoneză kabuki. Cu toţii îşi respectaseră scenariul, cu excepţia lui. Acum, toţi voiau să audă ceva de la el, marele şi teribilul Skiba. Voiau să se mai ridice o dată cortina. Fiecare dorea să-l vadă pe şarlatanul care trăsese sforile.

Dar aşa ceva nu se va întâmpla. Nu atâta vreme cât el mai respira. Lasă-i să trăncănească şi să dea târcoale; el va rămâne tăcut. Iar apoi, când va sosi Codicele, iar acţiunile lor se vor dubla, tripla, împătri...

Îşi verifică iar ceasul. Două minute.

Vocea lui Hauser se auzi atât de limpede, cu toate că legătura era făcută prin satelit, încât tipul putea la fel de bine să sune din camera de alături; doar dispozitivul de bruiaj îi făcea vocea să sune ca a răţoiului Donald. Cu toate acestea, fanfaronada de bătăuş a tipului şi familiaritatea sa insolentă se simţeau din plin.

Hauser spuse:

– Lewis! Ce mai faci?

Skiba lăsă să treacă o clipă de gheaţă.

– Când voi avea Codicele?

– Skiba, asta este situaţia. Fratele mijlociu, Vernon, credem că s-a rătăcit în mlaştină şi probabil că nu o să mai iasă de acolo. Celălalt frate, Tom...

– N-am întrebat de fraţi! Nu-mi pasă de fraţi! Am întrebat de Codice!

– Ar trebui să-ţi pese! Şi ştii motivul. Oricum, aşa cum spuneam, Tom a reuşit să se strecoare pe lângă nişte soldaţi pe care i-am angajat ca să-l oprească. Îl urmăresc pe râu şi mai au şanse să-l prindă înainte să intre în mlaştină, dar se dovedeşte mai descurcăreţ decât anticipasem. Dacă va trebui oprit, ultimul loc potrivit este la capătul mlaştinii. Nu pot să risc să le pierd urma, lui şi a fetei care îl însoţeşte, în munţi. Mă urmăreşti?

Skiba reduse volumul vocii arogante, măcăitoare. Nu credea că mai urâse vreodată un om atât de mult, pe cât îl ura pe Hauser chiar acum.

– O a doua problemă este fiul cel mai mare, Philip. La un moment dat, va trebui să mă ocup de el. Voi mai avea nevoie de el o perioadă, dar după asta, ei bine, nu ne putem permite să „apară" (era expresia ta sau a mea?) şi să-şi pretindă dreptul asupra Codicelui. Nici Vernon sau Tom. Iar asta este valabil şi pentru femeia cu care călătoreşte Tom, Sally Colorado.

Urmă o tăcere îndelungă.

– Înţelegi ce spun, nu-i aşa?

Skiba aşteptă, încercând să se controleze. Aceste convorbiri erau o pierdere de timp colosală. Chiar mai mult, erau periculoase.

– Mai eşti acolo, Lewis?

Skiba zise, nervos:

– De ce nu termini odată? Ce rost au telefoanele astea? Treaba ta este să-mi aduci Codicele. *Cum* faci asta este treaba ta, Hauser.

Chicotitul se transformă în râs.

– A, e minunat! Nu vei scăpa atât de uşor. Ştiai tot timpul ce se va întâmpla. Sperai că voi avea grijă de asta de unul singur. N-ai norocul ăsta. Nu va fi nici o negare aici, nu-l vei vinde pe tipul cel neînsemnat, nu te vei târgui.

Atunci când va veni vremea, îmi vei *spune* să-i omor. E singura cale, şi tu ştii asta.

– Încetează imediat să vorbeşti aşa. Nu va fi nici un omor.

– Of, Lewis, Lewis...

Lui Skiba i se făcu rău. Simţi cum greaţa îi strânge stomacul convulsiv. Cu coada ochiului, văzu acţiunile scăzând din nou. SEC nici măcar nu oprise negocierile, lăsase Lampe să se răsucească în vânt. Erau douăzeci de mii de angajaţi care depindeau de el, milioane de oameni bolnavi care aveau nevoie de medicamentele lor, erau nevasta şi copiii lui, casa lui, două milioane de acţiuni proprii şi cele şase milioane de obligaţiuni...

Auzi un sunet strident pe fir: evident, un hohot de râs. Se simţi, dintr-odată, foarte slab. Cum de permisese să se întâmple una ca asta? Cum de-i scăpase bărbatul acesta de sub control?

– Nu omorî pe nimeni, zise el, înghiţind chiar înainte de a termina propoziţia.

Stomacul avea să i se ridice în orice clipă. Exista o metodă legală să facă asta; fiii vor aduce Codicele, iar el va negocia cu ei, va încheia o înţelegere... Dar ştia că nu se va întâmpla aşa, nu cu Lampe hărţuită de acuzaţii şi cercetări, cu preţul acţiunilor prăbuşindu-se...

Vocea deveni dintr-odată blândă:

– Uite, ştiu că este o decizie grea. Dacă tu chiar ţii la asta, mă întorc şi uităm totul despre Codice. Serios.

Skiba înghiţi. Simţea că nodul acela din gât îl va sufoca. Cei trei fii ai lui îi zâmbeau din ramele argintate de pe birou.

– Spune doar cuvântul şi o pornim toţi înapoi. Punem punct afacerii.

– Nu va fi nici un omor.

– Uite, deocamdată nu trebuie luată nici o hotărâre. De ce nu te mai gândeşti la asta?

Skiba se clătină pe picioare. Încercă să ajungă la coşul său de hârtii florentin, aurit şi acoperit cu piele, dar nu reuşi să

meargă decât până la şemineu. Se întoarse la telefon, cu voma pocnind şi sfârâind în foc în urma lui, îl ridică să spună ceva, apoi se răzgândi şi-l puse încet în furcă, cu o mână tremurătoare. Aceeaşi mână se furişă către sertarul de sus al biroului şi căută flaconul rece din plastic.

22

Treizeci de minute mai târziu, Tom observă mişcare în pădure şi nu după mult timp o femeie bătrână, cu un şal, veni pe drum. Marisol se repezi înainte cu un suspin, apoi cele două vorbiră iute în limba lor.

Marisol se întoarse către Tom şi Sally cu o expresie de mare uşurare.

– E aşa cum am spus eu. Soldaţii au tras doar în aer, ca să ne sperie. După aceea, au plecat. I-au convins că n-aţi venit în sat, că n-aţi trecut pe acolo. Au plecat înapoi, în josul râului.

În timp ce se apropiau de colibă, Tom îl zări pe Don Alfonso stând afară, fumându-şi pipa, arătând la fel de lipsit de griji, ca şi cum nimic nu s-ar fi întâmplat. Chipul i se destinse într-un zâmbet larg în clipa în care-i văzu apropiindu-se.

– Chori! Pingo! Veniţi aici! Ieşiţi ca să-i vedeţi pe noii voştri şefi *yanquis!* Chori şi Pingo nu vorbesc spaniola, vorbesc doar limba tawahka, dar eu ţip la ei în spaniolă ca să le arăt cine e şeful, iar voi trebuie să ţipaţi la ei, de asemenea.

Două exemplare magnifice de bărbaţi ieşiră aplecându-se pe uşa colibei, dezgoliţi de la talie în sus, cu corpurile musculoase lucind de ulei. Cel numit Pingo avea tatuaje în stil vestic pe braţe şi tatuaje indiene pe faţă şi ţinea o macetă de aproape

un metru lungime în mână, în timp ce Chori avea o carabină veche Springfield azvârlită peste umăr şi ducea un Pulaski, un topor de pompier, într-o mână.

– Vom încărca barca imediat. Trebuie să părăsim satul cât mai curând posibil.

Sally îl privi pe Tom.

– Se pare că Don Alfonso va fi ghidul nostru.

Strigând şi gesticulând, Don Alfonso îi îndrumă pe Chori şi Pingo în timp ce duceau proviziile până la marginea râului. Piroga lor era la locul ei, arătând ca şi cum n-ar fi fost mutată din loc niciodată. Într-o jumătate de oră, totul era aşezat, proviziile încărcate şi adunate într-o grămadă mare în mijlocul pirogii şi legate cu o folie de plastic. Între timp, mai mulţi săteni se adunaseră pe mal şi fuseseră aprinse focuri pentru gătit.

Sally se întoarse către Marisol.

– Eşti o fată minunată, zise ea. Ne-ai salvat vieţile. Ai putea face orice ai vrea în viaţă, ştii asta?

Fata o privi hotărâtă.

– Vreau doar un singur lucru.

– Ce anume?

– Să merg în America.

Fata nu mai zise nimic, dar continuă s-o privească pe Sally, cu figura ei serioasă, inteligentă.

– Speri să ajungi în America, zise Sally.

Fata zâmbi încrezătoare şi-şi îndreptă şi mai mult spatele.

– Voi ajunge. Don Alfonso a promis. Are un rubin.

Malul râului era acum aglomerat de oameni. Plecarea lor părea să se transforme într-o festivitate. Un grup de femei gătea o cină comună la un foc. Copiii alergau, se jucau, râdeau şi alergau după pui. În sfârşit, când se părea că se adunase tot satul, Don Alfonso trecu prin mulţime, care se dădu la o parte din faţa lui. Purta o pereche nou-nouţă de pantaloni scurţi şi un tricou pe care scria: „Fără teamă". Era tot numai zâmbete în timp ce li se alătura pe docul din bambus.

– Toată lumea a venit să-şi ia rămas-bun, îi spuse el lui Tom. Vedeţi că sunt un personaj îndrăgit în Pito Solo. Sunt Don Alfonso Boswas al lor, cel special. Vedeţi aici dovada că aţi ales persoana potrivită ca să vă ghideze prin mlaştina Meambar.

Câteva petarde pocniră în apropiere şi urmară ţipete vesele. Femeile începură să împartă mâncare. Don Alfonso îi luă pe Sally şi pe Tom de mâini.

– Acum urcăm în barcă.

Chori şi Pingo, încă dezbrăcaţi până la talie, îşi ocupaseră deja locurile, unul la prora şi celălalt la cârmă. Don Alfonso îi ajută, în timp ce doi băieţi stăteau la fiecare capăt al bărcii, ţinând frânghiile, gata să le arunce. Atunci, Don Alfonso se urcă şi el. Atent să nu cadă, se întoarse şi înfruntă mulţimea. Se lăsă tăcerea: Don Alfonso era gata să ţină un discurs. Când liniştea fu deplină, el începu, vorbind în spaniola lui foarte formală.

– Prieteni şi conaţionali, cu mulţi ani în urmă a fost prezis că oameni albi vor veni, iar eu îi voi duce într-o călătorie lungă. Iar acum, ei sunt aici. Plecăm într-o călătorie periculoasă prin mlaştina Meambar. Vom trece prin aventuri şi vom vedea multe lucruri stranii şi minunate, niciodată văzute de om până acum. Vă întrebaţi, poate, de ce facem această călătorie măreaţă! Vă voi spune. Acest american a venit aici ca să-şi salveze tatăl, care şi-a pierdut minţile şi şi-a abandonat nevasta şi familia, luând cu el toată averea lor, lăsându-i săraci. Biata lui soţie a vărsat lacrimi pentru el în fiecare zi şi nu poate să-şi hrănească familia sau s-o apere de animalele sălbatice. Casa lor se prăbuşeşte şi stuful a putrezit, lăsându-i în ploaie. Nimeni nu se însoară cu surorile lui şi în curând vor fi silite să se prostitueze. Nepoţii lui au început să bea. Acest tânăr, acest fiu bun, a venit să-şi vindece tatăl din nebunia sa şi să-l ducă înapoi în America, unde poate să trăiască până la o vârstă respectabilă şi să moară în hamacul lui şi să nu mai aducă dezonoare şi foamete familiei. Atunci,

surorile lui își vor găsi soți, iar nepoții și nepoatele lui vor avea grijă de *milpas*[1] pentru el, iar el va putea să joace domino în după-amiezile fierbinți, în loc să muncească.

Satul era vrăjit de discurs. Don Alfonso, se gândi Tom, știa cu siguranță cum să spună o poveste bună.

– Cu mult timp în urmă, prieteni, am avut un vis, că vă voi părăsi în felul acesta, că voi pleca departe într-o mare călătorie către capătul pământului. Am o sută douăzeci de ani și, în sfârșit, acest vis devine realitate. Nu sunt mulți bărbați care ar putea să facă un asemenea lucru la vârsta mea. Mai am încă mult sânge în vene, iar dacă Rosita mea ar mai trăi, ar zâmbi în fiecare zi. La revedere, prieteni, iubitul vostru Don Alfonso părăsește satul cu lacrimi de tristețe în ochi! Amintiți-vă mereu de mine și spuneți-le povestea mea copiilor voștri și îndemnați-i să o povestească și copiilor lor, până la sfârșitul timpului!

Se făcură auzite aclamații prelungi. Se declanșară petarde și toți câinii începură să latre. Câțiva dintre bătrâni începură să lovească niște bețe unele de celelalte, într-un ritm complicat. Barca fu împinsă în curent, iar Chori porni motorul. Barca, plină ochi, începu să spintece apa. Don Alfonso continuă să stea în picioare, făcând cu mâna și trimițând sărutări către mulțimea care ovaționa sălbatic, mult timp după ce piroga trecu de primul cot.

– Mă simt de parcă tocmai mi-am luat zborul într-un balon cu vrăjitorul din Oz, zise Sally.

Don Alfonso se așeză în sfârșit, ștergându-și lacrimile din ochi.

– Ah, vedeți cât îl iubesc pe Don Alfonso Boswas al lor!

Se așeză confortabil pe grămada de provizii, își scoase pipa din cocean de porumb, o îndesă cu tutun și începu să fumeze cu o expresie gânditoare pe chip.

– Chiar ai o sută douăzeci de ani? întrebă Tom.

---

[1] Cuvânt provenit din limba aztecă, însemnând „câmp" sau „recoltă" (n.tr.)

Don Alfonso ridică din umeri.

– Nimeni nu ştie cu adevărat ce vârstă are.

– Eu ştiu ce vârstă am.

– Ai numărat fiecare an pe care l-ai trăit, de la naştere?

– Nu, dar au numărat alţii pentru mine.

– Aşadar, *nu* ştii cu *adevărat*.

– Ba ştiu. Este trecut pe certificatul meu de naştere, semnat de doctorul care m-a adus pe lume.

– Cine e doctorul acesta şi unde se găseşte acum?

– N-am idee.

– Şi tu chiar *crezi* ce scrie pe o bucată de hârtie nefolositoare, semnată de un străin?

Tom îl privi pe bătrân, învins de logica sa nebunească.

– Există o profesie pentru oameni ca tine în America, zise el. Noi le spunem *avocaţi*.

Don Alfonso râse zgomotos, plesnindu-şi genunchiul.

– E o glumă bună! Eşti ca tatăl tău, Tomasito, care era un om foarte amuzant.

Chicoti o vreme, pufăindu-şi pipa.

Tom scoase harta Hondurasului şi o cercetă. Don Alfonso o privi critic, iar apoi i-o smulse din mână. O examină dintr-o parte, apoi din cealaltă.

– Ce este asta? America de Nord?

– Nu, e Hondurasul de sud-est. Acesta e râul Patuca, iar aici e Brus. Satul Pito Solo ar trebui să fie aici, dar nu e marcat. Se pare că nici mlaştina Meambar nu e marcată.

– Atunci, potrivit hărţii, noi nu existăm, iar mlaştina Meambar nu există nici ea. Ai grijă să ţii această foarte importantă hartă uscată. Poate vom avea nevoie de ea, ca să facem un foc, într-o zi.

Don Alfonso râse de gluma lui, gesticulând către Chori şi Pingo, care pricepură semnele şi începură să râdă împreună cu el, cu întârziere, chiar dacă nu înţeleseseră nici un cuvânt

din ceea ce spusese. Don Alfonso continuă să râdă tare, lovindu-se peste coapse, până când îi dădură lacrimile.

– Ne-am început călătoria bine, zise el, când își reveni. Vom face mult haz de necaz și vor fi destule glume în călătoria noastră. Altfel, mlaștina ne va înnebuni și vom muri.

23

Tabăra fusese ridicată cu obişnuita de-acum precizie militară pe o limbă ridicată de pământ, înconjurată de mlaştină. Philip stătea lângă foc, fumându-şi pipa şi ascultând sunetele de seară ale pădurii tropicale. Îl surprindea cât de competent se dovedise Hauser în privinţa supravieţuirii în junglă, organizând, ridicând o tabără şi împărţind soldaţilor diferite sarcini. Hauser nu-i cerea nimic lui Philip şi-i respinsese toate încercările de a se face util. Asta nu însemna că Philip era nerăbdător să se târască prin noroi vânând şobolani gigantici pentru cină, aşa cum se părea că făceau acum. Dar lui Philip îi displăcea să se simtă nefolositor. Nu era asta încercarea la care se gândise tatăl lui, să stea lângă foc, fumându-şi pipa, în timp ce alţii făceau toată treaba.

Philip împinse cu piciorul un băţ înapoi în tăciunii aprinşi. La naiba cu „provocarea"! Era cea mai mare măgărie pe care un tată le-o făcuse copiilor săi, de când îşi împărţise regele Lear regatul.

Ocotal, ghidul pe care-l luaseră din oraşul acela amărât de pe râu, stătea de unul singur, îngrijind focul şi gătind orez. Era un tip ciudat, acest Ocotal: mic, tăcut, cu adevărat demn. Era

la el ceva ce merita admirat din perspectiva lui Philip: părea să fie unul dintre oamenii aceia care au o convingere interioară, neclintită, despre propria valoare. Ştia, cu siguranţă, ce face, ghidându-i printr-un labirint incredibil de canale, zi după zi, fără cea mai mică ezitare, fără să dea atenţie îndemnurilor, comentariilor şi întrebărilor lui Hauser. Era impenetrabil la orice încercare de conversaţie, fie din partea lui Philip, fie a lui Hauser.

Philip scutură tutunul ars din pipă, bucuros pentru faptul că se gândise să-şi facă provizii de cutiuţe cu Dunhill Early Morning, apoi îşi umplu pipa. Se gândi că ar fi trebuit să se lase de fumat, mai ales din cauza cancerului tatălui său. După călătorie. Deocamdată, fumul era singura modalitate de a ţine la distanţă ţânţarii.

Se auziră strigăte, iar Philip se întoarse şi-l zări pe Hauser revenind de la vânătoare, cu un tapir mort atârnat de o prăjină, cărat de patru soldaţi. Ridicară animalul cu ajutorul unui trunchi şi-l agăţară de o creangă de copac. Hauser îi părăsi pe oameni şi veni să se aşeze lângă Philip. Se simţea un iz de loţiune aftershave, amestecat cu fum de tutun şi cu miros de sânge. Scoase un trabuc, îl tăie şi-l aprinse. Trase în piept un fum şi-l suflă pe nas, ca un dragon.

– Facem progrese mari, Philip, nu crezi?

– Admirabil!

Philip plesni un ţânţar. Nu înţelegea cum reuşea Hauser să evite să fie muşcat, în ciuda faptului că nu părea să folosească vreodată spray contra insectelor. Poate că sângele lui avea deja o concentraţie mortală de nicotină. Philip observă că îşi fuma trabucurile lui groase Churchill aşa cum cei mai mulţi dintre oameni trag din ţigări. Ciudat cum un bărbat moare din asta, iar altul trăieşte.

– Ai auzit de dilema lui Genghis-Han? întrebă Hauser.

– N-aş zice.

– Atunci când Genghis-Han se pregătea să moară, voia să fie înmormântat cu tot fastul cuvenit unui mare conducător,

cum se găsea: cu grămezi de comori, concubine şi cai de care să se bucure în viaţa de apoi. Dar ştia aproape sigur că mormântul său va fi jefuit, ceea ce l-ar fi lipsit de toate bucuriile care i se cuveneau pe lumea cealaltă. S-a gândit la asta mult timp şi nu putea să găsească un răspuns. În cele din urmă, şi-a chemat marele vizir, cel mai înţelept om din regatul său. „Ce să fac ca să împiedic jefuirea mormântului meu?" l-a întrebat el pe vizir. Vizirul s-a gândit la asta mult timp şi, în cele din urmă, a găsit un răspuns. I l-a prezentat lui Genghis-Han, iar marele conducător a fost mulţumit. Când Genghis-Han a murit, în cele din urmă, vizirul şi-a pus planul în aplicare. A trimis zece mii de muncitori în îndepărtaţii munţi Altai, unde au construit un mormânt măreţ, tăiat în piatră vie, pe care l-au umplut cu aur, pietre preţioase, vinuri, mătăsuri, fildeş, lemn de santal şi tămâie. Peste o sută de fecioare frumoase şi o mie de cai au fost sacrificaţi pentru plăcerile Marelui Han în lumea de apoi. A urmat o înmormântare măreaţă, un ospăţ uriaş pentru muncitori, iar apoi corpul lui Genghis-Han a fost închis în mormânt, iar intrarea pecetluită cu grijă. Locul a fost acoperit cu pământ, apoi o mie de luptători au călărit înainte şi înapoi prin toată valea, ştergând urmele muncii lor. Iar atunci când muncitorii şi călăreţii s-au întors, vizirul i-a aşteptat cu armata hanului şi i-a ucis până la ultimul om.

– Urât.

– După aceea, vizirul s-a sinucis.

– Prostul! Putea să fie bogat.

Hauser chicoti.

– Da. Dar era credincios. Ştia că nici chiar lui, celui mai de încredere dintre oameni, nu i se putea încredinţa un astfel de secret. L-ar fi putut rosti noaptea, în vis, sau i-ar fi fost smuls prin tortură... ori chiar propria lăcomie l-ar fi învins, până la urmă. El era veriga slabă în plan. Prin urmare, trebuia să moară.

Philip auzi un zgomot şi, privind într-acolo, îi zări pe vânători eviscerând animalul cu macetele. Măruntaiele se

vârsară pe jos cu un sunet umed. Philip tresări şi se întoarse. Şi stilul de viaţă vegetarian era de luat în consideraţie, reflectă el.

– Ăsta-i necazul, Philip, slăbiciunea din planul vizirului. Îi cerea lui Genghis-Han să-şi încredinţeze secretul cel puţin unei alte persoane. Hauser expiră un nor de fum înţepător. Întrebarea mea pentru tine, Philip, este: *Cine a fost singura persoană în care tatăl tău a avut încredere?*

Era o întrebare bună, una la care Philip se gândea de ceva vreme.

– N-a fost o prietenă sau vreo fostă soţie. El se plângea încontinuu de doctorii şi de avocaţii lui. Secretarele lui demisionau mereu. N-avea prieteni adevăraţi. Singurul om în care avea încredere era pilotul lui.

– Şi am descoperit deja că n-a fost implicat în afacere. Hauser înclină trabucul. Ăsta este necazul, Philip. Avea tatăl tău un fel de viaţă ascunsă? O aventură secretă? Un fiu născut nelegitim, pe care-l prefera?

Philip simţi că îngheaţă la această din urmă sugestie.

– N-am idee.

Hauser îşi flutură trabucul.

– Ceva care îţi dă de gândit, nu, Philip?

Rămase tăcut. Apropierea îl încurajă pe Philip să pună o întrebare pe care aştepta să i-o adreseze de mult timp.

– Ce s-a întâmplat între tine şi tata?

– Ştiai că am fost prieteni din copilărie?

– Da.

– Am crescut împreună în Erie. Jucam baseball împreună în cartierul în care locuiam, mergeam împreună la şcoală, am mers împreună la primul nostru bordel. Credeam că ne cunoşteam reciproc destul de bine. Dar atunci când te duci acolo, în junglă, atunci când lupţi pentru a supravieţui, se întâmplă tot felul de lucruri. Descoperi în tine lucruri despre care nu ştiai că sunt acolo. Afli cine eşti cu adevărat. Asta s-a întâmplat cu noi. Am ajuns acolo, în inima junglei, pierduţi, muşcaţi, înfometaţi, pe jumătate morţi de febră, şi am desco-

perit cine eram cu adevărat. Ştii ce am descoperit eu? Am descoperit că îl disprețuiam pe tatăl tău.

Philip îl privi pe Hauser. Acesta îi întoarse privirea, cu chipul la fel de calm, neted şi impenetrabil ca întotdeauna. Îşi simți pielea furnicându-l. Întrebă:

– Ce ai descoperit în tine, Hauser?

Îşi dădu seama că întrebarea îl luase pe Hauser pe nepregătite. Acesta râse, aruncă trabucul în foc şi se ridică.

– Vei afla destul de curând!

24

Piroga se opintea în apa densă, neagră, cu motorul tânguindu-se de efort. Râul se împărţise şi iar se împărţise, până când se transformase într-un labirint de canale şi de bălţi stătătoare, cu întinderi de nămol negru, împuţit, tremurător, la vedere. Peste tot, Tom zărea nori învolburaţi de insecte. Pingo stătea la proră, fără cămaşă, ţinând o macetă lungă, cu care tăia din când în când câte o liană care atârna în apă. Canalele erau adesea prea mici pentru a folosi motorul, iar Chori îl ridica şi împingea cu prăjina. Don Alfonso rămânea la locul lui obişnuit, cocoţat în vârful grămezii de provizii acoperite cu pânză, ca un înţelept, pufăind cu furie din pipă şi privind înainte. De mai multe ori, Pingo trebui să coboare şi să taie câte-o bucată dintr-un trunchi pe jumătate scufundat, ca să poată înainta.

– Ce-i cu insectele astea ale naibii? strigă Sally, plesnindu-se furioasă.

– Muşte-tapir, îi explică Don Alfonso. Caută în buzunar şi-i întinse o pipă înnegrită din cocean de porumb. *Señorita,* ar trebui să te apuci de fumat, asta descurajează insectele.

– Nu, mulţumesc, fumatul cauzează cancer.

– Din contră, fumatul este foarte sănătos, ajută la digestie asigurând o viaţă lungă.

– Sigur!

În timp ce înaintau mai adânc în mlaştină, vegetaţia părea să apese din toate părţile, formând pereţi stratificaţi de frunze lucioase, ferigi şi liane. Aerul era încremenit şi gros şi mirosea a metan. Barca se opintea prin el, ca şi cum ar fi fost o supă fierbinte.

– De unde ştii că acesta e drumul pe care a mers tatăl meu? întrebă Tom.

– Sunt multe cărări prin mlaştina Meambar, spuse Don Alfonso, dar există un singur drum prin ea. Eu, Don Alfonso, ştiu acest drum, şi la fel îl ştia şi tatăl tău. Citesc semnele.

– Şi ce citeşti?

– Au fost trei grupuri de călători înaintea noastră. Primul grup a trecut acum o lună. Cel de-al doilea şi cel de-al treilea au fost doar la câteva zile distanţă şi au trecut pe aici în urmă cu o săptămână.

– Cum poţi să spui toate astea? întrebă Sally.

– Eu citesc apa. Văd o scobitură făcută într-un trunchi scufundat. Văd o liană tăiată. Văd un semn de prăjină pe un banc scufundat sau o groapă făcută de o chilă în fundul noroios. Semnele acelea, în apa asta moartă, durează săptămâni întregi.

Sally arătă către un copac.

– Uite, acolo e un copac gumbo-limbo, *Bursera simaruba*. Poporul maya îi folosea seva pentru muşcăturile de insecte. Se întoarse către Don Alfonso. Să mergem acolo şi să luăm un pic de sevă.

Don Alfonso îşi scoase pipa din gură.

– Bunicul meu obişnuia să culeagă frunze din copacul ăsta. Noi o numim *lucawa*. O privi pe Sally cu un respect nou descoperit. Nu ştiam că eşti *curandera*[1].

---

[1] *Curandero* (la feminin, *curandera)* este un vindecător care foloseşte metode tradiţionale, în America Latină. (n.tr.)

– Nu prea sunt, mărturisi Sally. Am petrecut ceva timp în nord trăind printre maya, când eram în colegiu. Studiam medicina lor, sunt etnofarmacolog.

– Etnofarmacolog? Pare o profesie foarte grea pentru o femeie.

Sally se încruntă.

– În cultura noastră, femeile pot să facă orice face un bărbat. Şi invers.

Sprâncenele lui Don Alfonso se ridicară.

– Nu cred.

– E adevărat, insistă Sally, cu un aer sfidător.

– În America, femeile vânează, iar bărbaţii fac copii?

– Nu *asta* am vrut să spun.

Don Alfonso, cu un zâmbet de triumf pe chip, puse coada pipei la loc în gură, partida fiind câştigată. Îi făcu cu ochiul lui Tom, cu o grimasă exagerată. Sally îi aruncă lui Tom o privire.

„Nici de data asta n-am spus nimic", se gândi Tom, enervat.

Chori conduse barca lângă copac. Sally tăie scoarţa cu maceta ei şi apoi jupui o fâşie verticală. Seva începu să se scurgă imediat în picături roşietice. Ea răzui un pic, îşi ridică pantalonii şi o întinse peste muşcăturile de insecte, apoi se frecă pe gât, pe încheieturi şi pe dosul mâinilor.

– Arăţi înfiorător, spuse Tom.

Ea mai răzui puţin cu maceta seva lipicioasă de pe scoarţă şi i-o întinse.

– Tom?

– Nu pui chestia aia pe mine.

– Treci încoace!

Tom făcu un pas înainte, iar ea îi întinse substanţa pe ceafa rău muşcată de ţânţari. Senzaţia arzătoare de mâncărime dispăru.

– Cum e?

Tom îşi mişcă gâtul.

– Lipicioasă, dar bine. Îi plăcea senzaţia mâinilor ei reci pe gâtul lui.

Sally îi întinse cocoloşul de sevă cu maceta.

– Poţi să-ţi dai singur pe picioare şi pe braţe.

– Mulţumesc!

Se apucă să-şi întindă peste tot seva, surprins de cât de eficientă era.

Don Alfonso se servi şi el din sevă.

– E cu adevărat remarcabil, o *yanqui* care ştie secretele medicinale ale plantelor, o adevărată *curandera*. Am trăit o sută douăzeci de ani şi încă mai sunt lucruri pe care nu le-am văzut.

În după-amiaza aceea, trecură pe lângă prima stâncă pe care Tom o vedea de zile întregi. În spate, lumina soarelui se filtra printr-un luminiş făcut de mâna omului, acum în paragină, plasat pe o limbă de pământ.

– Aici vom face tabăra, anunţă Don Alfonso.

Aduseră piroga de-a lungul stâncii şi o legară. Pingo şi Chori săriră afară cu macetele în mâini, se căţărară pe pietre, apoi începură să taie buruienile care crescuseră. Don Alfonso se plimbă în jur şi cercetă solul, frecându-l cu piciorul, ridicând o liană sau o frunză.

– E uimitor, spuse Sally privind în jur. Sunt aici şi *zorillo*[1]. Rădăcina-sconcsului, una dintre cele mai importante plante folosite de popoarele maya. Se face o infuzie din frunze, iar rădăcina se foloseşte pentru dureri şi ulcer. Ei o numesc *payche*. Iar aici este *suprecayo*. Începu să culeagă frunze dintr-un tufiş, făcându-le sul şi mirosind. Iar acolo este un copac *Sweetia panamensis*. E uimitor! Aici e un mic ecosistem unic. Se supără cineva dacă mă duc să culeg plante?

– Chiar te rugăm, zise Tom.

Sally se duse în pădure să adune mai multe plante.

---

[1] Un alt nume sub care e cunoscut sconcsul în America Latină. (n.tr.)

– Se pare că şi-a făcut cineva tabăra aici înaintea noastră, îi spuse Tom lui Don Alfonso.

– Da. Zona asta întinsă a fost tăiată pentru prima dată cam acum o lună. Văd vatra unui foc şi rămăşiţele unei colibe. Ultimii oameni au fost aici poate cu o săptămână în urmă.

– Toate astea au crescut într-o săptămână?

Don Alfonso încuviinţă din cap.

– Pădurii nu-i plac locurile goale.

Scormoni prin rămăşiţele focului, apoi ridică un obiect, înmânându-i-l lui Tom. Era un capăt de trabuc Cuba Libre, mucegăit şi pe jumătate putrezit.

– Marca favorită a tatălui meu, spuse Tom privindu-l.

Îi inspira un sentiment ciudat. Tatăl său venise aici, făcuse tabăra chiar în acest loc, fumase un trabuc şi lăsase acest mic indiciu. Îl puse în buzunar şi începu să adune lemne pentru foc.

– Înainte să ridici o cracă, îl sfătui Don Alfonso, trebuie s-o loveşti cu un băţ ca să alungi furnicile, şerpii şi *veinte cuatros*.

– *Veinte cuatros?*

– E o insectă care seamănă cu o termită. O numim *veinte cuatros*, douăzeci şi patru, pentru că, după ce te muşcă, nu poţi să te mişti timp de douăzeci şi patru de ore.

– Ce drăguţ!

O oră mai târziu, o văzu pe Sally ieşind din junglă cu o prăjină lungă atârnată de umăr, de care erau legate mănunchiuri de plante, scoarţă şi rădăcini. Don Alfonso îşi ridică privirea de la papagalul pe care-l fierbea într-un vas, ca s-o urmărească sosind.

– *Curandera*, îmi aminteşti de bunicul meu, Don Cali, care obişnuia să se întoarcă tot aşa din pădure, în fiecare zi. Doar că tu eşti mai drăguţă decât el. El era bătrân şi ridat, pe când tu ai carnea tare şi coaptă.

Sally îşi făcu de lucru cu plantele ei, legând ierburile şi rădăcinile pe un băţ, ca să se usuce lângă foc.

– Există o varietate incredibilă de plante aici, îi spuse ea entuziasmată lui Tom. Julian va fi cu adevărat încântat!

– Minunat!

Tom își îndreptă atenția către Chori și Pingo, care construiau o colibă, în timp ce Don Alfonso le striga instrucțiuni și-i copleșea cu critici. Începură prin a înfige șase stâlpi solizi în pământ, alcătuind o structură de bețe flexibile, peste care legară prelata. Hamacuri erau agățate între stâlpi, fiecare având o plasă contra țânțarilor, iar ultima bucată de prelată fu atârnată vertical, formând o cameră separată pentru Sally.

Când terminară, Pingo și Chori păşiră în lături, iar Don Alfonso examină coliba cu un ochi scrutător, apoi încuviință din cap și se întoarse.

– Iată, vă ofer o casă la fel de bună ca oricare alta din America.

– Data viitoare, zise Tom, îi voi ajuta pe Chori și pe Pingo.

– Cum dorești. *Curandera* are dormitorul ei, care poate fi lărgit pentru un oaspete, dacă are nevoie de companie.

Bătrânul îi făcu din nou același semn exagerat cu ochiul lui Tom. Acesta se pomeni înroșindu-se.

– Sunt foarte mulțumită să dorm singură, replică Sally, pe un ton rece.

Don Alfonso păru dezamăgit. Se aplecă spre Tom, ca și cum ar fi vrut să-i vorbească în particular. Totuși, vocea lui putea fi auzită perfect de cei din tabără.

– Este o femeie foarte frumoasă, Tomas, chiar dacă e bătrână.

– Scuză-mă, am douăzeci și nouă de ani.

– Ei, *señorita*, ești chiar mai bătrână decât credeam! Tomas, trebuie să te grăbești! Acum e aproape prea bătrână ca să se mărite.

– În cultura noastră, ripostă Sally, la douăzeci și nouă de ani ești tânăr.

Don Alfonso continuă să scuture trist din cap. Tom nu-şi mai putu stăpâni râsul.

Sally se întoarse spre el.

– Ce este atât de amuzant?

– Micuţa ciocnire dintre culturi, spuse el, recăpătându-şi răsuflarea.

Sally trecu de la spaniolă la engleză.

– Nu apreciez acest *tête-à-tête* sexist dintre tine şi bătrânul acela obscen. Se întoarse către Don Alfonso. Pentru un bărbat care pretinde că are o sută douăzeci de ani, dumneata îţi petreci foarte mult timp gândindu-te la sex.

– Un bărbat niciodată nu încetează să se gândească la dragoste, *señorita*. Chiar şi când îmbătrâneşte şi membrul i se usucă precum un fruct de yuco lăsat la soare. Poate că am o sută douăzeci de ani, dar am la fel de mult sânge ca un adolescent. Tomas, mi-ar plăcea să mă însor cu o femeie ca Sally, doar dacă ar avea şaisprezece ani şi sâni fermi, ridicaţi...

– Don Alfonso, îl întrerupse Sally, nu s-ar putea ca fata viselor dumitale să aibă optsprezece ani?

– Atunci, s-ar putea să nu mai fie virgină.

– În ţara noastră, zise Sally, cele mai multe dintre femei nu se mărită până n-au cel puţin optsprezece ani. Este jignitor să vorbeşti despre căsătoria unei fete de şaisprezece ani.

– Îmi pare rău! Ar fi trebuit să ştiu că fetele se dezvoltă mai încet în climatul Americii de Nord. Dar aici, o fată de şaisprezece ani...

– Opreşte-te, strigă Sally, punându-şi mâinile peste urechi. Nu mai vreau! Don Alfonso, m-am săturat de comentariile dumitale despre sex!

Bătrânul ridică din umeri.

– Sunt un om în vârstă, *curandera*, ceea ce înseamnă că pot să vorbesc şi să glumesc cum vreau. N-aveţi tradiţia asta în America?

– În America, bătrânii nu vorbesc încontinuu despre sex.

– Dar despre ce vorbesc?

– Vorbesc despre nepoți, despre vreme, despre Florida, lucruri de genul ăsta.

Don Alfonso își scutură capul.

– Cât de plictisitor este să îmbătrânești în America!

Sally se îndepărtă și închise ușa colibei, aruncându-i lui Tom o privire furioasă chiar înainte să dispară. Tom o privi plecând, enervat. Ce făcuse sau ce spusese el? El fusese etichetat pe nedrept ca sexist.

Don Alfonso ridică din umeri, își aprinse din nou pipa și continuă să turuie cu voce tare:

– Nu înțeleg. Are douăzeci și nouă de ani și e nemăritată. Tatăl ei va trebui să plătească o zestre enormă ca să scape de ea. Iar tu, aproape un bătrân, și n-ai soție. De ce nu te însori? Poate că ești homosexual?

– Nu, Don Alfonso.

– N-are nimic dacă ești, Tomas. Chori te va primi. Nu e pretențios.

– Nu, mulțumesc!

Don Alfonso își scutură capul cu uimire.

– Atunci, nu înțeleg. Tomas, nu trebuie să lași să-ți scape ocaziile!

– Sally, îi explică Tom, e logodită cu alt bărbat.

Sprâncenele lui Don Alfonso se ridicară.

– A! Și unde e bărbatul acela acum?

– În America.

– N-o iubește!

Tom tresări, privind către colibă. Vocea lui Don Alfonso avea calitatea de a se auzi foarte departe.

Vocea lui Sally se auzi din colibă.

– Mă iubește, iar eu îl iubesc pe el, și v-aș mulțumi amândurora dacă ați mai și tăcea din gură!

Se auzi sunetul unei carabine în pădure, iar Don Alfonso se ridică.

– Acesta este felul doi.

Își luă maceta și plecă în direcția sunetului.

Tom se ridică şi-şi duse hamacul în colibă, ca să-l agaţe. O găsi pe Sally atârnând câteva ierburi de unul dintre stâlpii dinăuntru.

– Acest Don Alfonso e un bătrân desfrânat şi un porc sexist, spuse ea, înfierbântată. Iar tu eşti la fel de rău.

– El ne duce prin mlaştina Meambar.

– Nu-mi plac micile lui comentarii. Şi nici tu, rânjind în semn de încuviinţare.

– Nu te poţi aştepta ca el să fie la curent cu ultimele principii feministe.

– N-am auzit nimic despre faptul că tu ai fi prea bătrân ca să te însori... şi eşti mai în vârstă decât mine cu patru ani buni. Doar *femeia* e prea bătrână ca să se mărite.

– Relaxează-te, Sally!

– *Nu* mă relaxez!

Vocea lui Don Alfonso îi întrerupse răspunsul lui Tom.

– Felul întâi e gata! Papagal fiert şi tocană de manioc. Este foarte sănătoasă şi delicioasă. Nu vă mai certaţi şi veniţi la masă!

25

– *Buenas tardes*[1], murmură Ocotal, aşezându-se la foc lângă Philip.

– *Buenas tardes,* răspunse Philip, scoţându-şi pipa din gură, surprins.

Era prima dată în care Ocotal vorbea cu el, de când călătoreau.

Ajunseseră la un lac mare la marginea mlaştinii şi-şi făcuseră tabăra pe o insulă nisipoasă care avea chiar şi o plajă. Insectele dispăruseră, aerul era proaspăt şi, pentru prima dată într-o săptămână, Philip vedea la mai mult de cinci-şase metri într-o direcţie. Singurul lucru care strica totul era faptul că apa care clipocea pe ţărm avea culoarea cafelei negre. Ca de obicei, Hauser era plecat la vânătoare cu doi soldaţi, în timp ce restul oamenilor stăteau lângă focul lor, jucând cărţi. Aerul era moleşit de căldură şi de lumina verde-aurie a după-amiezii târzii. Una peste alta, era un loc plăcut, se gândi Philip.

Ocotal se aplecă brusc înainte şi rosti:

– I-am auzit pe soldaţi vorbind noaptea trecută.

Philip îşi ridică sprâncenele.

– Şi?

---

[1] Formulă de salut în limba spaniolă, utilizată în perioada după-amiezii (n.tr.)

– Nu reacţiona la ceea ce voi spune. Te vor omorî.

Vorbise pe un ton atât de scăzut şi de iute, încât Philip aproape crezu că n-auzise bine. Rămase acolo prostit, în timp ce cuvintele îşi făceau efectul.

Ocotal continuă:

– Mă vor ucide şi pe mine.

– Eşti sigur?

Ocotal încuviinţă.

Cuprins de panică, Philip se gândi la cele auzite. Putea să aibă încredere în Ocotal? Putea să fie o neînţelegere? De ce l-ar omorî Hauser? Ca să fure moştenirea? Era destul de probabil. Hauser nu era vreun Domn Rogers[1]. Cu coada ochiului vedea că soldaţii jucau în continuare cărţi, armele fiind sprijinite de un copac. Pe de altă parte, părea imposibil. Ca o scenă dintr-un film. Hauser va câştiga oricum un milion de dolari. Nu omori oameni pur şi simplu, nu?

– Ce ai de gând să faci?

– Să fur o barcă şi să fug. Să mă ascund în mlaştină.

– Vrei să spui... *acum?*

– Tu vrei să mai aştepţi?

– Dar soldaţii sunt chiar acolo. N-o să scăpăm niciodată! Ce i-ai auzit pe soldaţi spunând, ca să crezi una ca asta? Poate că e doar o neînţelegere.

– Ascultă-mă, idiotule, şuieră Ocotal. *Nu mai e timp!* Eu plec chiar acum. Dacă vii, vii acum. Dacă nu, *adios!*

Se ridică uşor, leneş, apoi începu să meargă agale către plajă, unde erau trase pirogile. Înspăimântat, Philip îşi întoarse privirea de la el la soldaţi: aceştia mai jucau cărţi, fără să prindă încă de veste. De unde stăteau ei, sub un copac, nu puteau să vadă bărcile.

---

[1] Referire la reverendul Frederick McFeely Rogers, cunoscut sub numele de Domnul Rogers, învăţător american, preot şi gazdă a unui cunoscut spectacol de televiziune pentru copii, prin intermediul căruia milita pentru educaţia şi binele copiilor. (n.tr.)

Ce să facă? Se simţea paralizat. O decizie grea îi fusese aruncată pe umeri, fără avertisment sau pregătiri. Era o nebunie! Putea Hauser să aibă atât sânge rece? Încerca Ocotal însuşi să facă o şmecherie?

Ocotal hoinărea acum pe plajă, uitându-se din când în când spre copaci. Stătea lângă o barcă, şi, cu genunchiul, încet şi fără să pară că intenţiona asta, începu s-o împingă în apă.

Se întâmpla prea repede. De fapt, totul depindea de ce fel de om era Hauser. Era el, în realitate, capabil de crimă? Nu reprezenta un tip de treabă, asta se putea spune cu certitudine. Existau lucruri în neregulă cu el. Philip îşi aminti deodată plăcerea cu care decapitase acel agouti, zâmbetul de pe faţa lui în clipa în care văzuse pata de sânge de pe cămaşa lui Philip, felul în care spusese: „Vei vedea".

Ocotal împinsese barca în apă şi, cu o mişcare lină, se urcă în ea, ridicând prăjina în acelaşi timp şi pregătindu-se să împingă.

Philip se ridică şi se îndreptă iute către plajă. Ocotal se desprinsese deja de ţărm, cu prăjina pregătită, gata să împingă barca în canal. Se opri suficient de mult ca Philip să treacă prin apă şi să urce. Atunci, încordându-şi cu putere muşchii spatelui, Ocotal înfipse prăjina în fundul nisipos şi, în tăcere, propulsă barca prin mlaştină.

26

În dimineaţa următoare, vremea frumoasă încetă. Se adunaseră nori, tunetele scuturau vârfurile copacilor, iar ploaia se revărsa. Până când Tom şi ceilalţi izbutiră să pornească, suprafaţa râului era deja cenuşie şi spumega sub forţa unei averse, sunetul ploii pătrunzând prin vegetaţie fiind asurzitor. Labirintul de canale părea să devină chiar mai îngust şi mai încurcat. Tom nu mai văzuse niciodată o mlaştină atât de densă, atât de întortocheată şi de impenetrabilă. Nu-i venea să creadă că Don Alfonso ştia pe unde să meargă.

La amiază, ploaia se termină brusc, ca şi cum fusese pus un cep. Timp de alte câteva minute, apa continuă să curgă pe trunchiurile copacilor, cu un zgomot ca de cascadă, lăsând jungla înceţoşată, înmuiată şi tăcută.

– Insectele s-au întors, constată Sally, plesnindu-se.

– *Jejenes*. Muşte negre, explică Don Alfonso, aprinzându-şi pipa şi înconjurându-se de un nor albastru urât mirositor. Iau cu ele câte o bucată din carnea ta. Sunt născute din însăşi respiraţia diavolului, după o noapte de băut *aguardiente*.

Din când în când, drumul le era blocat de liane atârnate şi de rădăcini aeriene care creşteau de sus în jos, formând perdele groase de vegetaţie, lăsate chiar până la suprafaţa apei. Pingo rămase în faţă, doborându-le cu maceta, în timp ce Chori împingea cu prăjina din spate. Fiecare lovitură a macetei alunga broaşte, insecte şi alte creaturi care cădeau în apă, asigurând un ospăţ pentru peştii piranha de sub ei, care se băteau şi colcăiau în jurul fiecărui animal nenorocos. Pingo, cu muşchii spatelui său lat jucând pe sub piele, tăia în stânga, în dreapta, apoi iar în stânga, scuturând cele mai multe liane şi flori agăţătoare în apă. Într-un canal deosebit de îngust, în timp ce reteza, scoase dintr-odată un strigăt:

– *Heculu!*

– *Avispa!* Viespi! strigă Don Alfonso, ghemuindu-se şi punându-şi pălăria pe cap. Nu vă mişcaţi!

Un nor compact, negru şi fremătător coborî cu viteză din vegetaţia agăţătoare, iar Tom, ghemuindu-se şi protejându-şi capul, simţi imediat pe spate înţepături de ace fierbinţi.

– Nu le alunga, strigă Don Alfonso. Le va înnebuni şi mai mult!

Nu puteau să facă nimic, decât să aştepte, până când viespile vor termina să-i înţepe. Viespile plecară la fel de repede cum veniseră, iar Sally tratâ înţepăturile cu o cantitate mai mare din seva copacului gumbo-limbo. Merseră mai departe.

Pe la prânz, un sunet ciudat se iţi pe bolta de deasupra lor. Se auzea ca o mie de pocnituri, de gâlgâieli, ca o mulţime de copii sugând bomboane, doar că mult mai tare, însoţit de un freamăt printre crengi, care crescu în volum, până când ajunse ca o rafală. Urmă străfulgerarea unor forme negre, abia vizibile printre frunze.

Chori lăsă vâsla în barcă şi imediat îi apărură în mâini un arc mic şi o săgeată, aţintite către cer, încordate şi gata să tragă.

– *Mono chucuto*[1], îi şopti Don Alfonso lui Tom.

---

[1] „Maimuţă fără coadă" – în limba spaniolă, în original (n.tr.)

Înainte ca Tom să spună ceva, Chori slobozise săgeata. Deasupra se porni o vânzoleală şi o maimuţă neagră căzu dintre crengi, încă pe jumătate vie, apucând, strângând şi alunecând prin frunziş, aterizând în cele din urmă în apă, la un metru şi jumătate distanţă faţă de pirogă. Chori sări şi înşfăcă grămada de blană neagră din apă, exact înainte ca un vârtej larg de dedesubt să indice că mai era cineva care avusese aceeaşi intenţie.

– *Ehi! Ehi!* spuse el cu un zâmbet larg. *Uakaris!* Mmmm!

– Sunt două! exclamă Don Alfonso, pradă unei stări de agitaţie. A fost o lovitură foarte norocoasă, Tomasito! E o mamă cu puiul ei.

Puiul de maimuţă se agăţa încă de mama lui, ţipând de frică.

– O maimuţă? A doborât o maimuţă? întrebă Sally, cu vocea subţire.

– Da, *curandera,* nu-i aşa că suntem norocoşi?

– Norocoşi? E *îngrozitor!*

Chipul lui Don Alfonso se descompuse.

– Nu-ţi place maimuţa? Creierul acestei maimuţe e o adevărată delicatesă, prăjit puţin în craniu.

– Nu putem să mâncăm maimuţe!

– De ce nu?

– Dar, e... practic, e *canibalism!* Se întoarse către Tom. Nu-mi vine să cred că l-ai lăsat să doboare o maimuţă!

– Eu nu l-am lăsat să doboare nimic.

Chori, neînţelegând un cuvânt şi încă zâmbind cu mândrie, aruncă maimuţa pe fundul bărcii, în faţa lor. Aceasta se holba la ei, cu ochii înceţoşându-se, cu limba pe jumătate afară. Puiul sări de pe cadavrul mamei sale şi se ghemui îngrozit, cu labele pe cap, scoţând un ţipăt ascuţit.

– *Ehi! Ehi!* zise Chori, întinzându-se să apuce puiul de maimuţă cu o mână, în timp ce ridica maceta cu cealaltă, gata să-i aplice lovitura de graţie.

– Nu!

Tom îl ridică pe micuțul maimuțoi negru în brațe. Acesta se cuibări și încetă țipetele. Chori, cu maceta pe jumătate ridicată, îl privea surprins.

Don Alfonso se aplecă înainte.

– Nu înțeleg. De ce ar fi canibalism?

– Don Alfonso, îi explică Tom, noi considerăm maimuțele ca fiind aproape umane.

Don Alfonso îi spuse ceva pe un ton tăios lui Chori, al cărui zâmbet se schimbă într-o expresie de dezamăgire. Don Alfonso se întoarse spre ei.

– Nu știam că maimuțele sunt sacre pentru nord-americani. Și e adevărat că sunt aproape umane, în afara faptului că Dumnezeu le-a pus mâini și la picioare. Îmi pare rău! Dac-aș fi știut, n-aș fi îngăduit să fie omorâtă.

Îi mai spuse ceva pe același ton tăios lui Chori, iar barca își continuă drumul. După aceea, ridică trupul mamei și-l aruncă în apă; se formă un vârtej și acesta dispăru.

Tom simți puiul de maimuță cuibărindu-i-se mai strâns în îndoitura brațului, scâncind și încercând să se afunde la căldură. Privi în jos. Un chip mic, negru se ițea la el, cu ochi mari, iar o mânuță se întinse. Animalul era mic: nu mai mult de douăzeci de centimetri în lungime și cântărind cam două kilograme. Părul îi era moale și scurt și avea ochi căprui mari, un năsuc roz, urechi mici, de formă aproape umană, precum și patru mâini miniaturale cu degete delicate, la fel de subțiri ca scobitorile.

Tom descoperi că Sally îl privea cu un zâmbet pe chip.

– Ce este?

– Se pare că ți-ai făcut un nou prieten.

– A, nu!

– A, da!

Puiul de maimuță își revenise din spaimă. Se târî pe brațul lui Tom și începu să se împingă în pieptul lui. Mânuțele lui negre începură să se încurce și să tragă de cutele îmbrăcămintei lui, în timp ce scotea un plescăit din buze.

– Te purică, îi explică Sally. Caută păduchi.

– Sper să fie dezamăgit.

– Uite, Tomas, spuse Don Alfonso, crede că eşti mama lui.

– Cum puteţi să mâncaţi o asemenea creatură minunată? întrebă Sally.

Don Alfonso ridică din umeri.

– Toate creaturile pădurii sunt minunate, *curandera.*

Tom simţea cum puiul de maimuţă căuta şi culegea ceva de pe cămaşa lui. Micul maimuţoi se căţără, folosind nasturii ca sprijin, apoi sălta clapa buzunarului său uriaş de la vesta de explorator. Scormoni înăuntru cu o mână, scoase un plescăit, apoi intră în el şi se răsuci înăuntru. Stătea acolo, cu braţele strânse, privind în jur, cu nasul uşor ridicat.

Sally bătu din palme şi râse.

– Ah, Tom, acum te place cu *adevărat!*

– Ce mănâncă? îl întrebă Tom pe Don Alfonso.

– Orice. Insecte, frunze, larve. Nu vei avea probleme ca să-l hrăneşti pe noul tău prieten.

– Cine spune că e responsabilitatea mea?

– Pentru că el te-a ales, Tomasito. Acum îi aparţii.

Tom privi în jos spre puiul de maimuţă, care privea în jur precum un lord în miniatură supraveghindu-şi domeniul.

– E un ştrengar mic şi păros, spuse Sally.

– Ştrengar Păros. Aşa îl vom numi.

În acea după-amiază, ajungând la un labirint de canale care părea extrem de întortocheat, Don Alfonso opri barca şi-şi petrecu mai mult de zece minute cercetând apa, gustând-o, scuipând în ea şi privind cum saliva se ducea până la fund. În cele din urmă, se ridică.

– A apărut o problemă.

– Ne-am rătăcit? întrebă Tom.

– Nu. *Ei* s-au rătăcit.

– Cine?

– Unul din fraţii tăi şi cei care-l însoţesc. Au urmat canalul din stânga, care duce la Plaza Negra, Locul Negru, inima putrezită a mlaştinii, acolo unde trăiesc demonii.

Canalul şerpuia printre trunchiuri de copaci enorme şi liane atârnătoare, un strat de ceaţă verzuie plutind exact deasupra pânzei negre a apei. Părea un drum de apă către iad.

„Trebuie să fie Vernon", se gândi Tom. Vernon se pierdea mereu, la propriu şi la figurat.

– Cu cât timp în urmă?

– Cel puţin o săptămână.

– Există vreun loc pentru tabără aici?

– E o insulă mică, la vreo patru sute de metri mai în faţă.

– Oprim acolo şi descărcăm, zise Tom. Îi lăsăm pe Pingo şi pe Sally în tabără, iar eu, tu şi Chori luăm piroga şi-l căutăm pe fratele meu. N-avem timp de pierdut.

Acostară pe o insulă de noroi, mustind de apă, în timp ce o ploaie de o intensitate atât de mare încât părea o cascadă se revărsa peste ei. Don Alfonso gesticula şi striga, supraveghind debarcarea, reţinând proviziile de care aveau nevoie pentru călătorie.

– S-ar putea să lipsim două sau trei zile, spuse Don Alfonso. Trebuie să fim pregătiţi să petrecem mai multe nopţi în pirogă. S-ar putea să plouă.

– Serios? zise Sally.

Tom îi dădu puiul de maimuţă lui Sally.

– Ai grijă de el cât timp sunt plecat, bine?

– Sigur.

Barca se îndepărtă. Tom o privi prin ploaia torenţială, o siluetă neclară, dispărând.

– Tom, te rog să ai grijă de tine, strigă ea, exact când silueta îi dispărea din raza lui vizuală.

Chori împingea prăjina cu putere pe canal, piroga neîncărcată mişcându-se iute. Cinci minute mai târziu, Tom auzi un ţipăt pătrunzător printre crengile de deasupra bărcii, şi un ghem mic şi negru îşi făcu apariţia, sărind din creangă în

creangă, iar în cele din urmă se lăsă să cadă dintr-un copac, aterizând pe capul lui, țipând ca un suflet pierdut. Era Ştrengarul Păros.

– Ticălosule, nu ți-a luat mult ca să fugi, exclamă Tom, vârând puiul de maimuță înapoi în buzunar, unde acesta se cuibări şi tăcu imediat.

Piroga înaintă mai adânc în mlaştina înecată de ploaie.

27

Furtuna atinse culmea dezlănțuirii, în timp ce piroga lor ajungea la canalul care ducea la Locul Negru. Sclipiri de fulgere luminau cerul și tunete puternice răsunau în pădure, uneori doar la câteva secunde unul după altul, ca niște focuri de artilerie. Vârfurile copacilor, la vreo șaizeci de metri deasupra lor, se scuturau și se agitau.

Canalul se împărți curând într-un labirint de brațe puțin adânci, șerpuind printre întinderi tremurătoare de noroi puturos. Don Alfonso se oprea din timp în timp, ca să caute urme de prăjină pe fundul nu prea adânc. Ploaia torențială nu înceta deloc, iar noaptea sosi pe nesimțite, încât Tom fu uimit atunci când Don Alfonso hotărî să oprească.

– Vom dormi în pirogă, precum sălbaticii, spuse Don Alfonso. Aici e un loc bun de înnoptat, pentru că nu sunt crengi groase deasupra noastră. Nu vreau să mă trezesc în mirosul putred al respirației de jaguar. Trebuie să avem grijă să nu murim aici, pentru că sufletele noastre nu vor găsi niciodată drumul înapoi.

– Voi face tot ceea ce pot.

Tom se înfăşură în plasa lui contra ţânţarilor, îşi găsi un loc în mormanul de echipament şi încercă să adoarmă. Ploaia încetă în cele din urmă, dar tot era ud până la piele. Jungla răsuna de sunetul apei care picura, punctat de strigăte, gemete şi ţipete întretăiate de animale, unele dintre ele sunând aproape uman. Poate că *erau* umane, sufletele pierdute despre care vorbise Don Alfonso. Tom se gândi la fratele lui, Vernon, rătăcit în mlaştină, poate bolnav, poate chiar pe moarte. Şi-l aminti pe băiatul care avea mereu o expresie de speranţă, prietenoasă şi permanent pierdută, întipărită pe chip. Se prăbuşi într-o noapte frământată de vise.

Găsiră cadavrul a doua zi. Plutea în apă, o movilă cu dungi roşii şi albe. Chori vâsli către el. Movila era o cămaşă udă, umflată de gazele descompunerii. În timp ce piroga se apropia, se ridică un nor de muşte furioase.

Cu grijă, Chori aduse piroga aproape. O duzină de piranha morţi pluteau în jurul cadavrului, cu ochii bulbucaţi împăienjeniţi, cu gurile deschise. Ploaia burniţa în continuare.

Părul era scurt şi negru. Nu era Vernon.

Don Alfonso spuse ceva, iar Chori înţepă corpul cu o prăjină. Gazul scăpă de sub cămaşa udă cu un bolborosit şi, imediat, se simţi un miros urât. Chori aşeză prăjina sub cadavru şi, folosind fundul apei ca punct de sprijin, îl întoarse. Muştele se ridicară. Apa fierbea şi strălucea argintiu, în timp ce peştii care se ospătau dedesubt ţâşneau speriaţi.

Tom se holbă şocat la cadavru, acum întors cu faţa în sus în apă, dacă se mai putea vorbi despre „faţă". Peştii piranha îi devoraseră chipul şi toată partea din faţă a trupului, lăsându-i doar oasele. Nasul fusese ros până la o bucată zbârcită de cartilaj; buzele şi limba dispăruseră, gura era doar o gaură. Un peştişor, rămas într-o orbită, se zbătea, încercând să scape. Mirosul de descompunere îl lovi ca o cârpă udă. Apa începu să se agite, în timp ce peştii se apucară să se înfrupte din partea proaspătă. Bucăţi de material din cămaşă plutiră la suprafaţă.

– E unul dintre băieţii aceia din Puerto Lempira, zise Don Alfonso. A fost muşcat de un şarpe veninos, în timp ce curăţa porţiunea asta. L-au lăsat aici.

– De unde ştii că a fost omorât de un şarpe? întrebă Tom.

– Vezi peştii piranha morţi? Sunt cei care au mâncat carnea din zona muşcăturii de şarpe. Sunt otrăviţi, iar animalele care-i vor mânca vor fi şi ele otrăvite.

Chori împinse cadavrul cu prăjina şi porniră mai departe.

– Ăsta nu e un loc potrivit ca să mori. Trebuie să plecăm de aici până la căderea nopţii. Nu vreau să mă întâlnesc cu fantoma bărbatului căluia din Lempira la noapte, în vis, întrebându-mă pe unde s-o ia.

Tom nu răspunse. Vederea cadavrului îl cutremurase. Încercă să alunge o presimţire. Vernon, care se speria şi era dezorganizat de felul lui, ca să nu spună mai multe despre el, ar fi complet pierdut aici. Dumnezeu ştie, putea să fie şi mort.

– De ce nu s-au întors şi n-au părăsit locul ăsta, nu pot să spun. Poate că un demon s-a urcat cu ei în pirogă şi le şopteşte minciuni.

Continuară, avansând încet. Mlaştina era nesfârşită, barca brăzdând fundul noroios şi înţepenindu-se des, forţându-i să coboare şi să împingă. De multe ori, erau nevoiţi să reia drumul, iar şi iar, urmând canale sinuoase. Către mijlocul după-amiezii, Don Alfonso îşi ridică mâna. Chori lăsă prăjina şi ascultară. Tom auzi o voce îndepărtată, înnebunită: cineva care striga, isteric, după ajutor.

Tom sări în picioare şi-şi făcu mâinile pâlnie.

– Vernon!

Se lăsă o tăcere bruscă.

– Vernon! Sunt eu, Tom!

Urmă o avalanşă de strigăte disperate care răsunară printre copaci, distorsionate şi de neînţeles.

– El e, spuse Tom. Repede!

Chori împinse barca înainte şi Tom văzu în curând conturându-se vag profilul unei pirogi în amurgul din mlaştină. O persoană stătea la prora, ţipând şi gesticulând. Era Vernon. Era isteric, dar cel puţin stătea pe picioarele lui.

– Mai repede, strigă Tom.

Chori împinse înainte. Ajunseră la barcă, iar Tom îl trase pe Vernon în a lor.

Vernon se prăbuşi în braţele fratelui său.

– Spune-mi că nu sunt mort, strigă el.

– Eşti bine, nu eşti mort, acum sunt aici.

Vernon izbucni în suspine. Tom, ţinându-şi fratele, avu un sentiment de déjà-vu, amintirea unei clipe: Vernon se întorsese într-o zi acasă de la şcoală după ce fusese hăituit de o gaşcă de bătăuşi. Se aruncase în braţele lui Tom în acelaşi fel, apucându-l şi suspinând dezlănţuit, cu trupul lui slăbuţ tremurând. Tom trebuise să iasă şi să se lupte el însuşi cu derbedeii; Tom, fratele mai mic, purtând bătăliile fratelui său mai mare.

– Hai, încercă să-l liniştească Tom. Totul e bine. Sunt aici, eşti în siguranţă!

– Mulţumesc lui Dumnezeu! Mulţumesc lui Dumnezeu! Eram sigur că se apropia sfârşitul...

Vocea i se frânse, înecată.

Tom îl ajută pe Vernon să se aşeze. Era şocat de înfăţişarea fratelui său. Faţa şi gâtul îi erau umflate de muşcături şi de înţepături şi erau mânjite de sânge în urma scărpinatului. Hainele îi erau incredibil de murdare, părul – încurcat şi năclăit, iar el era şi mai slab decât de obicei.

– Te simţi bine? întrebă Tom.

Vernon încuviinţă.

– În afară de faptul că sunt mâncat de viu, sunt bine. Doar speriat.

Vernon îşi şterse faţa cu o mânecă murdară, care lăsă mai multă mizerie decât ştersese şi-şi înăbuşi alt suspin.

Tom se opri pentru o clipă să-şi privească fratele. Starea lui psihică îl îngrijora mai mult decât cea fizică. De îndată ce se vor întoarce în tabără, îl va trimite pe Vernon înapoi la civilizaţie, împreună cu Pingo.

– Don Alfonso, zise Tom, să întoarcem barca şi să plecăm de aici.

– Dar Învăţătorul... zise Vernon.

Tom se opri.

– Învăţătorul?

Vernon făcu un semn din cap către pirogă.

– Bolnav...

Tom se aplecă şi privi în jos. Acolo, zăcând într-un sac de dormit ud, pe fundul pirogii, aproape ascuns în îngrămădeala de echipament şi de provizii ude, se vedea faţa umflată a unui bărbat, cu un cap de sălbatic, cu păr alb şi cu barbă. Era pe deplin conştient şi se holba la Tom cu ochii lui albaştri, nefericiţi, fără să spună nimic.

– Cine este?

– Învăţătorul meu de la ashram.

– Ce naiba face aici?

– Suntem împreună.

Bărbatul îl privea neclintit pe Tom.

– Ce-i cu el?

– Are febră. A încetat să mai vorbească acum două zile.

Tom scoase trusa de medicamente dintre proviziile lor şi trecu în cealaltă pirogă. Învăţătorul îi urmări fiecare mişcare. Tom se aplecă şi-i pipăi fruntea. Ardea; o temperatură de cel puţin 40 de grade. Pulsul îi era puternic şi rapid. Îl ascultă cu stetoscopul: plămânii se auzeau limpede, inima bătea normal, deşi foarte repede. Tom îi făcu o injecţie cu un antibiotic cu spectru larg şi încă una împotriva malariei. În aceste condiţii, fără teste de diagnostic, era tot ceea ce putea să facă.

– Ce fel de febră are? întrebă Vernon.

– E imposibil de spus, fără un test de sânge.

– Va muri?

– Nu știu. Tom vorbi în spaniolă. Don Alfonso, ai idee de ce boală suferă omul acesta?

Don Alfonso se urcă în barcă și se aplecă să-l vadă mai bine pe bărbat. Îl bătu pe piept, îi privi ochii, îi luă pulsul, îi examină mâinile, apoi își ridică privirea.

– Da, cunosc bine boala asta.

– Ce e?

– Se numește moarte.

– Nu, exclamă Vernon, tulburat. Nu spune asta! Nu poate să fie pe moarte!

Lui Tom îi păru rău că-i ceruse părerea lui Don Alfonso.

– Îl ducem înapoi în tabără cu piroga. Chori va împinge piroga aceea, iar eu, pe cea a noastră. Tom se întoarse către Vernon. Am găsit un ghid mort mai devreme. Unde e celălalt?

– Un jaguar a sărit asupra lui într-o noapte și l-a târât într-un copac. Vernon se cutremură. I-am auzit țipetele și trosnetul oaselor. A fost... Propoziția se termină într-un sunet înăbușit. Tom, scoate-mă de aici!

– Așa o să fac, spuse Tom. O să vă trimitem, pe tine și pe Învățătorul tău, înapoi la Brus, cu Pingo.

Ajunseră înapoi la tabără imediat după căderea nopții. Vernon ridică unul dintre corturile lor și-l duseră pe Învățător din barcă în cort. Acesta refuză să mănânce și rămase tăcut, holbându-se la ei în cel mai neplăcut mod cu putință. Tom se întrebă dacă omul mai era întreg la minte.

Vernon insistă să-și petreacă noaptea alături de el, în cort. În dimineața următoare, atunci când soarele tocmai ajunsese deasupra copacilor, Vernon îi trezi pe toți cu un strigăt de ajutor. Tom sosi primul. Învățătorul stătea în capul oaselor, în sacul lui de dormit, foarte zbuciumat. Chipul îi era palid și uscat, iar ochii îi străluceau ca niște bucăți de porțelan albastru, săgetând sălbatic în jur, fără să se fixeze pe ceva. Mâinile îi săgetau aerul.

Dintr-odată, vorbi.

– Vernon! strigă el, bâjbâind cu mâinile în jur. Of, Doamne, unde eşti, Vernon? Unde sunt?

Şocat, Tom îşi dădu seama că omul orbise.

Vernon îi luă mâna şi îngenunche.

– Sunt aici, Învăţătorule. Suntem în cort. Te ducem înapoi în America. Te vei face bine.

– Ce prost blestemat am fost! strigă Învăţătorul, cu gura răsucindu-i-se în efortul de a vorbi, împroşcând cu salivă.

– Învăţătorule, te rog! Te rog, linişteşte-te! Ne întoarcem acasă, înapoi la Big Sur, înapoi la ashram...

– Aveam totul! urlă Învăţătorul. Aveam bani! Aveam adolescente cu care să mă culc! Eram înconjurat de oameni care mă venerau! *Aveam totul!*

Venele i se umflau pe frunte. Saliva i se scurgea şi-i atârna de bărbie. Întregul trup îi tremura atât de violent, încât Tom crezu că-i aude oasele trosnind. Ochii orbi îi rătăceau nebuneşte în cap, ca bilele mecanice.

– Te vom duce la spital, Învăţătorule! Nu vorbi, totul va fi bine, bine...

– Iar eu, ce am făcut? Ha! Nu era destul! Ca un prost, voiam mai mult! Voiam cu o sută de milioane de dolari mai mult! *Şi uite ce mi s-a întâmplat!*

Urlă ultimele cuvinte şi, după ce le rosti, căzu înapoi greoi, corpul său scoţând un zgomot precum cel al unui peşte mort care loveşte podeaua. Zăcea acolo, cu ochii larg deschişi, dar strălucirea dispăruse.

Murise.

Vernon privea în gol, îngrozit, incapabil să vorbească. Tom îşi puse mâna pe umărul fratelui său şi-l simţi tremurând. Fusese o moarte urâtă.

Don Alfonso era şi el foarte afectat.

– Trebuie să plecăm, zise el. Un spirit rău a venit şi l-a luat pe omul acesta, iar el n-a vrut să plece.

– Pregătiți una din bărci pentru întoarcere, îi ceru Tom lui Don Alfonso. Pingo poate să-l ducă pe Vernon înapoi la Brus, în timp ce noi continuăm... dacă n-ai nimic împotrivă.

Don Alfonso dădu din cap.

– E mai bine așa. Mlaștina nu e un loc potrivit pentru fratele tău.

Începu să strige împărțind ordine lui Chori și Pingo, care se grăbiră, la fel de îngroziți, dar foarte fericiți că plecau.

– Nu înțeleg, spuse Vernon. Era un om atât de bun... Cum a putut să moară așa?

Vernon era mereu înșelat de escroci, se gândi Tom; financiar, emoțional și spiritual. Dar acum nu era timpul să sublinieze asta. Spuse:

– Uneori credem că știm pe cineva, dar ne înșelăm.

– Am petrecut trei ani cu el. Îl *știam!* Trebuie să fi fost febra. Delira, nu era în toate mințile. Nu știa ce spune!

– Să-l îngropăm și să mergem mai departe.

Vernon se duse să sape un mormânt, iar Tom și Sally i se alăturară. Curățară un loc mic în spatele taberei, tăind printre rădăcini cu toporul lui Chori și săpând în pământul de dedesubt. În douăzeci de minute, fusese deja săpată o groapă nu prea adâncă, în argila tare. Târâră corpul Învățătorului până la groapă, îl puseră înăuntru, așezară un strat de argilă peste el, apoi umplură mormântul cu bolovani rotunjiți de pe mal. Don Alfonso, Chori și Pingo erau deja în bărci, fremătând, așteptând să plece.

– Te simți bine? întrebă Tom, apucându-și fratele după umeri.

– Am luat o hotărâre, spuse Vernon. Nu mă întorc. Merg mai departe cu tine.

– Vernon, totul a fost stabilit.

– La ce să mă întorc? Sunt falit și n-am nici măcar o mașină. În mod sigur, nu pot să mă întorc la ashram.

– O să găsești tu ceva.

– Am găsit ceva deja. Vin cu tine!

– Nu eşti în stare să mergi cu noi. Aproape că ai murit acolo.

– Este un lucru pe care trebuie să-l fac, insistă Vernon. Acum sunt bine.

Tom ezită, întrebându-se dacă Vernon se simţea bine, cu adevărat.

– Te rog, Tom!

Rugămintea din vocea lui Vernon era atât de profundă, încât Tom fu surprins şi, în ciuda propriei voinţe, un pic bucuros. Îi apucă umărul lui Vernon.

– Foarte bine. Vom face asta împreună, întocmai cum a vrut tata.

Don Alfonso bătu din palme.

– Gata cu vorba? Plecăm acum?

Tom încuviinţă din cap, iar Don Alfonso porunci să se împingă barca.

– Acum, că avem două bărci, interveni Sally, îmi va veni şi mie rândul să împing cu prăjina.

– Pfui! Asta e treabă de bărbat.

– Don Alfonso, eşti un porc sexist!

Don Alfonso încruntă din sprâncene.

– Porc sexist? Ce fel de animal e ăsta? Oare am fost insultat?

– În mod sigur, îi confirmă Sally.

Don Alfonso îşi împinse barca printr-o mişcare viguroasă, iar aceasta alunecă înainte. Apoi bătrânul zâmbi.

– Atunci, sunt fericit. Să fii insultat de o femeie frumoasă înseamnă totdeauna o onoare.

28

Marcus Aurelius Hauser îşi examină pieptul cămăşii albe şi, găsind un gândac mic urcând anevoie pe ea, îl smulse, îl strivi între degetul mare şi arătător, cu un pocnet care-l satisfăcu, apoi îl aruncă. Îşi îndreptă din nou atenţia către Philip Broadbent. Toată rigiditatea, toată acea indiferenţă falsă dispăruse. Philip era ghemuit pe jos, cu cătuşe la mâini şi la picioare, murdar, muşcat de insecte, neras. Era ruşinos cum unii oameni, pur şi simplu, nu puteau să-şi menţină igiena personală în junglă.

Privi spre Orlando Ocotal, ghidul lor, care era ţinut de trei soldaţi. Ocotal îi făcuse destule necazuri. Aproape că-i reuşise evadarea, pe care Hauser o împiedicase graţie unei urmăriri înverşunate. O zi întreagă fusese irosită. Ocotal greşise în mod fatal, crezând că un *gringo*, un *yanqui*, nu va fi capabil să-l urmărească în mlaştină. Evident, nu auzise despre un loc numit Vietnam.

Cu atât mai bine. Acum, totul era dat în vileag. Aproape că ieşiseră din mlaştină, iar Ocotal nu mai era de nici un folos. Lecţia pe care i-o va da lui Ocotal va fi una bună şi pentru Philip.

Hauser inhală aerul fetid al junglei.

– Îți amintești, Philip, când încărcam bărcile? Atunci ai vrut să știi ce vom face cu lanțurile și cătușele astea.

Philip nu răspunse.

Hauser își aminti cum îi explicase că, de fapt, acele cătușe erau un instrument psihologic important ca să se descurce cu soldații, un fel de carceră portabilă. Bineînțeles, în realitate nu le va *folosi* cu adevărat.

– Acum știi, spuse Hauser. Erau pentru tine.

– De ce nu mă omori, ca să termini cu asta?

– Toate la timpul lor. Nu-l ucizi pe ultimul din familie atât de ușor.

– Ce vrei să spui cu asta?

– Mă bucur că ai întrebat. În scurt timp, mă voi ocupa de cei doi frați ai tăi, care sunt în urma noastră, în mlaștină. Atunci când ultimul din linia Broadbent va fi dispărut, voi lua ce este al meu.

– Ești un psihopat!

– Sunt un om rațional, îndreptând un mare rău care mi-a fost făcut odată, mulțumesc.

– Despre ce rău vorbești?

– Eu și tatăl tău am fost parteneri. Maxwell m-a lipsit de partea mea de pradă din prima lui descoperire importantă.

– Asta s-a întâmplat acum patruzeci de ani.

– Ceea ce agravează fapta! În timp ce eu m-am luptat timp de patruzeci de ani ca să trăiesc, tatăl tău s-a scăldat în lux.

Philip se zbătu, zăngănindu-și lanțurile.

– Cum se întoarce roata! Acum patruzeci de ani, tatăl tău mi-a furat o avere. Eu am plecat într-un loc minunat, numit Vietnam, în timp ce el a luat calea bogăției. Acum, sunt pe punctul de a recâștiga totul, ba chiar mai mult. Răzbunarea sorții e dulce! Și când te gândești, Philip, că tu mi-ai adus asta, pe o tavă din argint...

Philip nu zise nimic.

Hauser inspiră din nou. Iubea arşiţa şi iubea aerul. Nu se simţea niciodată atât de sănătos şi de viu ca în junglă. Tot ceea ce lipsea era izul slab de napalm. Se întoarse spre unul dintre soldaţi.

– Acum ne ocupăm de Ocotal. Vino, Philip, n-ai vrea să ratezi asta!

Cele două pirogi erau deja încărcate, iar soldaţii îi împinseră pe Ocotal şi pe Philip într-una din ele. Soldaţii porniră motoarele şi o luară înainte prin labirintul de ochiuri şi canale laterale din capătul îndepărtat al lacului. Hauser stătea la pro-ră, cu ochii în toate părţile.

– Pe acolo!

Bărcile înaintară până când ajunseră la un bazin cu apă stătătoare, despărţit de canalul principal de apa scăzută. Peştii piranha, ştia Hauser, fuseseră aduşi în baltă de apele retrase. Cu mult timp în urmă, terminaseră de mâncat tot, iar acum se devorau unii pe ceilalţi. Vai de animalele care nimereau într-unul dintre acele bazine stătătoare!

– Opriţi motorul! Aruncaţi ancora!

Motoarele se stinseră, iar tăcerea care urmă fu spartă doar de cele două plescăituri uşoare ale ancorelor din piatră.

Hauser se întoarse şi privi spre Ocotal. Va fi interesant.

– Ridicaţi-l!

Soldaţii îl săltară pe Ocotal în picioare. Hauser făcu un pas înainte şi-l privi în ochi. Indianul, îmbrăcat în cămaşă şi în pantaloni scurţi occidentali, stătea drept şi liniştit. Ochii lui nu arătau nici frică, nici ură. Acest indian tawahka, se gândi Hauser, se dovedise unul dintre cei mai ghinionişti oameni animaţi de principii depăşite precum onoarea şi loialitatea. Şi Max se dovedise a fi o persoană asemănătoare.

– Ei bine, *Don* Orlando, spuse Hauser, subliniind ironic titlul onorific. Ai ceva de spus în apărarea ta?

Indianul îl fixa fără să clipească.

Hauser îşi scoase briceagul.

– Ţineţi-l bine.

Soldaţii îl înşfăcară. Mâinile îi erau prinse la spate, iar picioarele – legate nu foarte strâns.

Hauser deschise briceagul şi ascuţi lama pe o bucată de gresie, cu un zgomot strident. Încercă tăişul cu degetul mare şi zâmbi. Apoi se întinse, făcu o crestătură lungă peste pieptul lui Ocotal, tăind prin materialul cămăşii până la pielea de sub ea. Nu era o tăietură adâncă, dar sângele începu să curgă, înnegrind cămaşa kaki.

Indianul nici măcar nu tresări.

Mai făcu o tăietură subţire peste umeri. Şi încă două pe braţe şi pe spate. Indianul tot nu arăta vreo emoţie. Hauser era impresionat. Nu mai văzuse atâta tărie de pe vremea când îi interoga pe prizonierii Viet-Cong[1].

– Lăsaţi sângele să curgă un timp, ceru el.

Aşteptară. Cămaşa se înnegrea de sânge. O pasăre ţipă, undeva, în adâncurile pădurii.

– Aruncaţi-l!

Cei trei soldaţi îi făcură vânt, iar el căzu peste margine. După plescăit, urmă un moment de tăcere, apoi apa începu să bolborosească, mai întâi încet, apoi din ce în ce mai tare, până când balta începu să fiarbă. Se vedeau străfulgerări argintii în apa maronie, ca nişte monede aruncate, până când un nor roşu se ridică spre suprafaţă, făcând apa să devină opacă. Zdrenţe de material kaki şi fâşii de piele se ridicau la suprafaţă şi se unduiau, ciopârţite.

Învolburarea continuă mai bine de cinci minute, înainte să dispară. Hauser era încântat. Se întoarse să vadă reacţia lui Philip şi fu răsplătit.

Pe deplin răsplătit.

---

[1] Trupele militare ale Frontului Naţional pentru Eliberarea Vietnamului de Sud, de orientare comunistă, susţinute şi conduse atât de Vietnamul de Sud, cât şi de Vietnamul de Nord. Au dus un război de gherilă împotriva forţelor americane în timpul Războiului din Vietnam. (n.tr.)

29

Timp de trei zile, Tom şi grupul lui îşi continuară călătoria prin inima mlaştinii, de-a lungul unei reţele de canale legate între ele, făcându-şi tabără pe insule noroioase, gătind fasole şi orez cu lemne ude, deasupra focurilor fumegând, deoarece Chori nu putea să găsească vânat. În ciuda ploii continue, apa începuse să scadă, dând la iveală trunchiuri de copac, care trebuiau tăiate înainte ca ei să treacă. Pretutindeni îi urma un nor bâzâitor, răutăcios, de muşte negre.

– Cred c-o să fumez pipa aia acum, spuse Sally. Prefer să mor de cancer, decât să suport una ca asta.

Cu un zâmbet de triumf, Don Alfonso scoase pipa din buzunar.

– O să vezi, fumatul te ajută să ai o viaţă lungă şi fericită. Eu, unul, fumez de peste o sută de ani!

Se auzi un zgomot puternic dinspre junglă, precum un om care tuşeşte, dar mai puternic şi mai lent.

– Ce-a fost asta?

– Un jaguar. Unul flămând.

– E uimitor cât de multe ştii despre pădure, spuse Sally.

– Da. Don Alfonso oftă. Dar, în zilele noastre, nimeni nu vrea să mai învețe nimic despre pădure. Nepoților și strănepoților mei nu le pasă decât de fotbal și de pantofii ăia albi care-ți fac picioarele să putrezească, cei cu o pasăre pe margine care se confecționează în fabricile alea din San Pedro Sula.

Făcu un semn spre pantofii sport ai lui Tom.

– Pantofi Nike?

– Da. Lângă San Pedro Sula sunt sate întregi de băieți ale căror picioare au putrezit și au căzut după ce i-au purtat. Acum, trebuie să meargă cu cioturi din lemn.

– Nu e adevărat!

Don Alfonso își scutură capul, plescăind dezaprobator. Barca înainta printre perdele de liane, pe care Pingo le tăia. Tom zări un petic de lumină în față, o rază care venea de sus, iar în timp ce se apropiau văzu un copac gigantic care căzuse de curând, lăsând o gaură în boltă. Trunchiul zăcea de-a curmezișul canalului, blocându-le calea. Era cel mai mare copac pe care-l întâlniseră până acum.

Don Alfonso murmură o înjurătură. Chori își luă toporul Pulaski și sări de pe pro pe buștean. Apucând suprafața alunecoasă cu picioarele goale, începu să taie, făcând să zboare bucăți de lemn. Într-o jumătate de oră, scobise buștean suficient de adânc încât să treacă bărcile prin el.

Coborâră cu toții și începură să împingă. În spatele buștean ului, apa deveni brusc adâncă. Tom păși prin ea, scufundat până la brâu, încercând să nu se gândească la peștii-scobitoare, la piranha, și la toate bolile care stăteau la pândă în apa ca o supă.

Vernon era în fața lui, ținând piroga de ramă, împingând-o înainte, când Tom văzu o șerpuire lentă în apa întunecată din dreapta lor. În același timp, auzi țipătul pătrunzător al lui Don Alfonso.

– Anaconda!

Tom se târî înăuntru, dar Vernon fu cu o fracțiune de secundă mai lent. Se văzu un vârtej de apă, o înălțare bruscă, precum o cocoașă, și, cu un strigăt întrerupt, Vernon dispăru sub apa maronie. Spatele lucios al șarpelui alunecă pe lângă ei, dând la iveală pentru scurt timp un trup la fel de gros ca un trunchi mic de copac, înainte să se scufunde și să dispară.

– *Ehi!* L-a luat pe Vernito!

Tom își trase maceta de la centură și sări în apă. Bătu apa cu picioarele, înotând cât de adânc putea. Nu vedea la mai mult de câteva zeci de centimetri prin pâcla noroioasă, întunecată. Forfecă din picioare, pipăind cu mâna liberă, încercând să găsească șarpele. Simți ceva rece, rotund și alunecos, și-l tăie înainte să-și dea seama ca era doar un buștean scufundat. Apucându-l, se trase în față, pipăind disperat în jur, după șarpe sau după fratele său. Plămânii erau pe punctul de a-i exploda. Se ridică la suprafață și se scufundă din nou, bâjbâind în față. Unde era șarpele? Cât timp trecuse? Un minut? Două? Cât timp putea să reziste Vernon? Disperarea îl împinse înainte. Își continuă căutarea nebunească, bâjbâind printre bușteni scufundați, mâloși.

Unul dintre bușteni se încordă dintr-odată sub atingerea lui. Era un tub musculos, la fel de tare ca lemnul de mahon, dar îi simțea pielea mișcându-se, simțea valurile de mușchi contractându-se.

Înfipse maceta în pântecul moale, împingând-o cât de adânc putea. Pentru o secundă, nimic; apoi șarpele se zvârcoli într-o mișcare de biciuire, care-l aruncă pe spate în apă, lăsându-l fără aer într-o explozie violentă de bule. Își croi drum către suprafață și trase mai mult aer în piept. Suprafața fierbea, în timp ce șarpele se zbătea. Își dădu seama că nu mai avea maceta. Acum, inelele nervoase ale șarpelui se ridicară din apă într-un arc lucios și, pentru o clipă, apăru mâna lui Vernon, cu pumnul strâns, urmată de cap. Un suspin, apoi dispăru.

– Altă macetă!

Pingo îi aruncă una cu mânerul înainte. El o apucă şi începu să taie inelele care plesneau suprafaţa apei.

– Capul! strigă Don Alfonso din barcă. Du-te după cap!

Unde era capul, în încolăceala asta de şarpe? Deodată lui Tom îi veni o idee şi împunse şarpele cu mânerul macetei, o dată, de două ori, înfuriindu-l; iar atunci, ridicându-se din apă, apăru capul bestiei, urât şi mic, cu o gură plată şi doi ochi despicaţi, căutându-l pe cel care-l chinuia. Se aruncă spre el, cu gura căscată, iar Tom înfipse maceta în deschizătura roz, drept în gâtul monstrului. Şarpele se smuci, se răsuci şi îl muşcă, dar Tom, strângând mânerul, nu-i dădu drumul, chiar dacă braţul îi era rănit, răsucind maceta cu putere, iar şi iar. Simţea carnea dinăuntru cedând, izbucnirea bruscă a sângelui rece de reptilă; capul începu să se smucească înainte şi înapoi, aproape smulgându-i braţul din umăr. Cu ultimele puteri, mai răsuci o dată maceta, iar lama ieşi prin spatele capului şarpelui. O roti şi simţi un tremur spasmodic în fălci, în timp ce decapita reptila din interior. Deschise gura şarpelui cu cealaltă mână şi-şi trase braţul afară, căutând disperat după fratele lui, prin apa încă învolburată.

Vernon se ridică dintr-odată la suprafaţă, cu faţa în jos. Tom îl prinse şi-l întoarse. Faţa îi era roşie, ochii închişi. Părea mort. Tom îl târî prin apă până la barcă, iar Pingo şi Sally îl traseră înăuntru. Tom se prăbuşi în pirogă şi leşină.

Sally era aplecată deasupra lui atunci când îşi reveni, cu părul ei blond, ca o cascadă, legânându-se peste el, curăţându-i urmele de coţi, frecându-le cu bumbac înmuiat în alcool. Cămaşa îi fusese smulsă deasupra cotului şi avea urme adânci pe braţ. Sângele ţâşnea.

– Vernon...?

– E bine, spuse Sally. Don Alfonso îl ajută. A înghiţit doar puţină apă şi are o muşcătură urâtă pe coapsă.

Încercă să se ridice. Îşi simţea braţul de parcă i-ar fi luat foc. Muştele negre zburau în jurul lui mai rău ca niciodată şi

le înghiţea cu fiecare gură de aer. Ea îl împinse înapoi, cu o mână blândă pusă pe piept.

– Nu te mişca. Inhală fum din pipă şi-l suflă peste el, alungând muştele. Norocul tău că şerpii anaconda au dinţi mititei! mai spuse Sally şi îl şterse.

– Au!

Tom se lăsă pe spate, privind în sus, spre bolta care se deplasa încet. Nu vedea nicăieri nici măcar un petic de cer albastru. Frunzele acopereau totul.

30

Tom zăcea în hamacul lui în seara aceea, având grijă de brațul bandajat. Vernon își revenise și-l ajuta, vesel, pe Don Alfonso să fiarbă o pasăre necunoscută pe care Chori o vânase pentru cină. Era înăbușitor în colibă, chiar și cu prelata ridicată.

Doar treizeci de zile trecuseră de când Tom plecase din Bluff, dar părea o eternitate. Caii lui, movilele din gresie roșie profilate pe cerul albastru, lumina învăluitoare a soarelui și vulturii zburând către San Juan... Era ca și cum totul părea că i se întâmplase altcuiva. Era ciudat... Se mutase la Bluff cu Sarah, logodnica lui. Ea iubea caii și spațiile libere la fel de mult ca și el, dar Bluff se dovedise un loc prea tăcut pentru ea, așa că, într-o zi, își încărcase mașina și plecase. El tocmai luase un împrumut mare de la bancă și-și instalase cabinetul veterinar, motiv pentru care n-avea cum să plece. După plecarea ei, el își dăduse seama de faptul că, având de ales între Bluff și femeie, alesese să rămână în Bluff. Asta se întâmplase acum doi ani, iar Tom nu mai avusese vreo relație de atunci. Chiar își spusese că n-ar avea nevoie de una. Își spusese că viața liniștită, frumusețea ținutului erau suficiente

pentru moment. Activitatea la cabinetul veterinar fusese intensă, munca istovitoare, răsplata aproape lipsă. Lui i se părea mulţumitoare, dar nu putuse niciodată să renunţe la pasiunea pentru paleontologie, visul său din copilărie, să vâneze oasele marilor dinozauri, închise în piatră. Poate că tatăl său avea dreptate, poate că era o ambiţie peste care ar fi trebuit să treacă la doisprezece ani.

Se răsuci în hamac, cu braţul pulsând, întorcându-şi privirea spre Sally. Peretele despărţitor era ridicat pentru ventilare, iar ea era întinsă în hamac, citind una dintre cărţile pe care le adusese Vernon, un roman numit *Utopia*. Utopia. Asta crezuse şi el că găsise în Bluff. Dar în realitate nu făcuse decât să fugă de ceva... ca, de exemplu, de tatăl său.

Ei bine, nu mai fugea de el.

În fundal, îl auzi pe Don Alfonso dându-le ordine lui Chori şi lui Pingo. Curând, mirosul de carne gătită pluti prin colibă. Se întoarse iarăşi spre Sally şi o privi citind, dând paginile, înlăturându-şi părul de pe frunte, oftând, dând altă pagină. Era frumoasă, chiar dacă era o mică pacoste.

Sally lăsă cartea jos.

– La ce te uiţi?

– E bună cartea?

– Excelentă! Îi zâmbi. Cum te simţi?

– Bine.

– A fost o salvare în cel mai pur stil Indiana Jones.

Tom ridică din umeri.

– Nu puteam să stau degeaba, în timp ce un şarpe îmi mânca fratele. Nu prea voia să vorbească despre asta. Povesteşte-mi despre logodnicul ăsta al tău, profesorul Clyve.

– Ei bine... Sally zâmbi amintindu-şi. M-am dus la Yale ca să studiez cu el. E îndrumătorul meu pentru teza de doctorat. Noi doar... Ei bine, cine nu s-ar îndrăgosti de Julian? E strălucitor. N-o să uit niciodată prima întâlnire, la cocktailul săptămânal al facultăţii. Credeam că va fi doar alt tip de academician, dar... ce mai. Arăta ca Tom Cruise!

– Măi să fie!

– Desigur, înfăţişarea nu înseamnă nimic pentru el. Ceea ce contează pentru Julian e mintea, nu corpul.

– Înţeleg.

Tom nu se putu abţine să nu-i privească trupul: transforma în minciună pretenţiile de puritate intelectuală ale lui Julian. Julian era un bărbat ca oricare altul, poate mai puţin cinstit decât cei mai mulţi.

– Şi-a publicat recent cartea, *Descifrarea limbii maya*. E un geniu, în adevăratul sens al cuvântului.

– Aţi fixat data nunţii?

– Julian nu crede în nunţi. O să mergem la un judecător de pace.

– Dar părinţii tăi? N-o să fie dezamăgiţi?

– N-am părinţi.

Tom simţi cum faţa i se înroşeşte.

– Îmi pare rău!

– Să nu-ţi pară, zise Sally. Tata a murit atunci când aveam unsprezece ani, iar mama, acum zece ani. M-am obişnuit cu asta, în măsura în care poţi să te obişnuieşti cu aşa ceva.

– Prin urmare, chiar te vei căsători cu individul ăsta?

Ea îl privi şi urmă un scurt moment de tăcere.

– Ce vrea să însemne asta?

– Nimic. „Schimbă subiectul, Tom." Povesteşte-mi despre tatăl tău.

– Era cowboy.

„Mda, sigur, gândi Tom. Un cowboy bogat, care creştea cai de curse, probabil."

– Nu ştiam că mai există aşa ceva, spuse el, politicos.

– Ba da, doar că nu e ceea ce vezi în filme. Un cowboy adevărat e un muncitor care se întâmplă să-şi facă munca de pe spinarea unui cal, unul care câştigă mai puţin decât salariul minim, care a renunţat la liceu, care are probleme cu băutura şi care se răneşte grav sau moare înainte să împlinească patruzeci de ani. Tata era supraveghetorul-şef al unei ferme de vaci

deținute de o corporație, în sudul Arizonei. A căzut de pe o moară de vânt pe care încerca s-o repare și și-a rupt gâtul. N-ar fi trebuit să i se ceară să se suie acolo, dar judecătorul a ajuns la concluzia că era vina lui, pentru că băuse.

– Îmi pare rău. N-am vrut să-mi bag nasul.

– Îmi face bine să vorbesc despre asta. Cel puțin, așa spune psihanalistul meu.

Tom nu era sigur dacă trebuia să ia asta ca pe o glumă sau nu, dar se hotărî să nu rîsteze. Probabil că majoritatea persoanelor din New Haven mergeau la psihanalist.

– Aș fi crezut că tatăl tău era proprietarul fermei.

– Credeai că sunt o fetiță bogată?

Tom se înroși.

– Ei bine, am presupus ceva de genul ăsta. Până la urmă, uite că vii de la Yale și călărești atât de bine...

Se gândi la Sarah. Avusese destul de-a face cu fetele bogate, cât să-i ajungă pentru tot restul vieții, și presupusese că ea era încă una dintre ele.

Sally râse, dar era un râs amar.

– A trebuit să lupt pentru fiecare lucrușor pe care-l am. Asta include și Yale.

Tom simți cum se înroșește și mai rău. Se grăbise cu presupunerile. Ea nu era deloc precum Sarah.

– În ciuda defectelor lui, tata era un părinte minunat. M-a învățat să călăresc și să trag cu pușca, să conduc, să mân și să sacrific vitele. După ce a murit, mama s-a mutat la Boston, unde avea o soră. Servea la mese, la Homarul Roșu, ca să mă întrețină pe mine. Am mers la colegiul de stat Framingham, pentru că era singurul la care am putut să intru după ce am primit o educație mizerabilă la un liceu de stat. Mama a murit în timp ce eram la colegiu. Anevrism. A fost ceva foarte brusc. Pentru mine, a fost sfârșitul lumii. Iar atunci, în cele din urmă, s-a întâmplat ceva bun. Aveam o profesoară de antropologie care m-a ajutat să descopăr că învățatul era distractiv și că nu eram doar o blondă proastă. A crezut în mine.

Ea dorea să devin doctor. Eram în stadiul pregătitor, dar curând am devenit interesată de biologie farmacologică, iar de acolo am trecut la etnofarmacologie. M-am pus pe învățat și am intrat la Universitatea Yale. Iar la Yale, l-am întâlnit pe Julian. Nu voi uita niciodată când l-am văzut prima dată. Venisem la acel cocktail al facultății, iar el stătea în mijlocul camerei, spunând o poveste. Julian spune niște istorii minunate! M-am alăturat mulțimii și am ascultat. Vorbea despre prima lui călătorie la Copán. Arăta atât de... chipeș. Exact ca unul dintre exploratorii din vechime.

– Întocmai, zise Tom. Sigur.

– Dar copilăria ta? întrebă Sally. Cum a fost?

– Aș prefera să nu vorbesc despre ea.

– Nu e cinstit, Tom!

Tom oftă.

– Am avut o copilărie plictisitoare.

– Mă îndoiesc.

– De unde să încep? Ne-am născut în puf, ca să zic așa. O casă gigantică, piscină, bucătar, grădinar, menajeră permanentă, grajduri, patru sute de hectare de pământ. Tata ne-a dăruit totul. Avea planuri mari pentru noi. Avea un raft întreg cu cărți despre creșterea copiilor, și le citise pe toate. „Începe cu așteptări înalte", spunea fiecare dintre ele. Atunci când eram bebeluși, punea Bach și Mozart și ne umplea camerele cu reproduceri după vechii maeștri. Când am învățat să citim, a împânzit casa cu etichete pentru fiecare lucrușor. Prima chestie pe care-o vedeam atunci când mă trezeam dimineața era PERIUȚĂ DE DINȚI, ROBINET, OGLINDĂ, etichete urmărindu-mă din fiecare colț al camerei. La șapte ani, fiecare dintre noi a trebuit să aleagă un instrument muzical. Eu doream să cânt la baterie, dar tata a insistat pe ceva clasic, așa că am studiat pianul. „Grădini de țară", o dată pe săptămână, cu domnișoara Greer cea cu voce stridentă. Vernon studia oboiul, iar Philip a trebuit să aleagă vioara. Duminica, în loc să mergem

la biserică – tata era ateu convins – , ne puneam la patru ace şi dădeam un concert în faţa lui.

– Of, Doamne!

– Of, Doamne, bine zici! Şi cu sportul era la fel. Nu-l practicam pentru distracţie sau exerciţiu, înţelegi, ci ca să *excelăm* la el. Am fost trimişi la cele mai bune şcoli private. Fiecare minut al zilei era programat: lecţii de călărie, meditaţii, antrenori particulari de sport, fotbal, tabere de tenis, tabere de informatică, excursii de Crăciun la schi în Taos şi Cortina d'Ampezzo.

– Îngrozitor! Iar mama voastră, cum era?

– Cele trei mame ale noastre! Suntem fraţi doar pe jumătate. Tata a fost ghinionist în dragoste, ai putea spune.

– A obţinut custodia pentru toţi trei?

– Max obţinea tot ceea ce dorea. N-au fost nişte divorţuri liniştite. Mamele noastre n-au fost o parte importantă în viaţa noastră, iar a mea a murit oricum când eram mic. Tata dorea să ne crească de unul singur. Nu voia nici un fel de amestec. Urma să creeze trei genii care vor schimba lumea. A încercat să ne aleagă carierele. Chiar şi iubitele.

– Îmi pare rău. Ce copilărie îngrozitoare!

Tom se foi în hamac, un pic enervat de comentariul ei.

– N-aş numi un Crăciun petrecut în Cortina „îngrozitor"! Am câştigat ceva din asta, în cele din urmă. Eu am învăţat să iubesc caii. Philip s-a îndrăgostit de pictura renascentistă. Iar Vernon... ei bine, el s-a cam îndrăgostit de hoinăreală.

– Şi vă alegea iubitele?

Tom îşi dorea cu adevărat să nu fi menţionat acest detaliu aparte.

– A încercat.

– Şi?

Tom îşi simţi faţa îmbujorându-se. Nu se putea abţine. Gândul la Sarah, perfecta, frumoasa, strălucitoarea, talentata, bogata Sarah, îl copleşi.

– Ea cine era? întrebă Sally.

Femeile păreau să știe întotdeauna.

– Doar o fată cu care mi-a făcut tata cunoștință. Fiica unui prieten de-al lui. Ironia sorții, a fost singura dată când doream cu adevărat să fac ceea ce voia tatăl meu să fac. Am ieșit cu ea. Ne-am logodit.

– Ce s-a întâmplat?

O privi mai îndeaproape. Părea mai mult decât curioasă. Se întrebă ce însemna asta.

– N-a mers. Nu adăugă partea despre el, despre cum o găsise culcându-se cu un alt tip, chiar în patul lor. Sarah obținea, de asemenea tot ceea ce dorea. „Viața e prea scurtă, spunea ea, iar eu vreau să experimentez tot ce se poate. Să fie ceva greșit în asta?" Nu-și putea refuza nimic.

Sally încă îl privea curioasă. Atunci, își scutură capul.

– Tatăl tău era, într-adevăr, o figură. Ar fi putut să scrie o carte despre cum să nu crești copii.

Tom simți cum începe să se enerveze. Știa că n-ar trebui s-o spună, dar nu se putu abține. Zise:

– Tata l-ar fi *iubit* pe Julian.

Urmă o liniște bruscă. O simțea pe Sally fixându-l.

– Ce ai spus?

Tom continuă, fără să vrea:

– N-am vrut să spun decât că Julian e exact așa cum ar fi vrut tata să fim noi. Stanford la șaisprezece ani, profesor renumit la Yale, „un geniu în adevăratul sens al cuvântului", așa cum ai zis tu.

– Nu voi învrednici comentariul acesta cu un răspuns, rosti ea, înțepată, cu fața aprinsă de mânie, în timp ce-și lua din nou cartea și începea să citească.

31

Philip era înlănţuit de un copac, cu mâinile legate la spate. Muştele negre umblau pe fiecare bucăţică de piele expusă de pe corp, cu miile, mâncându-i faţa de viu. Nu putea să facă nimic în timp ce îi intrau în ochi, în nas, în canalul auditiv. Îşi scutura capul, încerca să clipească şi să le scuture, dar toate eforturile eşuau. Ochii îi erau aproape închişi din cauza umflăturilor. Hauser vorbea cu cineva, cu voce joasă, la telefonul prin satelit. Philip nu auzea cuvintele, dar cunoştea prea bine acel ton liniştit, intimidant, al vocii. Închise ochii. Nu-i mai păsa. Tot ceea ce-şi dorea acum era ca Hauser să-i curme suferinţa cât de curând cu un glonţ rapid în cap.

Lewis Skiba stătea la biroul său, cu scaunul întors spre fereastră, privind către sud, peste vârfurile zgârie-norilor din Manhattan. Nu mai vorbise cu Hauser de patru zile. Cu cinci zile în urmă, Hauser îi ceruse să se mai gândească. Apoi, tăcere. Fuseseră cele mai rele cinci zile din viaţa lui. Acţiunile scăzuseră la şase; SEC trimisese citaţii şi confiscase laptopurile şi unităţile centrale de la sediul corporaţiei lor. Ticăloşii luaseră până şi calculatorul lui. Nebunia

vânzărilor continuase, neabătută. *The Wall Street Journal* anunţase oficial de acum faptul că FDA urma să respingă Phloxatane. Standard & Poor's nu mai aveau mult şi transformau obligaţiunile Lampe în hârtii fără valoare, şi pentru prima dată apăruseră dezbateri publice despre Capitolul 11[1].

În dimineaţa aceea, fusese nevoit să-i spună soţiei lui că, date fiind împrejurările, trebuiau să vândă casa de la Aspen imediat. Era, până la urmă, cea de-a patra casă a lor, şi o foloseau doar timp de o săptămână pe an. Dar ea nu înţelesese. Plânsese şi continuase aşa, şi sfârşise prin a dormi în camera de oaspeţi. O, Doamne, ce va urma? Ce se va întâmpla dacă vor fi nevoiţi să-şi vândă casa în care locuiau? Ce va face ea, dacă vor trebui să-şi retragă copiii de la şcoala particulară?

Şi, în tot acest timp, nu primise veşti de la Hauser. Ce naiba făcea? I se întâmplase ceva? Renunţase? Skiba simţi sudoarea ieşindu-i prin toţi porii şi invadându-i fruntea. Detesta faptul că soarta companiei sale – şi a lui în aceeaşi măsură – era în mâinile unui astfel de om.

Telefonul cu dispozitiv sună, iar Skiba sări în sus, la propriu. Era zece dimineaţa. Hauser nu suna niciodată dimineaţa. Dar, cumva, ştia că era el.

– Da? răspunse, încercând să nu pară că are răsuflarea tăiată.

– Skiba?

– Da, da.

– Cum merge?

– Bine.

– Te-ai mai gândit?

Skiba înghiţi. Nodul acela era din nou acolo, cu o apăsare ca de plumb. Nu prea reuşea să vorbească, îi bloca gâtul. Îşi făcuse deja plinul, dar încă o sorbitură n-ar strica. Ţinând

[1] Capitolul 11 al Titlului 11 din Codul Comercial al Statelor Unite este cel care reglementează regulile reorganizării în urma falimentului. (n.tr.)

telefonul, deschise biroul, turnă un pahar. Nici măcar nu se obosi să adauge apă.

– Lewis, știu că e greu. Dar a venit timpul. Vrei Codicele sau nu? Aș putea să renunț chiar acum, să mă întorc. Ce zici?

Skiba înghiți lichidul auriu și-și regăsi vocea, dar aceasta se auzi ca o șoaptă spartă.

– Ți-am spus de atâtea ori, asta n-are nici o legătură cu mine. Ești la opt mii de kilometri depărtare. N-am nici un control asupra ta. Faci ce vrei. Doar adu-mi Codicele.

– N-am înțeles, din cauza bruiajului și cu toate astea...

– Fă doar ceea ce trebuie să faci! urlă Skiba. Nu mă amesteca în asta!

– O, nu, nu, nu, nu, nuuuuuu! Nu. Ți-am explicat deja, Skiba. Suntem amândoi implicați, partenere!

Mâna lui Skiba strânse telefonul cu o forță nimicitoare. Tot trupul îi tremura. I se păru că l-ar fi putut strânge de gât pe Hauser, dacă strângea suficient de tare.

– Scap de ei sau nu? continuă vocea pe un ton jucăuș. Dacă nu îi lichidez și eu o să fiu cel care pune mâna pe Codice, o să vină frumușel înapoi și-o să facă o plângere împotriva ta... Și știi ce, Lewis? Partida asta nu poți s-o câștigi. Îți vor lua Codicele. Mi-ai spus că îl vrei, fără complicații, fără procese.

– Le voi plăti drepturi de autor. Vor face milioane.

– Nu vor negocia cu tine. Au alte planuri pentru Codice. Nu ți-am spus asta? Femeia aceea, Sally Colorado, are planuri, planuri mari.

– Ce planuri?

Skiba tremura din tot trupul.

– Nu implică și compania Lampe, asta este tot ceea ce trebuie să știi. Uite, Skiba, asta e problema cu voi, afaceriștii. Nu știți cum să luați deciziile grele.

– Vorbești despre vieți omenești!

– Știu. Nu e ușor nici pentru mine. Pune în balanță binele și răul. Câțiva oameni vor dispărea într-o junglă necunoscută.

Asta, pe de-o parte. Pe de cealaltă parte, ai medicamente care vor salva viaţa a milioane, douăzeci de mii de oameni care vor avea în continuare de lucru, acţionari care te vor iubi, în loc să strige după sângele tău, iar tu vei fi mândria Wall Street-ului, pentru că ai salvat Lampe de pe buza prăpastiei!

Încă o înghiţitură.

– Mai dă-mi o zi, să mă gândesc la asta.

– Nu pot. Lucrurile au ajuns la limită. Îţi aduci aminte de ceea ce ţi-am spus, că trebuie să-i oprim înainte să ajungă în munţi? Lewis, pentru liniştea sufletului tău, nici măcar n-o voi face eu. Sunt câţiva soldaţi din Honduras aici, renegaţi, pe care şi-aşa abia pot să-i ţin în frâu. Tipii ăştia sunt nebuni, gata să facă orice. Lucrurile astea se întâmplă mereu pe-aici. Hei, dacă ar trebui să mă întorc din drum acum, soldaţii ăştia i-ar ucide oricum. Aşa că, Lewis, ce să fac? Scap de ei şi-ţi aduc ţie Codicele? Sau mă întorc şi uit de asta? Trebuie să închid. Care e răspunsul tău?

– Fă-o odată!

Se auzi un bâzâit electric.

– Spune-o, Lewis. Spune ce vrei să fac!

– Fă-o! Omoară-i, du-te naibii! Omoară toată familia Broadbent!

32

La două zile şi jumătate după atacul şarpelui, în timp ce se deplasau împingând cu prăjina pe încă un canal care nu se mai sfârşea, Tom observă că mlaştina se lumina, iar soarele se întrezărea printre copaci; şi apoi, uimitor de repede, cele două pirogi ieşiră din mlaştina Meambar. Era ca şi cum ar fi intrat într-o lume nouă. Se aflau la marginea unui lac uriaş, cu apa neagră precum cerneala. Soarele după-amiezii târzii ieşea printre nori, iar Tom simţi un val de uşurare, văzându-se în sfârşit într-un spaţiu deschis, eliberat din închisoarea verde a mlaştinii. O briză proaspătă alungă muştele. Tom zărea dealuri albastre pe malul celălalt, iar în spatele lor, un lanţ de munţi ridicându-se dintre nori.

Don Alfonso se duse la prora şi-şi întinse braţele, cu coceanul de porumb strâns în pumnul ridat, arătând ca o sperietoare de ciori.

– Laguna Negra! strigă el. Am traversat mlaştina Meambar! Eu, Don Alfonso Boswas, v-am călăuzit bine şi cu cinste!

Chori şi Pingo coborâră motoarele bărcilor şi le porniră. Bărcile începură să se deplaseze către celălalt capăt al lacului. Tom se odihnea pe mormanul de provizii şi se bucura de

curentul de aer, în timp ce maimuţoiul lui, Ştrengarul Păros, îi ieşise din buzunar şi-i stătea pe creştetul capului, cu ochii închişi, plescăind şi flecărind mulţumit pe limba lui. Tom aproape că uitase cum era să simţi adierea vântului pe piele.

Îşi aşternură tabăra pe o plajă nisipoasă, pe malul lacului. Chori şi Pingo se duseră să vâneze şi se întoarseră, o oră mai târziu, cu o căprioară eviscerată şi porţionată, cu hâlcile însângerate înfăşurate în frunze de palmier.

– Grozav! strigă Don Alfonso. Tomas, vom mânca friptură de căprioară în seara asta şi vom afuma restul pentru călătoria prin ţinut.

Don Alfonso prăji bucăţile de pe spinare pe foc, în timp ce Pingo şi Chori construiau o afumătoare deasupra unui al doilea foc, în apropiere. Tom îi privi cu interes cum tăiau cu pricepere fâşii lungi de carne, cu macetele, punându-le apoi în afumătoare, după care îngrămădiră lemn ud peste foc, făcând să iasă nori mirositori de fum.

Friptura fu gata curând, iar Don Alfonso îi servi. În timp ce mâncau, Tom lansă întrebarea pe care voia de mult s-o pună.

– Don Alfonso, unde mergem de-aici?

Don Alfonso aruncă un os în întunericul din spatele lui.

– Cinci râuri se varsă în Laguna Negra. Trebuie să aflăm pe ce râu a urcat tatăl tău.

– De unde izvorăsc?

– Îşi au izvoarele în şirurile de munţi interiori. Câteva curg din Cordillera Entre Rios, câteva din Sierra Patuca, iar altele curg din Sierra de las Neblinas. Macaturi este cel mai lung râu şi izvorăşte din Sierra Azul, care se află la jumătatea drumului către Oceanul Pacific.

– Sunt navigabile?

– Se spune că unele porţiuni, mai joase, ar fi.

– „Se spune"? întrebă Tom. N-ai fost pe ele?

– Nimeni din poporul meu n-a ajuns pe ele. Ţinutul de acolo e foarte periculos.

– Cum aşa? întrebă Sally.

– Animalelor nu le e frică de oameni. Sunt cutremure, vulcani şi spirite rele. E un oraş al demonilor, din care nu s-a mai întors nimeni.

– Un oraş al demonilor? întrebă Vernon, brusc interesat.

– Da. La Ciudad Blanca. Oraşul Alb.

– Ce fel de oraş e?

– A fost clădit de zei, cu mult timp în urmă, dar acum zace în ruine.

Vernon roase un os, apoi îl aruncă în foc. Pe un ton obişnuit, spuse:

– Acolo se găseşte răspunsul.

– Răspunsul la ce?

– La întrebarea: Unde s-a dus tata?

Tom îl privi.

– E prea vag. De unde ştii?

– Nu *ştiu*. Dar e exact genul de loc în care s-ar duce tata. I-ar plăcea o poveste ca asta. Ar verifica-o, ca să fie sigur. Iar poveştile de felul ăsta sunt adesea bazate pe realitate. Pun rămăşag că a găsit un oraş pierdut acolo, vreo ruină uriaşă şi veche.

– Dar n-ar trebui să existe ruine în munţii ăia.

– Cine spune? Vernon trase o altă bucată friptă de pe frunzele de palmier şi începu să înfulece din ea.

Tom îşi aminti de Derek Dunn, Faţă-foarte-roşie, şi de afirmaţiile lui glumeţe despre anaconda care nu mănâncă oameni. Se întoarse spre Don Alfonso.

– Oraşul Alb e cunoscut?

Don Alfonso clătină încet din cap, cu faţa strânsă într-o mască de riduri.

– Se vorbeşte despre el.

– Unde e?

Don Alfonso îşi legănă capul.

– N-are un loc fix, ci se mută pe cele mai înalte piscuri din Sierra Azul, mereu nestatornic şi ascuns în ceţurile muntelui.

– Prin urmare, e un mit.

Tom își întoarse privirea spre Vernon.

– O, nu, Tomas, e adevărat! Se spune că nu se poate ajunge la el decât trecând peste o râpă fără fund. Cei care alunecă și cad, mor de frică, iar trupurile lor continuă să cadă, până când se transformă în oase, iar oasele se rostogolesc până când se rup. În cele din urmă, nu mai rămâne nimic, decât un pumn de praf de oase, care va ajunge în întuneric pentru eternitate.

Don Alfonso aruncă o bucată de lemn în foc. Tom o privi în timp ce fumega și lua foc, cu flăcările înghițindu-i marginile. Orașul Alb.

– Nu mai există orașe pierdute în zilele noastre și în epoca asta, afirmă Tom.

– Aici greșești, îl contrazise Sally. Există zeci, poate chiar sute, în locuri precum Cambodgia, Birmania, deșertul Gobi și, mai ales, aici, în America Centrală. Precum situl Q.

– Situl Q?

– Situl Q a tot fost prădat timp de treizeci de ani, spre disperarea arheologilor. Ei știu că trebuie să fie un mare oraș maya, probabil aflat pe undeva, prin câmpiile Guatemalei, dar nu pot să-l găsească. Între timp, tâlharii îl distrug piatră cu piatră și-l vând pe piața neagră.

– Tata stătea prin baruri, spuse Vernon, făcându-le cinste indienilor, cherestegiilor și căutătorilor de aur, ascultând snoavele despre ruine și orașe dispărute. Învățase puțin chiar și limba indienilor. Îți aduci aminte, Tom, cum obișnuia să vorbească această limbă la dineuri?

– Mereu am crezut că inventa.

– Uite, zise Vernon, gândește-te un moment. Tata n-ar construi o imitație de mormânt, ca să se îngroape în el. Pur și simplu, ar refolosi unul dintre mormintele pe care le-a jefuit cu mult timp în urmă.

Nimeni nu zise nimic pentru o clipă, apoi Tom spuse:

– Vernon, e genial!

– Și i-a luat pe localnici ca să-l ajute.

Focul trosni. Urmă o tăcere de moarte.

– Dar tata n-a pomenit nimic despre vreun Oraş Alb, spuse Tom.

Vernon zâmbi.

– Exact. Ştii de ce nu a vorbit niciodată despre el? Pentru că *acolo* a făcut marea lui descoperire, cea cu care a început. A venit aici lefter şi a plecat cu o barcă plină de comori, după care şi-a început afacerea cu galeria.

– Are sens.

– La naiba, sigur că are sens! Pun pariu pe orice că acolo s-a dus ca să fie înmormântat! E un plan perfect. Pot fi nenumărate morminte deja construite în acest aşa-zis Oraş Alb. Tata ştia unde sunt, pentru că le-a jefuit chiar el. Tot ceea ce avea de făcut era să se întoarcă şi să se instaleze într-unul dintre ele, cu ajutorul localnicilor. Acest Oraş Alb e real, Tom!

– Eu, una, sunt convinsă, îl susţinu Sally.

– Şi ştiu şi cum i-a convins tata pe indieni să-l ajute, spuse Vernon, cu un zâmbet crescând.

– Cum?

– Îţi aduci aminte de chitanţele pe care poliţistul din Santa Fe le-a găsit în casa tatei, pentru toate obiectele alea pentru bucătărie, de calitate, franţuzeşti şi germane, pe care tata le comandase chiar înainte să plece? În felul ăsta i-a plătit, cu vase de gătit.

Don Alfonso îşi drese glasul, tare şi cu ostentaţie. După ce fu sigur că le captase atenţia, spuse:

– Toată discuţia asta e prostească.

– De ce?

– Pentru că nimeni nu poate să meargă în Oraşul Alb. Tatăl vostru n-ar fi putut să-l găsească niciodată. Chiar dacă l-a găsit, acolo locuiesc demoni care l-ar fi ucis şi i-ar fi furat sufletul. Sunt vânturi care l-ar fi întors din drum, sunt ceţuri care înşală ochii şi amăgesc mintea, există un izvor

de apă care te face să uiți. Își scutură capul cu putere. Nu, e imposibil.

– Pe ce râu o iei ca să ajungi acolo?

Don Alfonso se încruntă. Ochii lui mari, în dosul lentilelor murdare ale ochelarilor, arătau foarte nefericiți.

– De ce vreți să știți un lucru atât de nefolositor? Eu vă spun că e imposibil.

– Nu e imposibil, și acolo ne ducem.

Don Alfonso petrecu un minut întreg privindu-l pe Tom. Apoi, oftă și zise:

– Râul Macaturi te va duce o parte din drum, dar nu poți merge mai departe de cascade. Sierra Azul e la multe zile după cascade, în spatele munților, al văilor și al mai multor munți. E o călătorie imposibilă. Tatăl vostru n-ar fi reușit.

– Don Alfonso, nu-l cunoști pe tatăl nostru.

Don Alfonso își umplu pipa, preocupat, cu privirea îndreptată asupra focului. Transpira. Mâna lui, ținând pipa, tremura.

– Mâine, zise Tom, mergem în sus pe Macaturi și ne îndreptăm către Sierra Azul.

Don Alfonso stătea cu privirea îndreptată asupra focului.

– Vii cu noi, Don Alfonso?

– E soarta mea să vin cu voi, Tomas, rosti el încet. Desigur, vom muri cu toții înainte să ajungem la Sierra Azul. Eu sunt bătrân și sunt gata să mor și să-l întâlnesc pe Sfântul Petru. Dar va fi trist pentru mine să vă văd pe toți murind, pe Chori și Pingo, pe Vernon și pe *curandera,* o femeie atât de drăguță pe care o așteaptă mulți ani de făcut dragoste. Și va fi foarte trist pentru mine să te văd murind pe tine, Tomas, pentru că tu ești acum prietenul meu.

33

Tom nu putea să doarmă, pentru că se gândea la Oraşul Alb. Vernon avea dreptate. Totul se potrivea perfect. Era atât de evident, încât Tom se întreba cum de nu-şi dăduse seama mai devreme.

În timp ce se răsucea de pe o parte pe alta, Ştrengarul scheună nervos, iar în cele din urmă se căţără pe stâlpul hamacului şi adormi pe un căprior de deasupra capului lui Tom. La patru dimineaţa, Tom renunţă. Se ridică din hamac, făcu un foc în vatră şi puse un vas la fiert. Ştrengarul coborî, încă supărat, se vârî în buzunarul lui şi-şi ridică micuţul cap, ca să fie scărpinat sub bărbie. Don Alfonso apăru destul de curând, aşezându-se şi acceptând o cană de cafea. Stătură în întunericul junglei mult timp, fără să vorbească.

– Mă întrebam ceva, începu Tom. Atunci când am plecat din Pito Solo, ai vorbit ca şi cum n-aveai să te mai întorci vreodată. De ce?

Don Alfonso îşi sorbi cafeaua, ochelarii lui reflectând lumina dogoritoare a focului.

– Tomasito, atunci când va veni timpul, vei afla răspunsul la această întrebare şi la multe altele.

– De ce-ai venit cu noi în călătoria asta?

– Aşa a fost prezis.

– Nu e un motiv întemeiat.

Don Alfonso îşi răsuci faţa către Tom.

– Destinul nu e un motiv. E o *explicaţie*. N-o să mai vorbim despre asta.

Macaturi era cel mai larg dintre cele cinci râuri care se vărsau în Laguna Negra. Era un râu pe care se naviga mai uşor decât pe Patuca, adânc şi curat, fără bancuri de nisip sau cioturi ascunse. În timp ce se deplasau în susul râului, soarele răsări peste dealurile îndepărtate, poleindu-le cu un auriu verzui. Don Alfonso îşi ocupase tronul obişnuit, în vârful grămezii de provizii, dar starea lui sufletească se schimbase. Nu mai făcea reflecţii filosofice despre viaţă, nu mai vorbea despre sex, nu se mai plângea de fiii lui cei nerecunoscători, nici nu mai numea păsările şi animalele. Stătea doar şi fuma uitându-se înainte, cu o privire supărată.

Cele două bărci continuară să plutească în amonte, în tăcere, vreo câteva ore. În timp ce coteau, un copac mare, întins de-a curmezişul râului, le stătea în drum. Căzuse de curând, iar frunzele îi erau încă verzi.

– Tare ciudat, murmură Don Alfonso.

Îl strigă pe Chori şi încetiniră, ca să-i permită lui Pingo, aflat în spatele lor, să-i prindă din urmă şi să-i depăşească. Vernon stătea la mijlocul bărcii, întins pe margine, răsfăţându-se la soare. Le făcu un semn cu mâna în clipa în care trecură.

Pingo îndreptă piroga spre celălalt mal al râului, unde copacul doborât se subţia, fiind mai uşor de trecut.

Dintr-odată, Don Alfonso se întinse după cârmă şi-o împinse spre dreapta până la capăt. Piroga lor se răsuci şi se ridică, aproape răsturnându-se.

– Lăsaţi-vă jos! strigă el. Jos!

În aceeaşi clipă, o rafală de arme automate răsună din pădure.

Tom se aruncă peste Sally şi o trânti pe fundul bărcii, în timp ce un şir de gloanţe muşcă din lemnul pirogii, acoperindu-i cu aşchii. Auzea gloanţele lovind apa în jurul lor şi strigătele atacatorilor. Îşi răsuci capul şi-l văzu pe Don Alfonso ghemuindu-se la cârmă, cu o mână pe mânerul motorului, călăuzindu-i către adăpostul unui mal înalt.

Un ţipăt nepământesc se înălţă din barca din spatele lor. Cineva fusese lovit.

Tom era întins peste Sally. Nu vedea nimic, decât coama ei de păr blond şi cadrul zgâriat al lemnului. Strigătele continuau să se audă din cealaltă barcă: o văicăreală neomenească, de groază şi durere. Tom se gândi: „E Vernon. Vernon a fost împuşcat". Focul continuă, dar acum gloanţele păreau să treacă pe deasupra capetelor lor. Barca zgârie fundul de două ori, elicea frecându-se de pietrele râului.

Focul şi ţipetele se opriră în acelaşi timp. Ajunseseră la adăpostul malului.

Don Alfonso se luptă să se ridice, însă privi înapoi. Tom îl auzea strigând în limba tawahka, fără să primească vreun răspuns.

Tom se înălţă grijuliu, ridicând-o şi pe Sally. Erau pete de sânge pe obrazul ei, acolo unde o tăiaseră aşchiile lemnului.

– Eşti bine?

Ea făcu un semn de încuviinţare din cap, pe muteşte.

Barca lor mergea acum de-a lungul unui mal înalt bolovănos cu tufişuri mari şi dese, aproape căzute peste margine. Se ridică în picioare şi se întoarse spre piroga din spate, strigându-şi fratele.

– Vernon! Vernon! Eşti rănit? Tom zărea o mână însângerată strângând mânerul pirogii din spate. Vernon! strigă Tom.

Vernon se ridică, tremurând, de pe fundul bărcii. Arăta năucit.

– Vernon! Doamne, eşti bine?

– Pingo e rănit.

– Cât de rău?

– Foarte rău.

Tusea unui motor de barcă răsună mai sus pe râu, apoi un al doilea. Tom auzea împuşcături îndepărtate.

Don Alfonso îndreptă piroga cât mai aproape de mal. Vernon preluase cârma bărcii în care se afla şi venea după el.

– Nu putem să-i depăşim, zise Tom.

Sally se răsuci spre Chori.

– Dă-mi arma ta.

Chori o privi fără să înţeleagă.

Fără să mai aştepte, Sally apucă arma, verifică să vadă dacă era încărcată, trase cocoşul înapoi şi se ghemui la cârmă.

– Nu poţi să-i opreşti cu aia, strigă Tom. Ei au arme automate.

– Dar sunt sigură că pot să-i încetinesc.

Tom vedea cele două bărci venind de după cotul râului, soldaţii ochind cu armele.

– Jos!

Tom auzi un singur foc din arma lui Sally, tocmai în clipa în care o rafală de gloanţe sfâşie vegetaţia de deasupra lor, provocând o ploaie de frunze. Sally căzu lângă Tom.

Don Alfonso cârmea barca aproape de mal, elicea lovind pietrele şi gemând în timp ce ieşea din apă. Mai multe gloanţe şuierară deasupra lor şi se auzi un clinchet metalic atunci când unul dintre proiectile lovi motorul. Motorul se înecă şi urmă un zgomot sec când luă foc, barca întorcându-se pe o parte în curentul leneş. Focul se întindea cu o viteză incredibilă, flăcările cuprinzând tuburile de benzină din cauciuc, care se topeau. Prora bărcii lui Pingo şi Vernon se ciocni de cadrul lor, în spate, înghesuindu-se, în timp ce gazul arzând se întindea rapid pe fundul bărcii, prelingându-se pe rezervoarele de combustibil.

– Afară! strigă Tom. Explodează! Luaţi tot ceea ce puteţi!

Se aruncară peste margini, în apele puţin adânci de lângă mal. Vernon şi Chori îl luară pe Pingo şi-l duseră sus pe pământ. O altă rafală de focuri de armă lovi malul lângă ei, aruncând nisip şi pietricele în jur, dar împuşcătura lui Sally îi făcuse pe soldaţi să devină precauţi, aşa că păstrară distanţa. Fugarii urcară malul de pământ şi se adăpostiră sub o masă de vegetaţie suspendată, oprindu-se pentru a-şi trage răsuflarea.

– Trebuie să mergem mai departe, strigă Tom.

Ajungând în vârful malului, Tom privi în urmă doar o dată, şi văzu pirogile lor plutind în curent, în flăcări. Urmă o explozie înăbuşită, atunci când rezervorul de combustibil al uneia din bărci sări în aer, aruncând o minge de flăcări spre cer. În spate, bărcile cu soldaţi se apropiau, cu prudenţă, de ţărm. Sally, încă ducând arma lui Chori, se lăsă în genunchi şi trase pentru cea de-a doua oară prin perdeaua de vegetaţie.

Se retraseră mai adânc în junglă, ducându-l pe Pingo cu rândul, croindu-şi drum prin vegetaţia deasă. În spate, Tom auzea mai multe strigăte, urmate de unele ţipete izolate prin pădure şi de scrâşnetul celui de-al doilea rezervor explodând. Cum era de aşteptat, bărbaţii acostaseră şi acum îi urmăreau fără tragere de inimă. Dar, cu cât înaintau mai adânc în pădure, cu atât focurile de armă deveneau şi mai sporadice, până când sunetele dispărură de tot.

Se opriră într-un luminiş mic, cu iarbă. Tom şi Vernon îl lăsară pe Pingo jos, iar Tom se aplecă asupra lui, căutându-i disperat pulsul. Nu-l simţea. Găsi rana. Era îngrozitoare. Un glonţ îl lovise pe Pingo în spate, între omoplaţi, după care-i ieşise prin piept, lăsând o gaură căscată largă de cincisprezece centimetri. Trecuse direct prin inimă. Era uimitor că trăise chiar şi câteva secunde, după o rană ca aceea.

Tom privi spre Chori. Bărbatul avea pe chip o expresie îngheţată.

– Îmi pare rău...

Don Alfonso spuse:

– Nu e timp pentru păreri de rău. Trebuie să mergem!

– Şi lăsăm cadavrul aici?

– Chori o să stea cu el.

– Dar soldaţii o să vină, cu siguranţă...

Don Alfonso îl întrerupse:

– Da. Iar Chori va face ceea ce trebuie să facă. Se întoarse către Sally. Tu păstrează-i arma şi muniţia. Nu-l vom mai vedea pe Chori. Să mergem!

– Nu putem să-l lăsăm aici! protestă Tom.

Don Alfonso îl apucă pe Tom de umeri. Mâinile îi erau surprinzător de puternice, ca nişte cleşti din oţel. Vorbi încet, dar cu intensitate.

– Chori are nişte treburi de dus la capăt cu ucigaşii fratelui său.

– Fără armă? întrebă Sally, în timp ce Chori îşi scotea din sacul lui din piele o cutie ferfeniţită de muniţie şi i-o întindea.

– Săgeţile nu fac zgomot şi sunt mai eficiente în junglă. Va ucide destui, ca să moară cu onoare. Acesta este felul nostru de-a fi. Nu vă amestecaţi.

Fără să mai privească în urmă, Don Alfonso se întoarse, spintecă un perete de vegetaţie cu maceta şi se avântă prin deschizătură. Ei îl urmară, luptându-se să ţină pasul cu bătrânul, care înainta cu viteză, în tăcere, ca un liliac. Tom n-avea idee încotro se îndreptau. Merseră ore întregi în susul şi în josul vâlcelelor, traversând pâraie iuţi, uneori croindu-şi drumul prin straturi dese de bambus sau de ferigi. Furnici înţepătoare căzeau pe ei şi le intrau pe sub cămăşi, iar de mai multe ori Don Alfonso străpunse şerpi mici cu maceta şi-i aruncă într-o parte. Plouase un pic şi erau uzi până la piele. Soarele apăru, iar din hainele lor ieşeau aburi. Nori de insecte îi urmau, muşcându-i cu răutate. Nimeni nu vorbea. Nimeni nu putea să vorbească. Tot ceea ce puteau să facă era să ţină pasul.

Câteva ore mai târziu, atunci când lumina începu să pălească peste vârfurile copacilor, Don Alfonso se opri. Fără un cuvânt, se aşeză pe un copac doborât, îşi scoase pipa şi o aprinse. Tom privi chibritul pâlpâind şi se întrebă câte mai aveau. Pierduseră aproape totul în urma incendierii bărcilor.

– Şi acum? întrebă Vernon.

– Facem tabăra, spuse Don Alfonso. Arătă cu maceta. Faceţi un foc. Acolo.

Vernon se puse pe treabă, iar Tom îl ajută.

Don Alfonso îşi îndreptă maceta către Sally.

– Tu: du-te la vânătoare. Poate că eşti femeie, dar tragi ca un bărbat şi ai curajul unui bărbat.

Tom o privi pe Sally. Avea faţa murdară, părul lung răvăşit, arma atârnată pe umăr. Vedea pe chipul ei tot ceea ce simţea el: şocul şi surpriza atacului, oroare în urma morţii lui Pingo, groază pricinuită de pierderea tuturor proviziilor, hotărârea de a supravieţui. Ea încuviinţă cu un semn din cap şi dispăru în pădure.

Don Alfonso îşi întoarse privirea spre Tom.

– Noi doi vom construi o colibă.

Un ceas mai târziu, se lăsase noaptea. Stăteau în jurul focului, mâncând resturile tocăniţei făcute dintr-un rozător mare, pe care-l împuşcase Sally. O colibă mică din stuf se ridica alături, iar Don Alfonso stătea în faţa unei grămezi de frunze de palmier, pe care le jupuia şi le împletea, făcând hamacuri. Fusese tăcut, cu excepţia comenzilor precise.

– Cine erau soldaţii ăia? îl întrebă Tom pe Don Alfonso.

Don Alfonso îşi făcu de lucru cu hamacurile.

– Ăia erau soldaţii care au venit pe râu cu celălalt frate al tău, Philip.

– Philip n-ar permite niciodată un atac asupra noastră, spuse Vernon.

– Nu, încuviinţă Tom.

Simți cum i se strânge inima. Probabil că fusese o revoltă în sânul expediției lui Philip sau se întâmplase altceva. Oricum, Philip putea să fie în mare pericol... dacă nu cumva era deja mort. De aceea, inamicul necunoscut trebuia să fie Hauser. El era cel care-i ucisese pe cei doi polițiști din Santa Fe, aranjase capturarea lor în Brus și se afla în spatele acestui ultim atac.

– Întrebarea este, zise Sally, dacă mergem mai departe sau ne întoarcem.

Tom clătină din cap.

– Ar fi curată sinucidere să continuăm, fu de părere Vernon. N-avem nimic: nici mâncare, nici haine, nici corturi sau saci de dormit.

– Philip e în fața noastră, zise Tom. Și are probleme. E destul de clar că Hauser e responsabil de uciderea celor doi polițiști din Santa Fe.

Se lăsă tăcerea.

– Poate c-ar trebui să ne întoarcem, să ne aprovizionăm cum trebuie și să venim înapoi. Nu vom putea să-l ajutăm așa, Tom.

Tom privi spre Don Alfonso, care împletea cu pricepere. Simți, după expresia studiat neutră de pe chipul bătrânului, că era de altă părere. Mereu arăta așa, atunci când era gata să contrazică pe cineva.

– Don Alfonso?

– Da?

– Ce părere ai?

Don Alfonso lăsă hamacul jos și-și frecă mâinile. Îl privi pe Tom în ochi.

– N-am o părere. Am, în schimb, o convingere.

– Și anume?

– În spatele nostru este o mlaștină plină de primejdii, în care apa scade în fiecare zi. N-avem pirogă. Ne-ar trebui o săptămână, cel puțin, ca să facem alta. Dar nu putem să stăm într-un loc timp de o săptămână, pentru că soldații ne vor

găsi, iar construirea unei pirogi creează nori de fum, şi ăsta ar fi ca un semnal pe care l-ar vedea cu toţii. De aceea, trebuie să continuăm să mergem, pe jos, prin junglă, către Sierra Azul. Să ne întoarcem înseamnă să murim. Aceasta este convingerea mea.

34

Marcus Hauser stătea pe un buştean, lângă foc, cu un Churchill în gură, dezasamblând o armă automată Steyr AUG. Arma n-avea nevoie de asta, dar pentru Hauser era un exerciţiu fizic repetitiv care devenise aproape o formă de meditaţie. Puşca era făcută în mare parte dintr-un plastic bine finisat, care-i plăcea lui Hauser. Trase piedica, apucă ţeava şi, cu degetul mare de la mâna stângă, apăsă siguranţa în jos. După aceea, roti ţeava în sensul acelor de ceasornic şi o scoase. Aceasta ieşi foarte uşor.

Din timp în timp, privea spre pădure, unde era legat Philip, dar nu se auzea nici un sunet. Auzise un jaguar mârâind mai devreme, în cursul zilei, un mârâit de frustrare şi de foame, şi nu voia ca prizonierul lui să fie mâncat, cel puţin nu înainte să-şi dea seama unde se dusese bătrânul Max. Îngrămădi mai multe lemne pe foc, ca să alunge întunericul şi jaguarul care pândea. În dreapta lui, râul Macaturi trecea pe lângă tabără, scoţând un plescăit şi un bolborosit moale, în timp ce se învolbura şi curgea. Era o noapte frumoasă, cu cerul catifelat împânzit de stele, care se reflectau ca nişte lumini vagi, jucăuşe, pe suprafaţa râului. Era aproape două dimineaţa, dar

Hauser era unul dintre acei norocoşi care au nevoie doar de patru ore de somn pe noapte.

Mai aruncă un buştean pe foc, pentru mai multă lumină, apoi făcu să alunece siguranţa încărcătorului. Mâna lui mângâie delicat piesele netede din plastic şi metal, una caldă, cealaltă rece, şi savură mirosul uleiului de armă şi clinchetul părţilor bine finisate, în timp ce le desprindea. Alte câteva mişcări îndelung exersate, şi arma stătea în faţa lui, dezmembrată în cele şase părţi de bază. O luă pe fiecare, cercetând-o, curăţând-o, trecându-şi mâinile peste ea, apoi începu să le asambleze la loc. Lucra încet, aproape ca în vis; nu era nici un zor, nu se afla într-o tabără militară.

Auzi un sunet slab: geamătul bărcilor care se întorceau. Se opri, ascultând cu atenţie. Operaţiunea se încheiase, iar oamenii se întorceau exact la timp. Hauser era încântat. Nici măcar un grup de soldaţi incompetenţi din Honduras n-ar fi putut să compromită o operaţiune atât de uşoară.

Sau ar fi putut? Văzu piroga apărând din valurile întunecate ale râului, dar cu trei soldaţi în loc de cinci, în ea. Barca acostă lângă bolovanul uriaş care servea drept doc. Doi bărbaţi sărira afară, siluete luminate de foc mişcându-se în întuneric, apoi îl ajutară pe un al treilea să iasă. Acesta avea mersul rigid şi Hauser auzi un geamăt de durere. Trei oameni, iar el trimisese cinci.

Potrivi patul puştii, împinse percutorul înapoi şi montă clichetul în stânga, lucrând pe pipăite, cu ochii fixaţi pe siluetele care înaintau spre foc. Oamenii se apropiau neîncrezători, nervoşi, unul dintre soldaţi susţinându-şi camaradul rănit. O săgeată lungă de vreo nouăzeci de centimetri îi trecuse prin coapsă, capătul cu pene fiind înfipt în spate, iar vârful metalic ghimpat străpungându-l prin faţă. Cracul pantalonului fusese sfâşiat şi era ţeapăn din cauza sângelui uscat.

Oamenii se opriră, fără să spună nimic, privind mai mult în pământ, târşâindu-şi picioarele, ruşinaţi. Hauser aşteptă. Enormitatea greşelii sale – să creadă că aceşti oameni vor

executa cea mai simplă operaţiune – era acum evidentă. Se întoarse la reasamblarea armei, rotind ţeava la loc, apoi repoziţionând încărcătorul, împingându-l în locaş cu un clinchet. După asta aşteptă, cu arma întinsă peste genunchi, foarte calm.

Tăcerea era chinuitoare. Unul dintre bărbaţi trebuia să vorbească.

– *Jefe*[1]... începu locotenentul.

El aşteptă scuzele.

– I-am omorât pe doi dintre ei, *jefe*, şi le-am ars bărcile şi proviziile. Cadavrele lor sunt în canoe.

Hauser întrebă, după o pauză:

– Pe care dintre ei?

Urmă o ezitare nervoasă.

– Pe cei doi indieni tawahka.

Hauser rămase tăcut. Misiunea era un dezastru.

– Bătrânul care era cu ei a văzut capcana înainte să putem să deschidem focul, continuă *teniente*. S-au întors. I-am urmărit în josul curentului, dar au reuşit să acosteze şi să scape în junglă. Le-am incendiat bărcile şi proviziile. Apoi, în timp ce-i urmăream prin junglă, am fost atacaţi de unul dintre tawahka. Avea un arc şi săgeţi, cu atât mai rău pentru noi. Înainte să-l localizăm a reuşit să omoare doi dintre noi şi să-l rănească pe al treilea, dar după asta l-am ucis. Ştiţi cum sunt indienii ăştia din junglă, *jefe*, neauziţi ca jaguarii...

Vocea i se curmă în mod jalnic. Se foi nervos, iar bărbatul cu săgeata în coapsă lăsă să-i scape un geamăt.

– Aşa că vezi, *jefe*, i-am omorât pe doi dintre ei şi i-am alungat pe ceilalţi în junglă fără provizii, fără mâncare, fără nimic, unde vor muri sigur...

Hauser se ridică.

– Scuză-mă, *teniente*, dar omul acesta are nevoie de îngrijiri imediate.

---

[1] „Şefule" – în limba spaniolă, în original

– *Sí, señor.*

Cu arma într-o mână, Hauser se ridică şi-şi petrecu braţul liber în jurul bărbatului rănit, luându-l de lângă soldatul care-l susţinuse. Se aplecă şi-i spuse, cu blândeţe:

– Vino cu mine. Lasă-mă să am grijă de tine.

Teniente aşteptă lângă foc, cu o faţă lungă.

Hauser îl sprijini pe om şi-l conduse departe de foc. Omul gemu, şchiopătând. Pielea îi era fierbinte şi uscată; avea febră.

– Încet, spuse Hauser. Te ducem aici şi te vindecăm.

Îl conduse pe bărbat cam la cincisprezece metri de focul de tabără, în întuneric, şi-l aşeză pe un buştean. Omul se împletici, gemu, dar cu ajutorul lui Hauser reuşi să stea pe trunchiul copacului. Hauser luă maceta bărbatului.

– *Señor,* înainte să tăiaţi săgeata, daţi-mi whisky. Omul scâncea, îngrozit de durere.

– Nu durează decât o secundă. Îl bătu uşor cu palma pe umăr. Te vindecăm imediat. Îţi promit, operaţia va fi absolut nedureroasă.

– Nu, *señor,* vă rog, whisky mai întâi...

Hauser se aplecă peste săgeată, cu maceta pregătită. Omul se încordă, strângând din dinţi, uitându-se cu groază la macetă şi neobservând nimic altceva. Între timp, Hauser ridicase gura armei Steyr AUG la mai puţin de doi centimetri de ceafa bărbatului. Puse arma pe foc automat, apoi trase o rafală scurtă. Proiectilele îl loviră pe om oblic, forţa lor aruncându-l de pe buştean, în spatele căruia ateriză, întins cu faţa în jos, nemişcat. După aceea, nu se mai auzi nimic.

Hauser se întoarse în tabără, îşi spălă mâinile şi se aşeză la locul lui, lângă foc. Ridică trabucul Churchill pe jumătate fumat şi-l aprinse din nou cu o rămurică arzând. Cei doi soldaţi nu-l priveau, dar ceilalţi, auzind zgomotul, ieşiseră din corturi. Aveau cu ei armele şi se uitau în jur, dezorientaţi şi alarmaţi.

– Nu e nimic, spuse Hauser, făcându-le semn cu mâna să plece. Omul avea nevoie de o operaţie. A fost rapidă, nedureroasă şi reuşită.

Hauser scoase trabucul din gură, trase o duşcă din plosca de la brâu, apoi reintroduse capătul umed al trabucului între buze, inspirând fumul. Se simţea doar parţial reîmprospătat. Nu era prima dată când făcuse greşeala să le încredinţeze o sarcină simplă acestor soldaţi din Honduras, doar ca s-o vadă eşuând. Din nefericire, el era doar unul singur şi nu putea să facă totul. Mereu avea aceeaşi problemă, mereu.

Hauser se răsuci şi-i zâmbi lui *teniente*.

– Sunt un chirurg foarte bun, *teniente*, dacă vei avea vreodată nevoie.

35

Îşi petrecură următoarea zi în tabără. Don Alfonso ridicase o movilă uriaşă de frunze de palmier şi stătuse cu picioarele încrucişate lângă ele, mai toată ziua, tăindu-le în fâşii fibroase şi împletind rucsacuri din frunze de palmier şi mai multe hamacuri. Sally vână şi se întoarse cu o antilopă mică, pe care Tom o curăţă şi o afumă. Vernon adună fructe şi rădăcini de manioc. Până la sfârşitul zilei, aveau o mică provizie de mâncare pentru călătorie.

Trecură în revistă proviziile. Printre ele, se găseau mai multe cutii de chibrituri rezistente la apă, o cutie de muniţie cu treizeci de gloanţe, rucsacul lui Tom, care conţinea o maşină de gătit Svea minusculă, cu un set de vase şi tigăi din aluminiu, două sticle cu gaz, un tub cu insecticid. Vernon scăpase cu un binoclu în jurul gâtului. Don Alfonso avea un buzunar plin de bomboane, trei pipe, două pachete de tutun de pipă, o bucată mică de gresie şi o rolă de fir de pescuit, cu cârlige, toate îngrămădite în sacul lui unsuros din piele, pe care-l înşfăcase din piroga incendiată. Cu toţii aveau macete, pe care le purtaseră la curea în timpul atacului.

În dimineaţa următoare, porniră. Tom curăţa drumul, mânuind o macetă proaspăt ascuţită, în timp ce Don Alfonso

era în spate, murmurând în ce direcţie s-o ia. După câţiva kilometri de tăiat tufişuri, ajunseră la ceea ce părea să fie o veche potecă a animalelor, traversând o pădure răcoroasă de copaci cu scoarţa netedă. Lumina era slabă şi aproape că nu exista vegetaţie sub copaci. Liniştea domnea asupra pădurii. Era ca şi cum ar fi mers printre coloanele unei vaste catedrale verzi.

La începutul după-amiezii, poteca ajunse la poalele unui lanţ de munţi. Pământul se înălţa deodată, transformându-se într-o pantă întesată cu bolovani acoperiţi de muşchi. Poteca o lua aproape drept în sus. Don Alfonso o apucă pe acolo cu o viteză uimitoare, iar Tom şi ceilalţi se chinuiră să ţină pasul cu el, surprinşi de vigoarea bătrânului. Pe măsură ce urcau, aerul devenea tot mai proaspăt. Copacii impunători ai junglei le făceau loc rudelor lor mai pitice şi răsucite de la munte, cu ramuri acoperite de muşchi. După-amiaza târziu, ajunseră pe o creastă netedă, la capătul căreia se zărea un afloriment cu stânci în formă de frunze. Pentru prima dată, aveau posibilitatea să vadă în spatele lor jungla pe care tocmai o traversaseră.

Tom îşi şterse fruntea. Muntele se prăvălea pe lângă ei într-o pantă fantastică de smarald, aruncându-se la o mie de metri în jos, în oceanul verde de viaţă de dedesubt. Nori cumulus uriaşi se mişcau deasupra capetelor lor.

– Nu ştiam că suntem atât de sus, spuse Sally.

– Mulţumită Sfintei Mame, am călătorit atât de departe, spuse Don Alfonso, cu vocea stinsă, lăsând jos rucsacul lui din frunze de palmier. E un loc bun pentru tabără.

Se aşeză pe un buştean, îşi aprinse pipa şi începu să dea ordine.

– Sally, tu şi Tom mergeţi la vânătoare. Vernon, mai întâi faci focul, apoi construieşti coliba. Eu mă voi odihni.

Se întinse pe spate, pufăind leneş, cu ochii pe jumătate închişi.

Sally îşi atârnă arma peste umăr şi plecară, urmând ceea ce părea să fie o potecă folosită de animale.

– N-am avut ocazia să-ţi mulţumesc pentru că ai tras în soldaţi, spuse el. Probabil că ne-ai salvat vieţile. Chiar ai curaj.

– Eşti ca Don Alfonso: pari surprins că o femeie poate să mânuiască o armă.

– Eu vorbeam despre prezenţa ta de spirit, nu despre îndemânarea ta, dar da, trebuie să recunosc, sunt surprins.

– Dă-mi voie să-ţi aduc la cunoştinţă faptul că suntem în secolul al douăzeci şi unulea, iar femeile fac tot felul de lucruri surprinzătoare.

Tom scutură din cap.

– Toată lumea din New Haven este la fel de ţâfnoasă?

Ea întoarse spre el o pereche de ochi verzi şi reci.

– Mergem să vânăm? Vorbăria ta sperie vânatul.

Tom îşi înăbuşi orice alt comentariu şi-i privi în schimb trupul subţire mişcându-se prin junglă. Nu, nu era deloc precum Sarah. Spontană, ţepoasă, directă. Sarah era plăcută: nu spunea niciodată ceea ce gândea în realitate, nu spunea niciodată adevărul, era încântătoare chiar şi cu oamenii pe care nu-i suporta. Pentru ea, era întotdeauna mult mai distractiv să înşele.

Merseră mai departe, cu paşii înfundaţi prin frunzele umede, de primăvară. În pădurea adâncă era răcoare. Printre copaci, Tom vedea râul Macaturi curbându-se ca un iatagan strălucitor, prin pădurea tropicală de departe.

Un zgomot profund se auzi dinspre pantele împădurite de deasupra lor. Suna ca o tuse omenească, dar mai guturală.

– Asta, zise Sally, sună a felină.

– Felină, cum ar fi un jaguar?

– Da.

Merseră unul lângă altul prin frunziş, îndepărtând frunzele şi ferigile din drum. Versanţii muntelui erau straniu de liniştiţi. Chiar şi păsările se opriseră din ciripit. O şopârlă se furişă pe un trunchi.

– Mi se pare ciudat aici, spuse Tom. Ireal.

– E o pădure tropicală de munte, zise Sally. O pădure la mare altitudine.

O luă înainte, cu puşca pregătită. Tom rămase în urma ei.

Se mai auzi o dată tusea: adâncă şi răsunătoare. Acum, era singurul sunet din pădure, care devenise nefiresc de tăcută.

– Părea mai aproape, zise Tom.

– Jaguarilor le este mult mai frică de noi decât ne este nouă de ei, îi explică Sally.

Se căţărară peste o pantă acoperită cu bolovani uriaşi căzuţi, strecurându-se printre pereţi de stâncă acoperiţi cu muşchi, şi ajunseră faţă în faţă cu un pâlc de bambuşi. Sally îi dădu ocol. Norii se lăsau deja peste ei, iar tentacule de ceaţă pluteau printre copaci. Aerul mirosea a muşchi ud. Priveliştea de sub ei dispăruse în albeaţa ceţurilor.

Sally se opri, ridică arma şi aşteptă.

– Ce este? şopti Tom.

– În faţă.

Se târâră înainte. În faţa lor, se ridica o a doua grămadă de bolovani înveliţi în muşchi, rostogoliţi şi adunaţi laolaltă, formând un fagure de goluri şi de fisuri.

Tom stătea în spatele lui Sally, aşteptând. Ceţurile se rostogoleau rapid, înghiţind copacii. Ceaţa absorbea verdele fantastic al peisajului, transformându-l într-un gri-albăstrui şters.

– Ceva se mişcă printre pietrele alea, şopti ea.

Aşteptară, ghemuiţi. Tom simţea ceţurile adunându-se în jurul lui, absorbite de haine.

După zece minute lungi, un cap apăru într-o deschidere de piatră, cu doi ochi negri strălucitori, şi un animal care semăna cu un purceluş de Guineea uriaş ieşi afară, adulmecând.

Împuşcătura răsună imediat, iar animalul guiţă puternic şi se întoarse cu burta în sus.

Sally se ridică, neputând să-şi ascundă un zâmbet.

– Bine tras, rosti Tom apreciativ.

– Mulţumesc!

Tom îşi scoase maceta şi se duse să cerceteze animalul.

– Eu mă duc înainte, spuse Sally.

Tom făcu un semn de încuviinţare din cap şi întoarse animalul cu piciorul. Era un fel de rozător mare, cu incisivi galbeni, rotund, gras şi bine îmblânit. Nu era prea nerăbdător să-şi înceapă treaba. Îl despică, scormoni în pântecele animalului şi trase afară intestinele şi organele interne, tăie labele şi capul, apoi îl jupui. Se simţea un miros puternic de sânge. Cât era de înfometat, începu să-şi piardă pofta de mâncare. Nu era sensibil, ca veterinar văzuse destul sânge, dar nu-i plăcea să ia parte la sacrificări de animale, chemarea lui fiind să le vindece.

Auzi alt sunet, de data aceasta, un mârâit puternic. Se opri, ascultând. Zgomotul fu urmat de o serie de icnete abia auzite. Era greu de spus de unde veneau: de undeva din susul pantei, în pietrele de deasupra lor. O căută pe Sally cu privirea şi o zări cam la douăzeci de metri depărtare, sub peretele de stâncă, o siluetă subţire mişcându-se neauzită prin ceaţă. Apoi, dispăru din raza lui vizuală.

Porţionă animalul şi-l înfăşură în frunze de palmier. Era deprimant cât de puţină carne rămânea, de fapt. Abia dacă părea să merite efortul. Poate, se gândi el, Sally va vâna ceva mai mare, să zicem, o căprioară.

În timp ce termina de înfăşurat carnea, auzi un alt sunet, un tors blând şi moale, atât de aproape de el, încât tresări. Aşteptă, ascultând, cu tot trupul încordat. Dintr-odată, un urlet care-i îngheţă sângele în vine străpunse pădurea, stingându-se într-un mârâit înfometat. Sări în sus, cu maceta în mână, încercând să-şi dea seama de unde venise, dar ramurile copacilor şi pietrele erau goale. Jaguarul era bine ascuns.

Tom privi în josul pantei, unde Sally dispăruse în ceaţă. Nu-i plăcea faptul că jaguarul nu fusese alungat de focul de armă. Ridicându-şi maceta, lăsă rozătorul tăiat şi se îndreptă în direcţia în care dispăruse Sally.

– Sally?

Jaguarul urlă din nou şi de data aceasta părea să fie chiar deasupra lui. Instinctiv, se lăsă în genunchi, cu maceta ridicată, dar nu vedea decât pietre învelite în muşchi şi trunchiuri de copaci.

– Sally! strigă el mai tare. Eşti bine?

Tăcere.

Începu să alerge în jos pe pantă, cuprins de panică.

– Sally!

O voce îndepărtată răspunse:

– Sunt aici, jos!

El continuă să coboare, împiedicându-se şi alunecând pe frunzele ude, făcând pietricelele să se rostogolească pe panta abruptă. Ceaţa devenea mai deasă cu fiecare pas. Auzi altă serie de icnete mormăite, în spatele lui, aproape omeneşti. Animalul îl urmărea.

– Sally!

Sally ieşi din ceaţă, cu arma în mână şi cu faţa încruntată.

– Strigătele tale m-au făcut să pierd ţinta.

El se opri din scurt, apoi îşi strecură maceta înapoi sub curea, ruşinat.

– Am fost îngrijorat, asta-i tot. Nu-mi place cum se aude jaguarul acela. Ne vânează.

– Jaguarii nu vânează oameni.

– Ai auzit ce a spus fratele meu că s-a întâmplat cu ghidul lui.

– Sincer, nu cred. Ea se încruntă. Am putea să ne întoarcem. Oricum, nu mai găsesc nimic în ceaţa asta.

Urcară înapoi la locul unde Tom lăsase corpul rozătorului. Bucăţile de carne dispăruseră, iar pe jos se vedeau câteva frunze de palmier sfâşiate şi însângerate.

Sally râse.

– Asta este tot ceea ce făcea: te alunga, ca să ne mănânce mâncarea.

Tom se îmbujoră de ruşine.

– N-am fost alungat, am venit să te caut.

– Nu-ţi face griji, spuse Sally, probabil că şi eu aş fi fugit.

Tom reţinu iritat cuvântul „probabil", dar nu zise nimic. Se abţinu de la vreun comentariu caustic. Nu voia s-o mai lase să-l ademenească. O porniră înapoi spre tabără, urmând poteca pe care veniseră. În timp ce se apropiau de prima grămadă de pietre, jaguarul urlă din nou, răgetul său auzindu-se straniu de limpede şi de vioi în pădurea înceţoşată. Sally se opri, cu arma ridicată. Aşteptară. Picături de apă se adunau şi cădeau de pe frunze, ca o răpăială uşoară.

– Nu era înaintea noastră până acum, Sally.

– Crezi că încă ne mai vânează?

– Da.

– Prostii! N-ar face asemenea gălăgie dacă ne-ar vâna. În plus, abia a mâncat, spuse ea zâmbindu-i ironic.

Merseră cu prudenţă spre stânci. Erau goale, dar cu o mulţime de spaţii întunecate şi fisuri.

– Să fim prevăzători şi să nu stârnim o avalanşă de pietre, spuse Tom.

– Foarte bine.

Începură să urce, ca să ocolească aglomeraţia de stânci pe sus. Ceaţa devenea mai deasă. Tom simţea umezeala pătrunzând prin singurul lui rând de haine. Se opri. Se auzea un foşnet uşor.

Sally se opri.

– Sally, treci în spatele meu, spuse Tom.

– Eu am arma. Eu ar trebui să fiu în frunte.

– *Treci în spatele meu.*

– Pentru numele lui Dumnezeu...

Dar trecu în spatele lui.

El îşi trase maceta şi merse înainte. Erau copaci peste tot în jur, copaci aplecaţi, cu ramuri joase, pe care atârnau muşchi. Ceaţa era atât de deasă, încât nu izbutea să le vadă vârfurile. Tom îşi dădu seama că acum erau în bătaia vântului şi puteau fi simţiţi de jaguar. Le dădea târcoale, ca să-i poată adulmeca, chiar dacă nu-i vedea.

– Sally, *simt* că ne vânează.

– E doar curios.

Tom îngheţă. Acolo, cam la vreo zece metri în faţă, stătea jaguarul, arătându-se în toată splendoarea. Se odihnea pe o cracă deasupra cărării, privindu-i calm, răsucindu-şi coada. Măreţia lui îi taie respiraţia lui Tom.

Sally nu-şi ridică arma ca să tragă, iar Tom înţelese de ce. Era imposibil să te gândeşti să faci rău unui animal atât de frumos.

După un moment de ezitare, jaguarul sări fără efort pe o altă ramură şi merse pe ea, privindu-i tot timpul, cu muşchii jucând sub blana aurie, mişcându-se precum mierea lichidă.

– Uită-te cât de frumos este, şopti Sally.

Era într-adevăr frumos. Cu o mişcare de o agilitate incredibilă, animalul sări pe altă creangă, mai aproape de ei. Acolo se opri, lăsându-se încet pe labe. Îi privea cu îndrăzneală, complet netemător, nefăcând nici un efort ca să se ascundă, nemişcat, cu excepţia unei mici răsuciri a vârfului cozii. Avea sânge pe bot. Privirea din ochii jaguarului, se gândi Tom, era dispreţuitoare.

– Nu-i e frică, spuse Sally.

– Asta pentru că n-a mai văzut vreun om până acum.

Tom se retrase încet, iar Sally îl urmă îndeaproape. Jaguarul rămase la locul lui, privindu-i, neslăbindu-i din ochi, până când dispăru în ceţurile schimbătoare.

Când se întoarseră în tabără, Don Alfonso le ascultă povestea despre jaguar, cu chipul creol ridat de îngrijorare.

– Trebuie să fim atenţi, zise el. Nu trebuie să mai vorbim despre acest animal. Altfel, ne va urmări ca să audă ce spunem. E mândru şi nu-i place să fie vorbit de rău.

– Credeam că jaguarii nu atacă oameni, spuse Sally.

Don Alfonso râse şi o lovi peste genunchi.

– Asta este o glumă bună! Când se uită la noi, ce crezi că vede?

– Nu ştiu.

– Vede o bucată de carne slabă, proastă, lentă, verticală, fără coarne, dinți sau gheare.

– Atunci de ce n-a atacat?

– Ca tuturor pisicilor, îi place să se joace cu mâncarea.

Sally se cutremură.

– *Curandera,* nu e tocmai plăcut să fii mâncat de un jaguar. Ei mănâncă mai întâi limba și nu întotdeauna după ce ești mort. Data viitoare când ai ocazia să-l omori, fă-o!

În noaptea aceea, pădurea era atât de tăcută, încât Tom nu reuși să doarmă. La câtva timp după miezul nopții, sperând că un pic de aer îl va ajuta, se furișă din hamac și ieși din colibă. Fu uimit de priveliștea care-l întâmpină. În jurul lui, pădurea era fosforescentă, ca și când o pudră strălucitoare ar fi fost aruncată peste tot, conturând buștenii putreziți și cioturile, frunzele moarte și ciupercile, un peisaj luminos care se pierdea în pădure, preschimbându-se într-o aură cețoasă. Era ca și cum raiul ar fi coborât pe pământ.

După cinci minute, se strecură înapoi în coliba improvizată și o zgâlțâi încet pe Sally. Ea se rostogoli, cu părul într-o încurcătură de aur greu. Ca ei toți, dormea cu hainele pe ea.

– Ce este? întrebă ea, cu o voce adormită.

– Trebuie să vezi ceva.

– Dorm.

– Trebuie să vezi asta.

– Nu *trebuie* să fac nimic. Pleacă!

– Sally, măcar de data asta, te rog să ai încredere în mine.

Mormăind, ea coborî din hamac și ieși. Se opri și rămase acolo în tăcere, holbându-se. Trecură minute întregi.

– Doamne, șopti ea. N-am mai văzut ceva atât de frumos. E ca și cum te-ai uita în jos la Los Angeles, de la zeci de mii de metri înălțime.

Pulberea strălucitoare arunca o lumină slabă pe chipul lui Sally, care abia se distingea pe fundalul întunecat. Părul lung îi atârna pe spate ca o cascadă de lumină, argint în loc de aur.

Dintr-un impuls, îi luă mâna. Ea nu şi-o retrase. Era ceva uimitor de erotic doar în felul în care-i ţinea mâna.

– Tom?

– Da?

– De ce ai vrut să văd asta?

– Ei bine, zise el, pentru că eu... Se opri. Am vrut să împărtăşesc asta cu tine, atâta tot.

– Asta-i tot?

Rămase privindu-l pentru mult timp. Ochii îi păreau neobişnuit de strălucitori sau poate că era doar un joc al luminii. În cele din urmă, zise:

– Mulţumesc, Tom.

Dintr-odată, răgetul jaguarului sfâşie noaptea. O siluetă neagră se mişca încet pe fondul luminos, ca o absenţă a luminii însăşi. În timp ce-şi întoarse capul lui mare spre ei, îi văzură lucirea slabă a ochilor reflectând milioane de puncte în cele două orbite, precum două galaxii minuscule.

Tom o trase încet pe Sally de mână, către grămada întunecată de cărbune care fusese focul lor. Se aplecă şi puse câteva smocuri de iarbă deasupra. Atunci când flăcările galbene se înălţară, jaguarul dispăru.

O clipă mai târziu, Don Alfonso li se alătură lângă foc.

– Tot mai vrea să se joace cu mâncarea, murmură bătrânul.

36

În dimineaţa următoare, atunci când plecară, ceaţa era atât de deasă, încât nu puteau să vadă la mai mult de trei metri în orice direcţie. Urcară mai departe pe munte, fără să părăsească poteca animalelor. Depăşiră o a doua creastă şi începură să coboare. Tom auzea tunetul unei ape, la capăt. În câteva clipe, ajunseră la malurile abrupte ale unui râu care străbătea versantul muntelui, ţâşnind peste bolovani, în drum.

– Tăiem un copac, anunţă Don Alfonso. Căută în jur şi găsi un copac subţire care era aşezat astfel încât, dacă era doborât, se prăbuşea peste râu. Tăiaţi aici, ordonă el.

Făcură echipă şi, în cincisprezece minute, copăcelul căzu, formând un fel de pod peste cascada tunătoare, unde râul se îngusta terminându-se jos într-un bazin clocotitor, format de căderea buştenilor.

Don Alfonso ciopli apoi un copăcel din apropiere; într-o clipă, făcu din el o prăjină de aproape patru metri. I-o întinse lui Vernon.

– Tu primul, Vernito.

– De ce eu?

– Ca să vedem dacă podul e suficient de puternic, explică Don Alfonso.

Vernon îl privi o clipă, iar atunci Don Alfonso râse, bătându-l pe umăr.

– Trebuie să-ţi scoţi pantofii, Vernito. Dumnezeu ne-a lăsat cu picioarele desculţe cu un scop anume.

Vernon îşi scoase pantofii, le legă şireturile şi-i petrecu după gât. Don Alfonso îi înmână prăjina.

– Mergi încet şi opreşte-te, dacă buşteanul începe să se legene.

Vernon păşi pe buştean, balansând prăjina ca un acrobat pe sârmă, cu picioarele albe pe scoarţa verde-închis.

– E alunecos precum gheaţa.

– Încet, încet, îngâna Don Alfonso.

În timp ce înainta, copacul se lăsa şi se ridica. În câteva minute, trecuse. Vernon aruncă prăjina înapoi peste râu.

– Rândul tău, zise Don Alfonso, întinzându-i prăjina lui Tom.

Tom îşi scoase pantofii şi luă prăjina. Se simţea caraghios, ca un circar. Precaut, se aventură pe buştean, trăgându-şi picioarele peste scoarţa rece, alunecoasă, un pas după altul. Fiecare mişcare părea să facă trunchiul să se legene şi să tremure. El înainta, aştepta, înainta din nou. Pe la jumătatea drumului, Ştrengarul, care dormise în buzunarul lui, găsi de cuviinţă să-şi scoată capul ca să arunce o privire în jur; în clipa în care văzu torentul de dedesubt, ţipă şi se căţără, ieşind din buzunar, pe faţa lui Tom, ca să i se cuibărească în păr. Tom, luat prin surprindere, lăsă un capăt al prăjinii mai jos. Cuprins de panică, încercă să redreseze acel capăt, care, din cauza mişcării bruşte, se ridică prea mult; făcu doi paşi iuţi, încercând să-şi menţină echilibrul, dar nu reuşi decât să facă buşteanul să se legene şi mai tare.

Căzu.

Pentru o fracţiune de secundă, pluti prin aer, apoi se simţi ca şi cum ar fi fost înghiţit de ceva negru şi îngheţat. Simţi o

smucitură zdravănă, în timp ce curentul îl prindea într-un iureş îngrozitor, fără greutate, apoi auzi un muget brusc, năucitor. Îşi agită braţele, încercând să se zbată ca să urce, dar nu ştia în ce direcţie era suprafaţa. Atunci simţi curentul izbindu-l de buştenii scufundaţi. Bâjbâi împrejur, simţind o presiune teribilă pe piept, aerul fiind împins afară din plămâni. Încercă să se zbată şi să se elibereze, dar buştenii care-l înconjurau erau alunecoşi, iar presiunea era insuportabilă. Era ca şi cum ar fi fost îngropat de viu. Vedea fulgere de lumină în faţa ochilor, şi-şi deschise gura ca să strige, simţind doar cum apa îi invada gura. Îşi răsuci trupul, fără aer, încercând să iasă din cuibul de crengi; se răsuci din nou, dar îşi pierduse orice simţ al direcţiei. Se răsucea şi lovea, dar simţea cum îl părăsesc puterile; devenea mai uşor, fără greutate, alunecând departe, departe.

Şi atunci simţi un braţ în jurul gâtului, care-l aduse cu brutalitate înapoi la viaţă; fu împins prin apă, tras peste pietre, aruncat. Se trezi pe pământ, uitându-se la un chip pe care-l cunoştea bine, dar tot avu nevoie de ceva timp până să-şi dea seama că era Vernon.

– Tom! striga Vernon. Uite, are ochii deschişi! Tom, spune ceva! Dumnezeule, nu respiră!

Sally era şi ea acolo dintr-odată şi simţi o apăsare pe piept. Totul părea straniu şi lent. Vernon se aplecă peste el. Îi apăsă pieptul şi-şi simţi braţele ridicate. Dintr-odată, presiunea dispăru, iar Tom tuşi cu violenţă. Vernon îl rostogoli pe o parte. El tuşi, tuşi din nou, şi simţi o durere de cap înţepătoare, orbitoare. Acesta era preţul întoarcerii la realitate.

Tom se străduí să se ridice. Vernon îşi strecură umerii pe sub braţele lui şi-l sprijini.

– Ce s-a întâmplat?

– Prostul ăsta, Vernito, a sărit în râu şi te-a tras de sub buşteni. N-am văzut o asemenea nebunie în viaţa mea!

– Aşa a făcut?

Tom se întoarse şi-l privi pe Vernon. Era ud până la piele, iar fruntea îi era crestată. Sângele şi apa i se scurgeau în barbă.

Vernon îl apucă, iar el se ridică în picioare. Simţi cum creierul i se mai limpezeşte un pic, iar durerea care pulsa începe să cedeze. Privi în jos, în cascada care se prăbuşea în bazinul agitat, plin de trunchiuri de copaci rupte şi de ramuri. Se întoarse din nou spre Vernon.

În cele din urmă, pricepu.

– Tu, rosti el, neîncrezător.

Vernon ridică din umeri.

– Mi-ai salvat viaţa.

– Ei bine, şi tu ai salvat-o pe a mea, îi răspunse Vernon, pe un ton aproape defensiv. Ai decapitat un şarpe pentru mine. Eu n-am făcut decât să sar.

Don Alfonso zise:

– Pe Fecioara Maria, încă nu-mi vine să cred!

Tom tuşi din nou.

– Ei bine, Vernon, mulţumesc!

– Nu-i aşa că Moartea e dezamăgită azi? strigă Don Alfonso, arătând către puiul de maimuţă ud, înfricoşat, ghemuit pe o piatră aflată lângă apă. Chiar şi *mono chucuto* a înşelat Moartea.

Ştrengarul, cu un aer nefericit, se sui înapoi în buzunarul lui Tom, reluându-şi locul, în timp ce scotea tot felul de sunete morocănoase.

– Nu te plânge, zise Tom. La naiba, a fost vina ta!

Maimuţa îi răspunse cu un plescăit obraznic din buze.

După râu, poteca urca din nou, iar ei continuară să înainteze mai sus în munţi. Întunericul şi răcoarea se strecurară în aer. Tom era încă ud leoarcă şi începu să tremure.

Don Alfonso rosti, pe tonul lui obişnuit:

– Ştii animalul despre care ţi-am vorbit ieri?

Lui Tom îi trebui ceva timp până să-şi dea seama la ce se referea.

– E o doamnă şi încă e cu noi.

– De unde știi?

Don Alfonso își coborî vocea.

– Are o respirație foarte urât mirositoare.

– Ai *mirosit-o?* întrebă Sally.

Don Alfonso făcu un semn de încuviințare.

– Cât timp o să ne mai urmărească?

– Până când mănâncă. E gestantă și flămândă.

– Grozav! Iar noi suntem mureturile și înghețata.

– Să ne rugăm Fecioarei să trimită un animal țepos în drumul ei. Don Alfonso făcu un semn din cap către Sally. Dacă se poate, tot o femelă.

Drumul continua să urce printr-o pădure de copaci strâmbi, care păreau că se îndesea, pe măsură ce urcau. La un moment dat, Tom observă că aerul devenea mai strălucitor. Părea să miroasă diferit, cu un iz ușor de parfum. Iar atunci, pe neașteptate, ieșiră din ceață în lumina soarelui. Tom se opri, uimit. Acum priveau peste o mare de alb. La orizont, soarele se scufunda într-un ocean portocaliu de foc. Pădurea era învești mântată în flori strălucitoare.

– Suntem deasupra norilor, strigă Sally.

– Facem tabăra în vârf, hotărî Don Alfonso, pornind la drum cu un mers sprinten.

Drumul urmărea creasta străjuit de o pajiște largă, plină de flori sălbatice, unduită de briză, și dintr-odată erau în vârf, privind către nord-vest peste un ocean învolburat de nori. La vreo optzeci de kilometri depărtare, Tom vedea o linie de piscuri albastre, ascuțite, străpungând norii, ca un șir de insule în cer.

– Sierra Azul, anunță Don Alfonso cu o voce pierdută, ciudată.

37

Lewis Skiba privea focul pâlpâitor, pierdut în contemplarea culorilor schimbătoare. Nu făcuse nimic toată ziua, nu răspunsese la telefon, nu acceptase întâlniri, nu scrisese nici un memoriu. Singurul lui gând era: „O făcuse Hauser? M-a transformat Hauser într-un criminal?" Se ţinea cu mâinile de cap şi se gândea la clădirile acoperite de iederă din Wharton, la posibilităţile nelimitate ale acelor vremuri de început. Lumea întreagă era acolo, la picioarele lui, gata de cules. Iar acum... Îşi reaminti că el era cel care crease locuri de muncă pentru mii de oameni, că îşi dezvoltase compania şi fabricase medicamente care vindecau oamenii de boli şi de maladii teribile. Avea trei fii reuşiţi. Totuşi, în ultima săptămână, primul gând care-i venea în minte, atunci când se trezea, era: „Sunt un criminal". Ar fi vrut să-şi retragă cuvintele. Însă nu putea, pentru că Hauser nu sunase, iar el n-avea cum să-l contacteze.

De ce-i spusese lui Hauser s-o facă? De ce se lăsase intimidat? Skiba încercă să-şi spună că Hauser ar fi făcut-o oricum, că el personal nu provocase moartea nimănui, că poate era doar vorbărie. Existau oameni de felul ăsta, cărora le plăcea să vorbească despre violenţă, să se laude cu armele lor,

lucruri din astea. Oameni bolnavi. Hauser putea să fie unul dintre ei, doar vorbă goală, fără să treacă la fapte.

Interfonul sună şi, cu o mână tremurătoare, apăsă butonul.

– Domnul Fenner de la Dixon Asset Management, pentru întâlnirea de la ora două.

Skiba înghiţi. Era o întâlnire pe care nu putea s-o rateze.

– Trimite-l înăuntru.

Fenner arăta asemenea celor mai mulţi dintre analiştii de piaţă pe care-i cunoştea, mic, uscat, emanând prea multă încredere în sine. Aceasta era cheia succesului său: Fenner era un om pe care, pur şi simplu, doreai să-l crezi. Skiba îi făcuse o mulţime de mici favoruri lui Fenner, îi strecurase nişte informaţii despre câteva prime vânzări „fierbinţi", îl ajutase să-şi înscrie copiii la o şcoală particulară exclusivistă din Manhattan, donase vreo două sute de mii de dolari pentru acţiunea caritabilă preferată a nevestei lui. În schimb, Fenner prezentase tot timpul acţiunile Lampe ca pe o „investiţie", îndrumându-şi clienţii ghinionişti spre grămada de bălegar şi împingându-i în ea cu capul înainte; câştigase astfel milioane. Pe scurt, era analistul tipic de succes.

– Ce mai faci, Lewis? spuse Fenner, aşezându-se lângă foc. Nu poate să fie prea distractiv.

– Nu este, Stan.

– Să nu ne pierdem vremea cu politeţuri în timpuri ca acestea. Ne cunoaştem de prea mult timp. Vreau să-mi dai un singur motiv pentru care ar trebui să-mi sfătuiesc clienţii să păstreze acţiunile Lampe. Am nevoie doar de un motiv bun.

Skiba înghiţi în gol.

– Pot să te servesc cu ceva, Stan? Apă minerală? Sherry?

Fenner scutură din cap.

– Comitetul de investiţii mă va călca în picioare. Este timpul vânzării la preţuri mici. Sunt speriaţi şi, sincer, la fel sunt şi eu. Am avut încredere în tine, Skiba!

Ce escroc! Fenner cunoştea adevărata situaţie a companiei de luni întregi. Dar fusese prea tentat de toate bucăţelele pe

care i le aruncase Skiba şi de afacerea de investiţii bancare pe care Lampe i-o oferise companiei Dixon. Ticălos lacom! Pe de altă parte, dacă Dixon trecea de la „cumpără" la „stai" sau „vinde", asta ar însemna sfârşitul pentru Lampe. Ar însemna Capitolul 11.

Tuşi, curăţându-şi gâtul. Nu reuşea să scoată nici un cuvânt şi tuşi din nou, ca să-şi mascheze neputinţa.

Fenner aştepta.

În cele din urmă, Skiba vorbi:

– Stan, pot să-ţi dau ceva.

Fenner îşi înclină capul aproape imperceptibil.

– Este un privilegiu, este confidenţial, şi dacă acţionezi în sensul ăsta, ar fi un caz clar de negocieri în care beneficiezi de informaţii din interior.

– Ar fi aşa cum zici doar dacă aş *negocia*. Eu caut un motiv să nu fac asta. Clienţii mei sunt înfundaţi până la gât în acţiuni Lampe, iar eu trebuie să le dau un motiv întemeiat să se ţină bine.

Skiba inspiră adânc.

– Lampe va anunţa, în următoarele săptămâni, achiziţia unui manuscris vechi de două mii de ani, un exemplar unic, aparţinând străvechilor indieni maya. Manuscrisul cuprinde toate plantele şi animalele din pădurea tropicală, cu toate proprietăţile medicinale, împreună cu reţete despre cum să extragi substanţele active, dozajul, efectele secundare. Manuscrisul reprezintă suma tuturor cunoştinţelor medicale ale poporului maya, şlefuite de-a lungul a mii de ani de istorie, în cea mai bogată zonă ca biodiversitate de pe planetă. Va fi proprietatea companiei Lampe, în întregime. Va ajunge la noi liber şi curat, fără negocieri pentru drepturile de autor, parteneriate, litigii sau sarcini.

Se opri. Expresia feţei lui Fenner nu se schimbase. Dacă se gândea mai bine, nu avea nici una.

– Când veţi anunţa asta? Îmi spui o dată?

– Nu.

– Cât de sigur este?

– Foarte.

Minciuna era uşoară. Codicele era singura lor speranţă şi, în cazul în care ar eşua, oricum nu avea nimic de pierdut.

O tăcere lungă. Fenner îngădui ca o grimasă, care ar fi putut să fie interpretată ca un zâmbet, să-i apară pe trăsăturile frumoase, ascuţite, ale feţei sale. Îşi luă servieta şi se ridică.

– Mulţumesc, Lewis! Îmi tai respiraţia.

Skiba salută din cap şi-l privi pe Fenner parcurgând atent drumul scurt spre ieşire.

Dacă ar fi ştiut, măcar.

38

În timp ce coborau din munţi, pădurea tropicală se schimba. Terenul era extrem de dur, un peisaj întretăiat de râpe adânci şi de râuri torenţiale, cu creste înalte între ele. Continuară să urmeze poteca pentru animale, dar era atât de năpădită de buruieni, încât era nevoie să o cureţe cu rândul ca să-şi croiască drum înainte. Alunecară şi căzură în timp ce urcau pe poteca abruptă, se împiedicau şi cădeau atunci când coborau.

Zile întregi se luptară să meargă înainte. Nu găsiră nici un loc întins pentru tabără şi erau obligaţi să doarmă pe pante, cu hamacurile agăţate între copaci, dormind toată noaptea în ploaie. Dimineaţa, jungla era întunecată şi ceţoasă. Într-o zi grea de călătorie, puteau să străbată opt kilometri, iar seara erau cu toţii frânţi de oboseală. Vânatul aproape că nu exista. N-aveau niciodată mâncare îndeajuns. Tom nu fusese niciodată atât de flămând. Noaptea, visa la fripturi şi la cartofi prăjiţi, pe când ziua se gândea la îngheţată şi la homari înmuiaţi în unt, iar în jurul focului, seara, nu vorbeau decât despre mâncare.

Zilele începură să treacă de-a valma. Nici măcar o dată nu se opri ploaia şi nu se risipi ceaţa. Hamacurile lor putrezirâ şi trebuirâ împletite din nou, hainele începură să se destrame, păduchii le năpădirâ îmbrăcămintea şi li se înfipseră în piele, iar cusăturile pantofilor se descusură. N-aveau schimburi, iar jungla avea să-i lase în curând dezbrăcaţi. Trupurile le erau acoperite cu înţepături, muşcături, zgârieturi, tăieturi, cruste şi răni. Când urcau printr-o râpă, Vernon alunecă şi se prinse de un tufiş ca să-şi oprească alunecarea, făcând să cadă din el o ploaie de furnici de foc; îl muşcară atât de rău, încât avu febră timp de douăzeci şi patru de ore şi abia mergea.

Singurul lucru bun pe care îl oferea jungla era vegetaţia ei. Sally găsi foarte multe plante medicinale şi reuşi să pregătească un unguent din ele, care făcu minuni cu muşcăturile de insecte, urticariile şi infecţiile pielii. Băură un ceai făcut de ea, despre care pretindea că era un antidepresiv, dar licoarea nu avu efectul scontat.

Şi tot timpul, noaptea şi chiar ziua, auzeau icnetul şi simţeau pânda jaguarului. Nimeni nu vorbea despre el, Don Alfonso le interzisese asta, dar el era mereu prezent în mintea lui Tom. Mai erau şi alte animale de mâncat în pădure. Ce dorea? De ce-i urmărea şi nu ataca niciodată?

În cea de-a patra sau a cincea noapte – Tom începuse să piardă noţiunea timpului –, făcură tabăra pe o creastă, deasupra trunchiurilor unor copaci masivi, putreziţi. Plouase, iar aburul se înalţa din pământ. Luară cina devreme: o şopârlă fiartă cu rădăcini de matta. După cină, Sally se ridică, luându-şi arma.

– Jaguar sau nu, eu mă duc la vânătoare.

– Vin şi eu, se oferi Tom.

Urmară cursul unui mic torent, mai jos de tabără, printr-o râpă. Lumina era cenuşie, iar pădurea din jurul lor era moale şi udă, cu plantele aburind. Sunetul apei care picura se contopea cu ţipetele sparte ale păsărilor.

Timp de o jumătate de oră, îşi croiră drum în josul râpei, peste bolovani plini de muşchi şi trunchiuri de copaci, până când ajunseră la un pârâu iute. Merseră de-a lungul lui, unul după altul, printre rotocoalele de ceaţă. Sally avea ceva de pisică, se gândi Tom, cu felul ei de a se strecura neauzită printre arbuşti.

Sally se opri, îşi ridică mâna. Încet, înălţă arma, ochi şi trase.

Un animal se zbătu şi guiţă în vegetaţia măruntă, sunetele încetând repede.

– Nu-mi pot da seama ce a fost, ştiu doar că era îndesat şi cu blană.

În tufişuri, găsiră animalul, întins pe o parte, cu cele patru picioare înţepenite.

– Un fel de pecar, spuse Tom, privindu-l cu dezgust. Nu se va obişnui niciodată să măcelărească animale.

– Rândul tău, spuse Sally, aruncându-i un zâmbet.

El îşi trase maceta şi începu să cureţe animalul, în timp ce Sally privea. Aburul se înălţa din organele interne, în timp ce Tom le trăgea afară.

– Dacă îl dăm într-un clocot, în tabără, putem să-i smulgem şi părul, spuse Sally.

– Abia aştept, zise Tom.

Termină de eviscerat, tăie o prăjină şi legă picioarele laolaltă. Traseră animalul pe ea şi-l ridicară împreună. Nu cântărea mai mult de cincisprezece kilograme, dar avea să fie o masă bună, rămânând şi carne pentru afumat. Se îndreptară spre râpă, luând-o pe drumul pe care veniseră.

Nu merseseră nici douăzeci de metri, când fură opriţi de jaguar, care stătea în mijlocul cărării, chiar în faţa lor. Îi fixa cu ochii verzi, vârful cozii mişcându-se înainte şi înapoi.

– Dă-te în spate, spuse Tom. Încet şi cu grijă.

Dar, în timp ce se retrăgeau, jaguarul făcu un pas în faţă, apoi altul, păşind pe labele cu pernuţe mari.

– Îţi aminteşti ce a spus Don Alfonso?

– Nu pot s-o fac, şopti Sally.

– Trage pe deasupra lui.

Sally ridică gura armei şi trase un foc.

Sunetul fu în chip straniu amortizat de ceaţă şi de vegetaţia deasă. Jaguarul tresări uşor, dar în afară de asta nu dădu nici un semn că auzise ceva, continuând să-i privească, vârful cozii răsucindu-i-se la fel de ritmic precum un metronom.

– Îl ocolim, propuse Sally.

Ieşiră de pe poteca animalelor, în pădure. Animalul nu făcu nici o mişcare ca să-i urmeze, dar nu-şi luă ochii verzi de la ei, şi curând ieşi din raza lor vizuală. După câteva sute de metri, Tom începu s-o ia înapoi spre creastă. Auziră felina mârâind o dată sau de două ori în stânga lor, şi se îndepărtară mai mult de creastă. Continuară cale de aproape o jumătate de kilometru şi se opriră. Aici trebuiau să întâlnească râpa cu pârâul, dar nu era acolo.

– Ar trebui să mergem mai mult spre stânga, zise Tom.

Cotiră spre stânga. Pădurea deveni mai deasă, mai întunecată, copacii mai mici şi mai apropiaţi.

– Nu recunosc zona asta deloc.

Se opriră să asculte. Jungla părea să fi devenit ciudat de tăcută. Nu se auzea zgomotul vreunui pârâu, nimic altceva decât sunetul apei care picura de pe ramuri.

Un mârâit, răsunător se auzi chiar din spatele lor.

Sally se întoarse furioasă.

– Pleacă de aici! ţipă ea. Zât!

Porniră mai departe, mărind pasul, cu Tom în frunte, croindu-şi drum prin vegetaţia măruntă. Din timp în timp, auzea felina în stânga, ţinând pasul cu ei, torcând uneori. Nu era deloc un sunet prietenos: era jos şi gros şi suna mai degrabă ca un mârâit. Ştia că se rătăciseră, că nu mergeau în direcţia bună. Aproape că fugeau.

Iar atunci, ca o fulgerare aurie, păru să se întrupeze din ceaţa din faţa lor. Stătea pe o ramură joasă, încordat.

Se opriră, se retraseră încet, în timp ce animalul privea. Atunci, cu o mişcare fluidă, acesta sări într-o parte, şi din trei salturi se aşeză pe o creangă din spatele lor, tăindu-le astfel retragerea.

Sally ţinea arma aţintită spre jaguar, dar nu trase. Se uitau la animal, iar animalul se uita la ei.

– Cred că a venit timpul să-l omori.

– Nu pot!

Cumva, acesta era răspunsul pe care Tom dorea să-l audă. Niciodată nu mai văzuse un animal atât de plin de viaţă, atât de suplu şi atât de minunat.

Dintr-odată, jaguarul se întoarse şi se îndepărtă, sărind uşor din creangă în creangă, până când dispăru în pădure.

Rămaseră acolo tăcuţi, iar Sally zâmbi.

– Ţi-am spus că era doar curios.

– Câtă curiozitate, ca să ne urmărească aproape o sută de kilometri!

Tom privi în jur. În cele din urmă, îşi puse maceta sub curea şi ridică prăjina pe care ţinea pecarul mort. Se simţea tulburat, neliniştit. Nu se terminase.

Abia făcuseră cinci paşi, când jaguarul căzu asupra lor cu un urlet pătrunzător, ca o ploaie de aur, aterizând în spatele lui Sally cu un sunet înăbuşit. Arma se descărcă în gol. Sally se răsuci în timp ce cădea; loviră pământul împreună, iar în urma izbiturii jaguarul se desprinse, nu înainte însă de a-i fi smuls jumătate de cămaşă.

Tom se aruncă în spinarea animalului, strângându-l între picioare ca pe un cal nărăvaş, căutându-i ochii cu degetele mari ca să-i scoată; dar, înainte să facă asta, simţi corpul masiv încordându-se şi arcuindu-se ca o coardă din oţel sub el. Animalul scoase un nou urlet, sărind şi răsucindu-şi corpul în aer, în timp ce Tom îşi trăgea maceta. După aceea, fiara era deasupra, o grămadă înăbuşitoare de blană fierbinte, deasă, prăbuşindu-se peste el şi peste maceta ascuţită; Tom simţi carnea cedând; simţea lama alunecând în jaguar. Un şuvoi

puternic de sânge îi inundă faţa. Jaguarul urlă, se răsuci şi, cu toată puterea, Tom smuci maceta într-o parte. Lama probabil că perforase plămânii fiarei, pentru că urletul jaguarului se transformă într-o bolboroseală sufocată. Animalul se lăsă moale. Tom îl împinse şi trase maceta afară. Jaguarul se mai zbătu o dată, apoi rămase nemişcat.

Se grăbi spre Sally, care se lupta să se ridice. Ea scoase un ţipăt atunci când îl văzu.

– Doamne, Tom, eşti bine?

– *Tu* eşti bine?

– Ce ţi-a făcut?

Încercă să-i atingă chipul, iar el înţelese dintr-odată de ce era speriată.

– Nu e sângele meu, e al lui, rosti Tom slab, aplecându-se peste ea. Lasă-mă să mă uit la spatele tău.

Sally se rostogoli pe burtă. Cămaşa era zdrenţe. Văzu patru zgârieturi care i se întindeau pe umăr. El îi scoase ceea ce mai rămăsese din cămaşă.

– Hei, mă simt bine, se auzi vocea ei înăbuşită.

– Linişte. Tom îşi scoase propria cămaşă şi înmuie un capăt într-un ochi de apă. O să doară.

Ea ţipă încet de durere, în timp ce el curăţa rănile. Nu erau adânci: era mai mult pericol de infecţie. Tom luă o bucată de muşchi, făcu un soi de pansament din el şi-l legă peste rană cu cămaşa lui. O ajută să-şi îmbrace cămaşa şi să stea în capul oaselor.

Ea îl privi din nou şi tresări.

– Doamne, eşti scăldat în sânge! Se uită la jaguar, întins în toată frumuseţea lui aurie pe jos, cu ochii pe jumătate deschişi. L-ai omorât cu maceta?

– Aveam maceta scoasă, el a sărit şi a făcut singur toată treaba. Îşi petrecu un braţ în jurul ei. Poţi să te ridici?

– Sigur.

O ajută să se ridice, iar ea se clătină puţin, apoi îşi reveni.

– Dă-mi arma.

Tom o aduse.

– O duc eu.

– Nu, o s-o duc pe celălalt umăr. Tu duci pecarul.

Tom n-o contrazise. Legă din nou pecarul de prăjină, îl atârnă de umăr şi se opri să mai arunce o ultimă privire la jaguarul întins pe o parte, cu ochii smălţuiţi, zăcând într-o baltă de sânge.

– O să ai de spus o poveste dată naibii la cocktailuri, când o să scăpăm de-aici, spuse Sally, zâmbind.

Înapoi în tabără, Vernon şi Don Alfonso le ascultară povestea în tăcere. Atunci când Tom termină, Don Alfonso îi puse o mână pe umăr, îl privi în ochi şi zise:

– Eşti un *yanqui* nebun, Tomasito, ştiai asta?

Tom şi Sally se retraseră în intimitatea colibei. El îi îngrijea din nou rana folosind unele dintre antibioticele ei din plante, iar ea stătea cu picioarele încrucişate pe jos, cosându-şi cămaşa cu un fir din scoarţă de copac, pe care-l făcuse Don Alfonso. Îl tot privea cu coada ochiului, încercând să-şi stăpânească un zâmbet. În cele din urmă, întrebă:

– Ţi-am mulţumit până acum pentru faptul că mi-ai salvat viaţa?

– N-am nevoie de mulţumiri.

Tom încercă să-şi ascundă roşeaţa de pe chip. Nu era prima dată când o vedea fără cămaşă, renunţaseră de mult timp la pretenţiile de pudoare, dar, de data aceasta, simţea o intensă tensiune erotică. Observă la ea o roşeaţă care-i urca pe piept, răspândindu-se între sâni, şi sfârcurile întărite. Simţea şi ea la fel?

– Ba da, ai nevoie.

Ea lăsă cămaşa pe care o cosea, se întoarse, îşi petrecu braţele în jurul gâtului lui şi-l sărută, moale, pe buze.

39

Hauser își opri oamenii la râu. În spate, vedea versanții albaștri ai munților Sierra Azul înălțându-se în nori, precum lumea pierdută a lui Arthur Conan Doyle. Traversă el însuși luminișul și cercetă poteca noroioasă care ducea dincolo. Ploaia neîntreruptă spălase cele mai multe dintre urme, dar avantajul era că-i spunea că amprentele de picior desculț pe care le văzuse erau foarte proaspete: nu mai vechi de câteva ore. Părea să fie un grup de șase oameni, poate o expediție de vânătoare.

Asta însemna că urmele erau ale indienilor cu care se aliase Broadbent. Nimeni altcineva nu mai trăia în jungla asta de munte, uitată.

Hauser se ridică din genunchi și se gândi o clipă. Ar pierde orice joc de-a șoarecele și pisica, în jungla asta. N-ar obține nimic de la ei, nici măcar prin negociere. Asta-i lăsa o singură cale posibilă de acțiune.

Le făcu semn soldaților s-o ia înainte, mergând chiar el în frunte. Se mișcau repede pe potecă, în direcția în care dispăruseră oamenii. Îl lăsase pe Philip în spate, bine legat și păzit de un soldat. Fiul lui Broadbent era de acum prea slăbit

ca să mai evadeze, fiind şi încătuşat. Era păcat să renunţe la serviciile unui soldat, mai ales că erau puţini cei pe care se putea baza, dar, când va veni timpul, Philip va fi o piesă importantă în negocieri. Niciodată nu trebuie subestimată valoarea unui ostatic.

Totul se desfăşură exact aşa cum bănuise. Indienii îi zăriseră venind la timp şi se topiseră în pădure, dar nu înainte ca Hauser să observe încotro dispăruseră. El era un expert în urmărirea prin junglă şi-i urmări cu viteză maximă, o strategie de tip blitzkrieg[1] care nu dăduse greş niciodată, îngrozindu-l chiar şi pe cel mai antrenat inamic, darămite un grup de vânători care nu bănuiau nimic. Oamenii lui se despărţiră, iar Hauser îi luă pe doi dintre ei pe o rută ocolitoare, tăindu-le calea indienilor.

Totul se desfăşură rapid, dezlănţuit şi asurzitor. Jungla se cutremură. Atacul îi reaminti cu multă claritate numeroasele lupte la care participase în Vietnam. În mai puţin de un minut, se şi terminase; copacii erau sfărâmaţi şi jupuiţi, tufişurile fumegau, pământul era spulberat, o ceaţă acră plutea spre cer. Un copăcel avea ramurile acoperite cu orhidee şi organe interne.

Era uimitor, într-adevăr, ce puteau face vreo două simple lansatoare de grenade.

Hauser adună bucăţile de trupuri la un loc şi ajunse la concluzia că muriseră patru oameni. Doi dintre ei scăpaseră. Măcar o dată, oamenii lui acţionaseră ca la carte. La asta erau buni: uciderea directă, necomplicată. Trebuia să ţină minte asta.

N-avea mult timp. Trebuia să ajungă în sat cât mai repede după cei doi supravieţuitori, ca să lovească în toiul confuziei şi groazei, înainte ca ei să poată să se organizeze.

Îşi strigă oamenii.

---

[1] „Război-fulger", în limba germană

– *Ariba! Vamonos!*[1]

Soldaţii începură să aclame, încurajaţi de entuziasmul lui, simţindu-se în sfârşit în elementul lor.

– Către sat!

[1] „Haideţi! Să mergem!" – în limba spaniolă, în original (n.tr.)

40

Ploua necontenit de o săptămână întreagă. În fiecare zi avansau, în sus şi în jos prin canioane, pe lângă stânci periculoase, peste torente furioase, toate îngropate în cea mai deasă junglă din câte credea Tom că există. Dacă străbăteau şase-şapte kilometri, însemna că fusese o zi bună. După şapte zile din acestea, Tom se trezi într-o dimineaţă şi-şi dădu seama de faptul că ploaia încetase, în sfârşit. Don Alfonso era deja treaz, având grijă de un foc mare. Avea o faţă serioasă. În timp ce-şi mâncau micul dejun, anunţă:

– Am avut un vis noaptea trecută.

Tonul serios al vocii sale îl făcu pe Tom să şovăiască.

– Ce fel de vis?

– Am visat că am murit. Sufletul mi s-a înălţat la cer şi a început să-l caute pe Sfântul Petru. L-am găsit stând în faţa porţilor Raiului. M-a salutat, atunci când am ajuns. „Don Alfonso, tu eşti, poznaş bătrân?" a întrebat el. „Aşa este, am zis eu. Sunt eu, Don Alfonso Boswas, care a murit în junglă, departe de casă, la vârsta de o sută douăzeci de ani, şi vreau să intru şi s-o văd pe Rosita a mea." „Ce făceai atât de departe în junglă, Don Alfonso?" m-a întrebat el. „Eram cu nişte *yan-*

quis nebuni, mergeam către Sierra Azul", am zis. „Şi ai ajuns acolo?" a întrebat el. „Nu", am zis eu. „Ei bine, Don Alfonso, poznaşule, va trebui să te întorci."

Se opri, apoi adăugă:

– Aşa că m-am întors.

Tom nu ştia sigur cum să reacţioneze. Pentru o clipă, se gândi că visul era una dintre glumele lui Don Alfonso, până când văzu expresia serioasă de pe chipul bătrânului. Schimbă o privire cu Sally.

– Ce înseamnă un asemenea vis? întrebă Sally.

Don Alfonso îşi duse o bucată de rădăcină de matta la gură şi mestecă gânditor, apoi se aplecă să scuipe pulpa.

– Înseamnă că mai am doar câteva zile de trăit alături de voi.

– Doar câteva zile? Nu fi ridicol!

Don Alfonso îşi termină tocăniţa şi se ridică, spunând:

– Să nu mai vorbim despre asta şi să mergem spre Sierra Azul.

Ziua era chiar mai rea decât cele dinaintea ei, pentru că, atunci când se opreau ploile, apăreau insectele. Călătorii se luptau să urce şi să coboare o serie de creste abrupte pe poteci afundate în noroi, căzând şi alunecând mereu, hărţuiţi de roiuri. Către amiază, coborâră într-o altă râpă răsunând de zgomotul apei curgătoare. În timp ce coborau, mugetul devenea mai puternic, iar Tom îşi dădu seama că un râu mare curgea în vale. Cum frunzişul se rărea pe malurile râului, Don Alfonso, care mergea în faţă, se opri şi se trase înapoi, buimăcit, făcându-le semn să rămână între copaci.

– Ce s-a întâmplat? întrebă Tom.

– E un om mort peste râu, sub un copac.

– Un indian?

– Nu, e o persoană care poartă haine nord-americane.

– Ar putea să fie o ambuscadă?

– Nu, Tomas, dacă ar fi fost o ambuscadă, acum eram deja morţi.

Tom îl urmă pe Don Alfonso pe mal. De cealaltă parte a râului, poate la cincizeci de metri mai sus de punctul de trecere, era un luminiş mic, cu un copac mare în mijloc. Tom vedea doar un pic de culoare în spatele copacului. Împrumută binoclul lui Vernon ca să cerceteze mai de-aproape. Un picior desculţ, umflat îngrozitor, era vizibil, cu o parte dintr-un pantalon zdrenţuit. Restul era ascuns în spatele trunchiului. În timp ce privea, Tom văzu un fuior albăstrui de fum plutind din spatele copacului, apoi altul.

– Omul acela e viu, doar dacă nu cumva un mort poate să fumeze, zise Tom.

– Pe Maica Domnului, ai dreptate!

Prăbuşiră un copac peste râu. Sunetul toporului răsună în pădure, dar, oricine ar fi fost în spatele copacului, nu se mişcă.

După ce copacul căzu, servind drept pod, Don Alfonso privi neîncrezător peste râu.

– Poate să fie un demon.

Traversară pe copacul care se clătina, folosindu-se de prăjină. Odată ajunşi de partea cealaltă a râului, nu-l mai vedeau pe bărbatul acela.

– Trebuie să mergem mai departe şi să ne prefacem că nu l-am văzut, şopti Don Alfonso. Acum sunt sigur că e un demon.

– E absurd, zise Tom, eu mă duc să verific.

– Te rog, nu te duce, Tomas! O să-ţi fure sufletul şi-o să-l ducă pe fundul râului.

– Eu vin cu tine, se oferi Vernon.

– *Curandera,* tu rămâi aici. Nu vreau ca demonul să vă ia pe toţi.

Tom şi Vernon îşi croiră drum de-a lungul bolovanilor lustruiţi de pe malul râului, lăsându-l pe Don Alfonso să bombăne, nefericit, de unul singur. Ajunseră curând la luminiş, apoi merseră în jurul copacului.

Acolo, văzură epava unei fiinţe omeneşti. Stătea cu spatele sprijinit de copac, fumând dintr-o pipă din lemn de

măceş, privindu-i fix. Nu părea să fie indian, cu toate că pielea îi era aproape neagră. Avea hainele ferfeniţă, iar faţa îi era zgâriată până la carne şi sângera de la muşcăturile de insecte. Picioarele desculţe aveau tăieturi şi erau umflate. Era atât de slab, încât oasele îi ieşeau prin piele într-un chip grotesc, întocmai ca ale unui refugiat înfometat. Părul îi atârna în şuviţe şi avea o barbă scurtă, plină de beţe şi de frunze.

N-avu nici o reacţie la sosirea lor. Abia dacă-i privi cu ochii goi, fără expresie. Părea mai mult mort decât viu. Tresări, mai degrabă tremurând. Pipa îi ieşi din gură şi vorbi, cu vocea doar o şoaptă aspră.

– Ce mai faceţi, fraţilor?

41

Tom sări în sus, atât era de uimit să audă vocea fratelui său Philip venind dinspre cadavrul acela viu. Se aplecă, cercetându-i fața, dar nu găsi nici o asemănare. Se trase înapoi, cuprins de groază privind larvele care colcăiau într-o rană de pe gâtul lui.

– *Philip?* şopti Vernon.

Vocea croncăni a încuviințare.

– Ce faci aici?

– Mor.

Vorbea pe un ton normal.

Tom îngenunche şi privi chipul fratelui său mai îndeaproape. Era încă prea îngrozit ca să vorbească sau să reacționeze. Îşi puse o mână pe umărul osos al lui Philip.

– Ce s-a întâmplat?

Chipul închise ochii o clipă, apoi îi deschise.

– Mai târziu.

– Desigur. La ce mă gândeam? Tom se întoarse către fratele său. Vernon, du-te să-i aduci pe Don Alfonso şi pe Sally. Spune-le că l-am găsit pe Philip şi că ne facem tabăra aici.

Tom continuă să-şi privească fratele, prea şocat ca să mai spună ceva. Philip era atât de calm... ca şi cum s-ar fi împăcat deja cu ideea morţii. Era anormal. Se citea indiferenţa în ochii lui.

Don Alfonso sosi şi, uşurat să afle că demonul râului se dovedise o fiinţă umană, începu să cureţe o porţiune de pământ, ca să instaleze tabăra.

Atunci când Philip o zări pe Sally, îşi scoase pipa şi clipi.

– Eu sunt Sally Colorado, se prezentă ea, luându-i mâna în ale ei.

Philip reuşi să-şi încline capul.

– Trebuie să te curăţăm şi să te îngrijim.

– Mulţumesc.

Îl transportară pe Philip la râu, îl întinseră pe un strat de frunze de bananier şi-l dezbrăcară. Corpul lui Philip era acoperit cu răni, multe dintre ele infectate şi câteva în care colcăiau larvele. Larvele, se gândi Tom cercetând rănile, fuseseră de fapt o binefacere, pentru că mâncaseră ţesutul infectat, reducând riscul de cangrenă. Vedea că în unele dintre răni, de unde se hrăniseră larvele, apăruse deja un nou ţesut. Celelalte nu arătau la fel de bine.

Îngrozit, îşi privi fratele. N-aveau medicamente, nici antibiotice, nici bandaje, ci doar ierburile lui Sally. Îl spălară cu grijă, apoi îl duseră înapoi în luminiş şi-l întinseră pe jos, gol puşcă, pe un strat de frunze de bananier, lângă foc.

Sally începu să aleagă grămezile de plante şi de rădăcini pe care le adunase.

– Sally e o vindecătoare specializată în tratamentele cu plante, zise Vernon.

– Prefer o injecţie cu amoxicilină, spuse Philip.

– N-avem.

Philip se întinse înapoi pe frunze şi închise ochii. Tom îngriji rănile, curăţând carnea necrozată, spălând şi îndepărtând larvele. Sally pudră rănile cu un antibiotic din plante şi-l bandajă cu fâşii de scoarţă sfărâmată, care fuseseră sterilizate

în apă fiartă, iar apoi uscate la foc. Îi spălară şi uscară hainele zdrenţuite şi-l îmbrăcară din nou cu ele, neavând altele. Terminară chiar când soarele începea să apună. Îl aşezară în capul oaselor, iar Sally aduse o cană de ceai din plante.

Philip luă cana. Arăta mai bine. Spuse:

– Răsuceşte-te, Sally, şi lasă-mă să văd dacă ai aripi!

Sally se înroşi.

Philip luă o sorbitură, apoi încă una. Între timp, Don Alfonso pescuise mai mulţi peşti, iar acum îi frigea. Mirosul peştelui fript pluti spre ei.

– Ciudat că n-am poftă de mâncare, spuse Philip.

– Nu e deloc ceva neobişnuit, atunci când eşti înfometat, zise Tom.

Don Alfonso servi peştii pe frunze. Pentru un timp, mâncară în tăcere, iar apoi Philip vorbi:

– Ei bine, iată-ne aici! O mică reuniune de familie în jungla din Honduras. Privi în jur, cu ochii strălucind, apoi zise: G.

Urmă tăcerea, apoi Vernon spuse:

– H.

Tom zise:

– O.

Philip adăugă:

– S.

Se lăsă o tăcere îndelungată, iar Vernon sfârşi:

– T.[1]

– Vernon spală vasele! zise Philip.

Tom se întoarse spre Sally, ca să-i explice:

– Este un joc pe care-l jucam noi, îi zise el, cu un zâmbet ruşinat.

– Se vede că voi trei sunteţi fraţi.

---

[1] Echivalentul aproximativ al jocului cunoscut la noi sub numele de „fazan", cuvântul complet fiind *ghost*, adică „fantomă" (n.tr.)

– Într-un fel, răspunse Vernon. Chiar dacă Philip *este* un măgar.

Philip lăsă să-i scape un hohot de râs.

– Bietul Vernon! Tu mereu ai ajuns la bucătărie, nu-i aşa?

– Mă bucur să văd că te simţi mai bine, spuse Tom.

Philip îşi întoarse chipul supt spre el.

– Mă simt mai bine.

– Ai chef să ne spui ce s-a întâmplat?

Faţa lui Philip deveni serioasă, pierzându-şi toată aroganţa.

– E o poveste despre inima întunericului, cu tot cu domnu' Kurtz[1]. Sunteţi siguri că vreţi s-o auziţi?

– Da, confirmă Tom. Vrem s-o auzim.

[1] Referire la personajul principal al controversatului roman de aventuri *Inima întunericului*, de Joseph Conrad, publicat în 1902, a cărui acţiune se desfăşoară în jungla din Congo. Kurtz este un negustor de fildeş, trimis al unei companii belgiene, care se transformă pe parcurs într-un semizeu charismatic pentru triburile din regiune. (n.tr.)

42

Philip îşi umplu grijuliu pipa dintr-o cutie din tablă de Dunhill Early Morning şi o aprinse, cu mişcările lente şi deliberate.

– Singurele lucruri pe care nu mi le-au luat au fost tutunul şi pipa, mulţumesc lui Dumnezeu!

Pufăi încet, cu ochii pe jumătate închişi, adunându-şi gândurile.

Tom profită de ocazie ca să cerceteze chipul lui Philip. Acum că fusese curăţat, putea în sfârşit să recunoască trăsăturile prelungi, aristocratice, ale fratelui său. Barba îi dădea o înfăţişare de vagabond care-l făcea să semene într-un chip straniu cu tatăl lor. În acelaşi timp părea schimbat: ceva se întâmplase cu fratele lui, ceva atât de îngrozitor, încât îi modificase trăsăturile feţei.

Cu pipa aprinsă, Philip deschise ochii şi începu să le vorbească.

– După ce v-am părăsit pe voi doi, m-am întors la New York şi l-am căutat pe vechiul partener al tatălui nostru, pe Marcus Aurelius Hauser. M-am gândit că el ar şti mai bine decât oricine unde ar fi putut să se ducă tata. Era detectiv

particular, în plus. Mi s-a părut că era un individ mai degrabă durduliu, parfumat. Cu două telefoane, a putut să afle că tata plecase în Honduras, așa că mi-am imaginat că era competent și l-am angajat. Am zburat amândoi în Honduras; el a organizat o expediție, a angajat doisprezece soldați și a închiriat patru bărci. A finanțat totul, forțându-mă să vând acuarela mică și frumoasă de Paul Klee pe care mi-a dat-o tata...

– Ah, Philip, exclamă Vernon. Cum ai putut?

Philip își închise ochii nefericit. Vernon tăcu. Atunci, Philip continuă:

– Așa că am zburat cu toții la Brus și ne-am îngrămădit în pirogi, pentru o călătorie veselă pe râu. Am luat un ghid dintr-un cătun de pe un canal înfundat și am pornit-o prin mlaștina Meambar. Atunci, Hauser a preluat conducerea cu forța. Imbecilul parfumat plănuise asta tot timpul. E unul dintre naziștii ăia vicleni și întreprinzători. M-au legat ca pe un câine. Hauser l-a aruncat pe ghidul nostru într-un loc cu pești piranha, iar apoi a aranjat ambuscada aceea ca să vă omoare.

Aici, vocea i se înecă și trase din pipă de câteva ori, cu mâna osoasă tremurând. Povestea era spusă cu o anumită bravadă plină de haz, pe care Tom o cunoștea bine la fratele lui.

– După ce m-a pus în lanțuri, Hauser a lăsat cinci soldați în spate, în Laguna Negra, ca să vă ia prin surprindere. M-a luat pe mine și pe ceilalți soldați în sus pe râul Macaturi, până la cascade. N-o să uit niciodată clipa în care s-au întors soldații. Erau doar trei dintre ei, iar unul avea o săgeată lungă de nouăzeci de centimetri în coapsă. N-am auzit tot ce au spus. Hauser era furios și l-a eliminat pe tip, l-a împușcat drept în cap. Știam că omorâseră doi oameni și eram sigur că unul din voi – sau amândoi – era mort. Trebuie să vă spun, frații lor, că atunci când ați venit, am crezut că murisem și am ajuns în iad... iar voi erați comitetul de primire. Râse uscat. Am lăsat bărcile la cascade și i-am luat urma lui tata pe jos. Hauser ar găsi și un șoarece în junglă, dacă și-ar propune.

Mă ţinea la îndemână, pentru că-i venise ideea să mă folosească drept monedă pentru târguiala cu voi. A dat peste un grup de indieni din munţi, i-a ucis pe mai mulţi dintre ei şi i-a vânat pe ceilalţi până în sat. După aceea, a atacat satul şi a reuşit să captureze căpetenia. N-am văzut nimic din toate astea, pentru că mă lăsase în urmă, legat fedeleş, dar am văzut finalul. Se înfioră. După ce a pus mâna pe căpetenie şi l-a făcut ostatic, am mers mai departe în munţi, către Oraşul Alb.

– Hauser ştie de Oraşul Alb?

– A aflat de la un prizonier indian. Dar nu ştie unde anume în Oraşul Alb se găseşte mormântul. Se pare că numai căpetenia şi câţiva bătrâni cunosc poziţia exactă a mormântului.

– Cum ai evadat? întrebă Tom.

Philip închise ochii.

– După răpirea căpeteniei, indienii au plecat la război. L-au atacat pe Hauser în timp ce era în drum spre Oraşul Alb. Chiar şi cu armamentul lor greu, Hauser şi oamenii lui nu au făcut faţă. Îmi luase lanţurile, ca să le folosească pentru şeful de trib. În toiul atacului, am reuşit să scap. Mi-am petrecut ultimele zece zile mergând, târându-mă, de fapt, înapoi aici, supravieţuind muşcăturilor de insecte şi de şopârle. Acum trei zile, am ajuns la acest râu. N-aveam cum să-l traversez. Eram înfometat şi nu puteam să mai merg. Aşa că m-am aşezat sub un copac, ca să-mi aştept sfârşitul.

– Stăteai sub copacul ăla de trei zile?

– Trei, patru zile... Dumnezeu ştie. Au trecut una după alta.

– Doamne, Philip, ce îngrozitor!

– Din contră. A fost un sentiment înviorător. Pentru că nu-mi mai păsa. De nimic. Nu m-am simţit niciodată în viaţa mea atât de liber ca atunci când stăteam sub copac. Cred că am fost chiar fericit, pentru o clipă sau două.

Focul se stinsese. Tom adăugă câteva beţe şi-l răscoli ca să-l aprindă.

– Ai văzut Oraşul Alb? întrebă Vernon.

– Am evadat înainte să ajungă acolo.

– Cât e de aici până la Sierra Azul?

– Ceva mai mult de cincisprezece kilometri, poate, până la dealurile submontane, şi alţi cincisprezece sau douăzeci până la oraş.

Se lăsă liniştea. Focul pocnea, şuiera. Cântecul de jale al unei păsări se auzea dintr-un copac îndepărtat. Philip închise ochii şi murmură, cu vocea plină de sarcasm:

– Dragă tată, ce moştenire grozavă le-ai lăsat copiilor tăi iubitori!

43

Templul zăcea îngropat sub liane, colonada din față fiind susținută de stâlpi pătrați de calcar vărgați cu mușchi verde, sprijinind o parte dintr-un acoperiș din piatră. Hauser stătea afară, privind hieroglifele ciudate sculptate în stâlpi, chipurile, animalele, punctele și liniile stranii. Îi reaminteau de Codice.

– Rămâneți afară, le porunci oamenilor lui, apoi tăie o deschizătură în perdeaua de vegetație.

Era întunecos. Lumină cu o lanternă în jur. Nu erau șerpi sau jaguari, doar o droaie de păianjeni într-un colț și câțiva șoareci care fugeau care încotro. Era uscat și adăpostit: un loc bun în care să-și instaleze cartierul general.

Înaintă mai adânc în templu. În spate, se înălța alt rând de stâlpi pătrați din piatră, încadrând o ușă dărâmată care ducea afară, într-o curte întunecoasă. Păși prin ea. Câteva statui zăceau răsturnate, măcinate de timp, ude de ploaie. Rădăcini mari de copaci șerpuiau peste pietre ca niște anaconda grași, ridicând pereți și acoperișuri, până când înșiși copacii deveneau una cu structura templului. De partea cealaltă a curții, o a doua ușă ducea într-o cameră mică, cu un bărbat sculptat în piatră culcat pe spate, ținând un bol.

Hauser se întoarse la soldaţii care aşteptau. Doi îl ţineau între ei pe şeful de trib captiv, un bătrân cocârjat, aproape gol, cu excepţia unei cârpe înfăşurate în jurul şalelor şi a unei bucăţi de piele legate peste umăr şi petrecute în jurul taliei. Corpul îi era o adunătură de riduri. Era cel mai bătrân om pe care-l văzuse Hauser vreodată; şi, cu toate acestea, ştia că probabil nu trecuse de şaizeci de ani. Jungla te îmbătrâneşte repede.

Hauser făcu un semn către *teniente*.

– Rămânem aici! Pune-i pe soldaţi să cureţe camera asta pentru patul şi masa mea. Făcu un semn din cap către bătrân. Legaţi-l în camera mică din curte şi puneţi un paznic lângă el.

Soldaţii îl îmbrâncirâ pe bătrânul şef indian în templu. Hauser se aşeză pe un bloc din piatră şi extrase un alt tub de trabuc din buzunarul cămăşii, deşurubă capacul şi scoase trabucul afară. Era încă acoperit în foiţă din lemn de cedru. Mirosi hârtia, o mototoli în mână, mirosi din nou, inhalând aroma deosebită, apoi începu ritualul, pe care-l iubea atât de mult, de aprindere a trabucului.

În timp ce fuma, privea ruinele unei piramide, aflate chiar în faţa lui. Nu se compara cu Chichén Itzá sau Copán[1], dar, la cum arătau piramidele maya, era destul de impresionantă. Hauser era convins de faptul că bătrânul Max refolosise un mormânt pe care-l jefuise odinioară. Dacă era aşa, trebuia să fie un mormânt important, care să adăpostească toate lucrurile lui Max.

Scările care urcau piramida fuseseră dislocate de rădăcinile copacilor, care scoseseră multe blocuri şi le împinseseră, făcându-le să se rostogolească la poale. În vârf era o cameră mică susţinută de patru stâlpi pătraţi, cu patru uşi şi un altar din piatră nu prea mare, unde vechii maya îşi sacrificau victimele. Ce privelişte trebuie să fi fost, preotul despicând

[1] Situri arheologice situate în Mexic şi Honduras, cu vestigii precolumbiene ale populaţiei maya (n.tr.)

victima de la stern, desfăcând cutia toracică, retezând inima care încă bătea şi ridicând-o cu un strigăt de triumf, în timp ce corpul se rostogolea pe scări, pentru a fi ciopârţit de nobilii care aşteptau jos, ca apoi să ajungă tocăniţă cu porumb!

Ce barbari...

Hauser fuma cu plăcere. Oraşul Alb era destul de impresionant chiar şi aşa, acoperit de vegetaţie. Max abia trecuse de suprafaţă. Erau mult mai multe lucruri care meritau să fie luate de aici. Chiar şi o lespede simplă sculptată cu, să spunem, un cap de jaguar, putea să aducă o sută de mii. Trebuia să fie atent, ca să păstreze secretul locului.

În perioada sa de înflorire, Oraşul Alb trebuie să fi fost uluitor. Hauser aproape că-l vedea cu ochii minţii: templele noi şi strălucind albe, jocurile cu mingea (în care învinşii îşi pierdeau capetele), mulţimile hohotitoare de spectatori, procesiunile de preoţi împodobiţi cu aur, pene şi jad. Şi ce s-a ales de toate astea? Acum, descendenţii lor trăiau în colibe din scoarţă de copac, iar preotul lor era un bărbat în zdrenţe. Ciudat, cum se schimbau lucrurile.

Mai trase un fum. Era adevărat că nu totul mersese conform planului. Nu conta. Experienţa îndelungată îl învăţase că orice operaţiune era un exerciţiu de improvizaţie. Cei care credeau că puteau să plănuiască o operaţiune şi s-o execute fără abatere, mureau întotdeauna urmând teoria. La acest capitol excela el: improvizaţia. Fiinţele umane erau din fire imprevizibile.

Să-l luăm drept exemplu pe Philip. La acea primă întâlnire, păruse un lăudăros, în costumul lui scump, cu maniere afectate şi accentul fals de aristocrat. Încă nu-i venea să creadă că tipul reuşise să scape. Probabil că va pieri în junglă; era deja cu un picior în groapă atunci când fugise. Totuşi, Hauser era îngrijorat. Şi impresionat. Poate că puţin din Max trecuse şi în ticălosul ăla mic şi răsfăţat, până la urmă. Max. Ce rahat bătrân şi nebun se dovedise!

Important era să-şi respecte priorităţile. Codicele, mai întâi, iar restul lucrurilor, mai târziu. Apoi, în al treilea rând, Oraşul Alb însuşi. În ultimii ani, Hauser urmărise cu interes jefuirea sitului Q. Oraşul Alb va fi propriul lui sit Q.

Cercetă capătul trabucului, ţinându-l în sus astfel încât fuiorul de fum să-i gâdile nările. Trabucurile suportaseră bine călătoria prin pădurea tropicală; se putea spune chiar că deveniseră mai bune.

Teniente ieşi şi salută.

– Gata, domnule!

Hauser îl urmă în templul în ruine. Soldaţii se ocupau de exterior, răzuind excrementele de animale, arzând pânzele de păianjeni, stropind cu apă ca să nu ridice praful şi acoperind pământul cu ferigi tăiate. Se aplecă pe sub intrarea joasă din piatră, traversă curtea interioară, trecu pe lângă statuile prăvălite şi intră în camera din spate. Bătrânul indian zbârcit era legat de un stâlp din piatră. Hauser îl lumină cu lanterna. Era un ticălos bătrân, dar îi susţinu privirea, fără o urmă de frică pe chip. Lui Hauser nu-i plăcea asta. Îi reamintea de chipul lui Ocotal. Ai naibii indieni, erau precum cei din Viet-Cong!

– Mulţumesc, *teniente*, îi spuse el soldatului.

– Cine va traduce? Nu vorbeşte spaniola.

– Mă voi face înţeles.

Teniente se retrase. Hauser îşi întoarse ochii spre indian, şi din nou indianul îi susţinu privirea. Nu sfidător, nici furios, nici temător: doar observând.

Hauser se aşeză pe colţul altarului din piatră, scutură atent cenuşa trabucului, care se stinsese, apoi îl reaprinse.

– Numele meu e Marcus, începu el, zâmbind. Aproape că simţea că va avea mult de furcă. Uite care e situaţia, şefule. Vreau să-mi spui unde l-aţi îngropat pe Maxwell Broadbent, tu şi poporul tău. Dacă-mi spui, nu e nici o problemă, noi doar ne vom duce acolo, luăm ceea ce vrem şi te lăsăm în pace. Dacă nu, lucruri rele ţi se vor întâmpla ţie şi oamenilor

tăi. Voi descoperi locul în care se află mormântul şi-l voi jefui oricum. Aşadar, pe ce cale vrei să mergi?

Îl privi pe bărbat, pufăind puternic din trabuc, făcând să se aprindă bine capătul roşu. Omul nu înţelesese nici un cuvânt. Nu-i nimic. Nu era prost: ştia ce dorea Hauser.

– Maxwell Broadbent? repetă Hauser încet, subliniind fiecare silabă.

Făcu un gest universal, indicând întrebarea, ridicând din umeri cu mâinile întoarse.

Indianul nu spuse nimic. Hauser se ridică şi înaintă către bătrân, trăgând puternic din trabuc, obţinând o incandescenţă la vârf. Atunci se opri, scoase trabucul din gură şi-l îndreptă spre faţa bărbatului.

– Vrei un trabuc?

44

Povestea lui Philip se terminase. Soarele apusese de mult, iar focul se transformase într-o grămadă stacojie de cărbuni. Lui Tom abia îi venea să creadă prin ce trecuse fratele lui.

Sally vorbi prima.

– Hauser comite un genocid aici.

Urmă o tăcere nefirească.

– Trebuie să facem ceva.

– Cum ar fi? întrebă Vernon. Vocea îi suna obosită.

– Mergem la indienii din munţi, le oferim ajutorul nostru. Împreună cu ei, putem să-l înfrângem pe Hauser.

Don Alfonso îşi întinse mâinile.

– *Curandera,* ne vor ucide înainte să deschidem gura.

– Eu voi intra în sat, neînarmată. Nu vor ucide o femeie neînarmată.

– Ba da. Şi ce putem să facem noi? Nu putem lupta înarmaţi cu o puşcă împotriva unor soldaţi profesionişti care au arme automate. Suntem slăbiţi. Suntem înfometaţi. N-avem nici măcar haine de schimb şi mai avem şi un bărbat care nu poate să meargă.

– Atunci, ce sugerezi?

– S-a terminat. Trebuie să ne întoarcem.

– Ai spus că nu vom traversa niciodată mlaştina.

– Acum ştim că şi-au lăsat bărcile la cascadele Macaturi. Mergem şi le furăm.

– Iar apoi? întrebă Sally.

– Eu mă întorc la Pito Solo, iar voi vă duceţi acasă.

– Şi-l lăsăm pur şi simplu pe Hauser aici, să-i omoare pe toţi?

– Da.

Sally era furioasă.

– Nu accept asta. Trebuie oprit! Vom contacta guvernul, să trimită trupe ca să-l oprească.

Don Alfonso arăta foarte obosit.

– *Curandera*, guvernul nu va face nimic.

– De unde ştii?

– Omul ăsta a stabilit deja aranjamente cu guvernul. Nu avem cum să facem ceva, decât să acceptăm că suntem lipsiţi de putere.

– Eu nu voi accepta aşa ceva!

Don Alfonso o privi cu ochi bătrâni, trişti. Îşi curăţă pipa cu grijă, scutură resturile, o umplu şi o aprinse din nou cu un beţişor din foc.

– Cu mulţi ani în urmă, spuse el, când eram copil, îmi amintesc că am văzut când a venit primul om alb în satul nostru. Era un bărbat mic, cu o pălărie mare şi barbă ascuţită. Ar fi putut fi o stafie. A scos grămezile acelea galbene de metal, precum găinaţul, şi ne-a întrebat dacă mai văzusem vreodată ceva asemănător. Mâinile îi tremurau şi avea o lucire de nebunie în ochi. Noi eram înfricoşaţi şi am spus că nu. O lună mai târziu, în timpul inundaţiilor, barca lui putrezită a plutit înapoi pe râu, şi nu mai era nimic în ea decât craniul şi părul lui. Am ars barca şi ne-am prefăcut că nu se întâmplase nimic.

În anul următor, un bărbat în rochie neagră a venit pe râu. Era un om bun, ne-a dat mâncare şi cruci, ne-a cufundat pe

toți în râu și a spus că ne-a salvat. A stat cu noi câteva luni, a lăsat o femeie însărcinată, apoi a încercat să traverseze mlaștina. Nu l-am mai văzut vreodată.

După asta, au venit mai mulți oameni căutând metalul galben, pe care ei îl numeau *oro*[1]. Erau cu toții chiar mai nebuni decât primul, și ne-au violat fiicele, ne-au furat bărcile și mâncarea și au plecat în sus pe râu. Unul s-a întors, dar nu mai avea limbă, așa că n-am aflat niciodată ce se întâmplase cu el. După aceea, au venit alți oameni cu cruci, și fiecare spunea despre crucile celorlalți că nu erau bune, că ale lor erau singurele bune, restul erau gunoaie. Ne-au vârât iar în râu, apoi ceilalți ne-au cufundat și ei la rândul lor, spunând că primii n-o făcuseră așa cum trebuia, apoi cei dintâi au venit și ne-au cufundat iar, până când am ajuns uzi de-a binelea și foarte nedumeriți. Mai târziu, un om alb a venit singur, a trăit cu noi, a învățat limba noastră și ne-a spus că toți oamenii cu cruci erau niște amatori. El își spunea *antropolog*. Și-a petrecut un an vârându-și nasul în toate treburile noastre, punându-ne o mulțime de întrebări prostești despre lucruri precum sexul și despre cine era înrudit cu cine, despre ce se întâmpla cu noi după ce muream, despre ce mâncam și ce beam, despre cum mergeam la luptă, despre cum găteam porcul. În timp ce vorbeam, el scria totul. Tinerii puși pe șotii din trib, printre care eram și eu, i-au înșirat multe bazaconii, iar el le-a scris pe toate cu o față foarte serioasă și a spus că urma să le adune într-o carte pe care o vor citi toți cei din America și care ne va face vestiți. Noi credeam că era un caraghios.

După aceea, oamenii au venit pe râu cu soldați, și aveau arme și hârtii, iar noi toți am semnat hârtiile, apoi ei au spus că fusesem de acord să avem o căpetenie nouă, că fusesem de acord să le dăm tot pământul și toate animalele și toți copacii, toate mineralele și petrolul de sub pământ, dacă existau, iar nouă toate astea ni s-au părut amuzante. Ne-au dat o fotografie

[1] „Aur" – în limba spaniolă, în original

cu noua noastră căpetenie. Era foarte urât, cu un chip la fel de plin de bube ca un ananas. Şi, atunci când căpetenia noastră cea adevărată a protestat, ei l-au dus în pădure şi l-au împuşcat.

Apoi, soldaţii şi oamenii cu serviete au venit şi au spus că se întâmplase o revoluţie şi că aveam o căpetenie nouă, iar cea veche fusese împuşcată. Ne-au spus să facem semne pe mai multe hârtii, apoi au venit mai mulţi misionari şi au făcut şcoli şi au adus medicamente, şi au încercat să-i prindă pe băieţi şi să-i ducă la şcoală, dar n-au reuşit niciodată.

În acele vremuri, aveam o căpetenie foarte înţeleaptă, pe bunicul meu, Don Cali. Într-o zi, el i-a adunat pe toţi. A spus că trebuia să-i înţelegem pe oamenii aceştia care se purtau ca nişte nebuni, dar care umblau cu vicleşuguri ca demonii. Trebuia să învăţăm cine erau cu adevărat oamenii aceştia. A cerut voluntari dintre băieţi. Eu m-am oferit. Următoarea dată când au venit misionarii, m-am lăsat prins şi trimis la internat, în La Ceiba. Mi-au tăiat părul şi m-au băgat în haine care mă mâncau şi în pantofi care se înfierbântau, şi luam bătaie pentru că vorbeam limba tawahka. Am stat acolo timp de zece ani şi am învăţat să vorbesc spaniola şi engleza, şi am văzut cu ochii mei cine erau oamenii albi. Asta era treaba mea: să-i înţeleg.

M-am întors şi le-am povestit oamenilor mei ceea ce învăţasem. Ei au spus: „E îngrozitor, ce putem să facem?" Iar eu le-am zis: „Lăsaţi asta în seama mea. Le vom rezista, înţelegându-ne cu ei".

După aceea, ştiam ce să le spun oamenilor care veneau în satul nostru cu serviete şi cu soldaţi. Ştiam când să semnez hârtiile şi când să le pierd şi s-o fac pe prostul. Ştiam ce să le spun oamenilor lui Isus ca să primim medicamente, mâncare şi îmbrăcăminte. Ori de câte ori aduceau fotografia unei noi căpetenii şi-mi spuneau să arunc poza celei vechi, eu le mulţumeam şi agăţam poza nouă în coliba mea, înconjurată de flori.

Şi aşa am ajuns căpetenie în Pito Solo. Aşa că vezi tu, *curandera,* eu înţeleg cum merg lucrurile. Nu putem să facem

nimic ca să-i ajutăm pe indienii din munți. Ne vom irosi viețile pentru nimic.

După ce-l ascultă cu atenție, Sally zise:

– Eu, personal, nu pot să le întorc spatele.

Don Alfonso puse o mână peste a ei.

– *Curandera*, ești cea mai curajoasă femeie dintre câte am întâlnit!

– Nu începe iar cu asta, Don Alfonso!

– Ești chiar mai curajoasă decât cei mai mulți dintre bărbații pe care i-am cunoscut. Nu-i subestima pe indienii din munți. N-aș vrea să fiu unul dintre soldații aceia, în mâinile indienilor munteni, iar ultimul lucru pe care-l văd în viață să fie bărbăția mea prăjită la foc.

Nimeni nu vorbi preț de câteva minute. Tom se simțea obosit, foarte, foarte obosit.

– E vina noastră, Don Alfonso, că se întâmplă asta. Sau, mai degrabă, vina tatălui nostru. Noi suntem răspunzători.

– Tomas, nimic din toate astea nu înseamnă ceva, problema asta cu vina ta, vina lui, vina mea. Nu putem să facem nimic. Suntem lipsiți de putere.

Philip făcu un semn din cap, încuviințând.

– Mi-a ajuns călătoria asta nebunească! Nu putem să salvăm lumea.

– Sunt de acord, zise Vernon.

Tom descoperi că toți ceilalți îl priveau. Avea loc un fel de vot, iar el trebuia să hotărască. Văzu că Sally îl privea cu un soi de curiozitate. Pur și simplu nu se vedea renunțând. Ajunsese prea departe.

– Nu voi reuși niciodată să mă împac cu mine însumi dacă ne întoarcem. Eu sunt de partea lui Sally.

Dar erau, oricum, trei la doi.

Chiar înainte de răsăritul soarelui, Don Alfonso era în picioare și strângea tabăra. Bătrânul indian, de obicei impenetrabil, era acum înfricoșat de moarte.

– A fost un indian din munți, nu mai departe de câteva sute de metri de tabăra noastră, aseară. I-am văzut urmele. Mie nu-mi e frică de moarte. Dar Pingo și Chori au murit din cauza mea, și nu mai vreau alt sânge pe mâinile mele.

Tom îl privi pe Don Alfonso cum strângea puținele lor lucruri. Se simțea rău. Se terminase. Hauser câștigase.

Sally zise cu hotărâre:

– Oriunde se duce Hauser cu Codicele acela, orice ar face, eu voi fi pe urmele lui. Nu va scăpa niciodată de mine. Poate că ne-om întoarce la civilizație, dar eu voi veni înapoi. Nu s-a terminat deloc!

Picioarele lui Philip erau încă infectate, împiedicându-l să meargă. Don Alfonso împleti un hamac ca să-l poată transporta, ceva ce semăna cu o targă având două prăjini scurte, care se ridicau pe umeri. Nu le luă mult să împacheteze. Atunci când veni timpul să plece, Tom și Vernon săltară targa. Porniră în șir indian prin coridorul îngust de vegetație, cu Sally în frunte, deschizând calea cu maceta, Don Alfonso venind la urmă.

– Îmi pare rău că sunt o asemenea pacoste, spuse Philip, scoțându-și pipa.

– Chiar ești o pacoste a naibii, zise Vernon.

– Dă-mi voie să-mi pun cenușă în cap de remușcare.

Tom își asculta cei doi frați. Așa fusese mereu, un fel de tachinare mai în glumă, mai în serios. Uneori se supărau, alteori nu. Tom era bucuros, într-un fel, să-l vadă pe Philip suficient de întremat încât să înceapă să-l toace pe Vernon.

– Sper să nu alunec și să te scap într-o groapă cu noroi, spuse Vernon.

Don Alfonso mai trecu o dată printre ei, verificând preocupat bagajele.

– Trebuie să fim pe cât se poate de tăcuți, spuse el. Și fără fumat, Philip. O să simtă mirosul.

Philip înjură și lăsă pipa deoparte. Începu să plouă. Să-l ducă pe Philip se dovedi mult mai dificil decât se așteptase

Tom. Era aproape imposibil să-l tragă pe potecile alunecoase. Să-l care peste buşteni aruncaţi peste râuri clocotitoare era o experienţă groaznică. Don Alfonso era mereu vigilent şi impuse un regim strict de tăcere; până şi folosirea macetei era interzisă. De-a dreptul extenuaţi, îşi făcură tabăra, în după-amiaza aceea, pe singura bucată netedă de pământ pe care o găsiră, o baltă de noroi. Ploaia cădea cu găleata, apa curgând în coliba şubredă pe care o construise Vernon, în timp ce noroiul acoperea totul. Tom şi Sally plecară la vânătoare şi rătăciră prin pădure timp de două ore, fără să vadă nimic. Don Alfonso interzise aprinderea focului, de frică să nu se răspândească mirosul de fum. Cina lor în seara aceea fu o rădăcină care avea un gust de carton şi vreo două fructe putrede, pline de viermi albi şi mici.

Ploaia continuă să toarne, transformând pârâiele în torente învolburate. Zece ore de efort istovitor îi duseră doar cu vreo cinci kilometri mai înainte. Ziua următoare şi cea după ea, nu se deosebiră prea mult. Să vâneze era cu neputinţă, iar Don Alfonso nu putea să prindă peşte. Supravieţuiau cu rădăcini, fructe de pădure şi acele fructe ciudate şi putrede pe care le găsea Don Alfonso. În a patra zi, reuşiră să parcurgă mai puţin de cinci kilometri. Philip, deja pe jumătate mort de foame, slăbea rapid. Avea din nou acea privire goală. Neputând să fumeze, îşi petrecea mare parte din zi privind pe bolta junglei, abia răspunzând atunci când i se vorbea. Slăbiseră din cauza efortului fizic depus pentru transportul hamacului şi erau nevoiţi să se odihnească şi mai des. Don Alfonso părea să se zbârcească şi arăta oribil, oasele ieşindu-i în afară, cu pielea ridată şi atârnând. Tom uitase cum era să aibă haine uscate.

În cea de-a cincea zi, pe la prânz, Don Alfonso ceru o pauză. Se întinse să culeagă ceva de pe potecă. Era o pană, cu o bucată micuţă de şnur împletit agăţată de ea.

– Indieni munteni, şopti bătrânul, cu voce tremurândă. E proaspătă.

Se lăsă tăcerea.

– Trebuie să ieşim de pe potecă imediat.

Să urmeze drumul fusese destul de rău. Acum, mersul devenise aproape imposibil. Se opinteau într-un zid de ferigi şi de liane atât de gros, încât părea să-i împingă înapoi. Se târau pe dedesubtul copacilor căzuţi sau se căţărau peste ei, se bălăceau prin bălţi mlăştinoase, cu noroiul uneori până la talie. Vegetaţia era plină de furnici şi de insecte înţepătoare, care, atunci când erau deranjate, cădeau peste ei furioase, mişunându-le prin păr, căzându-le pe gulere, înţepând şi muşcând. Philip suferea cel mai mult, atunci când hamacul lui era târât şi împins prin tufişurile stufoase. Don Alfonso insista să călătorească pe lângă drum.

Era iadul, în adevăratul sens al cuvântului. Ploaia nu înceta niciodată. Făceau cu rândul ca să croiască o potecă lungă de o sută de metri prin pădure; după aceea, doi dintre ei îl cărau pe Philip, în hamacul lui, pe potecă. Atunci se opreau ca să taie alte câteva sute de metri prin pădure. Înaintară în felul acesta, cu o viteză de două sute de metri pe oră, încă două zile, fără ca ploaia să se întrerupă măcar o dată, scăldându-se prin noroiul până la genunchi, alunecând şi uneori târându-se la deal, căzând şi alunecând înapoi din nou. Majoritatea nasturilor de la cămaşa lui Tom căzuseră, iar pantofii i se desfăcuseră atât de rău, încât îşi tăiase picioarele de mai multe ori în beţe ascuţite. Ceilalţi erau la fel de zdrenţuiţi. Prin pădure nu se zărea nici o urmă de vânat. Zilele se amestecau într-o luptă lungă prin desişurile obscure şi prin mlaştinile pline de apă, unde erau înţepaţi şi muşcaţi în permanenţă, încât pielea lor se făcuse aspră ca pânza de sac. Acum era nevoie de toţi patru pentru a-l căra pe Philip, iar uneori trebuiau să se odihnească o oră, doar ca să-l ducă doisprezece metri.

Tom începu să piardă noţiunea timpului. Sfârşitul se apropia curând, îşi dădu el seama: va veni momentul în care nu vor putea să meargă mai departe. Se simţea ciudat, ameţit.

Nopţile şi zilele se amestecau. Cădea în noroi şi zăcea acolo, până când îl trăgea Sally; apoi, o jumătate de oră mai târziu, trebuia să facă acelaşi lucru pentru ea.

Ajunseră la o porţiune deschisă, unde căzuse un copac gigantic, făcând o gaură în bolta pădurii. Pământul din jurul lui era, în sfârşit, relativ neted. Copacul gigantic se prăbuşise în aşa fel, încât puteau să se adăpostească sub trunchiul său uriaş.

Tom abia mai mergea. Printr-o înţelegere tacită, se opriră cu toţii, ca să facă tabără. Se simţea atât de slăbit, încât se întreba dacă, după ce s-ar fi întins, ar mai fi putut să se ridice din nou. Cu ultimele puteri, cei din grup tăiară prăjini şi le sprijiniră de trunchi, acoperindu-le cu ferigi. Părea să fie ora prânzului. Se târâră dedesubt şi se adunară, întinşi direct pe pământul ud, într-un noroi gros de cinci centimetri. Mai târziu, Sally şi Tom încercară din nou să vâneze, dar se întoarseră cu mult înainte de lăsarea întunericului, cu mâinile goale. Se ghemuiră sub buştean, în timp ce noaptea cobora peste pădure.

În lumina palidă, Tom îl examină pe fratele său, Philip. Era într-o stare deplorabilă. Avea febră şi devenise pe jumătate incoerent. Avea găuri mari acolo unde fuseseră odată obrajii, şi cearcăne grele sub ochi; braţele îi erau precum nişte beţe, cu umflături la coate. Câteva dintre infecţiile pe care le trataseră cu atâta grijă se redeschiseseră, iar larve noi îşi făcuseră apariţia. Tom simţi cum i se rupe inima. Philip era pe moarte.

Tom ştia, în sufletul lui, că nici unul dintre ei nu va părăsi luminişul acela mic şi mizerabil.

Nepăsarea proprie fazei de început a înfometării îi cuprinsese pe toţi. Tom zăcu treaz aproape întreaga noapte, incapabil să adoarmă. Ploaia se opri în timpul nopţii, iar atunci când se iviră zorii, apăru şi soarele peste vârfurile copacilor. Pentru prima dată, după săptămâni întregi, vedea cerul: un cer albastru, fără pată. Lumina soarelui se revărsa

prin deschizătura făcută printre vârfurile copacilor. Razele prindeau în drumul lor coloane de insecte, transformându-le în tornade ametitoare de lumină. Aburul se ridica din trunchiul gigantic.

Era atât de ironic: deschizătura încadra priveliştea, clară ca un tablou, a munţilor Sierra Azul. Ei se luptaseră o săptămână să meargă în direcţia opusă, iar munţii păreau mai aproape ca niciodată: vârfurile care se ridicau printre zdrenţele de nori, la fel de albaştri precum safirele şlefuite. Tom nu mai simţea foamea. „Aşa se întâmplă când eşti înfometat", se gândi el.

Simţi o mână pe umăr. Era Sally.

– Vino aici. Vorbea pe un ton grav.

Lui Tom i se făcu, dintr-odată, frică.

– Philip a păţit ceva?

– Nu. E Don Alfonso.

Tom se ridică şi o urmă pe Sally de-a lungul trunchiului, acolo unde Don Alfonso îşi întinsese hamacul direct pe pământul umed. Zăcea pe o parte, uitându-se la Sierra Azul. Tom îngenunche şi-i apucă mâna bătrână şi ofilită. Era fierbinte.

– Îmi pare rău, Tomasito, dar sunt un bătrân nefolositor. Sunt atât de nefolositor, încât mor.

– Nu vorbi aşa, Don Alfonso. Îi puse mâna pe frunte şi fu şocat de fierbinţeala ei.

– Moartea a venit să mă cheme, şi nimeni nu-i spune morţii: „Vino săptămâna viitoare, sunt ocupat".

– L-ai visat din nou pe Sfântul Petru, noaptea trecută? îl întrebă Sally.

– Omul nu trebuie să-l viseze pe Sfântul Petru ca să ştie când i-a venit sfârşitul.

Sally îl privi pe Tom.

– Ai idee ce a păţit?

– Fără teste de diagnostic, de sânge, un microscop...

Înjură şi se ridică, luptându-se cu un val de slăbiciune. „Ne-a ajuns", se gândi el. Îl înfuria într-un fel nelămurit. Nu era drept.

Înlătură gândurile acelea fără rost din minte şi se duse să vadă cum se simţea Philip. Dormea. Ca şi Don Alfonso, avea febră mare, iar Tom nici măcar nu era sigur dacă se va mai trezi vreodată. Vernon făcu focul, în ciuda rugăminţilor murmurate ale lui Don Alfonso să nu-l aprindă, iar Sally făcu un ceai din ierburi. Toată faţa îi era pleoştită ca şi cum s-ar fi prăbuşit, iar pielea îşi pierduse culoarea, căpătând o nuanţă de ceară. Respiraţia îi devenise anevoioasă, dar era, deocamdată, conştient.

– Beau ceaiul tău, *curandera,* zise el, dar nici măcar leacul tău nu mă va salva.

Ea îngenunche.

– Don Alfonso, te-ai convins singur să mori. Poţi să te convingi şi să n-o faci.

El îi luă mâna.

– Nu, *curandera,* mi-a sosit timpul.

– Nu *ştii* asta.

– Moartea mi-a fost prevestită.

– Nu vreau să mai aud şi alte absurdităţi! Nu poţi să vezi în viitor.

– Atunci când eram băiat, am avut febră mare, iar mama m-a dus la o *bruja,* o vrăjitoare. *Bruja* mi-a spus că nu-mi venise timpul să mor atunci, dar că voi muri departe de casă, printre străini, văzând munţi albaştri.

Ochii i se ridicară către Sierra Azul, priveliştea pe care o vedea în deschiderea formată de vârfurile copacilor.

– Poate vorbea despre alţi munţi albaştri.

– *Curandera,* vorbea despre munţii aceia, care sunt la fel de albaştri precum însuşi marele ocean.

Sally clipi ca să-şi alunge o lacrimă.

– Don Alfonso, nu mai vorbi prostii!

Aici, Don Alfonso zâmbi.

– E un lucru minunat, atunci când un bătrân are o fată frumoasă să-i plângă lângă patul de moarte.

– Ăsta nu e patul tău de moarte, iar eu nu plâng.

– Nu-ţi face griji, *curandera*. Nu e o surpriză pentru mine. Am plecat în călătoria asta, ştiind că va fi cea din urmă. Eram un bătrân nefolositor în Pito Solo. Nu voiam să mor în coliba mea, bătrân, slab şi prost. Eu, Don Alfonso Boswas, voiam să mor ca un *bărbat*. Se opri, inspiră, tremură. Doar că nu credeam c-o să mor sub un buştean putred, în noroiul ăsta împuţit, lăsându-vă singuri.

– Atunci, nu muri. Noi te iubim, Don Alfonso! La naiba cu *bruja* aia!

Don Alfonso îi luă mâna şi zâmbi.

– *Curandera*, asupra unui singur lucru s-a înşelat *bruja*. Ea a spus c-o să mor printre străini. Nu e adevărat. Eu mor printre prieteni.

Închise ochii şi mai murmură ceva, apoi se stinse.

45

Sally plângea. Tom se ridicase şi privea într-o parte, simţind cum creşte în el o furie iraţională. Porni să se plimbe puţin prin pădure. Acolo, într-un luminiş tăcut, se aşeză pe un buştean, încleştând şi descleştând pumnii. Bătrânul n-avea nici un drept să-i părăsească. Se lăsase pradă superstiţiilor sale. Se convinsese că murea, doar pentru că zărise nişte munţi albaştri.

Tom îşi reaminti prima lor întâlnire: Don Alfonso stând pe scăunelul din coliba lui, fluturând maceta şi glumind. Părea că trecuse o viaţă de atunci.

Săpară un mormânt în pământul murdar. Era un proces lent, foarte obositor, iar ei erau atât de slăbiţi încât abia puteau să ridice lopata. Tom nu se putu abţine să nu se gândească: „Oare când o să fac asta şi pentru Philip? Mâine?" Terminară de săpat mormântul în jurul amiezii, înfăşurară trupul lui Don Alfonso în hamacul lui, îl rostogoliră în groapa inundată şi aruncară câteva flori umede deasupra. După aceea, umplură groapa cu noroi. Tom meşteri o cruce rudimentară legată cu curmeie de viţă şi o înfipse la capul mormântului. Rămaseră în jurul lui după aceea, stânjeniţi.

– Aş vrea să spun câteva cuvinte, anunţă Vernon.

Se ridică, legănându-se un pic. Hainele îi atârnau pe corp, iar barba şi părul îi stăteau vâlvoi. Arăta ca un cerşetor.

– Don Alfonso... vocea i se stinse. Tuşi. Dacă eşti încă pe aici, pe undeva, înainte să te înalţi la Porţile de Mărgăritar, mai stai puţin şi ajută-ne, da, bătrâne? Nu suntem într-o formă prea bună.

– Amin, zise Sally.

Nori negri începură să se rostogolească, punând capăt scurtului, însoritului lor răgaz. Se auzi un tunet şi sunetul împrăştiat al stropilor în bolta de deasupra.

Sally veni la Tom.

– Eu mă duc la vânătoare din nou.

Tom încuviinţă. Luă firul de pescuit şi hotărî să-şi încerce norocul în râul pe care-l traversaseră cu doi kilometri în urmă. Vernon rămase să aibă grijă de Philip.

Se întoarseră după-amiaza devreme. Sally nu prinsese nimic, Tom aducea un singur peşte care nu cântărea nici măcar două sute de grame. În timp ce fuseseră plecaţi, Philip făcuse febră mare şi delira. Avea ochii deschişi, strălucind de fierbinţeală şi-şi clătina capul înainte şi înapoi într-o mişcare neîntreruptă, murmurând frânturi de fraze. Tom era sigur că fratele lui era de-acum pe moarte. Atunci când încercară să-l facă să bea ceaiul făcut de Sally, începu să scoată tot felul de ţipete şi azvârli ceaşca. Fierseră peştele într-un vas, cu puţină rădăcină de manioc, apoi îl hrăniră cu linguriţa şi, în cele din urmă, o acceptă, după mai multe strigăte şi zbateri. Împărţiră restul între ei. După ce mâncară, rămaseră sub buştean, în timp ce ploaia cădea cu găleata, aşteptând să vină întunericul.

Tom fu primul care se trezi, chiar înaintea zorilor. Febra lui Philip crescuse peste noapte. Se răsucea şi murmura, trăgând în neştire de guler, cu faţa descompusă şi vlăguită. Tom era disperat. N-aveau medicamente şi instrumente

medicale, nici măcar o trusă medicală. Leacurile din ierburi ale lui Sally erau ineficiente în faţa furiei febrei.

Vernon făcu focul şi se aşezară în tăcere în jurul lui, răvăşiţi. Ferigile întunecate se conturau în jurul lor ca o mulţime ameninţătoare, clătinându-şi capetele sub loviturile ploii, aruncând o umbră verde asupra adăpostului lor.

Tom vorbi în cele din urmă.

– Va trebui să stăm aici până când îşi va reveni Philip.

Sally şi Vernon clătinară afirmativ din cap, deşi cu toţii ştiau că Philip nu-şi va reveni.

– O să facem cu toţii un efort ca să vânăm, să pescuim şi să adunăm plante comestibile. O să folosim tot acest timp ca să ne refacem puterile şi să ne pregătim pentru călătoria lungă spre casă.

Din nou, cei doi încuviinţară.

– Foarte bine, spuse Tom, ridicându-se. Să trecem la treabă. Sally se va duce la vânătoare. Eu voi lua firul de pescuit şi cârligele. Vernon, tu rămâi aici şi ai grijă de Philip. Privi în jur. Nu renunţăm.

Se ridicară cu toţii, nesiguri, iar Tom fu bucuros să observe că se însufleţiseră. Strânse firul de pescuit şi cârligele şi pătrunse în junglă. Merse în linie dreaptă, îndepărtându-se de Sierra Azul, făcând crestături în marginile ferigilor în timp ce trecea, ca să-şi marcheze drumul, aruncând câte o privire după plante comestibile. Încă ploua continuu. Două ore mai târziu, ajunse, extenuat, la o cascadă de apă noroioasă, după ce prinsese o şopârlă mică pentru momeală. Agăţă în cârlig reptila care se zbătea, apoi o aruncă în torentul învolburat.

Cinci ore mai târziu renunţă, grăbindu-se să ajungă la tabără pe lumină. Pierduse trei dintre cele şase cârlige şi o bucată bună din firul de pescuit, fără să prindă ceva. Se întoarse în tabără înainte de lăsarea întunericului, găsindu-l pe Vernon îngrijindu-se de foc. Sally era încă plecată.

– Cum se simte Philip?

– Nu e deloc bine.

Tom îl privi pe Philip şi-l găsi răsucindu-se într-un somn fără odihnă, într-un fel de visare, murmurând frânturi de conversaţie. Chipul şi buzele sale lipsite de culoare îl speriară pe Tom; îi reamintea de ultimele clipe ale lui Don Alfonso. Philip părea să poarte un monolog cu tatăl lor, un şir întrerupt de revendicări şi acuzaţii. Propriul său nume fu amintit, şi cel al lui Vernon, şi cel al mamei lui Philip, pe care n-o văzuse de douăzeci de ani. După aceea, Philip păru să fie la o petrecere aniversară, o petrecere de copii. Era cea de-a cincea aniversare a lui, se părea, iar el deschidea cadouri şi exclama de bucurie.

Tom plecă îndurerat şi întristat. Se aşeză lângă Vernon, la foc. Vernon îşi puse braţul în jurul lui.

– A fost aşa toată ziua. Îi întinse o cană cu ceai.

– Sally nu s-a întors?

– Nu, dar am auzit vreo două împuşcături.

Ca la un semn, auziră foşnetul vegetaţiei şi apăru Sally. Ea nu zise nimic, doar lăsă arma jos şi se aşeză lângă foc.

– Fără noroc? întrebă Tom.

– Am nimerit două buturugi.

Tom zâmbi şi-i luă mâna.

– Nici una dintre buturugile din pădure nu va fi în siguranţă, cât timp marele vânător Sally îşi urmăreşte prada.

Sally îşi şterse noroiul de pe faţă.

– Îmi pare rău.

– Mâine, zise Tom, dacă plec dimineaţa devreme, poate voi reuşi să ajung la râul unde l-am găsit pe Philip. Voi rămâne acolo peste noapte, dar ăla era un râu mare şi sunt sigur că voi prinde o grămadă de peşte.

– Bună idee, Tom, spuse Vernon, cu vocea încordată.

– Nu vom renunţa.

– Nu, zise Sally.

Vernon clătină din cap.

– Mă întreb ce-ar crede tata, dacă ne-ar vedea acum.

Tom își scutură capul. Încetase să se mai gândească la Maxwell Broadbent. Dacă ar fi știut ce făcuse, să-și trimită cei trei fii către moarte... Nu merita să se gândească la asta. Îl dezamăgiseră în timpul vieții, iar acum îl dezamăgeau după moarte.

Tom privi spre foc o vreme, apoi întrebă:

– Ești furios pe tata?

Vernon ezită.

– Da.

Tom făcu un gest neajutorat cu mâna.

– Crezi că vom putea să-l iertăm vreodată?

– Mai contează?

Tom se trezi înaintea zorilor cu o senzație ciudată de presiune la baza craniului. Era încă întuneric și ploua. Sunetul ploii părea să se furișeze în capul lui. Se întoarse, se răsuci din nou pe pământul umed, iar presiunea se transformă în durere de cap. Își legănă picioarele și se ridică doar ca să-și dea seama, cu mare surprindere, că abia putea să se țină drept. Se lăsă înapoi, cu capul învârtindu-i-se, holbându-se în întunericul care părea să se umple cu vârtejuri de roșu și maro și cu șoapte. Auzi pălăvrăgeala înceată, îngrijorată, a Ștrengarului lângă el. Privi în jur și, în cele din urmă, în întuneric, îl zări pe puiul de maimuță stând pe jos lângă el, plescăind neliniștit. Știa că nu era ceva în regulă.

Era o senzație complet diferită de cea a înfometării. Tom își dădu seama că era bolnav. „O, Doamne, se gândi el, nu acum."

Își întoarse capul și încercă să-i caute pe Sally sau pe Vernon, în întunericul care-i dădea amețeli, dar nu vedea nimic. Nările i se păreau pline de mirosul sățios de vegetație putrezită, ploaie și humă. Sunetul ploii răpăind pe frunzele pădurii, peste tot în jurul lui, îi pătrundea în craniu. Simți cum alunecă în somn, apoi deschise ochii și Sally era acolo, luminându-l cu o lanternă.

– Mă duc la pescuit azi, spuse Tom.

– Nu te duci nicăieri, zise ea. Se întinse şi-i pipăi fruntea, nereuşind să-şi ascundă expresia de frică de pe chip. Îţi aduc nişte ceai.

Se întoarse cu o cană aburindă şi-l ajută s-o bea până la capăt.

– Dormi, îi zise ea.

Tom adormi.

Atunci când se trezi, era mai frumos afară, dar încă ploua. Sally era aplecată asupra lui. Când văzu că deschide ochii, încercă să zâmbească.

În ciuda căldurii sufocante de sub buştean, el tremura.

– Philip? reuşi Tom să întrebe.

– La fel.

– Vernon?

– Şi el e bolnav.

– La naiba! O privi pe Sally şi se simţi îngrijorat. Şi tu? Cum te simţi? Chipul fetei se îmbujoră. Te îmbolnăveşti şi tu?

Sally îi puse mâna pe obraz.

– Da, mă îmbolnăvesc şi eu.

– Eu o să fiu mai bine, zise Tom. Iar atunci, o să am grijă de tine. Ieşim noi din încurcătura asta.

Ea îşi scutură capul.

– Nu, Tom, nu ieşim.

Simpla enunţare a stării de fapt păru să-i limpezească durerea de cap. Asta era, atunci. Aveau să moară în ploaie, sub buşteanul ăsta putred, iar animalele sălbatice îi vor sfâşia. Şi nimeni nu va şti vreodată ce se întâmplase cu ei. Încercă să-şi spună că, de fapt, febra vorbea aşa, că în realitate lucrurile nu stăteau atât de prost, dar în adâncul lui ştia că era adevărat. Îşi simţea capul învârtindu-se. Vor muri. Deschise ochii.

Ea era tot acolo, cu mâna pe obrazul lui. Se uită la el timp îndelungat. Faţa îi era murdară, zgâriată, muşcată; avea

părul încurcat şi murdar, ochii duşi în fundul capului. Dacă existase vreo asemănare cu fata care galopase după el fără şa, în Utah, aceasta dispăruse, cu excepţia culorii intense de turcoaz a ochilor ei şi a felului în care buza de jos încă-i stătea un pic răsfrântă.

În cele din urmă, ea vorbi:

– N-avem mult timp. Se opri, privindu-l hotărâtă. Trebuie să-ţi spun ceva, Tom.

– Ce anume?

– Se pare că m-am îndrăgostit de tine.

Se trezi brusc la realitate. Tom nu putea să mai vorbească.

Ea continuă abrupt:

– Oricum, uite-acum am spus-o.

– Dar cum rămâne cu...?

– Julian? El e bărbatul perfect din vise, chipeş, strălucitor, cu toate părerile corecte. E tipul cu care părinţii ar vrea să te măriţi. El este Sarah, pentru mine. Cine vrea asta? Sentimentul pe care l-am avut pentru el nu este deloc precum ceea ce simt pentru tine, cu toate... Ezită şi zâmbi. Imperfecţiunile tale?

Odată cu aceste cuvinte, toate complicaţiile dispărură, iar acum totul era clar şi simplu. Încercă să vorbească; în cele din urmă reuşi să îngaime răguşit:

– Şi eu te iubesc.

Ea zâmbi, şi o scurtă licărire a fostei ei străluciri ieşi la suprafaţă.

– Ştiu asta, şi sunt bucuroasă. Îmi pare rău că am fost răutăcioasă cu tine. Eram în faza de negare.

Tăcură preţ de câteva clipe.

– Cred că te-am iubit din clipa în care mi-ai furat calul şi ai venit călare după mine acolo, în Utah, zise Tom. Dar am ştiut cu adevărat atunci când n-ai vrut să împuşti jaguarul. Te voi iubi mereu pentru asta.

– Când m-ai dus afară ca să văd pădurea aceea incandescentă, spuse Sally, atunci mi-am dat seama că mă îndrăgosteam de tine.

– N-ai spus niciodată nimic.

– Mi-a trebuit un timp ca să înțeleg. După cum probabil ai observat, sunt încăpățânată. Nu voiam să recunosc că mă înșelasem.

El înghiți. Capul începea să i se învârtă.

– Dar eu sunt doar un tip obișnuit. N-am mers la Stanford la șaisprezece ani...

– Obișnuit? Un bărbat care se luptă corp la corp cu jaguari și cu șerpi anaconda? Care conduce o expediție în inima întunericului cu vitejie și cu simț al umorului?

– Am făcut lucrurile alea doar pentru că am fost nevoit.

– Asta e o altă calitate a ta: ești modest. Fiind cu tine, am început să văd ce fel de persoană e Julian. N-a vrut să vină cu mine, deoarece și-a închipuit că asta l-ar încurca. I-ar fi întrerupt munca. Iar eu cred că, dincolo de toate astea, i-a fost frică. Julian, mi-am dat seama, e genul de persoană care nu încearcă nimic decât dacă știe absolut sigur că va reuși. Tu, pe de altă parte, ai încerca și imposibilul.

Capul lui începu să se învârtă din nou. Se luptă să-l țină nemișcat. Îi plăcea ceea ce auzea.

Ea zâmbi trist și-i puse mâna pe piept.

– Îmi pare rău că amândoi ne-am irosit timpul.

El își trecu mâna prin părul ei.

– Al naibii loc ca să te îndrăgostești!

– Nu glumești.

– Poate în altă viață... Tom se luptă să mențină legătura cu realitatea. Vom avea o altă șansă, cumva... undeva...

Mintea începu să i se încețoșeze. Ce încerca să spună? Închise ochii, încercând să scape de amețeală, dar nu reuși decât să se simtă și mai rău. Încercă să deschidă ochii, însă nu vedea nimic, decât un vârtej de verde și maro, și se întrebă în treacăt dacă nu fusese doar un vis, totul, cancerul

tatălui său, călătoria, jungla, Sally, fratele lui muribund. Da, de fapt *fusese* un vis, își dădu seama, unul lung și straniu, și se va trezi iar în patul lui, din nou băiețel, tatăl său strigând în susul scărilor: „Bună dimineața, bună dimineața, începe o altă zi!"

Gândindu-se la asta, alunecă în uitare, fericit.

46

Marcus Hauser stătea pe un scăunel pliant, în fața intrării templului în ruine, contemplând dimineața. Un tucan țipă și țopăi într-un copac apropiat, clătinând din ciocul enorm. Era o zi minunată, cerul – de un albastru limpede, jungla – de un verde tăcut. Era mai răcoare și mai uscat în munții aceștia, iar aerul părea mai proaspăt. Parfumul unei flori necunoscute pluti pe lângă el. Hauser simți cum ceva asemănător liniștii revenea. Fusese o noapte lungă, iar el era secătuit, golit și dezamăgit.

Auzi pași foșnind pe frunzele căzute. Unul dintre soldați îi aduse micul dejun: șuncă, ouă, cafea, banane prăjite, pe o farfurie smălțuită, cu o rămurică dintr-o plantă garnisind marginea. Luă vasul pe genunchi. Garnitura îl enervă, așa că o aruncă, apoi își luă furculița și începu să mănânce, cu gândul la întâmplările din noaptea precedentă. Venise timpul să forțeze lucrurile cu șeful de trib sau să renunțe. La nici zece minute după aceea, știa că bătrânul șef nu va ceda, dar continuase oricum. Era ca și cum ar fi urmărit un film pornografic: incapabil să-l închidă, dar blestemând la sfârșit pierderea de timp și de energie. Încercase. Dăduse tot ce

avea mai bun. Acum trebuia să se gândească la altă soluție pentru problema lui.

Doi soldați apărură în prag, cu trupul șefului de trib atârnând între ei.

– Ce facem cu el, *jefe?*

Hauser arătă cu furculița, având gura plină de ouă.

– În defileu.

Ei ieșiră, iar el își termină dejunul. Orașul Alb era un loc întins, acoperit de vegetație. Max putea să fie îngropat aproape oriunde. Problema era că satul fusese atât de agitat, încât nu prea exista altă șansă să ia un ostatic și să încerce să stoarcă de la el poziția mormântului. Pe de altă parte, n-avea chef să se vâre el personal prin ruinele astea infestate de șobolani pentru următoarele două săptămâni.

Se întrerupse, căută în buzunare și scoase un tub subțire din aluminiu. Într-un minut, ritualul era îndeplinit și trabucul, aprins. Inhală adânc, simțind efectele calmante ale nicotinei împrăștiindu-se din plămâni în tot corpul. Toate problemele puteau să fie împărțite în opțiuni și subopțiuni. Iată două dintre ele: putea să găsească mormântul de unul singur sau putea să lase pe altcineva să-l găsească pentru el. Dacă lăsa pe altcineva să-l găsească, cine ar fi acea persoană?

– *Teniente?*

Locotenentul, care așteptase ordinele de dimineață afară, se apropie și salută.

– *Sí, señor?*

– Vreau să trimiți un om înapoi care să verifice ce fac frații Broadbent.

– Da, domnule.

– Să nu-i atace și să fie cât mai discret. Vreau să știu în ce stare sunt, dacă mai vin sau dacă s-au întors, oricât de multe poate afla.

– Da, domnule.

– Vom începe cu piramida în dimineața asta. Vom deschide capătul acesta cu dinamită, lucrând înăuntru pe măsură

ce înaintăm. Organizează şi pregăteşte oamenii, explozibilii să fie gata într-o oră.

Îşi lăsă farfuria jos şi se ridică, luând pe umăr arma Steyr AUG. Păşi în lumina soarelui, privind în sus la piramidă, calculând deja unde să pună încărcăturile. Fie că îl găsea pe Max în piramidă sau nu, cel puţin îi va ţine pe soldaţi ocupaţi şi îi va şi distra. Toată lumea e încântată în faţa unei explozii uriaşe.

Lumina soarelui. Îi dusese dorul două săptămâni. Va fi plăcut să lucreze în lumină, ca variaţie.

47

Moartea venise după Tom Broadbent, dar nu învăluită în negru şi ducând o seceră, ci sub forma unui chip hidos şi sălbatic, dungat cu roşu şi galben, zbârlit cu pene verzi, cu ochi verzi şi păr negru şi dinţi albi ascuţiţi, cercetându-i chipul şi împungându-l cu degetele. Moartea, aşa cum şi-o imagina Tom, nu veni. În schimb, chipul îngrozitor îi turnă un lichid fierbinte pe gât, apoi îl forţă să mai ia o înghiţitură. El se luptă fără vlagă, apoi îl acceptă şi adormi.

Se trezi cu o senzaţie uscată în gât şi cu o durere de cap care pulsa. Era într-o colibă din stuf, într-un hamac uscat. Era îmbrăcat într-un tricou nou cu un buzunar pe piept şi în pantaloni scurţi. Soarele strălucea în afara colibei, iar jungla murmura, plină de sunete. Mult timp nu-şi aminti nici măcar cine era sau ce făcea acolo, apoi totul reveni, puţin câte puţin: dispariţia tatălui, testamentul ciudat, călătoria lor pe râu, glumele şi proverbele lui Don Alfonso, poienita lor cu vedere spre Sierra Azul, somnul lui de moarte sub buşteanul putred, în ploaie.

Totul părea că se întâmplase atât de demult. Se simţea revigorat, renăscut, la fel de proaspăt ca un bebeluş.

Își înălță capul cu grijă, ridicându-l doar atât cât îi permitea durerea de cap. Hamacul de lângă el era gol. Își simți inima strângându-se. Cine stătuse în hamacul acela? Sally? Vernon? Cine murise?

– Hei? întrebă slab, încercând să se ridice. E cineva aici?

Auzi un zgomot afară și după aceea intră Sally, ridicând copertina. Era ca o explozie bruscă de aur.

– Tom! Sunt atât de bucuroasă că te simți mai bine!

– Ah, Sally, am văzut hamacul acela gol și am crezut...

Sally se apropie și-i luă mâna.

– Încă suntem cu toții aici.

– Philip?

– Tot bolnav, dar mult mai bine. Vernon ar trebui să fie mai sănătos mâine.

– Ce s-a întâmplat? Unde suntem?

– Suntem în același loc. Poți să-i mulțumești lui Borabay când se întoarce. A plecat la vânătoare.

– Borabay?

– Un indian din munți. Ne-a găsit și ne-a salvat. Ne-a îngrijit și ne-a pus pe picioare.

– De ce?

– Nu știu.

– Cât timp am fost bolnav?

– Am fost toți bolnavi aproape o săptămână. Am avut o febră pe care el o numește *bisi*. Este un *curandero*. Nu ca mine, ci un *curandero* adevărat. El ne-a dat leacuri, ne-a hrănit, practic ne-a salvat. Vorbește chiar un fel de engleză caraghioasă.

Tom încercă să se ridice.

– Nu încă. Ea îl împinse la loc. Bea din asta.

Îi dădu o cană plină cu o băutură dulce. El o bău toată și simți cum i se face și mai foame.

– Nasul îmi spune că se gătește ceva bun.

– Tocăniță de țestoasă à la Borabay. Îți aduc un pic. Îi puse mâna pe obraz.

El o privi, amintindu-şi totul acum.

Ea se aplecă şi-l sărută.

– Mai avem mult de mers până când se va termina.

– Da.

– Să mergem pas cu pas.

El încuviinţă. Ea îi aduse nişte tocană de ţestoasă; Tom o mâncă şi adormi buştean. Când se trezi, durerea de cap dispăruse şi reuşi să coboare din hamac şi să iasă, clătinându-se, din colibă. Îşi simţea picioarele ca de cauciuc. Se aflau în acelaşi luminiş, lângă acelaşi copac prăbuşit, numai că locul fusese transformat dintr-un desiş umed într-o tabără deschisă, veselă. Ferigile fuseseră tăiate şi folosite ca să acopere pământul noroios, formând un covor plăcut, primăvăratic. Erau două colibe curate, din frunze de palmieri, şi o vatră pentru foc, cu buşteni în loc de scaune. Soarele se revărsa prin deschizătura de sus. Munţii Sierra Azul se ridicau prin spărtură, purpuriu intens pe cerul albastru. Sally stătea lângă foc, iar în clipa în care ieşi, sări în picioare şi-i luă braţul, ajutându-l să se aşeze.

– Cât e ceasul?

– Zece dimineaţa, spuse Sally.

– Ce face Philip?

– Se odihneşte în hamacul lui. E încă slăbit, dar va fi bine. Vernon doarme, în ultima fază a febrei. Mai mănâncă tocăniţă. Borabay a insistat că trebuie să mâncăm cât de mult putem.

– Unde e acest misterios Borabay?

– La vânătoare.

Tom mai mâncă nişte tocăniţă de ţestoasă; era un vas uriaş care fierbea pe foc, umplut nu numai cu bucăţi de carne, dar şi cu o varietate de rădăcini şi legume ciudate. După ce termină, se duse în cealaltă colibă, ca să-l vadă pe Philip. Deschise uşa din frunze de palmier, se aplecă şi intră.

Philip zăcea în hamacul lui, fumând. Era încă şocant de slab, dar rănile i se transformaseră în coji, iar ochii nu-i mai erau duşi în fundul capului.

– Mă bucur să văd că te-ai dat jos din pat, Tom, zise el.

– Cum te simţi?

– Cu genunchii puţin cam slăbiţi, dar, în rest, binedispus. Picioarele sunt aproape vindecate. O să pot să merg într-o zi sau două.

– L-ai întâlnit pe individul ăsta, Borabay?

– A, da. Ciudat om; pictat tot, discuri în urechi, tatuaje, tot tacâmul. Sally l-ar fi propus pentru canonizare, doar că eu nu prea cred că e catolic.

– Arăţi ca un om nou, Philip.

– Şi tu la fel, Tom.

Se lăsă o tăcere neobişnuită, întreruptă de un strigăt de afară.

– Hei! Fraţilor!

– A, s-a întors Borabay, spuse Philip.

Tom ieşi din colibă şi-l zări pe cel mai uimitor indian, micuţ de statură, venind peste pajişte. Toracele şi faţa îi erau pictate în roşu, cu câte un cerc negru în jurul ochilor şi cu dungi galbene fioroase vopsite în diagonală peste piept. Penele se zbârleau pe benzile de pe antebraţe şi era gol, cu excepţia unei bucăţi de cârpă peste şale. Două discuri imense îi erau înfipte în lobii întinşi ai urechilor, care se legănau la fiecare pas. O cicatrice cu un model complicat i se întindea pe abdomen, iar dinţii din faţă fuseseră piliţi şi ascuţiţi. Avea părul negru, tăiat drept, iar ochii, de cel mai neobişnuit căprui, aproape verzi. Avea un chip izbitor de frumos şi bine modelat, pielea netedă şi sculpturală.

Păşi către foc, mic şi demn, ducând o sarbacană lungă de mai mult de doi metri într-o mână şi un animal mort, o specie necunoscută, în cealaltă.

– Frate, eu adus carne, spuse Borabay în engleză şi zâmbi.

După aceea, aruncă animalul pe jos şi păşi peste el. Îl îmbrăţişă pe Tom de două ori, depunându-i câte un sărut de fiecare parte a gâtului, un fel de salut ritual al indienilor. După aceea, făcu un pas în spate şi-şi puse o mână pe piept.

– Numele meu Borabay, frate.

– Eu sunt Tom.

– Eu, Jane, zise Sally.[1]

Borabay se întoarse.

– Jane? Tu nu Sally?

Sally râse.

– Era doar o mică glumă.

– Tu, eu, el, noi fraţi, concluzionă Borabay, dăruindu-i lui Tom o altă pereche de îmbrăţişări rituale şi sărutându-l din nou pe gât.

– Mulţumesc pentru că ne-ai salvat vieţile, spuse Tom.

I se păru că sună neconvingător imediat cum rosti propoziţia, dar Borabay păru încântat.

– Mulţumescu, mulţumescu! Tu mănâncă tocană?

– Da. Delicioasă!

– Borabay bucătar bun. Mai mănâncă!

– Unde ai învăţat engleza?

– Mama mea învaţă la mine.

– Vorbeşti bine.

– Eu vorbesc rău. Dar eu învăţ de la tine şi atunci vorbesc bun.

– Mai bine, îl corectă Sally.

– Mulţumescu! Eu merg în America într-o zi cu tine, frate.

Tom fu uimit că tocmai aici, mai departe de civilizaţie decât oriunde altundeva pe pământ, oamenii tot voiau să meargă în America.

Borabay îl privi pe Ştrengar, care se afla la locul lui obişnuit, în buzunarul lui Tom.

---

[1] Referire la celebra replică din *Tarzan:* „Eu, Tarzan, tu, Jane". (n.tr.)

– Maimuţoi ăsta plânge şi plânge când tu bolnav. Care numele lui?

– Ştrengar Păros, zise Tom.

– De ce tu nu mâncat maimuţa asta când înfometat?

– Ei bine, m-am ataşat de ea, spuse Tom. Oricum, n-ar fi fost mai mult de o îmbucătură.

– Şi de ce tu chemat la el Ştrengar Păros? Ce este Ştrengar Păros?

– Ăăă... e doar o poreclă pentru un animal cu păr.

– Bine. Eu învăţ cuvânt nou, *Ştrengar Păros*. Eu vreau învăţ engleza.

– Eu vreau *să* învăţ engleza, zise Sally.

– Mulţumescu! Tu spune la mine când greşesc.

Indianul îşi întinse degetul către maimuţoi. Ştrengarul îl prinse cu o lăbuţă şi-l privi, apoi scheună şi se aruncă la loc în buzunarul lui Tom.

Borabay râse.

– Ştrengar Păros crede că eu vreau mănânc pe el. El ştie noi, Tara, place maimuţă. Acum fac mâncare.

Se duse spre locul în care-şi aruncase vânatul şi-l ridică, împreună cu un vas. Se retrase la ceva distanţă de tabără, se aşeză pe vine şi începu să jupoaie şi să tranşeze animalul, aruncând totul în vas, inclusiv organele interne şi oasele. Tom i se alătură lui Sally, lângă foc.

– Încă sunt un pic zăpăcit, spuse Tom. Ce s-a întâmplat? De unde a venit Borabay?

– Nu ştiu mai multe decât tine. Borabay ne-a găsit pe toţi bolnavi şi pe moarte, sub buşteanul ăla. A curăţat zona, a construit colibe, ne-a mutat în ele, ne-a hrănit, ne-a îngrijit. A cules un număr uriaş de ierburi şi chiar câteva insecte ciudate, le găseşti legate pe rafturile colibei lui, şi le-a folosit ca să facă leacuri. Eu am fost prima care s-a însănătoşit. Asta s-a întâmplat acum două zile şi l-am ajutat să gătească şi să aibă grijă de voi. Febra pe care am avut-o toţi, această *bisi*, pare să fie scurtă, dar intensă. Nu este malarie, mulţumesc lui

Dumnezeu, iar Borabay mi-a spus că n-are efecte de durată şi nu revine. Dacă nu mori în primele două zile, se termină. Se pare că *bisi* l-a omorât pe Don Alfonso: el zice că oamenii în vârstă sunt mult mai expuşi.

Amintindu-şi de tovarăşul lor de călătorie, Tom simţi un ghimpe de durere.

– Ştiu, spuse Sally. Şi mie mi-e dor de el.

– N-o să-l uit niciodată pe bătrân şi înţelepciunea lui extravagantă. E greu de crezut că a dispărut de pe lumea asta.

Îl urmăriră pe Borabay continuându-şi munca, tăind şi despicând animalul şi aruncând bucăţile într-un vas. Cânta o melodie ca o incantaţie, care se ridica şi cobora odată cu briza.

– A spus ceva despre individul ăsta, Hauser, şi despre ceea ce se întâmplă în munţii Sierra Azul?

– Nu. Nu vorbeşte despre asta. Îl privi şi ezită. Pentru un timp, atunci, am crezut că eram cu toţii pe moarte.

– Da.

– Îţi aminteşti ce am spus?

– Îmi amintesc.

Ea se înroşi zdravăn.

Tom întrebă:

– Vrei să-ţi retragi cuvintele?

Ea scutură din cap, făcând să i se învolbureze părul blond, apoi îl privi din nou, cu obrajii îmbujoraţi.

– Niciodată!

Tom zâmbi.

– Bine.

Îi luă mâna. Întâmplările prin care trecuseră îi sublimaseră cumva frumuseţea, îi puseseră în valoare latura spirituală, într-un fel pe care nu putea să-l explice. Latura răutăcioasă şi defensivă dispăruse. Ajungând atât de aproape de moarte, se schimbaseră cu toţii.

Borabay se întoarse cu câteva delicatese din carne crudă înfăşurate într-o frunză.

– Ştrengar Păros! strigă el şi scoase un plescăit cu dinţii, care semăna ciudat de mult cu cel al maimuţei.

Ştrengarul îşi iţi capul din buzunarul lui Tom. Borabay întinse mâna, iar Ştrengarul, după ce se agită şi chiţăi un pic, se întinse, şterpeli o bucăţică de carne şi şi-o îndesă în gură. După aceea, mai smulse una, şi încă una, umplându-şi gura cu amândouă mâinile, chiţăielile de plăcere fiindu-i înăbuşite de mestecat.

– Ştrengar Păros şi mine prieten acum, anunţă Borabay, zâmbind.

Febra lui Vernon încetă în seara aceea. El se trezi în dimineaţa următoare, lucid, dar slăbit. Borabay se foia în jurul lui, vârându-i pe gât tot felul de infuzii de plante şi alte fierturi. Se odihnirâ toată ziua, iar Borabay plecă să facă rost de mâncare. Indianul se întoarse după-amiază cu un sac din frunze de palmier, din care descărcă rădăcini, fructe, nuci şi peşte proaspăt. Restul zilei şi-l petrecu prăjind, afumând şi sărând mâncarea, apoi înfăşurând-o în iarbă uscată şi frunze.

– Mergem undeva? întrebă Tom.

– Da.

– Unde?

Borabay zise:

– Noi vorbire mai târziu.

Philip ieşi şchiopătând din colibă, cu picioarele încă bandajate, cu pipa din lemn de măceş în gură.

– Minunată după-amiază, zise el. Veni lângă foc şi se aşeză. În timp ce-şi turna o cană de ceai făcut de Borabay, spuse: Băiatul ăsta indian ar trebui să ajungă pe coperta de la *National Geographic*.

Vernon li se alătură, aşezându-se nesigur pe buştean.

– Vernon, mănâncă!

Borabay umplu imediat un castron cu tocăniţă şi i-l întinse. Vernon îl luă cu mâini tremurătoare, murmurând mulţumiri.

– Bun venit pe tărâmul celor vii, îl salută Philip.

Vernon își șterse fruntea și nu zise nimic. Era palid și slab. Duse o altă lingură de tocană la gură.

– Ei bine, iată-ne aici, spuse Philip. Cei trei fii ai mei.[1]

Era o asprime în vocea lui Philip, pe care Tom o observă cu îngrijorare. O bucată de lemn pocni în foc.

– Și în ce necazuri ne-am băgat, zise Philip. Mulțumită dragului de tata! Înalță ceașca, într-un toast batjocoritor. În cinstea ta, dragă tată!

Apoi, vărsă ceaiul pe jos.

Tom se uită mai bine la Philip. Își revenise uimitor de bine. Privirea îi era în sfârșit însuflețită, dar era așa pentru că se înfuriase.

Philip privi în jur.

– Și acum, frații mei?

Vernon ridică din umeri. Era palid, cu chipul tras, având cearcăne cenușii sub ochi. Mai duse o lingură de mâncare la gură.

– Ne grăbim înapoi, cu coada între picioare? Și-l lăsăm pe Hauser ăsta să se servească din Lippi, Braque, Monet și ceilalți? Se opri. Sau ne îndreptăm către Sierra Azul și poate sfârșim cu intestinele agățate de tufișuri? Își aprinse din nou pipa. Asta e alternativa.

Nimeni nu-i răspunse, în timp ce Philip își întorcea capul, privindu-l pe fiecare pe rând.

– Ei bine? insistă Philip. Pun o întrebare serioasă: Îl lăsăm pe acel Cortes[2] îndesat să se ducă acolo și să ne fure moștenirea?

---

[1] Aluzie la un serial de televiziune american foarte popular între anii 1960–1972, despre un bărbat rămas văduv, care se vede nevoit să-și crească singur cei trei fii (titlul original: *My Three Sons).* (n.tr.)

[2] Hernando Cortes, marchiz de Valle de Oaxaca, conchistador renumit, cunoscut mai ales pentru cucerirea Imperiului Aztec (n.tr.)

Vernon privi în sus. Chipul îi era încă vlăguit de boală, iar vocea, slabă.

– Răspunde singur la întrebare. Tu eşti cel care l-a adus pe Hauser aici.

Philip se întoarse spre Vernon cu o privire rece.

– Credeam că a trecut timpul învinuirilor.

– În ce mă priveşte, timpul învinuirilor abia a început.

– Nu e nici timpul, nici locul, interveni Tom.

Vernon se întoarse către Tom.

– Philip l-a adus pe psihopatul ăla aici şi trebuie să răspundă pentru asta.

– Eu eram de bună-credinţă. Nu ştiam că omul ăsta, Hauser, se va dovedi un monstru. Şi am plătit pentru asta, Vernon. Uită-te la mine!

Vernon îşi scutură capul.

Philip continuă:

– Adevăratul vinovat, de vreme ce nimeni nu vrea să recunoască, e tata. Nu este nimeni de aici măcar *un picuţ furios* pentru ceea ce ne-a făcut tata? Aproape că ne-a omorât!

Tom zise:

– A vrut să ne provoace.

– Nu-l aperi, sper.

– Încerc să-l înţeleg.

– Eu îl înţeleg prea bine. Rahatul ăsta de *Tomb Raider* este doar o altă *provocare* dintr-o listă lungă. Vă amintiţi de antrenorii de sport, instructorii de schi, lecţiile de istoria artei, de călărie, de muzică şi de şah, de îndemnurile, discursurile şi ameninţările lui? Vă amintiţi de ziua când se prezentau situaţiile şcolare? El crede că suntem nişte rataţi, Tom! Mereu a crezut asta. Şi poate că este adevărat. Uită-te la mine: treizeci şi şapte de ani şi tot suplinitor la colegiul De-Tot-Rahatul, tu îngrijeşti caii indienilor în Strânge-Fânul, Utah, iar Vernon îşi petrece cei mai frumoşi ani făcând incantaţii cu Swami nu-ştiu-cum! Suntem nişte *rataţi!*

Izbucni într-un râs aspru.

Borabay se ridică în picioare. Mişcarea în sine era simplă, dar fusese executată atât de lent, încât îi amuţi.

– Asta nu vorbă bună.

– Nu te priveşte pe tine, Borabay, spuse Philip.

– Fără altă vorbă rea.

Philip îl ignoră, vorbindu-i lui Tom:

– Tata putea să ne lase nouă banii, ca orice persoană normală. Sau ar fi putut să-i dea. Foarte bine. M-aş fi împăcat cu asta. Erau banii lui. Dar nu, el a trebuit să născocească un plan cu care să ne *tortureze!*

Borabay îl fixă cu privirea.

– Taci, frate.

Philip se întoarse spre el.

– Nu-mi pasă dacă ne-ai salvat vieţile, *nu te băga în treburile noastre de familie!*

O venă pulsa pe fruntea lui Philip; Tom îl văzuse rareori atât de furios.

– Ascultă tu la mine, frate mai mic, sau eu tăbăcesc la tine fundul!

Borabay i se adresase pe un ton sfidător, uitându-se de sus, de la înălţimea lui un metru şi jumătate, ţinând pumnii strânşi.

După o clipă, Philip începu să râdă şi-şi scutură capul. Întregul trup i se relaxă.

– Dumnezeule mare, omul ăsta e adevărat?

– Cu toţii suntem puţin tensionaţi, spuse Tom. Dar Borabay are dreptate. Nu e locul potrivit să ne certăm.

– În seara asta, zise Borabay, noi vorbim, foarte important.

– Despre ce? întrebă Philip.

Borabay se întoarse la vasul cu fiertură şi începu să învârtă, cu chipul pictat de nepătruns.

– Tu vezi.

48

Lewis Skiba se lăsă pe spate în fotoliul din piele din bârlogul lui lambrisat şi răsfoi *Wall Street Journal* până la pagina cu editoriale. Încercă să citească, dar ţipetele îndepărtate şi hărmălaia stârnită de fiul său care exersa la trompetă îl împiedicau să se concentreze. Trecuseră aproape două săptămâni de la ultimul telefon al lui Hauser. Era evident că tipul se juca în continuare cu el, ţinându-l în suspans. Sau se întâmplase ceva? Oare... o făcuse?

Ochii i se fixară pe editorialul principal, într-un efort de a scăpa de sentimentul de autoînvinuire, dar cuvintele îi treceau prin faţa ochilor fără să înţeleagă ceva. Hondurasul central era un loc periculos. Era posibil ca Hauser să alunece undeva, să facă o greşeală, să facă febră. O mulţime de lucruri ar fi putut să i se întâmple. Ideea era că dispăruse. Două săptămâni însemnau mult timp. Poate că încercase să-i ucidă pe fraţii Broadbent, iar ei se dovediseră mai buni decât el şi-l omoâseră, în schimb.

Skiba spera, în ciuda evidenţei, că asta se întâmplase. Chiar îi spusese lui Hauser să-i omoare? La ce se gândise? Gemu fără să vrea. Măcar dacă Hauser ar fi mort. Skiba ştia

acum, prea târziu, că ar fi preferat să piardă totul, decât să se facă vinovat de crimă. Era un criminal. O spusese: „Omoară-i". Se întrebă de ce insistase Hauser atât de mult ca el să spună una ca asta. Dumnezeule! Cum se făcea că el, Lewis Skiba, jucător renumit de fotbal în liceu, absolvent la Stanford şi Wharton, bursier Fulbright, director general al unei companii listate în topul 500 de *Fortune*[1], cum se făcea că se lăsase prins în capcană, intimidat şi dominat de un criminal îmbrăcat în poliester ieftin? Skiba se crezuse mereu un om cu moralitate şi greutate intelectuală, un om cu principii etice, un om *bun*. Era un tată bun. Nu-şi înşela nevasta. Se ducea la biserică. Se ducea la mese de binefacere şi dăruia o bună parte din câştigurile sale pentru operele de caritate. Cu toate astea, un ticălos de detectiv şantajist cu chelie îl citise cumva, îi smulsese masca, arătând cine era cu adevărat. Asta nu putea Skiba să uite şi să-şi ierte vreodată. Era valabil şi pentru Hauser.

Gândurile îi zburară din nou către verile copilăriei sale, la lac, la căsuţa din lemn, la docul încovoiat care străpungea apa nemişcată, la mirosul fumului de lemne şi al pinului. Măcar dacă ar fi putut să dea timpul înapoi, să se întoarcă într-una dintre verile acelea lungi şi să ia viaţa de la început. Ce n-ar da ca s-o ia de la capăt!

Cu un oftat adânc, alungă totul din minte, luând o sorbitură din paharul de scotch de lângă cot. Se dusese, se dusese totul. Trebuia să înceteze să se mai gândească la asta. Ceea ce fusese făcut nu mai putea fi îndreptat. Nu putea să dea timpul înapoi. Vor pune mâna pe Codice şi poate că va exista un nou început pentru Lampe, şi nimeni nu va afla vreodată. Sau Hauser era mort şi nu vor căpăta Codicele, caz în care tot nu va afla nimeni. Nimeni nu va afla. Putea să se împace cu asta. *Trebuia* să se împace cu asta. Doar că *el* va şti. *El* va şti că era un om capabil de crimă.

---

[1] Cea mai veche revistă financiară din Statele Unite ale Americii (n.tr.)

Scutură nervos ziarul şi reluă lectura editorialului.

În acea clipă, sună telefonul. Era telefonul de la firmă, linia securizată. Împături ziarul, se duse într-acolo şi ridică receptorul.

Auzi o voce vorbind ca de departe, totuşi limpede precum cristalul. Era propria lui voce.

– *Fă-o! Omoară-i, du-te naibii! Omoară toată familia Broadbent!*

Skiba se simţi ca şi cum ar fi fost lovit. Îşi pierdu răsuflarea dintr-odată; nu mai putea să respire. Urmă un şuierat, iar vocea lui se repetă, ca un ecou din trecut:

– *Fă-o! Omoară-i, du-te naibii! Omoară toată familia Broadbent!*

Vocea lui Hauser se auzi după aceea, cu dispozitivul de bruiaj activat din nou.

– Ai auzit asta, Skiba?

Skiba înghiţi, apoi suspină, încercând să-şi facă plămânii să funcţioneze.

– Alo?

– Să nu mă mai suni niciodată acasă, orăcăi Skiba.

– Nu mi-ai spus asta până acum.

– Cum ai făcut rost de număr?

– Sunt detectiv particular, îţi aminteşti?

Skiba înghiţi în sec. N-avea nici un sens să răspundă. Acum ştia de ce Hauser insistase atât ca el s-o spună. Fusese prins în capcană.

– Suntem aici. Suntem în Oraşul Alb.

Skiba aşteptă.

– Ştim că aici a venit Broadbent. A pus o mână de indieni să-l îngroape într-un mormânt de aici, pe care l-a jefuit cu patruzeci de ani în urmă. Probabil, acelaşi mormânt în care a găsit Codicele. Nu e ironic? Acum suntem aici, în oraşul pierdut, şi tot ceea ce trebuie să facem este să găsim mormântul.

Skiba auzi un zgomot înăbuşit, distorsionat de dispozitiv într-un scârţâit prelung. Probabil că Hauser închisese dispozitivul tocmai la momentul potrivit ca să-i înregistreze cuvintele. Nu avea cum să nu-i mai dea lui pe Hauser cele cincizeci de milioane promise. Din contră, Skiba simţea că va plăti mai mult, mult mai mult... pentru tot restul vieţii. Hauser îl ţinea din scurt. Ce prost afurisit fusese, manevrat de fiecare dată! Incredibil!

– Ai auzit? Este minunatul sunet al dinamitei. Oamenii mei lucrează la o piramidă. Din nefericire, Oraşul Alb este un loc întins, invadat de vegetaţie, iar Max ar putea să fie îngropat oriunde. Oricum, am sunat ca să-ţi spun că s-a produs o schimbare. După ce găsim mormântul şi luăm Codicele, ne vom îndrepta spre vest, peste munţi, prin El Salvador, către Pacific. Pe jos, iar apoi pe râu. Ne va lua ceva mai mult timp. Vei avea Codicele într-o lună.

– Ai spus...

– Da, da. Iniţial, plănuiam să trimit Codicele cu elicopterul din San Pedro Sula. Dar, din senin, trebuie să dăm explicaţii pentru doi soldaţi morţi din armata Hondurasului. Şi niciodată nu se ştie când vreun fanfaron de general îţi va confisca posesiunile considerându-le patrimoniu naţional. Singurele elicoptere de aici aparţin armatei şi, ca să zbori de aici, trebuie să traversezi spaţiul aerian militar. De aceea, continuăm spre vest într-o direcţie neaşteptată, frumos şi în linişte. Crede-mă, este cea mai bună cale!

Skiba înghiţi din nou. Soldaţi morţi? Convorbirea cu Hauser îi făcuse rău. Voia să-l întrebe pe Hauser dacă o făcuse, dar nu reuşea să rostească cuvintele.

– În cazul în care te întrebi, nu ţi-am îndeplinit ordinul. Cei trei fraţi Broadbent sunt încă în viaţă. Tenaci tipi. Dar n-am uitat. Îţi promit că o voi face.

Ordinul lui. Nodul acela i se forma din nou în gât. Înghiţi, aproape înecându-se. Trăiau.

– M-am răzgândit, cârâi el.

– Poftim?

– N-o face.

– Ce să nu fac?

– Nu-i omorî.

Se auzi un chicotit încet.

– Este *mult* prea târziu pentru asta.

– Pentru numele lui Dumnezeu, Hauser, n-o face! Îţi ordon să nu-i omori, *putem să rezolvăm asta în alt mod*...

Dar linia era moartă. Auzi un zgomot şi se întoarse, cu faţa scăldată de sudoare. Fiul lui stătea în pragul uşii, în pijamale largi, cu părul blond ciufulit, cu trompeta atârnându-i într-o mână.

– Pe cine să nu omoare, tati?

49

În noaptea aceea, Borabay le servi o cină compusă din trei feluri, începând cu supă de peşte şi legume, urmată de fripturi şi o grămadă de ouă micuţe fierte, cu puii în ele, iar apoi, la desert, un terci din fructe. Îi obligă să se servească şi a doua şi a treia oară, forţându-i să mănânce, până când aproape că li se făcu rău. După ce se termină ultimul fel, fumară din pipe, ca să alunge insectele. Era o seară senină şi o lună bombată răsărea în spatele liniei întunecate a munţilor Sierra Azul. Stăteau în semicerc în jurul focului, cei trei fraţi şi Sally, fumând toţi în linişte, aşteptându-l pe Borabay să vorbească. Indianul pufăi un timp, apoi îşi lăsă pipa şi privi în jur. Ochii lui, lucind în văpaia focului, se opriră pe fiecare chip în parte. Broaştele de seară începuseră să se furişeze şi să orăcăie, amestecându-se cu sunete mai misterioase ale nopţii: strigăte, urlete, bătăi, ţipete.

– Iată-ne, fraţilor, zise Borabay. Ezită. Eu încep poveste chiar de la început, acum patruzeci de ani, în an înainte să mă nasc. În an acela, om alb venit pe râu şi peste munţi, singur de tot. Sosit la sat Tara aproape mort. El primul om alb cineva văzut. Ei luat în colibă, hrănit, readus la viaţă. Omul acesta

trăiește cu neamul Tara, învață să vorbească limba noastră. Ei întreabă de ce a venit. El spune că să găsească Orașul Alb, care noi numim Sukia Tara. Este orașul străbunilor noștri. Acum noi mergem acolo doar să îngropăm morții. Ei îl duc la Sukia Tara. Ei nu știu atunci că el vrea să fure din Sukia Tara. Omul acesta curând luat femeie Tara de soție.

– Se potrivește, zise Philip cu un râs sarcastic. Tata n-a fost niciodată genul care să rateze un strop de acțiune în plus.

Borabay îl fixă cu privirea.

– Cine spune poveste, frate, tu sau eu?

– Bine, bine, continuă, flutură Philip din mână.

– Omul acesta, spuneam, ia femeie Tara de soție. Femeia aceea, mama mea.

– S-a însurat cu mama *ta?* zise Tom.

– Sigur că el însoară cu mama mea, spuse Borabay. Cum altfel noi frați, frate?

Tom rămase fără cuvinte, șocat, în clipa în care înțelese că spusele lui Borabay căpătau sens. Se holbă la Borabay, privindu-l cu adevărat pentru prima dată. Îi privi chipul pictat, tatuajele, dinții ascuțiți, discurile din urechi, ca și ochii verzi, fruntea înaltă, linia încăpățânată a buzelor, obrajii fin sculptați.

– Of, Doamne, șopti el.

– Ce? întrebă Vernon. Tom, ce este?

Tom îi aruncă o privire lui Philip și-și văzu fratele mai mare la fel de uluit. Philip se ridică încet în picioare, holbându-se la Borabay.

Borabay spuse:

– După ce tata însurat cu mama, mama născut pe mine. Eu numit Borabay, după tata.

– Borabay, murmură Philip, iar apoi – Broadbent.

Se lăsă tăcerea.

– Nu înțelegeți? Borabay, Broadbent: este vorba despre același nume!

– Vrei să spui că e fratele nostru? întrebă Vernon cu aprindere, înţelegând în cele din urmă.

Nimeni nu răspunse. Philip, acum în picioare, făcu un pas către Borabay şi se aplecă spre el ca să-i privească faţa de aproape, ca şi cum ar fi fost vreo ciudăţenie. Borabay se foi, îşi scoase pipa din gură şi râse nervos.

– Ce vezi, frate? Fantomă?

– Într-un fel, da. Se întinse şi-i atinse faţa.

Borabay rămase calm, fără să se mişte.

– Doamne, şopti Philip. Eşti fratele nostru. Eşti fratele cel mai mare. Doamne Sfinte, nu eu am fost primul născut! Eu sunt cel de-al doilea fiu şi n-am ştiut-o niciodată.

– Este ce spun eu! Noi toţi fraţi. Ce credeţi că spun când spun „frate"? Credeţi eu glumesc?

– Nu credeam că o spuneai de-adevăratelea, zise Tom.

– De ce credeţi că eu salvez vieţile voastre?

– N-am ştiut. Păreai un sfânt.

Borabay râse.

– Eu, sfânt? Tu amuzant, frate! Noi toţi fraţi. Noi toţi avem acelaşi tată, Masseral Borabay. Tu Borabay, eu Borabay, toţi Borabay. Se bătu în piept.

– Broadbent. Numele este Broadbent, îl corectă Philip.

– Borabeyn. Eu nu vorbesc bine. Tu mă înţelegi. Eu fost Borabay atâta timp, rămân Borabay.

Râsul lui Sally izbucni dintr-odată. Se ridicase în picioare şi mergea în cerc în jurul focului.

– Ca şi cum n-am fi avut deja destui Broadbent pe aici! Acum mai este unul! Patru la un loc! Lumea o fi pregătită pentru aşa ceva?

Vernon, ultimul care înţelegea, fu primul care-şi reveni. Se ridică şi se duse la Borabay.

– Sunt foarte bucuros să te salut ca pe un frate, spuse el, şi-l îmbrăţişă pe Borabay.

Borabay păru puţin surprins, apoi îi dărui lui Vernon o altă pereche de îmbrăţişări, în stil indian.

După aceea, Vernon se trase la o parte, în timp ce Tom păşea în faţă şi întindea mâna. Borabay îi aruncă o privire, uimit.

– Ceva rău cu mâna, frate?

„Este fratele meu şi nu ştie nici măcar să dea mâna", se gândi Tom. Cu un zâmbet, îl îmbrăţişă pe Borabay, iar indianul răspunse cu îmbrăţişările rituale. Făcu un pas înapoi, uitându-se la chipul fratelui său, iar acum se vedea pe sine în acel chip. Pe el, pe tatăl lui, pe fraţii lui.

Philip era la rând. El îi întinse mâna.

– Borabay, mie nu-mi plac îmbrăţişările şi sărutările. Noi, *gringos*, ne strângem mâinile. Te învăţ eu. Întinde mâna!

Borabay întinse mâna. Philip o apucă şi o scutură bine. Braţul lui Borabay se clătină, iar atunci când Philip îi dădu drumul, Borabay îşi trase mâna şi o examină, ca şi cum ar fi căutat stricăciuni.

– Ei bine, Borabay, spuse Philip, bine ai venit în club! Clubul fiilor-rataţi-ai-lui-Maxwell-Broadbent. Lista membrilor creşte în fiecare zi.

– Ce înseamnă asta, clubul rataţi?

Philip făcu un semn cu mâna.

– Nu contează!

Sally îl îmbrăţişă şi ea pe Borabay.

– Eu nu sunt din familia Broadbent, spuse ea, cu un zâmbet, slavă Domnului!

Se aşezară din nou în jurul focului şi se aşternu o linişte stânjenitoare.

– Ce reuniune de familie, spuse Philip, clătinând din cap de uimire. Dragul de tata, plin de surprize, chiar şi după moarte!

– Dar asta vreau eu vă spun, zise Borabay. Tata *nu* mort.

50

Se lăsase noaptea, dar asta nu conta în adâncurile mormântului, acolo unde nu mai pătrunsese lumina de o mie de ani. Marcus Hauser păşi peste pragul distrus, în spaţiul adânc, apoi inhală pulberea rece a secolelor. Lucru destul de ciudat, era un miros proaspăt, curat, fără urmă de mucegai sau de putreziciune. Lumină în jur cu raza puternică de halogen, iar lucirea împrăştiată a aurului şi a jadului îi făcu cu ochiul ca un fel de răspuns, amestecată cu oase maronii şi cu praf. Scheletul zăcea pe o platformă mortuară din piatră, sculptată cu hieroglife, odinioară bogat împodobit.

Hauser păşi peste el şi luă un inel din aur, scuturând osul degetului pe care încă îl înconjura. Era magnific, incrustat cu o piatră de jad, sculptată în forma unui cap de jaguar. Şi-l strecură în buzunar şi scotoci printre celelalte obiecte rămase pe oase: un colier din aur, câteva pandantive din jad, un alt inel. Îşi îndesă în buzunar obiectele mai mici din aur şi pe cele din jad, în timp ce făcea încet turul camerei mortuare.

Craniul zăcea la capătul îndepărtat al platformei mortuare. Cândva, de-a lungul secolelor, mandibula se desprinsese şi atârna larg deschisă, dându-i craniului o înfăţişare de uimire,

ca şi când nu-i venea să creadă că era mort. Carnea dispăruse aproape de tot, dar o grămadă de păr împletit atârna liber în vârful craniului. Se aplecă şi ridică tigva. Mandibula se legănă, atârnând în firele putrezite ale cartilajelor. Dinţii din faţă fuseseră ascuţiţi cu pila.

Vai, sărmane Yorick.[1]

Plimbă lanterna peste pereţi. Fresce tocite, înnegrite de depuneri de calcar şi de mucegai, erau pictate pe pereţi. Într-un colţ zăceau vase, pline de praf, împinse laolaltă şi sparte de cine ştie ce cutremur străvechi. Rădăcini mici pătrunseseră prin tavan şi atârnau formând fire încâlcite în aerul mort.

Se întoarse spre *teniente*.

– E singurul mormânt de aici? întrebă el.

– De pe partea asta a piramidei. Mai avem încă de explorat partea cealaltă. Dacă aşezarea e simetrică, poate că mai există unul ca ăsta.

Hauser îşi scutură capul. Nu-l va găsi pe Max nicăieri în piramidă. Era prea evident. Se îngropase precum regele Tut[2], într-un loc neobişnuit. Aşa ar fi făcut Max.

– *Teniente,* adună-ţi oamenii. Vreau să vorbesc cu ei. Vom cerceta oraşul ăsta de la est la vest.

– Da, domnule.

Hauser descoperi că încă mai ţinea în mână tigva. După o ultimă privire, o aruncă într-o parte. Craniul lovi podeaua de piatră cu un pocnet sec, sărind ca şi cum ar fi fost făcut din ghips. Mandibula se rostogoli, rotindu-se nebuneşte de câteva ori, înainte să se oprească în praf.

---

[1] Aluzie la o celebră replică din *Hamlet*, de William Shakespeare, în scena în care Hamlet ţine în mână craniul lui Yorick, fostul bufon al Curţii. (n.tr.)

[2] Referire la faraonul Tutankhamon, al cărui mormânt a fost descoperit în 1922 şi, odată cu el, o comoară fabuloasă. În jurul acestui personaj istoric s-a creat o aură de mister datorită zvonurilor conform cărora ar exista un blestem împotriva celor care îi profanează mormântul. (n.tr.)

O scotocire agresivă a oraşului, cu dinamită, templu cu templu. Hauser îşi scutură capul. Îşi dorea ca omul lui să se întoarcă din urmărirea fraţilor Broadbent. Exista o cale mai uşoară ca să facă asta, o cale mult mai uşoară.

51

– Tata e încă în viaţă? strigă Philip.

– Da.

– Vrei să spui că n-a fost îngropat încă?

– Eu termin poveste, te rog! După ce tata stă cu neamul Tara un an, mama naşte pe mine. Dar tata, el vorbeşte despre Oraş Alb, se duce acolo zile întregi, poate săptămâni o dată. Căpetenie spune că este interzis, dar tata nu ascultă. El caută şi sapă după aur. Apoi găseşte loc morminte, deschide mormânt de rege Tara străvechi şi jefuieşte. Cu ajutor oameni Tara răi, el fuge pe râu cu comoară şi dispare.

– Lăsând-o pe mama ta desculţă şi cu un copil, comentă Philip pe un ton sarcastic, la fel cum a făcut cu celelalte neveste ale lui.

Borabay se întoarse şi-l privi pe Philip.

– *Eu spun poveste, frate! Tu şi pliciul pentru muşte luaţi pauză!*

Pe Tom îl izbi familiaritatea replicii. „Tu şi pliciul pentru muşte luaţi pauză" era un maxwellism, una dintre expresiile favorite ale tatălui său, iar acum uite cum ieşea din gura acestui indian nepământean, tatuat, cu lobii urechilor întinşi, pe

jumătate gol. Mintea i se învârtea. Ajunsese chiar la capătul pământului, şi ce găsise? Un frate.

– Eu nu mai văd tata vreodată... până acum. Mama moare acum doi ani. Apoi, puţin în urmă, tata se întoarce. Surpriză mare. Eu foarte bucuros să întâlnesc pe el. El spune el moare. El spune pare rău. El spune aduce înapoi comoară furat de el de la neam Tara. În schimb, el vrea să fie înmormântat în mormânt rege Tara, cu comoară om alb. El vorbit cu Cah, şef neam Tara. Cah spune da, în regulă, noi îngropăm pe tine în mormânt. Tu te întorci cu comoară, iar noi îngropăm pe tine în mormânt precum rege antic. Aşa că tata pleacă şi mai târziu întoarce cu multe cutii. Cah trimite oameni pe coastă ca să transporte comoara.

– Tata te-a ţinut minte? întrebă Tom.

– A, da! El foarte fericit. Noi merge la pescuit.

– Chiar aşa? exclamă Philip, iritat. La pescuit? Şi cine a prins peştele cel mai mare?

– Eu, spuse Borabay mândru. Cu suliţă.

– Eşti un lăudăros!

– Philip... începu Tom.

– Dacă tata ar fi petrecut ceva timp cu Borabay, ar fi ajuns să-l urască, la fel de mult cum ne-a urât pe noi.

– Philip, ştii că tata nu ne-a urât, zise Tom.

– Aproape că am murit acolo. Am fost *torturat*. Ai idee cum este să *ştii* că vei muri? Asta a fost moştenirea tatei pentru mine. Iar acum, îl avem dintr-odată pe indianul ăsta pictat, ca frate mai mare, care merge la pescuit cu tata, în timp ce noi murim în junglă!

Borabay zise:

– Ai terminat eşti furios, frate?

– Nu voi termina niciodată!

– Tata om furios, de asemenea.

– Poţi să mai spui asta o dată!

– Tu fiu cel mai mult ca tata.

Philip îşi dădu ochii peste cap.

– Uite ceva nou, un indian din junglă psihanalist.

– Pentru că tu cel mai mult ca tata, tu îl iubeşti cel mai mult, iar el te răneşte cel mai mult. Iar acum tu rănit din nou, pentru că tu afli că nu tu cel mai mare fiu, în cele din urmă. *Eu* cel mai mare fiu.

Urmă o pauză scurtă, iar apoi Philip izbucni într-un râs ascuţit.

– E prea mult! Cum aş putea să mă simt în competiţie cu un indian analfabet, tatuat, cu dinţii piliţi?

După o pauză, Borabay zise:

– Eu continui poveste acum.

– Eşti invitatul meu!

– Cah organizează totul pentru moartea şi înmormântarea lui tata. Când zi soseşte, este ospăţ mare de înmormântare pentru tata. Ospăţ mare, mare. Tot neamul Tara vine. Şi tata acolo. Tata se distrează la înmormântare foarte mult. El dă multe cadouri. Toţi capătă vase de gătit şi tigăi şi cuţite.

Tom şi Sally se priviră unul pe celălalt.

– I-a plăcut la nebunie asta, spuse Philip. Parcă-l văd pe ticălosul bătrân orchestrându-şi propria înmormântare!

– Tu dreptate, Philip. Lui tata plăcut. El mănâncă, bea preą mult, râde, cântă. Tata deschide cutii ca să se uite toată lumea la comori sacre ale om alb. Tuturor le place sfânta Mamă Maria ţinând pe copil Isus. Om alb are zei frumoşi.

– Tabloul de Lippi! strigă Philip. Era în stare bună? A supravieţuit călătoriei?

– Este cel mai frumos lucru eu văd vreodată, frate. Când îl privesc, văd ceva în om alb eu nu văzut înainte.

– Da, da, este unul dintre cele mai frumoase lucruri făcute de Lippi. Să te gândeşti la el înţepenit într-un mormânt igrasios!

Borabay continuă:

– Dar Cah păcăleşte pe tata. La sfârşit înmormântare, el trebuie să dea tata otravă specială să bea, ca să-l facă să moară

moarte fără durere. Dar Cah nu făcut asta. Cah dă tata băutură ca să-l facă să *doarmă*. Nimeni nu ştie asta, afară de Cah.

– Sună de-a dreptul shakespearian, zise Philip.

– Aşa că tata adormit este dus în mormânt cu comoară. Ei închis uşă, încuiat pe el în mormânt. Noi toţi credem el mort. Doar Cah ştie că el nu mort, el doar doarme. Aşa că, mai târziu, el trezit în mormânt întunecat.

– Stai puţin, zise Vernon, nu reuşesc să înţeleg.

– Eu da, spuse Philip calm. L-au îngropat pe tata de viu.

Linişte.

– Nu „ei", spuse Borabay. *Cah*. Neam Tara nu ştiut nimic despre şmecheria asta.

Philip spuse:

– Fără mâncare şi apă... *Doamne, ce îngrozitor!*

– Fraţilor, zise Borabay, în tradiţia Tara, multă mâncare şi apă pusă în mormânt pentru viaţă de apoi.

Tom simţi un fior pe şira spinării, în timp ce înţelegea implicaţiile. În cele din urmă, vorbi:

– Prin urmare, crezi că tata este încă viu, închis acolo în mormânt?

– Da.

Nimeni nu scoase un cuvânt. O bufniţă ţipă a jelanie în întuneric.

– De cât timp e închis în mormânt? întrebă Tom.

– Treizeci şi două de zile.

Lui Tom i se făcu greaţă. Era inimaginabil.

– Acesta lucru teribil, fraţilor, zise Borabay.

– De ce naiba a făcut Cah una ca asta? întrebă Vernon.

– Cah furios că tata jefuit mormânt acum mult timp. Cah era băiat atunci, fiu căpetenie. Tata umilit tatăl lui Cah când jefuit mormânt. Aceasta este răzbunarea lui Cah.

– N-ai putut să-l opreşti?

– Eu nu ştiut plan Cah până târziu. Atunci, eu încercat să salvez tata. La intrare mormânt este uşă uriaşă din piatră. Eu nu pot mişcat. Cah aflat că eu mers la Sukia Tara ca să salvez

tata. El foarte furios. Cah ia prizonier şi vrea să omoare la mine. El spune eu om murdar, jumătate Tara, jumătate alb. Atunci, om alb nebun cu soldaţi venit şi prins Cah, dus în Oraş Alb. Eu scăpat. Eu aud soldaţi vorbit despre voi, aşa că întorc după voi.

– Cum ai ştiut că eram aici?

– Eu auzit soldaţi vorbit.

Focul scăpăra în timp ce noaptea se aduna în jurul celor cinci oameni tăcuţi care stăteau pe jos. Cuvintele lui Borabay părură să plutească în aer mult timp după ce le rostise. Ochii lui Borabay se rotiră în jurul focului, privindu-l pe fiecare dintre ei în parte.

– Fraţilor, este moarte teribilă! Asta moarte pentru şobolan, nu pentru fiinţă umană. El tatăl nostru.

– Ce putem să facem? întrebă Philip.

Borabay vorbi după o pauză lungă, cu vocea joasă şi răsunătoare:

– Noi salvăm.

52

Hauser examina schiţa oraşului, pe care o desenase în ultimele zile. Oamenii lui trecuseră oraşul în revistă de două ori, dar era atât de năpădit de vegetaţie, încât întocmirea vreunei hărţi corecte era aproape imposibilă. Erau mai multe piramide, zeci de temple şi alte structuri, sute de locuri unde ar fi putut să fie ascuns un mormânt. Miza pe noroc, altfel ar fi avut nevoie de săptămâni întregi pentru a-l găsi.

Un soldat veni în pragul uşii şi salută.

– Raportează!

– Fiii sunt cu mai mult de treizeci de kilometri, domnule, dincolo de trecerea peste râul Ocata.

Hauser lăsă harta jos încet.

– Teferi şi nevătămaţi?

– Se refac după boală. Un indian Tara are grijă de ei.

– Arme?

– O puşcă veche de vânătoare, nefolositoare, care-i aparţine femeii. Arcuri şi săgeţi şi o sarbacană, desigur...

– Da, da.

Hauser, împotriva voinţei sale, simţea o tresărire de respect pentru cei trei fii, mai ales pentru Philip. Pe bună

dreptate, ar fi trebuit să fie morţi. Şi Max fusese la fel, încăpăţânat şi norocos. Era o combinaţie fericită. O imagine a lui Max îi trecu fugar prin minte: bărbatul dezbrăcat până la talie, croindu-şi drum prin junglă, cu spatele transpirat presărat cu aşchii, rămurele şi frunze. Luni întregi îşi tăiaseră drumul prin junglă, muşcaţi, zgâriaţi, infectaţi, bolnavi, negăsind nimic. Iar atunci Max se descotorosise de el, plecase pe râu şi găsise premiul pe care-l căutau de peste un an. Hauser se dusese acasă falit şi trebuise să se înroleze... Scutură din cap, ca pentru a înlătura resentimentele. Acesta era trecutul. Viitorul, şi averea lui Broadbent, îi aparţineau.

Teniente vorbi:

– Să trimit înapoi un detaşament de soldaţi ca să-i omoare? De data asta, vom fi siguri că-i lichidăm, *jefe*. Îţi promit.

– Nu, zise el. Lasă-i să vină.

– Nu înţeleg.

Hauser se întoarse spre *teniente*.

– Nu-i ataca. Lasă-i în pace. *Lasă-i să vină.*

53

Philip își revenea mai încet decât ceilalți, dar, după încă trei zile petrecute sub îngrijirea lui Borabay, era în stare să meargă. Într-o dimineață însorită, ridicară tabăra și plecară spre satul Tara, situat între dealurile de la poalele munților Sierra Azul. Fierturile, alifiile și ceaiurile din plante ale lui Borabay avuseseră un efect remarcabil asupra tuturor. Borabay mergea în față cu maceta lui, impunând un ritm rapid. Până la prânz, ajunseseră la râul larg unde-l descoperiseră la început pe Philip, parcurgând în cinci ore distanța pentru care avuseseră nevoie de cinci zile ca s-o străbată, în retragerea lor deznădăjduită. După ce trecură râul, pe măsură ce se apropiau de Sierra Azul, Borabay începu să meargă cu mai multă băgare de seamă. Ajunseră la dealurile submontane și începură să urce. Pădurea părea să devină mai însorită, mai puțin mohorâtă. Ramurile copacilor erau împodobite cu orhidee, și petice vesele de soare presărau drumul în fața lor.

Petrecură noaptea într-o tabără veche a tribului Tara, un semicerc de adăposturi din frunze de palmier, îngropate în vegetația luxuriantă. Borabay cu maceta în mână înota prin verdeață până la brâu, cântând, curățând o potecă spre cel mai

trainic grup de colibe. Se aplecă să intre, iar Tom auzi loviturile macetei, zgomot de picioare şi câteva blesteme murmurate, mai întâi într-o colibă mică, apoi în alta. Borabay apăru cu un şarpe mic, care se răsucea, străpuns de vârful macetei. Îl aruncă în pădure.

– Colibe acum curate. Voi intraţi, aşezaţi hamacuri, vă odihniţi. Eu fac cina.

Tom o privi pe Sally. Îşi simţea inima bătându-i atât de tare în piept, încât aproape că o auzea. Fără să schimbe vreo vorbă, ştiau amândoi ce vor face.

Intrară în cea mai mică dintre colibe. Era cald înăuntru şi mirosea a iarbă uscată. Raze de soare străpungeau micile găuri din acoperişul de frunze de palmier, punctând interiorul cu stropi de lumină. Tom îşi agăţă propriul hamac, apoi o privi aranjându-l pe al ei. Petele de lumină erau ca un pumn de bani din aur răspândiţi în părul ei, făcându-l să sclipească atunci când se mişca. După ce văzu că a terminat, Tom păşi către Sally şi-i luă mâna. Tremura uşor. O trase spre el, îşi petrecu degetele prin părul ei şi o sărută pe buze. Femeia veni mai aproape, cu trupul atingându-l pe al lui, iar bărbatul o sărută din nou. De data asta, buzele ei se deschiseră, iar el îi gustă limba, apoi îi sărută gura, bărbia, gâtul, iar ea îl trase aproape şi-i strânse spatele în timp ce el îi săruta gulerul bluzei, mergând mai jos, sărutând fiecare nasture în timp ce-l descheia. Îi eliberă sânii şi continuă să-i sărute, mai întâi părţile moi, apoi în jurul sfârcurilor, tari şi ridicate, apoi îşi coborî mâinile pe abdomenul ei neted. Simţea cum mâinile ei îi masau muşchii spatelui.

După aceea, Sally îl dezbrăcă şi se întinseră amândoi în întunericul cald şi făcură dragoste în timp ce soarele apunea, bănuţii de lumină devenind roşii, apoi dispărând atunci când soarele alunecă în spatele copacilor, lăsând coliba în întunericul tăcut, singurele sunete fiind strigătele slabe care umpleau lumea stranie din jurul lor.

54

Îi trezi vocea veselă a lui Borabay. Se lăsase noaptea, aerul era mai rece, iar mirosul cărnii care se frigea plutea prin colibă.

– Cina!

Tom şi Sally se îmbrăcară şi ieşiră din colibă, jenaţi. Cerul era plin de stele, Calea Lactee arcuindu-se ca un râu de lumină deasupra capetelor lor. Tom nu mai văzuse niciodată o noapte atât de neagră sau o Cale Lactee atât de strălucitoare.

Borabay stătea lângă foc, întorcând frigările şi lucrând la o ploscă, făcând găuri în ea şi crestând un şanţ la un capăt. După ce termină, o duse la buze şi suflă. Ieşi o notă joasă, dulce, apoi alta şi alta. El se opri şi zâmbi.

– Vreţi să auziţi muzică?

Începu să cânte, notele rătăcite adunându-se într-o melodie răscolitoare. Jungla se linişti în timp ce sunetele pure, limpezi, se revărsau din ploscă, acum mai repede, ridicându-se şi coborând odată cu goana notelor, la fel de limpezi şi iuţi precum pâraiele de munte. Urmară clipe de tăcere, în timp ce melodia rămânea suspendată în aerul din jurul lor, apoi cântecul fu reluat. Se termină cu o serie de

note joase, la fel de fantomatice precum geamătul vântului într-o peşteră.

Când se opri, tăcerea dură câteva minute. Treptat, zgomotele junglei începură să invadeze golul lăsat de melodie.

– Minunat, zise Sally.

– Cred că ai moştenit talentul acesta de la mama ta, spuse Vernon. Tata avea ureche de tablă.

– Da. Mama mea cântă foarte frumos.

– Eşti norocos, spuse Vernon. Noi abia dacă ne-am cunoscut mamele.

– Voi n-aveţi aceeaşi mamă?

– Nu. Tata ne-a crescut mai mult de unul singur.

Ochii lui Borabay se măriră.

– Eu nu înţeleg.

– Atunci când are loc un divorţ... Tom se opri. Ei bine, uneori unul dintre părinţi ia copiii, iar celălalt dispare.

Borabay clătină din cap.

– Asta foarte ciudat. Eu îmi doresc eu avut tata. Întoarse frigările. Spune-mi cum creşte cu tata este.

Philip râse strident.

– Doamne, de unde să încep? Atunci când eram copil, credeam că era *înfiorător*.

Vernon interveni:

– Iubea frumuseţea. Atât de mult, încât uneori plângea în faţa unui tablou frumos sau a unei statui.

Philip pufni din nou, sarcastic.

– Mda, plângea pentru că nu putea să-l aibă. Dorea să *posede* frumuseţea. O voia pentru el. Femei, picturi, orice. Dacă era un lucru frumos, îl voia.

– Eşti cam dur, zise Tom. Nu e rău să iubeşti frumuseţea. Lumea poate să fie un loc atât de urât. Iubea arta pentru ea însăşi, nu pentru că era la modă sau îi aducea bani.

– Nu şi-a trăit viaţa după regulile altor oameni, spuse Vernon. Era un sceptic. Mergea în alt ritm.

Philip îşi flutură mâna.

– Mergea în alt ritm? Nu, Vernon, îl pocnea pe cel care mergea în alt ritm, îi lua toba şi conducea el însuşi parada! Aşa aborda el viaţa.

– Ce faceţi cu el?

Vernon zise:

– Îi plăcea să mergem cu cortul.

Philip se lăsă pe spate şi lătră un hohot de râs.

– Excursii plăcute cu cortul, cu ploaie şi ţânţari, în cursul cărora ne brutaliza cu munci de tabără.

– Eu am prins primul meu peşte într-una dintre excursiile alea, spuse Vernon.

– Şi eu la fel, zise Tom.

– Cu cortul? Ce este cu cortul?

Discuţia îl depăşise pe Borabay.

– Tata avea nevoie să fugă de civilizaţie, să-şi simplifice existenţa. Pentru că el însuşi era atât de complicat, avea nevoie să creeze simplitate în jur, şi făcea asta ducându-se la pescuit. Iubea pescuitul la muscă.

Philip îl luă în râs.

– Pescuitul, pe lângă sfânta comuniune, este poate una dintre cele mai proste şti activităţi cunoscute de om.

– Observaţia asta e ofensatoare, spuse Tom, chiar şi pentru tine.

– Haide, Tom! Nu-mi spune că la bătrâneţe te-ai apucat de tâmpeniile alea! Tu şi Vernon, cu religia lui pe trei cărări! De unde vine toată religiozitatea asta? Cel puţin, tata era ateu. Un lucru bun pentru tine, Borabay: tata s-a născut catolic, dar a devenit un ateu cu bun-simţ, cu scaun la cap şi nervi de oţel.

– Philip, există mult mai multe lucruri pe lume decât costumele tale Armani, zise Vernon.

– Corect, spuse Philip, mai există şi Ralph Lauren.

– Staţi! strigă Borabay. Toţi vorbit acelaşi timp. Eu nu pot înţeleg.

– Ne-ai dat de lucru cu întrebarea aia, spuse Philip, încă râzând. Mai ai şi altele?

– Da. Voi cum ca fii? întrebă Borabay.

Râsul lui Philip încetă deodată. Jungla se foia în spatele luminii focului.

– Nu înţeleg prea bine ce vrei să spui, zise Tom.

Borabay spuse:

– Voi ziceţi ce fel de tată el este pentru voi. Acum eu întreb ce fel de fii voi sunteţi pentru el.

– Am fost fii buni, spuse Vernon. Am încercat să respectăm programul. Am făcut tot ceea ce a vrut. I-am respectat regulile, i-am ţinut concertele blestemate în fiecare duminică, ne-am dus la toate orele şi am încercat să câştigăm jocurile pe care le jucam, poate nu cu mult succes, dar am *încercat*.

– Voi faceţi ce cere, dar ce faceţi şi el nu cere? Îl ajutaţi la vânătoare? Îl ajutaţi să pună acoperişul la loc după furtună? Faceţi pirogă cu el? *Îl ajutaţi când el bolnav?*

Tom avu dintr-odată senzaţia că era păcălit de Borabay. La asta dorise să ajungă tot timpul. Se întreba despre ce vorbise Maxwell Broadbent cu fiul său cel mai mare, în ultima sa lună de viaţă.

– Tata a angajat oameni ca să facă toate lucrurile astea în locul lui, spuse Philip. Tata avea un grădinar, un bucătar, o menajeră, oameni care să repare acoperişul. Şi avea şi o asistentă medicală. În America, cumperi ceea ce-ţi trebuie.

– Nu asta vrea să spună, interveni Vernon. Vrea să ştie ce am făcut pentru tata când s-a îmbolnăvit.

Tom îşi simţi obrajii înroşindu-se.

– Când el bolnav cu cancerul, voi ce făcut? Vă duceţi la casa lui? Staţi cu el?

– Borabay, zise Philip, cu vocea ascuţită, ar fi fost de-a dreptul inutil să ne ducem peste bătrân. Nu ne-ar fi vrut.

– Voi lăsat străin să îngrijească tata când el bolnav?

– N-am de gând să ascult o predică de la tine sau de la altcineva, despre îndatoririle mele de fiu, strigă Philip.

– Eu nu predică. Eu întreb întrebare simplă.

– Răspunsul este da! Am lăsat un străin să aibă grijă de tata. Ne-a făcut viețile mizerabile atunci când creșteam, și abia așteptam să scăpăm de el. Asta se întâmplă când ești un tată rău: fiii tăi te părăsesc. Pleacă, își iau zborul. Abia așteaptă să scape de tine!

Borabay se ridică în picioare.

– El tatăl *vostru*, bun sau rău. El vă hrănește, el vă apără, el vă crește. El vă *face!*

Philip se ridică și el, furios.

– Așa numești tu țâșnirea aceea scârboasă de lichide din corpul lui? Că ne face? Am fost niște accidente, fiecare dintre noi. Ce fel de tată este cel care ia copiii de lângă mamele lor? Ce fel de tată este cel care îi crește ca și cum ar fi un fel de experiment care urmărește crearea geniului? Care îi târăște prin junglă ca să moară?

Borabay îi expedie o lovitură lui Philip, ceea ce se întâmplă atât de repede, încât păru că Philip dispare pur și simplu în spate, în întuneric. Borabay se ridică, un metru și jumătate de furie pictată, cu pumnii încleștându-se și descleștându-se. Philip se ridică din praful din spatele focului și tuși.

– Câh!

Scuipă. Buza îi sângera și se umfla repede.

Borabay îl fixa cu privirea, respirând greu.

Philip își șterse fața, apoi un zâmbet se lărgi pe ea.

– Măi, măi! Fratele mai mare își confirmă în cele din urmă locul în familie.

– Tu nu vorbești despre tata așa.

– Vorbesc despre el cum vreau și nici un sălbatic analfabet nu mă va face să-mi schimb părerea!

Borabay își încleștă din nou pumnii, dar nu mai făcu vreo mișcare spre Philip.

Vernon îl ajută pe Philip să se ridice. Philip își șterse buza, dar expresia de pe chipul lui era triumfătoare. Borabay șovăi,

părând să-şi dea seama că făcuse o greşeală, pentru că, lovindu-şi fratele, pierduse, într-un fel, cearta.

– Bine, interveni Sally. S-au spus destule despre Maxwell Broadbent. Nu ne permitem să ne certăm într-o perioadă ca asta, şi o ştiţi cu toţii.

Îşi întoarse privirea spre Borabay.

– Se pare că mâncarea s-a ars.

Borabay îndepărtă în tăcere frigările înnegrite şi începu să le împartă pe frunze.

Fraza tăioasă a lui Philip răsuna în mintea lui Tom: „Asta se întâmplă când eşti un tată rău: fiii tăi te părăsesc". Se întrebă: asta făcuseră?

55

Mike Graff se instală în fotoliul de lângă foc, aşezându-şi ordonat picioarele unul peste celălalt, cu o expresie atentă, plăcută, pe chip. Pe Skiba îl uimea cum, în ciuda tuturor, Graff reuşea să păstreze aerul acela distins de şcoală bună, de încredere în sine. Graff ar fi putut să vâslească chiar la luntrea lui Caron, pe râul Styx, către porţile iadului, şi tot ar fi afişat privirea aceea proaspătă, convingându-şi pasagerii că raiul era chiar după colţ.

– Ce pot să fac pentru tine, Mike? întrebă Skiba amabil.

– Ce s-a întâmplat cu acţiunile în ultimele două zile? Au crescut cu zece procente.

Skiba clătină din cap. Casa ardea, iar Graff stătea în bucătărie şi se plângea că era cafeaua rece.

– Fii mulţumit că am supravieţuit articolului din *Wall Street Journal* despre Phloxatane.

– Am cu atât mai multe motive să mă îngrijorez pentru faptul că acţiunile noastre cresc.

– Uite, Mike...

– Lewis, nu i-ai spus lui Fenner săptămâna trecută despre Codice, nu-i aşa?

– Ba da.

– Hristoase! Ştii ce ticălos e individul ăla! Avem şi aşa destule necazuri, fără să mai adăugăm pe meniu şi furnizarea unor informaţii interne.

Skiba îl privi pe tip. Ar fi trebuit să scape de Graff mai devreme. Graff îi compromisese într-o asemenea măsură pe amândoi, încât demiterea era acum în afara discuţiei. Ce mai conta? Se terminase; pentru Graff, pentru companie şi, mai ales, pentru el. Îi venea să ţipe, pentru că nimic nu mai avea importanţă. O prăpastie fără fund se deschisese sub el. Erau în cădere liberă, iar Graff tot nu-şi dădea seama.

– Voia să coboare Lampe pentru vânzare. Trebuia, Mike. Fenner nu e prost. Nu va sufla nici un cuvânt. Ar risca el să-şi distrugă viaţa pentru câteva sute de mii în plus?

– Glumeşti? Ar îmbrânci-o chiar şi pe bunică-sa, ca să culeagă un bănuţ de pe jos.

– Nu e vorba despre Fenner, sunt vânzătorii pe termen scurt care-şi închid poziţiile.

– Asta nu explică mai mult de treizeci la sută din tot.

– Investitori care cumpără contra pieţei. Speculanţi. Văduve şi orfani. Mike, de ajuns. *De ajuns*. Nu-ţi dai seama ce se întâmplă? S-a terminat! Am dat faliment. Lampe este la pământ.

Graff îl privi uimit.

– Despre ce vorbeşti? Vom trece peste asta. Odată ce punem mâna pe Codice, Lewis, vom înota în ape limpezi.

Skiba îşi simţi sângele îngheţându-i la menţionarea Codicelui.

– Chiar crezi că problemele noastre vor fi rezolvate de Codice? spuse el încet.

– De ce nu? Îmi scapă mie ceva? S-a schimbat ceva?

Skiba clătină din cap. Ce mai conta? Mai prezenta oare ceva importanţă?

– Lewis, pesimismul ăsta nu-ţi stă în fire. Unde e renumita ta încăpăţânare?

Skiba era obosit, atât de obosit... Discuţia asta era inutilă. Se terminase totul. Nu mai avea sens să vorbească. Tot ceea ce puteau să facă acum era să aştepte: să aştepte sfârşitul. Erau lipsiţi de putere.

– Când vom scoate la iveală Codicele, continuă Graff, acţiunile Lampe vor urca până la cer. Nimic nu atrage mai mult decât succesul. Deţinătorii de acţiuni ne vor ierta, iar asta îi va tăia tot elanul acelui Nea Fă-Dreptate de preşedinte al SEC. De asta mă îngrijorează scurgerea de informaţii interne. Dacă i-a spus cineva ceva cuiva despre Codice, care i-a povestit soacrei sale, care i-a dat telefon nepotului din Dubuque... acuzaţia va sta în picioare. E precum evaziunea fiscală, cu ea îi prind pe toţi.[1] Uite ce s-a întâmplat cu Martha...

– Mike?

– Ce e?

– Ieşi dracului afară!

Skiba stinse luminile, închise telefoanele şi aşteptă să se lase întunericul. Pe biroul lui se aflau doar trei lucruri: sticluţa din plastic cu pastile, Macallanul vechi de şaizeci de ani şi un pahar curat pentru whisky.

Era timpul să plece în marea croazieră.

[1] Aluzie la celebrul cap al lumii interlope, Al Capone, care a scăpat de acuzaţiile de contrabandă cu băuturi alcoolice sau de crimă, fiind prins şi închis în cele din urmă pentru evaziune fiscală. (n.tr.)

56

În ziua următoare părăsiră așezarea Tara abandonată și o luară printre dealurile de la poalele munților Sierra Azul. Drumul începu să urce cu intermitențe prin păduri și pajiști, trecând peste câmpuri roșietice năpădite de buruieni. Ici-colo, ascunsă în pădurea tropicală, Tom zărea în treacăt câte o colibă din stuf abandonată, căzută în ruină.

Intrară într-o pădure adâncă, răcoroasă. Borabay insistă dintr-odată să meargă în frunte și, deși de obicei pășea cu grijă să nu facă nici un zgomot, acum călca apăsat, cântând, lovind fără să fie nevoie vegetația și oprindu-se deseori pentru „odihnă", care i se părea lui Tom mai mult ca o inspecție. Ceva îl neliniștea.

În clipa în care ajunseră la un mic luminiș, Borabay se opri.

– Prânz! strigă el și începu să cânte tare, în timp ce-și despacheta grămezile de frunze de palmier.

– Am luat prânzul acum două ore, zise Vernon.

– Luăm prânz din nou!

Indianul își lăsă arcul și săgețile jos de pe umăr, iar Tom observă că le pusese la o oarecare distanță de el.

Sally se așeză lângă Tom.

– Ceva este pe cale să se întâmple.

Borabay îi ajută pe ceilalți cu rucsacurile și le lăsă alături de arc și săgeată, de partea cealaltă a luminișului. După aceea, veni la Sally și-și petrecu un braț în jurul ei, trăgând-o aproape.

– Dă-mi armă, Sally, zise el cu vocea joasă.

Ea îi întinse arma. După aceea, Borabay le luă toate macetele.

– Ce se întâmplă? se interesă Vernon.

– Nimic, nimic, noi odihnim aici. Începu să împartă câteva banane uscate. Voi foame, fraților? Foarte bune banane!

– Nu-mi place asta, zise Philip.

Vernon, ignorând starea de tensiune, se ospăta din bananele uscate.

– Delicioase, zise el, cu gura plină. Ar trebui să mâncăm câte două prânzuri în fiecare zi.

– Foarte bine! Două prânzuri! Bună idee! zise Borabay, râzând zgomotos.

Și atunci se întâmplă. Fără să audă vreun zgomot sau să observe vreo mișcare, Tom își dădu brusc seama de faptul că erau înconjurați de bărbați din toate părțile, cu arcurile încordate la limită, o sută de săgeți cu vârfuri din piatră îndreptându-se către ei. Era ca și cum jungla s-ar fi retras cu o mișcare imperceptibilă, lăsându-i pe bărbați să iasă la iveală, precum stâncile la reflux.

Vernon scoase un strigăt și se aruncă la pământ, fiind imediat înconjurat de bărbați zburliți, cu mușchii încordați, cu cincizeci de săgeți pregătite și îndreptate la câțiva centimetri de gâtul și pieptul lui.

– Nu mișcați! strigă Borabay.

Se întoarse și vorbi repede cu oamenii. Încet, corzile arcurilor fură slăbite și bărbații făcură câțiva pași înapoi. El continuă să vorbească, mai puțin repede și pe un ton mai jos, dar la fel de serios. În cele din urmă, bărbații mai făcură un pas în spate și-și coborâră săgețile.

– Vă mişcaţi acum, spuse Borabay. Ridicaţi-vă. Nu zâmbet. Nu scuturat mână. Priviţi toată lumea în ochi. *Nu zâmbet.*

Făcură aşa cum li se spunea, ridicându-se.

– Mergeţi şi aduceţi bagaje şi arme şi cuţite. Nu arătaţi voi frică. Faceţi faţă supărată, dar nu spuneţi nimic. Zâmbiţi şi veţi muri.

Urmară ordinele lui Borabay. Se auzi un freamăt de săgeţi ridicate în clipa în care Tom îşi ridică maceta, dar după ce o puse la brâu, săgeţile se lăsară înapoi în jos. Tom, urmând instrucţiunile lui Borabay, îi măsură pe războinicii de lângă ei cu o privire cruntă, iar ei îi răspunseră cu căutături atât de feroce, încât îşi simţi genunchii înmuindu-se.

Borabay vorbea acum cu voce joasă, dar părea nervos. Îi explica unui singur bărbat, mai înalt decât ceilalţi, cu un set de pene strălucitoare ridicându-se din inelele de pe antebraţele sale musculoase. Purta un şnur în jurul gâtului, de care atârnau, în chip de bijuterii, vestigii ale tehnologiei occidentale, un CD-ROM oferind şase luni de gratuitate la AOL, un calculator de buzunar cu o gaură în el, un disc de la un telefon vechi.

Bărbatul îl privi pe Tom şi păşi în faţă. Se opri.

– Frate, fă pas spre bărbat, spune-i cu voce furioasă că trebuie scuze.

Tom, sperând că Borabay înţelegea latura psihologică a situaţiei, se încruntă şi păşi către războinic.

– Cum de îndrăzniţi să aţintiţi arcurile asupra noastră? întrebă el.

Borabay traduse. Bărbatul răspunse supărat, agitând o suliţă aproape de faţa lui Tom.

Borabay vorbi.

– El spune: „Cine sunteţi voi? De ce voi venit în teritoriu Tara fără invitaţie?" Spune-i, cu voce furioasă, că voi venit să salvaţi tatăl vostru. Strigă la el.

Tom se supuse, ridicând vocea, făcând un pas spre războinic şi strigând la câţiva centimetri de faţa acestuia.

Omul răspunse cu o voce şi mai furioasă, vânturându-şi lancea pe la nasul lui Tom. La mişcarea asta, mulţi dintre războinici îşi încordară din nou arcurile.

– El spune tata provocat necaz mare pentru Tara şi el foarte supărat. Frate, tu trebuie să fii foarte înfuriat acum. Spune-le să pună jos arcuri. Spune că nu vorbeşti decât dacă pun săgeţi jos. Fă insultă mare.

Tom, transpirând acum, încercă să-şi înlăture groaza care îl cuprinsese şi să simuleze furia.

– Cum de îndrăzniţi să ne ameninţaţi? strigă el. Am venit în ţinutul vostru cu pace, iar voi ne oferiţi războiul! Aşa îşi tratează neamul Tara oaspeţii? Sunteţi animale sau oameni?

Tom prinse o umbră de aprobare din partea lui Borabay în timp ce traducea, nuanţând, fără îndoială.

Arcurile coborâră, şi de data asta bărbaţii îşi scoaseră săgeţile şi le puseră la loc în tolbe.

– Acum zâmbeşti. Zâmbet scurt, nu zâmbet mare.

Tom schiţă un surâs, apoi reveni la masca dură dinainte.

Borabay vorbi în cele din urmă, apoi se întoarse spre Tom.

– Trebuie să îmbrăţişezi şi să săruţi războinicul acela în fel Tara.

Tom îl îmbrăţişă stângaci pe bărbat şi-i depuse o pereche de sărutări pe gât, aşa cum făcuse şi Borabay cu el de atâtea ori. Se mânji cu vopsea roşie şi galbenă pe faţă şi pe buze. Războinicul îi întoarse politeţea, mânjindu-l şi mai mult.

– Bun, zise Borabay, aproape ţopăind de uşurare. Totul bine acum! Mergem la sat Tara.

Satul era alcătuit dintr-o piaţă deschisă de pământ bătătorit, înconjurată de două cercuri neregulate de locuinţe din stuf, de felul celor în care dormiseră cu câteva nopţi înainte. Colibele n-aveau ferestre, doar câte o deschizătură în vârf. Focuri pentru gătit ardeau în faţa multor colibe, în grija unor femei care, după cum observă Tom, găteau folosind vasele franţuzeşti, cratiţele din cupru pentru înăbuşit şi

cuţitele din oţel inoxidabil Meissen pe care le adusese cu el Maxwell Broadbent. În timp ce urmau grupul de războinici către centrul pieţei, uşile din stuf se deschideau şi tot felul de oameni ieşeau ca să stea şi să se zgâiască la ei. Copiii mai mici erau complet dezbrăcaţi; cei mai mari purtau pantaloni murdari sau pânze în jurul coapselor. Femeile purtau o bucată de pânză în jurul taliei şi erau goale în partea de sus, având sânii şi pieptul mânjite cu roşu. Mulţi aveau discuri în buze şi în urechi. Doar bărbaţii purtau pene.

Nu avu loc o ceremonie oficială de întâmpinare. Războinicii care-i aduseseră se împrăştiară, ducându-se la treburile lor cu o indiferenţă totală, în timp ce femeile şi copiii satului se zgâiau încă la ei.

– Ce facem acum? întrebă Tom, stând în mijlocul pieţei murdare şi privind în jur.

– Aşteptăm, spuse Borabay.

O bătrână fără dinţi ieşi curând dintr-o colibă, încovoiată de vârstă, sprijinindu-se într-un băţ; părul scurt şi alb o făcea să arate ca o vrăjitoare. Îşi croi drum spre ei cu o încetineală chinuitoare, ochii precum mărgelele nedezlipindu-se de pe chipurile lor, sugându-şi buzele şi bombănind pentru sine. În cele din urmă, ajunse în faţa lui Tom şi-şi ridică privirea spre el.

Borabay zise încetişor:

– Nu face nimic.

Ea ridică o mână zbârcită şi-l lovi pe Tom peste genunchi, apoi îl pocni peste coapse, o dată, de două, de trei ori, lovituri surprinzător de puternice pentru o femeie în vârstă, tot timpul bombănind. După aceea, îşi ridică bâtul şi-l lovi peste fluierele picioarelor şi din nou peste fese. Aruncă bâtul, se întinse şi-l pipăi într-un mod obscen între picioare. Tom înghiţi şi încercă să nu tresară în timp ce ea îi verifica temeinic bărbăţia. După aceea, femeia se ridică spre capul lui Tom, făcând o mişcare din degete. Tom se aplecă uşor, iar ea îl prinse de păr şi-l trase atât de tare, încât îi dădură lacrimile.

Femeia se trase înapoi, inspecția părând să fie încheiată. Îi aruncă un zâmbet ştirb şi vorbi în cele din urmă.

Borabay traduse.

– Ea spune că, împotrivă aparențe, tu eşti sigur bărbat. Ea invită tu şi frații tăi stați în sat ca oaspeți ai neamului Tara. Ea acceptă ajutor de la tine pentru lupta împotriva oameni răi din Orașul Alb. Ea spune tu acum la conducere.

– Cine e?

Tom se uită la ea. Femeia privea în sus şi în jos, măsurându-l din cap până în picioare.

– Ea este nevastă Cah. Ai grijă Tom, ea place la tine. Poate vine în coliba ta diseară!

Tensiunea se risipi şi izbucniră cu toții în râs, Philip fiind cel mai zgomotos.

– Ce voi conduce? întrebă Tom.

Borabay îl privi.

– Acum tu şef război.

Tom era uluit.

– Cum se poate? Sunt aici de zece minute.

– Ea spune războinici Tara nu reuşesc în atac împotriva om alb şi mulți omorâți. Tu tot om alb, poate tu înțelegi inamic mai bine. Mâine, conduci luptă împotriva oameni răi.

– Mâine? exlamă Tom. Mulțam frumos, dar nu-mi asum responsabilitatea.

– Nu ai alegere, spuse Borabay. Ea spune dacă nu, războinici Tara omoară noi toți.

În noaptea aceea, sătenii aprinseră un foc de tabără şi se stârni un fel de petrecere, începută cu un ospăț din mai multe feluri, care sosi pe frunze, culminând cu un tapir fript în groapă. Bărbații dansară, apoi oferiră o ciudată reprezentație orchestrală la flaut, emoționantă, conduşi de Borabay. Toată lumea se duse la culcare târziu. Borabay îi trezi după câteva ore. Era încă întuneric.

– Mergem acum. Tu vorbeşti cu oamenii.

Tom se holbă la el.

– Trebuie să ţin un *discurs?*

– Eu te ajut.

– Trebuie s-o văd şi pe asta, zise Philip.

Buştenii ardeau în focul de tabără, iar Tom văzu că tot satul era în picioare, tăcut şi respectuos, aşteptând discursul lui.

Borabay şopti:

– Tom, spune-mi iau zece cei mai buni războinici pentru luptă.

– Luptă? Care luptă?

– Noi luptăm Hauser.

– Nu putem...

– Taci şi *fă ce spun eu,* şuieră Borabay.

Tom dădu ordinul, iar Borabay merse atunci prin mulţime, bătând din palme, lovind umerii unor bărbaţi şi în cinci minute avea zece războinici aliniaţi lângă el, împodobiţi cu pene, vopsea şi coliere, fiecare cu arc şi tolbă.

– Acum tu ţii discurs.

– Ce ar trebui să spun?

– Vorbeşte mare. Cum vei salva tata, omori oameni răi. Nu-ţi face griji, orice spui, eu aranjez bine.

– Nu uita să promiţi câte un pui în fiecare oală[1], spuse Philip.

Tom făcu un pas înainte şi privi toate chipurile. Rumoarea se stinse rapid. Acum, în ochii tuturor se citea speranţa. Un fior de frică îl străbătu. N-avea nici cea mai mică idee despre ceea ce făcea.

– Ăăă... doamnelor şi domnilor?

Borabay îi aruncă o privire dezaprobatoare şi după aceea, cu o voce războinică, strigă ceva care suna mult mai

[1] Aluzie la celebra frază rostită de preşedintele american Herbert Hoover în cadrul campaniei sale electorale din 1928: „A chicken in every pot and a car in every garage" („Câte un pui în fiecare oală şi câte un automobil în fiecare garaj"). (n.tr.)

convingător decât introducerea lui fără vlagă. Urmă un foşnet, în clipa în care cu toţii deveniră atenţi. Tom avu un sentiment de déjà-vu; îşi aminti de discursul lui Don Alfonso către satul lui, atunci când plecaseră din Pito Solo. Trebuia să ţină un discurs precum acela, chiar dacă era plin de minciuni şi de promisiuni goale.

Inspiră adânc.

– Prieteni! Am venit în ţinuturile Tara dintr-un loc îndepărtat numit America!

La cuvântul *America,* chiar înainte ca Borabay să traducă, se stârni agitaţie.

– Am mers multe mii de kilometri, cu avionul, cu piroga, pe jos. Patruzeci de zile şi de nopţi am călătorit.

Borabay recită toate acestea. Tom văzu că toată suflarea era atentă la el.

– Un mare rău s-a abătut asupra neamului Tara. Un barbar numit Hauser a venit din cealaltă parte a lumii, cu mercenari, ca să-i omoare pe oamenii Tara şi să le jefuiască mormintele. V-au răpit marele preot şi v-au ucis războinicii. În timp ce vorbesc, ei sunt în Oraşul Alb, pângărindu-l cu prezenţa lor.

Borabay traduse şi se auzi un murmur puternic de aprobare.

– Suntem aici, cei patru fii ai lui Maxwell Broadbent, ca să scăpăm tribul Tara de omul acesta. Am venit ca să-l salvăm pe tatăl nostru, pe Maxwell Broadbent, din întunericul mormântului său.

Se opri ca să traducă Borabay. Cinci sute de chipuri, luminate de foc, îl priveau cu atenţie neclintită.

– Fratele meu de aici, Borabay, ne va conduce în munţi, unde-i vom pândi pe oamenii răi şi vom face planuri de atac. Mâine, vom lupta!

La auzul acestor cuvinte, mulţimea scoase nişte sunete ciudate, precum un mormăit rapid sau un râs, echivalentul în tradiţia Tara, se părea, al ovaţiilor şi aplauzelor. Tom îşi simţea puiul de maimuţă, pe Ştrengarul Păros, chircindu-se pe fundul buzunarului, încercând să se ascundă.

Borabay îi vorbi atunci lui Tom, cu voce joasă.

– Cere-le să se roage şi să facă jertfă.

Tom îşi drese glasul.

– Popor Tara, voi toţi aveţi un rol important în lupta care va veni. Vă cer să vă rugaţi pentru noi. Vă cer să faceţi jertfe pentru noi. Vă cer să faceţi asta în fiecare zi, până când ne vom întoarce victorioşi!

Vocea lui Borabay răsună traducând aceste declaraţii şi avu un efect electrizant. Oamenii se unduiau, murmurând agitaţi. Tom simţi cum un val de speranţă absurdă se revărsa peste el; oamenii aceştia credeau în el mult mai mult decât credea el însuşi.

O voce spartă răsună, iar oamenii se traseră imediat în spate, lăsând-o pe bătrână, pe soţia lui Cah, să rămână singură în faţă, sprijinită de bâtul ei. Ea îşi înălţă capul şi-şi opri privirea asupra lui Tom. Urmă o tăcere lungă, după care ea îşi ridică bâtul, îl aplecă pe spate şi-i dădu o lovitură puternică peste coapse. Tom încercă să nu tresară sau să se strâmbe.

Atunci, bătrâna strigă ceva cu o voce ofilită.

– Ce a spus?

Borabay se întoarse.

– Nu ştiu cum să traduc. Ea vorbeşte o expresie Tara puternică. Înseamnă ceva precum: *Ucideţi sau muriţi!*

57

Profesorul Julian Clyve își sprijini picioarele și se lăsă pe spate în fotoliul lui vechi, cu mâinile la ceafă. Era o zi de mai vijelioasă, vântul răsucind și chinuind frunzele sicomorului de lângă fereastra lui. Sally lipsea de peste o lună. Nu sosise nici o veste. Nu se așteptase să afle ceva, însă Clyve era oricum de părere că o tăcere atât de îndelungată devenise supărătoare. Atunci când plecase Sally, amândoi se așteptaseră ca străvechiul Codice să aducă încă un triumf academic în cariera profesorului Clyve. Dar, după ce se gândise la asta timp de o săptămână sau două, Clyve își schimbase părerea. Doar era ditamai academicianul din Rhodes, profesor titular la Yale, cu un șir de premii, realizări academice și publicații pe care cei mai mulți dintre profesori nu le strângeau într-o viață întreagă. Adevărul era că nu prea mai avea nevoie de o altă realizare academică. Avea nevoie, ca să fim cinstiți, de *bani*. Valorile societății americane erau total greșite. Premiul adevărat, banii, nu îl primeau cei care-l meritau cel mai mult, motoarele și mașinile intelectuale, creierul central care controla, dirija și disciplina fiara uriașă, proastă și adormită care era *vulgus mobile*[1].

[1] Oamenii de rând, pătura de jos a societății (în limba latină) (n.tr.)

Cine făcea banii? Starurile din sport, cântăreţii rock, actorii şi directorii generali. Iar el, în plină afirmare profesională, câştiga mai puţin decât un instalator obişnuit. Era o ruşine. Era nedrept.

Oriunde se ducea, oamenii îi căutau prezenţa, îi strângeau mâna, îl lăudau, îl admirau. Toţi oamenii bogaţi din New Haven doreau să-l cunoască, să-l invite la cină, să-l *colecţioneze* şi să-l expună ca pe o dovadă a bunului lor gust, ca şi cum ar fi fost un tablou al unui Vechi Maestru sau o bucată de argint antic. Nu numai că era dezgustător, dar era şi umilitor şi scump. Aproape toţi cei pe care-i cunoştea aveau mai mulţi bani decât el. Indiferent câte onoruri obţinea, indiferent câte premii câştiga sau câte monografii publica, tot nu putea să achite nota de plată la un restaurant rezonabil din New Haven. În schimb, *ei* achitau nota. *Ei* îl invitau în casele lor. *Ei* îl invitau la cinele de caritate în smoching şi plăteau pentru masă, respingând ofertele lui nesincere de restituire. Şi, atunci când se termina totul, trebuia să se strecoare înapoi în apartamentul său de două camere, revoltător de burghez, din ghetoul academic, în timp ce ei se duceau acasă la conacele lor din Heights.

Acum, în sfârşit, avea mijloacele să facă şi el ceva în privinţa asta. Privi spre calendar. Era treizeci şi unu mai. Mâine, prima tranşă din cele două milioane de la Hartz, marea companie farmaceutică elveţiană, trebuia să ajungă. Confirmarea codată, prin e-mail, trebuia să vină din Insulele Cayman cât de curând. Trebuia să cheltuiască banii în afara Statelor Unite, desigur. O vilă confortabilă pe Costiera Amalfitana[1] ar fi fost o bună investiţie; un milion pentru vilă şi cel de-al doilea pentru cheltuieli. Se spunea că Ravello[2] era frumos. El şi Sally şi-ar putea petrece luna de miere acolo.

---

[1] Coasta Amalfi, zonă din Italia, în provincia Salerno, cunoscută pentru peisajul deosebit şi oraşele pitoreşti (n.tr.)

[2] Oraş de pe coasta Amalfi (n.tr.)

Își reaminti discuția cu directorul general și cu consiliul de la Hartz, fuseseră atât de serioși, atât de elvețieni. Erau sceptici, desigur, dar atunci când văzuseră pagina pe care Julian o tradusese deja, gurile lor bătrâne și cenușii aproape că salivaseră. Codicele le va aduce multe miliarde. Cele mai multe dintre companiile farmaceutice aveau departamente de cercetare care evaluau leacurile tradiționale; dar aici era vorba despre cartea de bucate supremă a medicinei, frumos aranjată, iar Julian era cam singura persoană din lume, în afară de Sally, care putea s-o traducă exact. Hartz va trebui să încheie o înțelegere cu familia Broadbent pentru el, dar, fiind cea mai mare companie farmaceutică din lume, avea de unde să plătească. Iar fără traducerea lui, de ce folos le va fi Codicele celor din familia Broadbent, oricum? Totul trebuia să fie făcut corect. Desigur, compania insistase asupra acestui lucru. Așa erau elvețienii.

Se întrebă cum va reacționa Sally, atunci când va afla că, de fapt, Codicele va dispărea în stomacul unei corporații multinaționale gigantice. După cum o cunoștea, nu va reacționa prea bine. Dar, după ce vor începe să se bucure de cele două milioane de dolari pe care Hartz convenise să i le plătească lui ca onorariu pentru că făcuse această descoperire, ca să nu mai menționăm și răsplata generoasă pe care se aștepta s-o primească pentru traducere, îi va trece. Iar el îi va arăta că procedase corect, că Hartz era cea mai în măsură să dezvolte aceste medicamente noi și să le aducă pe piață. *Era* cel mai bun lucru pe care putea să-l facă. Era nevoie de bani ca să se producă medicamente noi. Nimeni n-o va face gratis. Profitul făcea lumea să se învârtă.

Cât despre sine, sărăcia fusese bună vreme de câțiva ani, cât timp era tânăr și idealist, dar va deveni de nesuportat după vârsta de treizeci de ani. Iar profesorul Julian Clyve se apropia rapid de treizeci.

După zece ore de urcat prin munți, Tom și frații lui trecură o creastă golașă, bătută de vânt. O priveliște uimitoare a munților li se așternu în fața ochilor, o mare de piscuri și de văi, întinzându-se spre orizont în nuanțe tot mai închise de mov.

Borabay le arătă cu mâna.

– Sukia Tara, Orașul Alb, zise el.

Tom mijì ochii în soarele strălucitor al după-amiezii. Cam la opt kilometri depărtare, peste un hău, se înălțau două stânci ascuțite de piatră albă. Cuibărită între ele, se afla o șa plată, izolată, tăiată în ambele părți de hăuri și înconjurată de piscuri zimțuite. Era un petic singuratic de verdeață, o bucată luxuriantă de pădure tropicală care arăta ca și cum s-ar fi rupt din altă parte, ca să se așeze între cei doi colți de stâncă albă, suspendată pe marginea unei prăpăstii. Tom își imaginase orașul ca pe o ruină cu turnuri și cu ziduri albe. În loc de asta, nu vedea altceva decât un covor gros, îndesat, de copaci.

Vernon își ridică binoclul, examină Orașul Alb, apoi îi întinse instrumentul lui Tom.

Promontoriul verde făcu un salt mărit de binoclu. Tom îl cercetă încet. Platoul era acoperit din belşug cu copaci şi cu ceea ce părea să fie un covor impenetrabil de viţe şi de plante târâtoare. Indiferent ce oraş în ruine ar fi zăcut în valea aceea ciudată, era bine acoperit de junglă. Dar în timp ce Tom îl cerceta, ici şi colo, ridicându-se din verdeaţă, distingea aflorimente albicioase care începeau să capete contururi vagi: un colţ, un zid spart, un pătrat întunecat care arăta ca o fereastră. Iar atunci când privi mai departe, spre ceea ce credea că este un deal abrupt, îşi dădu seama că era o piramidă în ruine, năpădită de vegetaţie. Una dintre laturi fusese spintecată – o rană albă în verdele viu.

Podişul pe care fusese construit oraşul era, cu adevărat, o insulă în cer. Atârna între două piscuri, separat de Sierra Azul prin stânci abrupte. I se părea izolat, până când văzu un fir galben curbându-se peste unul dintre hăuri: un pod suspendat, rudimentar. În timp ce-l examina mai departe, văzu că podul era bine păzit de soldaţi, care foloseau o fortăreaţă din piatră, dărâmată, construită de vechii locuitori, ca să apere Oraşul Alb. Hauser şi oamenii lui defrişaseră o porţiune mare de pădure la capătul podului, ca să aibă o linie de foc bună.

De partea cealaltă a Oraşului Alb, nu departe de pod, un râu mic izvora din munţi şi se vărsa în prăpastie, transformându-se într-un fir alb graţios, dispărând în ceţurile de dedesubt. În timp ce Tom privea, ceaţa se ridica din prăpastie, acoperind podul suspendat şi astupându-le vederea spre Oraşul Alb. Ceţurile se limpezeau, apoi se înălţau din nou şi iar se limpezeau, într-un balet nesfârşit de întuneric şi lumină.

Tom se cutremură. Tatăl lor, Maxwell Broadbent, stătuse probabil în acelaşi loc, acum patruzeci de ani. Fără îndoială că reuşise să distingă contururile vagi ale oraşului, prin haosul vegetaţiei. Aici făcuse prima lui descoperire şi-şi începuse munca de-o viaţă; şi tot aici sfârşise, închis de viu într-un mormânt întunecat. Oraşul Alb era alfa şi omega pentru cariera lui Maxwell Broadbent.

Îi trecu binoclul lui Sally. Ea privi Oraşul Alb timp îndelungat. După aceea, coborî binoclul şi se răsuci spre Tom, cu faţa îmbujorată de emoţie.

– E tipic maya, zise ea. Există o sală centrală pentru ceremonii, o piramidă şi câteva pavilioane etajate. Aparţine perioadei maya clasice. Poporul care a construit oraşul acesta a venit din Copán, sunt sigură... probabil că aici s-a retras poporul maya, după căderea cetăţii Copán, în anul 900 după Hristos. Încă un mare mister rezolvat.

Ochii îi străluceau, soarele lucea în părul ei auriu. N-o mai văzuse niciodată atât de plină de viaţă. Era surprinzător, se gândi el, având în vedere cât de puţin dormiseră.

Sally se răsuci şi privirea i se încleştă de a lui, iar bărbatului i se păru că ea ştia la ce se gândise. Obrajii i se îmbujorară uşor şi apoi privi într-o parte, zâmbind în sinea ei.

Philip luă şi el binoclul şi cercetă oraşul. Tom îl auzi cum îşi ţinea respiraţia.

– Sunt oameni acolo, spuse el. Taie nişte copaci la baza piramidei.

Se auzi un bubuit îndepărtat de la dinamită şi un nor de praf se ridică deasupra oraşului, precum o floare mică şi albă.

– Va trebui să găsim mormântul lui tata înaintea lor, rosti Tom. Sau...

Lăsă fraza neterminată.

59

Petrecură restul după-amiezii la adăpostul copacilor, supraveghindu-i pe Hauser şi pe oamenii lui. Un grup de soldaţi curăţa copacii de lângă un templu din piatră de la baza piramidei, în timp ce un alt grup săpa şi punea explozibil într-o piramidă mai mică din apropiere. Vântul schimbător aducea sunetele slabe ale fierăstraielor şi, cam la fiecare jumătate de oră, murmurul îndepărtat al explozibililor, urmaţi de ridicarea unui nor de praf.

– Unde e mormântul tatei? îl întrebă el pe Borabay.

– În stânci, sub oraş, pe parte cealaltă. Locul morţilor.

– Hauser îl va găsi?

– Da. Drum în jos ascuns, dar el găseşte în sfârşit. Poate mâine, poate două săptămâni.

La căderea nopţii, o pereche de proiectoare se aprinseră în Oraşul Alb, iar altă pereche lumină podul suspendat şi zona din jurul lui. Hauser nu lăsa nimic la voia întâmplării, şi venise bine echipat cu de toate, inclusiv cu un generator.

Îşi mâncară cina în tăcere. Tom abia putea să guste broaştele sau şopârlele, sau orice ar fi fost felul pregătit de

Borabay. După câte vedea, din observatorul lor de pe creastă, Orașul Alb era bine apărat, aproape inexpugnabil.

La sfârșitul mesei, Philip dădu glas gândurilor tuturor.

– Cred că ar fi mai bine să plecăm naibii de aici și să ne întoarcem cu ajutoare. Nu putem face asta singuri.

– Philip, zise Tom, când vor găsi mormântul și-l vor deschide, ce crezi că se va întâmpla?

– Îl vor jefui.

– Nu, primul lucru pe care-l va face Hauser va fi să-l omoare pe tata.

Philip nu răspunse.

– Ne-ar trebui cel puțin patruzeci de zile doar ca să ieșim de aici. Dacă vrem să-l salvăm pe tata, trebuie să acționăm *acum*.

– Nu vreau să fiu eu cel care spune să nu-l salvăm pe tata, dar, Tom, pentru numele lui Dumnezeu, noi avem o pușcă veche, poate zece gloanțe și câțiva războinici pictați, cu arcuri și săgeți. Ei au arme automate, lansatoare de grenade și dinamită. Iar ei mai au și avantajul că apără o poziție incredibil de sigură.

– Nu și dacă există o cale secretă de acces în oraș, zise Tom.

– Nu drum secret, spuse Borabay. Doar pod.

– Trebuie să existe un al doilea drum, spuse Tom. Altfel, *cum au construit la început podul?*

Borabay îl privi țintă, iar Tom simți un val de triumf.

– Zei construit pod, spuse Borabay.

– Zeii nu construiesc poduri.

– Zei construit *acest* pod.

– La naiba, Borabay! Zeii n-au construit podul ăsta, *oamenii* l-au construit, și, ca să facă asta, trebuiau să se afle pe ambele părți!

– Ai dreptate, zise Vernon.

– Zei construit pod, insistă Borabay. Dar, adăugă el după o clipă, oameni Tara știu și ei cum construit pod de pe o singură parte doar.

– Imposibil!

– Frate, tu mereu aşa sigur că tu dreptate? Îţi spun cum Tara construit pod de pe o singură parte. Mai întâi, Tara trage săgeată cu frânghie şi cârlig. O înţepenesc de copac de partea cealaltă. Apoi trimit băieţel acolo în coş pe roţi.

– Cum traversează?

– El se trage.

– Cum ar putea un bărbat să tragă peste o prăpastie de aproape două sute de metri cu o săgeată de care sunt atârnate o frânghie şi un cârlig?

– Tara foloseşte arc mare special şi săgeată specială cu pană. Foarte important să aştepte zi cu vânt puternic în direcţie bună.

– Continuă.

– Când băieţel traversat, bărbat trage a doua săgeată cu frânghie. Băieţel leagă două frânghii, pune frânghie pe rotiţă...

– Un scripete.

– Da. Atunci, cu scripete, bărbat poate trage multe lucruri. Mai întâi trage cablu greu în coş, care descolăceşte cum înaintează. Băiat fixează cablu greu de copac. Acum bărbat şi băiat de cealaltă parte. Bărbat foloseşte al doilea scripete ca să treacă încă trei cabluri, pe rând. Acum, patru cabluri peste canion. Acum, mai mulţi bărbaţi trec în coş...

– Destul, îl întrerupse Tom, am prins ideea.

Tăcură cu toţii, începând să realizeze în ce situaţie fără ieşire se aflau.

– Războinicii Tara au încercat să-i atace şi să taie podul până acum?

– Da. Mulţi murit.

– Au încercat cu săgeţi aprinse?

– Nu pot ajung la pod.

– Să ţinem cont, zise Philip, că, dacă podul este tăiat, şi tata este prins înăuntru.

– Sunt foarte conştient de asta. Încerc să văd care sunt opţiunile noastre. Poate facem o înţelegere cu Hauser, să-l

lase pe tata să iasă, iar el să păstreze mormântul şi bogăţiile lui. Semnăm totul pentru el şi asta este.

– Tata n-ar fi niciodată de acord, zise Tom.

– Chiar dacă e vorba despre viaţa lui?

– Moare de cancer.

– Sau despre vieţile noastre?

Philip îi privi fix.

– Nici măcar să nu vă *gândiţi* să aveţi încredere în Hauser sau să faceţi un târg cu el!

– Foarte bine, zise Vernon, am eliminat intrarea în Oraşul Alb pe altă cale, şi am eliminat şi varianta atacului frontal. Ştie cineva de aici cum se construieşte un planor?

– Nu.

– Asta înseamnă că ne-a rămas o singură cale de acţiune.

– Şi care-ar fi?

Vernon netezi un loc în nisipul de lângă foc şi începu să deseneze o hartă, în timp ce-şi explica planul. După ce termină, Philip vorbi primul, clătinând din cap.

– E un plan nebunesc! Eu zic să plecăm, să luăm ajutoare şi să ne întoarcem. Ar putea să le ia luni de zile să găsească mormântul lui tata.

Borabay îl întrerupse.

– Philip, poate tu nu înţelege. Dacă fugim acum, oameni Tara omoară la noi.

– Prostii!

– Noi făcut promisiune. Nu se poate încălcat promisiune.

– Eu n-am făcut nici o nenorocită de promisiune, Tom a fost acela! Oricum, putem să ne strecurăm pe lângă satul Tara şi să dispărem înainte să-şi dea seama că lipsim.

Borabay clătină din cap.

– Ăsta fel laş, frate. Ăsta lasă tata moare în mormânt. Dacă Tara te prinde, moarte pentru laş lungă şi urâtă. Ei taie...

– Am auzit deja ce fac, spuse Philip.

– Nu destulă mâncare şi apă în mormânt să ajungă mult timp.

Focul trosni. Tom privi printre copaci. Mai jos, la aproape opt kilometri depărtare, vedea un trio de lumini ca de diamant adunate în Orașul Alb. Se auzi o altă explozie, îndepărtată. Hauser și oamenii lui lucrau după ceas. Erau puși la zid. N-aveau nici o opțiune, ci doar un plan mediocru. Dar era tot ceea ce puteau să obțină.

– Destul cu vorba, zise Tom. Avem un plan. Cine este pentru?

– Eu sunt, zise Vernon.

Borabay făcu un semn din cap.

– Eu sunt.

– Eu sunt, spuse Sally.

Acum, toate privirile erau îndreptate asupra lui Philip. Acesta făcu un gest furios cu mâna, ca și cum ar fi vrut să-i mături pe toți.

– Pentru numele lui Dumnezeu, știți deja care va fi răspunsul meu!

– Și anume? întrebă Vernon.

– Oficial, este nu, nu, *nu!* E un plan demn de James Bond. Nu va reuși niciodată. N-o faceți!

– Trebuie, Philip, spuse Tom.

– Nimeni nu *trebuie* să facă nimic! Poate că e o blasfemie, dar într-o oarecare măsură tata și-a făcut-o cu mâna lui, nu?

– Așa că-l lăsăm să moară?

– Vă cer doar, vă rog, să nu vă puneți viețile în pericol. Își ridică mâinile și dispăru în întuneric.

Vernon tocmai voia să-i răspundă, dar Tom îi atinse brațul și clătină din cap. Poate că Philip avea dreptate și era o misiune sinucigașă. Dar Tom, personal, n-avea de ales. Dacă el nu face ceva acum, nu va reuși să se împace cu sine mai târziu. Era simplu.

Chipurile lor luceau în jurul focului în timp ce tăceau de ceva vreme, șovăitori.

– N-avem nici un motiv să așteptăm, spuse Tom. Plecăm în noaptea asta la ora două. Ar trebui să ne ajungă două ore ca

să coborâm acolo. Toţi ştiu ce au de făcut. Borabay, tu le explici războinicilor tăi ce să facă.

Tom se întoarse spre Vernon. Planul fusese al lui, al lui Vernon, fratele care nu lua niciodată iniţiativa. Se întinse şi prinse umărul fratelui său.

– Bine gândit, zise el.

Vernon îi zâmbi în chip de răspuns.

– Mă simt de parcă am fi în *Vrăjitorul din Oz*.

– Ce vrei să spui?

– Eu mi-am găsit mintea. Tom, tu ţi-ai găsit inima. Fratele Borabay şi-a găsit familia. Singura excepţie este Philip. Nu prea şi-a găsit curajul.

– Într-un fel, îmi vine greu să cred că o mână de oameni îi vor veni de hac lui Hauser, spuse Tom.

– Nu, murmură Sally, nu îi vor veni de hac.

60

Tom se ridică din hamacul lui la ora unu. Noaptea era neagră. Norii acoperiseră stelele, iar un vânt obosit foşnea şi murmura printre copaci. Singura lumină venea dinspre grămada rumenită de buşteni din vatra focului, care arunca un luciu roşiatic pe feţele celor zece războinici Tara. Aceştia încă stăteau într-un cerc în jurul focului, fără să se fi mişcat sau să fi vorbit toată noaptea.

Înainte să-i trezească pe ceilalţi, Tom luă binoclul şi ieşi dintre copaci, ca să mai arunce o privire la Oraşul Alb. Luminile erau încă aprinse la podul suspendat, iar soldaţii stăteau în fortul lor ruinat. Tom se gândi la ce-i aştepta. Poate că Philip avea dreptate şi urmau un plan sinucigaş. Poate că Maxwell Broadbent era mort, iar ei îşi riscau vieţile degeaba. Dar nu mai exista loc de întors: trebuia s-o facă.

Tom se duse să-i trezească pe ceilalţi, dar îi găsi aproape pe toţi în picioare. Borabay răscoli focul, îngrămădi nişte lemne şi puse o oală la fiert. Sally li se alătură curând după aceea şi începu să-şi verifice carabina Springfield la lumina focului. Arăta trasă la faţă, obosită.

– Îţi aminteşti de ceea ce spunea generalul Patton[1], care era prima victimă a unei bătălii? îl întrebă ea pe Tom.

– Nu.

– Planul de luptă.

– Deci crezi că planul nostru nu va funcţiona? întrebă Tom.

Ea clătină din cap.

– Probabil că nu.

Îşi mută privirea, apoi reveni la carabină, lustruind-o, fără să fie nevoie, cu cârpa de curăţat.

– Ce crezi că se va întâmpla?

Ea îşi scutură capul fără cuvinte, vălurindu-şi părul de aur greu. Tom îşi dădu seama că era foarte supărată. Îi puse mâna pe umăr.

– Trebuie să facem asta, Sally.

Ea clătină iarăşi din cap.

– Ştiu.

Vernon li se alătură lângă foc, apoi cei patru îşi băură ceaiul în tăcere. Când ceaiul se termină, Tom îşi privi ceasul. Ora două. Îl căută din ochi pe Philip, dar fratele lui nici măcar nu ieşise din colibă. Făcu un semn din cap spre Borabay şi apoi se ridicară cu toţii. Sally îşi aruncă arma pe umăr şi luară în spate saci mici din frunze de palmier, conţinând provizii de mâncare, apă, macete, un aragaz de campanie şi alte lucruri necesare. Plecară în şir indian, cu Borabay în frunte, războinicii în spate, mergând prin pădurice, apoi în câmp deschis.

La zece minute depărtare de tabără, Tom auzi pe cineva alergând să-i prindă din urmă şi cu toţii se opriră şi ascultară, războinicii cu săgeţile pregătite. Într-o clipă, apăru Philip. Respira greu.

---

[1] George Smith Patton jr. (1885– 1945), general al armatei SUA, conducător, printre altele, al campaniilor din nordul Africii, Franţa, Sicilia şi Germania, din cadrul celui de-al Doilea Război Mondial (n.tr.)

– Ai venit să ne urezi noroc? întrebă Vernon, cu o urmă de sarcasm în voce.

Philip se opri pentru o clipă, ca să-şi tragă răsuflarea.

– Nu ştiu de ce m-aş gândi măcar o clipă să mă alătur planului ăstuia fără minte. Dar, la naiba, nu vă las să înfruntaţi moartea singuri!

61

Marcus Aurelius Hauser caută în borsetă un alt Churchill şi-şi alese unul, răsucindu-l între degetul mare şi arătător înainte de a-l scoate. Îl trecu prin ritualul tăierii, umezirii şi aprinderii, apoi îl ţinu în întuneric în aşa fel încât să-i admire vârful mare, gros, incandescent, în timp ce lăsa satisfăcut aroma tutunului cubanez de calitate să-l învăluie cu eleganţă. Trabucurile, medită el, întotdeauna păreau să devină mai bune, mai parfumate, cu un gust mai intens, în junglă.

Hauser era bine ascuns, deasupra podului suspendat, într-un desiş de ferigi, de unde avea o vedere bună asupra podului şi a soldaţilor în fortul lor micuţ din piatră, pe partea cealaltă. Împinse câteva plante şi ridică un binoclu. Avea senzaţia clară că fraţii Broadbent vor încerca să atace podul în seara aceea. Nu vor aştepta; nu puteau să aştepte. Era necesar să ajungă la mormânt înaintea lui, dacă voiau să aibă vreo şansă în încercarea de a pune mâna pe câteva opere de artă.

Pufăi mulţumit, gândindu-se la Maxwell Broadbent. Cărase opere de artă şi antichităţi în valoare de o jumătate de miliard până aici, totul pentru un moft. Oricât de extravagant părea, îi stătea perfect în fire. Max era omul acţiunilor de

anvergură, al spectacolului, al lăudăroşeniei. Trăise pe picior mare şi murise pe picior mare.

Hauser îşi aminti de călătoria aceea hotărâtoare, de cincizeci de zile, prin junglă, de zilele acelea de necazuri pe care nu le va uita cât timp va trăi. Auziseră că exista un templu maya undeva, sus, în Cerros Escondidos, în câmpiile guatemaleze. Cincizeci de zile şi cincizeci de nopţi, tăindu-şi drum pe potecile invadate de vegetaţie, înţepaţi şi muşcaţi, şi zgâriaţi, înfometaţi şi bolnavi. Atunci când se împotmoliseră în satul acela, Lacandon, sătenii refuzaseră să vorbească. Templul era undeva, sus, într-adevăr. Nu era nici o îndoială. Dar sătenii erau muţi. Hauser tocmai adusese o fată pe punctul de a mărturisi, când Max îl înfruntase. Îndreptase o armă chiar spre capul lui, ticălosul, şi îl dezarmase. Fusese ruptura, ultima picătură. Max îl izgonise ca pe un câine. N-avusese de ales şi trebuise să renunţe la căutarea oraşelor pierdute şi să se întoarcă acasă, în timp ce Max continuase şi găsise Oraşul Alb. Jefuise un mormânt bogat aici, iar acest mormânt, patruzeci de ani mai târziu, devenise chiar al lui.

Se închisese cercul, nu-i aşa?

Hauser trase din trabuc şi savură prelung un alt fum. În anii săi din război, învăţase ceva important despre oameni: atunci când lucrurile se înrăutăţesc, niciodată nu ştii cine va rezista şi cine va claca. Tipii uriaşi, gen Army Ranger, în uniformele lor, cu pectorali umflaţi ca ai lui Arnold Schwarzenegger şi vorbe de şmecheri, câteodată se topeau precum carnea arsă, în timp ce tocilarul din companie, tipul de la informatică sau netotul de la electronică, se dovedea a fi adevăratul supravieţuitor. Aşa că nu ştiai niciodată. Aşa era şi cu cei trei puşti Broadbent. Trebuia să recunoască. Se descurcaseră bine. Vor îndeplini şi această ultimă sarcină, iar atunci vor ajunge la sfârşitul drumului.

Se opri, ascultă. Se auzeau slab urlete, chiote şi ţipete. Ridică binoclul. Departe, în stânga fortului de piatră, vedea o

ploaie de săgeţi venind din junglă. Una dintre ele lovi un proiector, cu un zgomot surd.

Indienii atacau. Hauser zâmbi. Era o diversiune, desigur, gândită să distragă atenţia soldaţilor lui de la pod. Îşi vedea propriii oameni îngrămădindu-se în spatele zidurilor de piatră, cu armele pregătite, încărcând lansatoarele de grenade. Spera că vor reuşi. În sfârşit, aveau de mimat o sarcină la care erau deja buni: eşecul.

Mai multe săgeţi fură trase din pădure, urmate de o serie de strigăte care-ţi îngheţau sângele în vine. Soldaţii răspunseră cu o rafală panicată de foc, apoi cu o alta. O grenadă zbură fără nici o ţintă înspre pădure, urmată de un fulger şi de un bubuit.

Măcar o dată, soldaţii pricepuseră.

Acum, când fraţii Broadbent acţionaseră, Hauser ştia exact cum se va desfăşura totul. Era la fel de bine stabilit precum o serie de mişcări forţate în şah.

Şi iată-i, apărând la momentul potrivit. Îşi ridică din nou binoclul. Cei trei fraţi şi ghidul lor indian fugeau aplecaţi peste terenul deschis din spatele soldaţilor, îndreptându-se către pod. Cât de deştepţi se credeau, aruncându-se cu capul înainte într-o capcană!

Hauser se amuza copios.

62

Sally se târâse la două sute de metri de soldaţii care păzeau podul. Se întinsese în spatele unui trunchi de copac doborât, cu arma ei Springfield odihnindu-se pe lemnul neted. Totul era tăcut. Nu-şi luase rămas-bun de la Tom. Pur şi simplu, se sărutaseră şi plecaseră. Încercă să nu se gândească la ceea ce se va întâmpla. Era un plan nebunesc şi se îndoia că vor reuşi vreodată să traverseze podul. Chiar dacă-l treceau, şi reuşeau să-şi salveze tatăl, nu mai aveau cum să se întoarcă.

Era exact lucrul la care nu dorea să se gândească. Îşi îndreptă atenţia către armă. Springfieldul 1903 data de dinaintea Primului Război Mondial, dar părea în stare bună şi cătarea era excelentă. Chori avusese mare grijă de ea. Calculase deja distanţa din ascunzătoarea ei până la locul unde erau îngrămădiţi soldaţii în fortul de piatră dărâmat, două sute zece metri, şi tocmai reglase tirul pentru a putea trage până acolo. Muniţia pe care i-o dăduse Chori era standard, din cea folosită de armată. 30-06 cu un glonţ de 9,7 grame, aşa că nu era necesar să calculeze apelând la tabelele de reglare, pe care oricum nu le avea. Calculase şi gradul de deviere pe baza celor mai bune estimări ale sale legate de

condițiile de vânt. De fapt, două sute zece metri nu însemnau cine știe ce provocare pentru ea, mai ales când avea țintă fixă de mărimea unui bărbat.

De când își ocupase poziția lângă buștean, se gândise ce ar însemna să omoare pe altcineva și dacă putea s-o facă. Acum, când mai erau câteva minute până la începerea acțiunii, știa că putea. Ca să-i salveze viața lui Tom, ar face-o. Ștrengarul Păros stătea într-o cușcă mică făcută din vițe împletite. Era bucuroasă că-i ținea companie, chiar dacă se agita și mormăia pentru că Tom lipsea și pentru că era închis. Sally scoase un pumn de nuci, îi dădu câteva Ștrengarului și mâncă restul.

Trebuia să înceapă.

Exact la timp, auzi un țipăt îndepărtat din pădurea de pe cealaltă parte, unde se aflau soldații, urmat de un cor de chiote, strigăte și urlete, slobozite parcă de o sută de războinici, nu de zece. O ploaie de săgeți fulgeră din pădurile întunecate, țintite sus, ca să cadă asupra soldaților în unghi cât mai drept.

Ea își potrivi repede cătarea la ochi, ca să urmărească mai bine acțiunea. Soldații se cățărau înspăimântați, își încărcau lansatoarele de grenade și luau poziție în spatele zidului din piatră. Începură să răspundă cu foc, în rafale haotice, țintite aiurea către liziera pădurii, două sute de metri mai departe. O grenadă zbură fără rost către pădure, căzu scurt și explodă cu un fulger și un bubuit. Mai multe grenade urmară, explodând deasupra copacilor și smulgând crengile. Era o demonstrație de îndemânare militară neobișnuit de incompetentă.

În stânga ei, străfulgerarea unei mișcări îi atrase atenția. Cei patru Broadbent fugeau ghemuiți prin zona descoperită, către capătul podului. Aveau două sute de metri de tufișuri și copaci căzuți de traversat, dar se descurcau de minune. Soldații păreau ocupați din plin cu falsul atac din flancul lor. Sally continuă să privească prin cătare, gata să asigure foc de acoperire.

Unul dintre soldaţi se ridică şi se răsuci ca să aducă mai multe grenade. Sally ţinti spre pieptul lui cu degetul pe trăgaci. El se strecură la loc, ferindu-se de valul de săgeţi, mai luă două grenade din cutie şi se întoarse, fără să fi privit în sus.

Degetul lui Sally se relaxă. Fraţii Broadbent ajungeau acum la pod. Acesta se întindea peste o prăpastie largă de aproape două sute de metri şi fusese bine construit, din patru cabluri de fibră răsucită, două deasupra şi două dedesubt, pentru a susţine greutatea. Corzi verticale, între perechile superioare şi inferioare de cabluri, formau un fel de suport pentru balustrada podului, alcătuită din bucăţi de bambus legate la mijloc, între cele două perechi de cabluri. Unul câte unul, fraţii Broadbent alunecară sub pod, cătărându-se deasupra prăpastiei pe unul dintre cablurile inferioare, mergând lateral şi ţinându-se cu mâinile de cablurile superioare. Sincronizarea era perfectă: ceţurile se ridicau din belşug şi, după mai puţin de cincizeci de metri, cei patru fraţi dispărură. Atacul continuă încă alte zece minute, cu mai multe ţipete şi valuri de săgeţi, înainte să se stingă. Era un miracol. Traversaseră. Planul lor nebunesc funcţionase.

Acum, tot ceea ce trebuiau să facă era să se şi întoarcă.

63

Podul şubred din bambus se întindea în faţa lui Tom, legănându-se şi zăngănind în curenţii ascendenţi de aer, aruncând fire şi bucăţi de lemn în prăpastia care se căsca sub el. Ceţuri groase se ridicau, iar Tom vedea doar la câţiva metri în faţa lui. Sunetul cascadei răsuna dedesubt precum răgetul îndepărtat al unei fiare furioase, iar podul se clătina la fiecare pas.

Borabay plecase primul, urmat de Vernon, apoi de Philip. Tom rămăsese la urmă.

Mergeau lateral de-a lungul cablului inferior, neputând fi văzuţi de sub pod. Tom îşi urma fraţii, înaintând pe cât de repede puteau. Cablul principal era ud şi alunecos din cauza ceţii care se ridica, fibrele – răsucite, poroase şi putrezite, iar multe dintre cablurile verticale se rupseseră, lăsând spaţii goale. De fiecare dată când o rafală de vânt răbufnea sub ei, podul se legăna şi tremura, iar Tom trebuia să se oprească şi să se agaţe de el până când se potolea. Încercă să se concentreze la doar cei câţiva metri de pod din faţa lui şi la nimic altceva. „Pas cu pas, îşi spunea în sinea lui. Pas cu pas."

O frânghie, mai putredă decât celelalte, cedă în mâna lui şi trecu prin clipe de groază deasupra abisului, înainte să apuce alta. Se opri, lăsându-şi inima care bubuia să se liniştească. În timp ce făcea încă alţi câţiva paşi prudenţi înainte, începu să testeze fiecare frânghie cu o smucitură, înainte s-o folosească drept mâner. Privi înainte. Fraţii lui erau siluete neclare mişcându-se în faţă, pe jumătate acoperiţi de ceaţă, scăldaţi într-un fel de semilumină schimbătoare provenită de la proiectorul puternic, strălucind în spatele lor, în negură.

Cu cât înaintau mai mult, cu atât podul se scutura şi se legăna din toate încheieturile, bambusul scârţâind, iar cablurile gemând şi oftând, de parcă ar fi fost vii. La mijlocul podului, curenţii de vânt deveniră mai puternici, lovindu-i de-a dreptul când suflau în sus. Din când în când, o rafală făcea podul să se scuture şi să se răsucească înspăimântător. Tom nu se putea abţine să nu se gândească la povestea lui Don Alfonso despre abisul fără fund, despre trupurile care cădeau răsucindu-se pentru vecie, transformându-se în praf. Tremură şi încercă să nu privească în jos, dar, ca să păşească, era forţat să privească golul ameţitor al abisului, între coloanele de ceaţă care dispăreau într-un întuneric fără fund. Erau aproape la jumătate: vedea cum podul atingea, la câţiva metri în faţa lui, cel mai jos punct al curbei sale şi începea să se ridice, ca să ajungă la capătul celălalt al prăpastiei.

O rafală de vânt extraordinar de puternică bătu, scuturând brusc podul. Tom îşi încordă strânsoarea, aproape alunecând. Auzi un strigăt înăbuşit şi văzu, în faţă, două bucăţi de frânghie putredă căzând în abis, răsucindu-se sălbatic în curent; Philip atârna, cu cablul înfăşurat de îndoitura cotului, cu picioarele răsucindu-se şi învârtindu-se deasupra vidului.

„O, Doamne", se gândi Tom. Se grăbi înainte, aproape desprinzându-se. Fratele lui n-avea cum să reziste aşa mai mult de câteva clipe. Ajunse în dreptul lui. Philip atârna în tăcere, încercând să-şi arunce piciorul peste cablu, cu chipul

schimonosit, incapabil să vorbească, îngrozit. Ceilalţi dispăruseră în ceaţă.

Tom se ghemui, cu o mână petrecută după cablu, iar cu cealaltă încercând să apuce braţul lui Philip. Picioarele lui alunecară deodată de sub el şi se legănă pentru o clipă deasupra abisului, înainte să se îndrepte. Îşi simţea inima bătând să-i spargă pieptul; vederea i se întunecase de spaimă şi abia putea să respire.

– *Tom,* zise sufocat fratele lui, cu vocea la fel de subţire ca a unui copil.

Tom se lipi de cablul de deasupra lui Philip.

– Leagănă-te, îi spuse el lui Philip, cu o voce calmă. Ajută-mă. Leagănă-ţi corpul. Întinse un braţ, gata să-i apuce cureaua lui Philip.

Philip încercă să se legene şi să-şi ridice picioarele pe cablu, dar nu reuşi să-şi ia avânt, efortul făcându-i braţul să alunece. Lăsă să-i scape un strigăt scurt. Tom vedea încheieturile albe ale lui Philip strângând cablul, cu mâinile încleştate. Scoase un ţipăt ascuţit de groază.

– Încearcă din nou, strigă Tom. Leagănă-ţi corpul! Sus!

Philip, schimonosindu-se de efort, se legănă, iar Tom încercă să-i apuce cureaua, dar alunecă din nou şi, pentru o clipă îngrozitoare, îşi văzu piciorul atârnând în gol, în timp ce el se ţinea de un cablu putred. Se trase înapoi, încercând să-şi potolească inima care bubuia. O bucată de bambus, desprinsă din cauza mişcării, căzu, tot mai jos, răsucindu-se încet, iar şi iar, până când dispăru din vedere.

„Mai are cam cinci secunde", se gândi Tom. Era ultima şansă a lui Philip.

– Leagănă-te! Mai fă un efort, chiar dacă trebuie să te desprinzi. Fii gata! Unu, doi, trei!

Philip se balansă, iar de data asta Tom îşi întinse un braţ, ţinându-se de frânghia putredă cu celălalt, ceea ce-i îngădui să se aplece suficient de mult încât să apuce cureaua lui Philip cu mâna. Timp de un minut, rămaseră suspendaţi amândoi, cu

aproape toată greutatea susținută de frânghie. Cu o sforțare extraordinară, Tom îl trase pe Philip înapoi pe cablu și căzu peste acesta, agățându-se de el ca de un colac de salvare.

Rămaseră acolo, strângând cablurile, amândoi prea îngroziți ca să vorbească măcar. Tom auzea răsuflarea accelerată a lui Philip.

– Philip? reuși el să spună în cele din urmă. Ești bine?

Răsuflarea gâfâită începu să se liniștească.

– Ești bine. Tom încercă să facă vorbele să sune ca o afirmație. E bine. S-a terminat. Ești în siguranță.

Urmă altă rafală de vânt, iar podul se scutură. Un sunet, un gângurit, se auzi dinspre Philip, care avea întregul trup încolăcit în jurul cablului.

Trecu un minut. Un minut foarte lung.

– Trebuie să mergem mai departe, zise Tom. Trebuie să te ridici.

Veni o altă rafală, iar podul dansă și oscilă.

– Nu pot.

Tom înțelegea ceea ce voia să spună. El însuși simțea o nevoie puternică să se înfășoare în jurul cablului principal și să rămână acolo o veșnicie.

Ceața se risipea. Mai multe rafale veniră de sub ei, de data asta și mai puternice, iar podul se legănă. Nu era o mișcare regulată, ci o legănare cu o răsucire la sfârșit, un plesnet, în așa fel încât de fiecare dată amenința să-i arunce în bezna de dedesubt.

Scuturăturile încetară.

– Ridică-te, Philip!

– Nu.

– Trebuie! Acum! Timpul era singurul lucru pe care nu-l aveau. Cețurile se risipiseră. Proiectorul strălucea puternic. Ar fi fost suficient ca soldații să se întoarcă și să privească. Întinse mâna. Apucă-mi mâna și te ridic eu!

Philip ridică o mână tremurătoare, iar Tom o prinse și-și trase fratele în sus, încet. Podul se legănă, iar Philip se prinse

de corzile verticale. Urmă altă serie de rafale, iar podul începu să tremure şi să se legene în felul acela îngrozitor din nou. Philip gemu de groază. Tom însuşi se ţinea din toate puterile, cu trupul aruncat dintr-o parte în alta. Trecură cinci minute în care podul tremură, cele mai lungi cinci minute din viaţa lui. Mâinile îl dureau din cauza efortului. În cele din urmă, zgâlţâiturile se opriră.

– Să mergem!

Philip mişcă un picior, îl puse delicat în faţă, pe cablu, apoi pe celălalt, îşi mişcă şi mâinile, mergând lateral. În cinci minute, ajunseseră de partea cealaltă. Borabay şi Vernon îi aşteptau în întuneric. Se afundară împreună în pădurea tropicală, alergând cât de repede puteau.

64

Borabay conducea drumul prin pădure, iar cei trei fraţi ai lui îl urmau, mergând în şir indian. Drumul le era luminat de fosforescenţa aceea stranie, pe care Tom o văzuse cu ceva timp în urmă; fiecare ciot putrezit şi buştean era învăluit într-o lumină difuză, verde, arătând ca nişte duhuri în pădure. Nu mai arăta frumos, ci doar ameninţător.

După douăzeci de minute, un zid din piatră spart se ivi în faţă. Borabay se opri şi se ghemui; dintr-odată se văzu o vâlvătaie, iar el se ridică, ţinând un mănunchi de trestii aprinse. Zidul se văzu mai bine: era făcut din blocuri gigantice de calcar, aproape ascunse de o perdea grea de viţă. Tom zări chipuri săpate în basorelief, din profil, un rând de cranii, jaguari fantastici, păsări cu gheare uriaşe şi ochi căscaţi.

– Zidurile oraşului.

Merseră de-a lungul zidului o clipă şi ajunseră la o intrare scundă, cu viţe atârnate peste ea ca o perdea de mărgele. Împingând viţele la o parte, se aplecară să intre.

În lumina slabă, Borabay se întinse, apucă braţul lui Philip şi-l trase către el.

– Frăţior Philip, tu curajos!

– Nu, Borabay, sunt un laş îngrozitor şi o piedică!

Borabay îi lovi cu afecţiune pe braţ.

– Nu adevărat. Eu speriat la naiba acolo!

– Speriat *ca* naiba.

– Mulţumescu! Borabay făcu palma căuş în jurul torţei şi suflă peste ea, înviorând flacăra. Faţa îi lucea, lumina făcând ochii lui verzi să pară aurii, subliniindu-i bărbia de Broadbent şi buzele fin cizelate. Mergem la morminte acum. Mergem găsim tata.

Trecură prin uşă într-o curte dărâmată. O scară urca într-o parte. Borabay traversă curtea şi urcă scările, iar ceilalţi îl urmară. El o luă la dreapta, merse pe creasta zidului, ferind torţa ca să ascundă lumina şi coborî o scară de pe partea cealaltă. Deodată se auzi un strigăt în copacii de deasupra unde era mare agitaţie, vârfurile pomilor lovindu-se şi plesnind. Tom sări în sus.

– Maimuţe, şopti Borabay, dar se opri, cu chipul îngândurat.

După aceea clătină din cap şi continuară, trecând printr-o îngrămădeală de coloane răsturnate, într-o curte interioară. Curtea era plină de blocuri din piatră prăbuşite, câteva măsurând câte trei metri pe o latură, care alcătuiseră odinioară un cap gigantic. Tom vedea un nas colo, un ochi deschis dincolo, o ureche în altă parte, ieşind la iveală alandala prin urzitura de vegetaţie şi rădăcini şerpuitoare. Se căţărară peste blocuri şi trecură, printr-o intrare încadrată de jaguari din piatră, într-un pasaj subteran. Aerul care circula prin coridor mirosea a rece şi a mucegai. Torţa licări. Flacăra le arătă că se aflau într-un tunel din piatră, cu zidurile acoperite de calcar, tavanul gemând de stalactite. Insectele se foiau şi fugeau pe pereţii umezi, ascunzându-se din calea luminii. O viperă grasă se arcui într-o buclă în formă de S, cu capul ridicat în poziţie de atac. Şuieră, legănându-se încet, ochii ei reflectând flacăra portocalie. Ocoliră pe departe şarpele şi îşi continuară drumul. Prin spărturile din acoperiş, Tom vedea câteva stele împrăştiate, deşi vârfurile copacilor se legănau,

bătute de vânt. Trecură pe lângă un altar vechi din piatră, la capătul îndepărtat al tunelului, şi peste o platformă presărată cu statui sparte, capete, braţe şi picioare răsărind din încâlceala de viţe, precum o mulţime de monştri înecaţi într-o mare de liane.

Dintr-odată, ajunseră pe marginea unei prăpăstii uriaşe: celălalt capăt al platoului. Dincolo de ea, se întindea o mare de piscuri zimţate, negre, conturate vag de lumina stelelor. Borabay se opri ca să aprindă o altă torţă. Aruncă torţa folosită peste stâncă, unde licări şi dispăru în întunericul de jos. Îi conduse pe un drum care dubla marginea, apoi printr-o deschizătură ascunsă ingenios într-o piatră care părea să ducă peste stâncile abrupte. Dar, când trecură prin deschizătură, apăru un drum, săpat în rocă, devenind o scară abruptă tăiată în piatra muntelui. Se răsucea în jurul stâncii şi se termina cu o terasă – un fel de balcon din piatră – pavată cu fragmente de rocă bine îmbinate, tăiată în stâncă, ceea ce o făcea invizibilă de sus. Pe o parte, se înălţau crestele zimţate ale podişului Oraşului Alb. De cealaltă parte, era o cădere abruptă de peste trei sute de metri, prin întuneric. Sute de intrări negre străpungeau stâncile de deasupra, cu drumuri abrupte şi scări care făceau legătura între ele.

– Loc morminte, spuse Borabay.

Vântul tremura şi bătea în jurul lor, aducând mirosul dulce-greţos al unei flori de noapte. Aici, n-auzeau sunetele junglei de deasupra lor: doar înteţirea şi potolirea vântului. Era un loc straniu, răscolitor.

„Doamne, îşi spuse Tom, când te gândeşti că tata e sus, în stâncile alea, undeva."

Borabay îi conduse printr-o trecere întunecată din stâncă, iar acum urcau o scară spiralată tăiată în piatră. Peretele stâncos arăta ca un fagure din cauza mormintelor, iar scara trecea pe lângă nişe deschise, cu oase înăuntru, un craniu cu un pic de păr, mâini osoase cu inele sclipind pe degete, trupuri mumificate foind de insecte, şoareci şi şerpi mici, deranjaţi de

lumină şi retrăgându-se la întuneric. Mai multe nişe pe lângă care trecură conţineau cadavre proaspete, împrăştiind un miros fetid din el; aici, foşnetul animalelor şi al insectelor era şi mai zgomotos. Trecură pe lângă un cadavru pe care erau ghemuiţi mai mulţi şobolani mari, care mâncau din el.

– Câte morminte din astea a jefuit tata? întrebă Philip.

– Doar unul, spuse Borabay. Dar era cel mai bogat.

Câteva uşi de morminte erau făcute zob, ca şi cum ar fi fost sparte de hoţi sau distruse de cutremure străvechi. La un moment dat, Borabay se opri şi culese ceva de pe jos. În tăcere, îi întinse obiectul lui Tom. Era o piuliţă lucioasă.

Scara se răsucea şi sfârşea pe o bordură, aflată la jumătatea peretelui stâncos şi largă de vreo trei metri. Acolo era o uşă din piatră masivă, cea mai mare pe care o văzuseră vreodată, care dădea spre marea întunecată de munţi şi spre cerul înstelat al nopţii de deasupra. Borabay ţinu torţa lângă uşă şi rămaseră privind afară. Toate celelalte uşi de morminte nu erau împodobite; aceasta avea un mic basorelief sculptat pe suprafaţă, un semn maya. Borabay ezită, apoi făcu un pas în spate, spunând ceva în propria limbă, ca o rugăciune. Apoi, se întoarse şi şopti:

– Mormânt tata.

Bătrânii cărunți stăteau aranjați ca niște mumii în jurul mesei din camera de ședințe, deasupra orașului Geneva. Julian Clyve îi înfrunta pe deasupra mesei goale de lemn lustruit, dincolo de care, prin peretele din sticlă, se întindea lacul Geneva cu fântâna sa imensă, ca o floare mică și albă, departe, sub ei.

– Credem că ai primit avansul, zise președintele.

Clyve făcu un semn de încuviințare din cap. Un milion de dolari. În zilele astea, nu însemna prea mulți bani, dar era mai mult decât câștiga la Yale. Oamenii aceștia încheiau un târg și o știau prea bine. Nu conta. Cele două milioane erau pentru manuscris. Tot trebuiau să-l plătească pentru traducere. Sigur, mai erau și alții care știau acum să traducă limba maya antică, dar numai el putea să se descurce cu dialectul arhaic dificil în care era scris manuscrisul. El și cu Sally, de fapt. Nu discutaseră încă detaliile onorariului pentru traducere. Pas cu pas.

– Te-am chemat aici, continuă bărbatul, pentru că a început să circule un zvon.

Vorbiseră în engleză, dar Clyve hotărî să răspundă în germană, pe care o vorbea fluent, ca să-i descumpănească.

– Fac orice ca să vă ajut.

Urmă o foială stânjenită în zidul cenuşiu, iar bărbatul continuă să vorbească în engleză:

– Există o companie farmaceutică în Statele Unite numită Lampe-Denison. Ai auzit de ea?

Clyve continuă în germană:

– Cred că da. Una dintre cele mari.

Bărbatul încuviinţă.

– Se zvoneşte că ei achiziţionează un Codice maya din secolul al IX-lea, care conţine două mii de pagini de reţete medicale indigene.

– Nu pot fi două. Este imposibil!

– Exact. Nu pot fi două. Şi totuşi, zvonul există. Preţul acţiunilor Lampe a crescut cu mai mult de douăzeci la sută în ultima săptămână, ca urmare.

Cei şapte bărbaţi cărunţi continuau să-l privească pe Clyve, aşteptându-i răspunsul. Clyve se foi, îşi încrucişă picioarele, apoi le încrucişă din nou. Simţi un frison trecător de frică. Dacă fraţii Broadbent făcuseră, cumva, aranjamente pentru Codice? Dar nu făcuseră. Înainte să plece, Sally îi raportase în detaliu cum stăteau lucrurile, iar de atunci fraţii Broadbent erau în junglă, incapabili să încheie înţelegeri. Codicele era liber şi curat. Iar el avea mare încredere că Sally îi va îndeplini ordinul. Era deşteaptă, capabilă şi se afla aproape cu totul sub influenţa lui. Ridică din umeri.

– Zvonul este fals. Eu am sub control Codicele. Din Honduras, va ajunge direct în mâinile mele.

Altă tăcere.

– Ne-am abţinut deliberat să ne amestecăm în treburile dumitale, domnule profesor Clyve, continuă bărbatul. Dar acum ai un milion din banii noştri. Ceea ce înseamnă că suntem îngrijoraţi. Poate că zvonul nu este adevărat. Foarte bine. Aş vrea o explicaţie pentru însăşi *existenţa* acestei informaţii.

– Dacă insinuaţi că eu am fost neglijent, vă asigur că n-am vorbit cu nimeni.

– Nimeni?

– Cu excepţia colegei mele, Sally Colorado... normal.

– Iar ea?

– Sally este departe, în jungla din Honduras. Nu poate să mă contacteze nici pe mine. Cum ar putea să contacteze pe altcineva? Iar ea este întruchiparea discreţiei.

Tăcerea din jurul mesei ţinu timp de un minut. De asta îl chemaseră până la Geneva? Lui Clyve nu-i plăcea. Nu-i plăcea deloc. Nu era servitorul lor. Se ridică.

– Sunt jignit de învinuire, zise el. Eu îmi voi respecta partea din învoială, şi asta este tot ceea ce aveţi nevoie să ştiţi, domnilor. Veţi primi Codicele şi îmi veţi plăti al doilea milion, iar atunci vom discuta despre onorariul pentru traducere.

Cuvintele fură întâmpinate de tăcere.

– Onorariu pentru traducere? repetă bărbatul.

– Doar dacă nu intenţionaţi să-l traduceţi dumneavoastră înşivă.

Arătau ca şi cum ar fi mâncat lămâi. Ce adunătură de idioţi erau! Clyve îi dispreţuia pe oamenii de afaceri de genul acestora, needucaţi, ignoranţi, cu lăcomia lor înrobitoare ascunsă sub o faţadă rafinată din material scump croit.

– Sperăm, pentru binele dumitale, domnule profesor, că vei face tot ceea ce ai promis!

– Nu mă ameninţaţi!

– Este o promisiune, nu o ameninţare.

Clyve făcu o plecăciune.

– O zi bună, domnilor!

66

Şapte săptămâni trecuseră de când Tom şi cei doi fraţi ai lui se întâlniseră la porţile domeniului tatălui lor, dar părea o viaţă întreagă. În cele din urmă, reuşiseră. Ajunseseră la mormânt.

– Ştii cum să-l deschizi? întrebă Philip.

– Nu.

– Tata trebuie să fi prevăzut asta, pentru că a jefuit mormântul odinioară, zise Vernon.

Borabay aşeză câteva torţe aprinse în nişele din pereţii de piatră şi, împreună, făcură o inspecţie a uşii mormântului. Era din piatră solidă, aşezată într-un cadru tăiat în calcarul alb al stâncilor. N-avea broască, butoane sau plăci, ori mânere ascunse. În jurul mormântului, stânca fusese lăsată în starea ei naturală, cu excepţia unui număr de găuri săpate în piatră de ambele părţi ale uşii. Tom puse mâna peste una dintre ele şi simţi un curent rece de aer: erau, în mod evident, guri de aerisire ale mormântului.

Spre răsărit, cerul era luminat uşor, prevestind venirea zorilor, în timp ce ei cercetau zona din jurul mormântului. Bătură în uşă, loviră şi apăsară, încercând totul ca s-o deschidă. Nimic nu funcţiona. Trecu o oră şi uşa rămase de neclintit.

În cele din urmă, Tom zise:

– Nu merge. Avem nevoie de altă abordare.

Se retraseră lângă un pervaz de stâncă din apropiere. Stelele dispăruseră, iar cerul se lumina în spatele munţilor. Era o privelişte uimitoare, peste o întindere fantastică de piscuri albe zimţate, precum dinţi răsăriţi din gura moale şi verde a junglei.

– Dacă ne uităm la una dintre uşile acelea de mormânt sparte, zise Tom, poate ne dăm seama cum funcţionează.

Se întoarseră pe propriile urme şi, la patru sau cinci morminte mai încolo, ajunseră la o uşă spartă. Crăpase la mijloc, iar o parte căzuse în afară. Borabay aprinse o altă torţă, apoi ezită în faţa uşii.

Se răsuci spre Philip.

– Eu laş, zise el, întinzându-i torţa. Tu mai curajos ca mine, frăţioare! Tu mergi!

Philip îl strânse pe Borabay de umăr şi luă torţa. Intră în mormânt. Tom şi Vernon îl urmară.

Nu era un spaţiu mare, poate să fi fost doi metri şi jumătate pe trei. În centru, era ridicată o platformă din piatră. Pe platformă zăcea o mumie împachetată, încă întreagă, cu picioarele aduse până la bărbie, cu braţele strânse în poală. Părul lung şi negru era împletit pe spate, iar buzele uscate erau trase de pe dinţi. Gura se deschisese şi un obiect căzuse din ea. Atunci când Tom privi mai îndeaproape, văzu că era o bucată de jad sculptată în forma unei crisalide. Mumia ţinea într-o mână un cilindru din lemn lustruit, lung cam de patruzeci şi cinci de centimetri, decorat cu semne. În jurul ei era răspândită o colecţie de obiecte mortuare: figurine din teracotă, vase sparte, câteva tăbliţe din piatră incrustate.

Tom îngenunche şi cercetă felul în care funcţiona uşa. Exista un şanţ în podeaua de piatră; în şanţ, erau aşezate rotiţe din piatră, pe care se odihnea uşa. Erau desprinse, iar Tom o ridică pe una dintre ele şi i-o întinse lui Philip. Acesta o răsuci în mână.

– E un mecanism simplu, zise el. Faci uşa să se rostogolească de una singură. Şmecheria este: cum faci uşa să alunece?

O cercetară de jur împrejur, dar nu găsiră nici un indiciu lămuritor. Când ieşiră din mormânt, Borabay îi aştepta, cu o expresie neliniştită pe chip.

– Ce găsit?

– Nimic, zise Philip.

Vernon ieşi din mormânt, ţinând cilindrul din lemn pe care-l ţinuse mumia.

– Ce este asta, Borabay?

– Cheie către lume de apoi.

Vernon zâmbi.

– Interesant! O luă cu el şi se întoarse la mormântul tatălui lor. Ciudat că băţul se potriveşte atât de bine în găurile astea, zise Vernon, îndesând băţul în mai multe deschizături, aproape pierzându-l într-una. Simţi aerul ieşind prin găurile astea. Vedeţi? Merse de la o gaură la alta, testând cu mâna curentul de aer. În cele din urmă, se opri. Aici este una fără curent prin ea.

Înfipse băţul. Acesta intră cam de treizeci şi cinci de centimetri şi se opri. Vernon ridică o piatră grea, netedă. I-o dădu lui Philip.

– Tu faci onorurile. Loveşte capătul băţului.

Philip luă piatra.

– Ce te face să crezi că va funcţiona?

– O presupunere, asta-i tot.

Philip ridică piatra, se pregăti, trase braţul în spate şi lovi puternic capătul ieşit al băţului. Se auzi un clămpănit, când vârî băţul în gaură, apoi tăcere.

Nu se întâmplă nimic. Philip privi în gaură. Pivotul din lemn intrase până la capăt şi se înţepenise.

– La naiba! strigă Philip, pierzându-şi cumpătul. Se aruncă pe uşa mormântului şi-i trase o lovitură zdravănă de picior. Deschide-te, la naiba cu tine!

Un zgomot brusc de frecare umplu aerul, pământul vibră, iar uşa din piatră începu să se deschidă. Apăru o crăpătură întunecată şi se lărgi treptat, pe măsură ce uşa se mişca pe şanţ, pe rotiţele din piatră. Într-o clipă, cu un clinchet, se opri.

Mormântul era deschis.

Aşteptară cu toţii, holbându-se în dreptunghiul căscat şi negru. Soarele tocmai răsărea peste munţii îndepărtaţi, turnându-şi lumina aurie peste stânci, într-un unghi prea strâns ca să ajungă până în mormânt, care rămase într-un întuneric absolut. Stăteau neclintiţi, paralizaţi, prea înfricoşaţi ca să vorbească sau să strige. O miasmă, mirosul morţii, veni din interior.

67

Marcus Aurelius Hauser aştepta în lumina plăcută a zorilor, degetul lui mângâind trăgaciul armei Steyr AUG. Arma era probabil cel mai familiar obiect pe care-l cunoştea, în afară de propriul trup, şi niciodată nu se simţea tocmai întreg fără ea. Ţeava metalică, încălzită datorită contactului prelungit, părea aproape vie, iar patul din plastic, lustruit de mâinile lui de-a lungul anilor, era la fel de neted precum o coapsă de femeie.

Hauser se vârâse într-o nişă confortabilă, undeva, de-a lungul drumului care ducea la baza stâncii. Deşi nu putea să-i vadă pe fraţii Broadbent din postul lui de supraveghere de deasupra, ştia că erau jos şi că trebuiau să se întoarcă pe acelaşi drum. Îl conduseseră la mormântul lui Max. Şi nu doar la un mormânt, ci la o necropolă întreagă. De necrezut! Ar fi găsit drumul acesta în cele din urmă, dar i-ar fi luat mult timp.

Fraţii Broadbent îşi îndepliniseră acum scopul. Nu era nici o grabă; era încă devreme şi voia să le lase destul timp să se simtă bine, să se relaxeze, să creadă că erau în siguranţă. Iar el, Hauser, îşi acorda un răstimp să se gândească la

operaţiunea lui. Una dintre cele mai bune lecţii pe care le învăţase în Vietnam era cea despre răbdare. Aşa câştigaseră cei din Viet-Cong războiul – fuseseră mai răbdători.

Privi în jur cu încântare. Necropola era uimitoare: o mie de morminte pline cu obiecte mortuare, un pom încărcat cu fructe gata de cules. Ca să nu mai vorbim despre toate antichităţile valoroase, stelele, statuile, basoreliefurile şi alte comori din Oraşul Alb. Peste toate, mai era jumătatea de miliard în opere de artă şi antichităţi aflată în mormântul lui Broadbent. El ar scoate Codicele la lumină, împreună cu câteva dintre lucrurile mai uşoare şi şi-ar finanţa întoarcerea la aceste morminte cu profiturile. Da, sigur s-ar întoarce. Erau miliarde de câştigat din Oraşul Alb. Miliarde.

Căută în borsetă, dezmierdă un trabuc şi, cu regret, îl lăsă în pace. Nu trebuia ca ei să simtă mirosul fumului de trabuc.

Era necesar să facă nişte sacrificii.

Cei patru fraţi stăteau încremeniţi, holbându-se în dreptunghiul de întuneric. Nu puteau să se mişte, nu puteau să vorbească. Secundele se transformară în minute, în timp ce curentul de aer împuţit se împrăştia. Nimeni nu schiţa nici o mişcare ca să intre în mormânt. Nimeni nu voia să vadă ce oroare zăcea înăuntru.

Şi atunci, se auzi un sunet: o tuse. Şi altul: târşâitul unui picior.

Erau paralizaţi, amuţiţi de aşteptare.

Alt târşâit. Tom ştiu atunci: tatăl lor era în viaţă. Ieşea din mormânt. Totuşi, Tom nu putea să se mişte, şi nici ceilalţi. Tocmai când tensiunea deveni de nesuportat, un chip fantomatic începu să se materializeze. Alt pas târşâit, iar acum o siluetă apăru în întuneric. Alt pas şi silueta deveni reală.

Era aproape mai îngrozitor decât un cadavru. Arătarea se opri în faţa lor, nesigură, clipind. Era gol puşcă, încreţit, aplecat, mizerabil, cadaveric, mirosind ca însăşi moartea. Nasul îi curgea; gura îi era larg deschisă, ca a unui nebun. Clipi, adulmecă, clipi din nou în lumina zorilor, cu ochii decoloraţi, absenţi, lipsiţi de înţelegere.

Maxwell Broadbent.

Secundele trecură şi ei rămaseră înţepeniţi, fără cuvinte.

Broadbent se holba la ei, cu un ochi zbătându-i-se. Clipi din nou şi se îndreptă. Ochii descărnaţi, adânciţi ca nişte găuri mari, se mutau de la fiecare chip la celălalt. Respiră îndelung, zgomotos.

Oricât de mult ar fi vrut, Tom nu putea să se mişte sau să vorbească. Privi cum tatăl lor se îndrepta de spate încă puţin. Ochii rătăciră încă o dată peste feţele lor, mai pătrunzător. Tuşi, gura i se deformă o idee, dar nu ieşi nici un sunet. Broadbent ridică o mână tremurătoare şi, în cele din urmă, un sunet spart îi ieşi de pe buze. Ei se aplecară înainte, încercând să înţeleagă.

Broadbent îşi limpezi vocea, horcăi şi făcu un pas, venind mai aproape. Inspiră din nou şi, în sfârşit, vorbi:

– *De ce naiba v-a luat atât timp?*

Sunetul bubui, răsunând pe stânci, răspândindu-şi ecourile în afara mormântului. Vraja fu ruptă. Era tot tatăl lor, în carne şi oase, până la urmă. Tom şi ceilalţi se repeziră înainte şi-l îmbrăţişară pe bătrân. El îi strânse tare, pe toţi deodată şi apoi pe fiecare la rând, cu braţele lui surprinzător de puternice.

După un lung moment, Maxwell Broadbent păşi înapoi. Părea să fi revenit la înălţimea lui obişnuită.

– Isuse Hristoase, zise el, ştergându-şi faţa. Isuse, Isuse Hristoase!

Cu toţii îl priveau, neştiind cum să răspundă.

Bătrânul îşi clătină capul mare şi cărunt.

– *Hristoase Atotputernice,* cât mă bucur că sunteţi aici! Doamne, cred că put. Uitaţi-vă la mine. Sunt murdar. Gol, mizerabil, respingător!

– Deloc, spuse Philip. Uite, îţi dau asta.

Îşi scoase cămaşa.

– Mulţumesc, Philip. Maxwell îşi trase pe trup cămaşa lui Philip şi o încheie, cu mişcări neîndemânatice. Cine-ţi spală rufele? Cămaşa asta e o ruşine!

Încercă să râdă şi sfârşi tuşind.

Când Philip începu să-şi scoată pantalonii, Broadbent întinse o mână mare.

– Nu-mi voi dezbrăca fiii!

– Tată...

– M-au îngropat gol, m-am obişnuit aşa.

Borabay căută în sacul lui din frunze de palmier şi trase afară o bucată lungă de pânză împodobită.

– Tu poartă asta.

– Mă transform în indigen, nu? Broadbent şi-o potrivi stângaci în jurul taliei. Cum o legaţi voi?

Borabay îl ajută să şi-o lege în jurul mijlocului cu o frânghie de cânepă înnodată.

Bătrânul o legă şi rămase acolo, fără să spună nimic. Nimeni nu ştia ce să mai zică.

– Mulţumesc Domnului că eşti în viaţă, spuse Vernon.

– La început, n-am fost nici eu sigur, zise Broadbent. Pentru un timp, am crezut că am murit şi am ajuns în iad.

– Cum, tu? Vechiul ateu crede acum în iad? făcu Philip.

El îşi întoarse privirea spre Philip, zâmbi şi clătină din cap.

– Atât de multe s-au schimbat.

– Nu-mi spune că L-ai găsit pe Dumnezeu!

Broadbent clătină din cap şi-şi puse o mână pe umărul lui Philip. Îl scutură cu afecţiune.

– Mă bucur să te văd, fiule! Se întoarse spre Vernon. Şi pe tine, Vernon! Privi în jur, întorcându-şi ochii albaştri şi ridaţi spre fiecare dintre ei. Tom, Vernon, Philip, Borabay... sunt copleşit. Puse mâna pe capul fiecăruia, la rând. Aţi reuşit! M-aţi găsit! Apa şi mâncarea mea erau aproape pe sfârşite. Aş mai fi rezistat doar o zi sau două. Mi-aţi dat o a doua şansă. N-o merit, dar voi profita de ea. M-am gândit mult în mormântul ăla întunecat...

Privi în sus, peste marea purpurie de munţi, la cerul auriu, se îndreptă şi inhală.

– Te simţi bine? întrebă Vernon.

– Dacă te referi la cancer, sunt sigur că este tot acolo, doar că nu se manifestă deocamdată. Mai am vreo două luni. Nenorocitul, a ajuns la creier... Nu v-am spus asta niciodată. Dar, până acum, totul e bine: mă simt minunat. Privi în jur. Să ieşim naibii de aici!

– Din nefericire, nu va fi atât de simplu, spuse Tom.

– Cum aşa?

Tom îşi privi fraţii.

– Avem o problemă, iar numele ei este Hauser.

– Hauser!

Broadbent era uluit.

Tom făcu un semn afirmativ din cap şi-i povesti tatălui lor în detaliu despre călătoria fiecăruia dintre ei.

– Hauser! repetă Broadbent, privindu-l pe Philip. Ai făcut echipă cu nemernicul ăla?

– Îmi pare rău, spuse Philip. Mi-am imaginat...

– Ţi-ai imaginat că ştie unde am plecat. Vina mea; ar fi trebuit să prevăd posibilitatea asta. Hauser e un sadic fără milă, aproape că a omorât o fată odată. Cea mai mare greşeală din viaţa mea a fost să fiu partener cu el. Broadbent se aşează pe un prag de piatră şi-şi clătină capul zbârlit. Nu-mi vine să cred cât aţi riscat venind aici. Doamne, ce greşeală am făcut! Ultima din multe, de fapt.

– Tu tatăl nostru, spuse Borabay.

Broadbent pufni.

– Ce mai tată! Să vă trec printr-un test ridicol ca ăsta! Părea o idee bună la momentul respectiv. Nu înţeleg ce m-a apucat. Ce ticălos bătrân, al dracului de prost, am fost!

– Nici noi n-am fost tocmai Cei Trei Fii, spuse Philip.

– Patru fii, completă Borabay.

– Sau... poate mai sunt şi alţii? întrebă Vernon, ridicând o sprânceană.

Broadbent scutură din cap.

– Nu, din câte ştiu eu. Patru fii grozavi, măcar dacă aş fi avut minte să-mi dau seama. Îşi opri ochii albaştri asupra lui

Vernon. Cu excepţia bărbii, Vernon. Dumnezeule, când o să dai jos apendicele ăla păros? Arăţi ca un mullah[1].

Vernon replică:

– Nici tu nu eşti proaspăt bărbierit.

Broadbent îşi flutură mâna şi râse.

– Uită că am spus asta! Obiceiurile vechi mor greu. Păstrează-ţi barba aia blestemată!

Se lăsă o tăcere ciudată. Soarele se ridica mai sus deasupra munţilor, iar lumina se transforma din aurie în albă. Un cârd de păsări ciripitoare zbură pe lângă ei, coborând, ridicându-se şi înclinându-se la unison.

Tom se întoarse spre Borabay.

– Trebuie să ne gândim la planul de scăpare.

– Da, frate. Eu gândit la asta deja. Aşteptăm aici până întuneric. Atunci ne întoarcem. Privi spre cerul limpede. Ploaie în seara asta, ne dă acoperire.

– Cum rămâne cu Hauser? întrebă Broadbent.

– El caută mormânt în Oraşul Alb. El încă nu gândit cercetat în stânci. Cred că trecem pe lângă el. El nu ştie noi aici.

Broadbent privi în jur.

– Aţi adus ceva mâncare cu voi, din întâmplare? Chestiile alea pe care mi le-au lăsat în mormânt nu erau potrivite pentru o gustare frugală.

Borabay despachetă nişte mâncare din rucsacul lui de frunze de palmier şi începu să aranjeze masa. Broadbent îşi târşâi paşii într-acolo, un pic nesigur.

– Fructe proaspete. Doamne! Luă un mango şi muşcă din el, cu sucul curgându-i din gură şi picurând pe cămaşă. E ca în rai! Îndesă fructul de mango în gură, mai mâncă unul, apoi curăţă vreo două fructe *curwa* şi câteva fileuri afumate de şopârlă. Borabay, ai putea să-ţi deschizi un restaurant!

---

[1] Preot musulman (n.tr.)

Tom îşi privi tatăl mâncând. Abia îi venea să creadă că bătrânul era încă în viaţă. Era ceva ireal în legătură cu asta. Totul – şi nimic – se schimbase.

Broadbent îşi termină masa şi se sprijini de zidul din piatră, privind peste munţi.

– Tată, întrebă Philip, dacă nu te deranjează să ne spui, ce ţi s-a întâmplat în mormântul acela?

– Philip, o să vă spun cum a fost. Am avut o înmormântare grandioasă; fără îndoială, Borabay v-a povestit totul despre ea. Am băut licoarea infernală a lui Cah. Următorul lucru pe care-l ştiu este că mă trezeam. Era întuneric ca smoala. Ca un bun ateu, am crezut din totdeauna că moartea era sfârşitul conştiinţei. Asta era. Dar iată-mă, tot conştient, chiar dacă eram sigur că murisem. N-am fost atât de înspăimântat în viaţa mea. Iar atunci, pe când mă împleticeam în întuneric într-o panică absolută, mi-a trecut prin cap următorul gând: *Nu numai că am murit, dar am ajuns în iad!*

– Doar n-ai crezut asta cu adevărat, zise Philip.

El îşi scutură capul.

– Ba da. Nici nu ştii cât de îngrozit am fost! Am plâns şi am urlat ca un suflet pierdut. L-am implorat pe Dumnezeu. M-am rugat în genunchi. M-am căit. Am jurat că voi fi bun dacă mi-ar da măcar o a doua şansă. M-am simţit ca unul din acele biete suflete din *Judecata de Apoi* a lui Michelangelo, strigând pentru iertare în timp ce sunt trase de demoni într-un lac de foc. Iar atunci, când obosisem de plâns şi de autocompătimire, am început să-mi recapăt un pic din sănătatea mintală. Atunci m-am târât în jur şi mi-am dat seama că eram în mormânt şi mi-a trecut prin cap că nu eram mort, în cele din urmă, că fusesem îngropat de viu de Cah. Nu mă iertase niciodată pentru ceea ce-i făcusem tatălui său. Ar fi trebuit să ştiu; Cah mi s-a părut dintotdeauna un vulpoi bătrân şi perfid. Când am găsit mâncarea şi apa, am ştiut că mă aştepta o încercare lungă. Plănuisem ca toată chestia asta să fie o întrecere

plăcută pentru voi trei. Şi, dintr-odată, viaţa mea depindea de succesul vostru.

– O întrecere plăcută? repetă Philip sceptic.

– Voiam să vă şochez, ca să faceţi ceva mai important cu vieţile voastre. Ceea ce nu am realizat atunci este faptul că fiecare dintre voi face ceva important; adică, trăieşte viaţa pe care *el* vrea s-o trăiască. Cine sunt eu ca să judec? Se opri, îşi drese glasul, apoi clătină din cap. Iată-mă închis cu ceea ce credeam că era comoara mea, *munca mea de-o viaţă*... şi totul era o prostie! Era fără sens. În întuneric, nu puteam nici măcar s-o privesc. Să fiu înmormântat de viu, asta m-a cutremurat până în adâncul fiinţei. M-am descoperit privind înapoi la viaţa mea cu un fel de dispreţ. Fusesem un tată rău pentru voi, un soţ rău, lacom, egoist, iar atunci mi-am dat seama că mă rugam.

– Nu! exclama Philip.

Broadbent clătină din cap.

– Ce altceva mai era de făcut? Atunci am auzit voci, un bubuit, apoi un scrâşnet, iar lumina s-a revărsat înăuntru şi iată-vă! Rugăciunile mele fuseseră ascultate.

– Vrei să spui, întrebă Philip, că ţi-ai descoperit credinţa? Eşti credincios?

– Al naibii de sigur că mi-am descoperit credinţa! Se cufundă în tăcere, privind vastul peisaj care se întindea mai jos, munţii nesfârşiţi şi jungla. Se foi, tuşi. Ciudat, mă simt ca şi cum am murit şi am renăscut.

69

Din ascunzătoarea lui, Hauser auzea murmurul vocilor purtate de vânt. Nu distingea cuvintele în sine, dar n-avea îndoială de ceea ce se întâmpla: petreceau de minune jefuind mormântul. Fără îndoială că plănuiau să scoată lucrurile mai mici, inclusiv Codicele. Femeia, Colorado, ştia cât valorează. Acesta va fi primul lucru pe care-l vor lua.

În mintea lui, Hauser parcurse lista celorlalte comori din mormânt. O mare parte din colecţia lui Maxwell Broadbent putea fi transportată cu uşurinţă, inclusiv câteva dintre cele mai valoroase obiecte. Erau câteva pietre preţioase sculptate, rare, originare din subcontinentul indian. Era o colecţie mare de artefacte din aur, incaşe şi aztece, multe dintre ele fiind mici, aşa cum erau şi monedele greceşti din aur. Mai erau două figurine etrusce din bronz, extrem de valoroase, fiecare cam de zece centimetri înălţime, care cântăreau mai puţin de zece kilograme bucata. Toate lucrurile acestea puteau să fie duse în spate de un singur om. Valoarea lor: între zece şi douăzeci de milioane.

Ar putea să ducă tabloul de Lippi şi pe cel de Monet. Aceste două picturi erau relativ mici: Lippi avea cam şaptezeci

pe patruzeci şi cinci centimetri, iar Monet, nouăzeci pe şaizeci şi cinci. Amândouă fuseseră împachetate neînrămate. Lippi, pictat pe lemn ghipsat, cântărea cinci kilograme, iar Monet, patru kilograme. Cele două cutii care le adăposteau nu cântăreau mai mult de cincisprezece kilograme bucata. Amândouă cutiile puteau să fie legate împreună, fixate pe un cadru şi duse în spate de o persoană. Valoarea lor: până la o sută de milioane.

Mai erau, desigur, multe comori pe care nu puteau să le ia. Tabloul de Pontormo, valorând probabil treizeci sau patruzeci de milioane, era prea mare. La fel era şi portretul de Bronzino. Stelele maya şi bronzurile Soderini erau prea grele. Dar cele două tablouri de Braque erau portabile. Cel mai mic dintre cele două era una dintre capodoperele cubiste timpurii ale lui Braque, care ar putea aduce cinci sau zece milioane. Era o statuie din bronz a unui băiat, din timpul Imperiului Roman târziu, care cântărea vreo cincizeci de kilograme; probabil prea mult ca s-o poată duce. Erau figurinele din piatră din templele cambodgiene, două urne din bronz din China timpurie, câteva plăcuţe maya din turcoaz incrustate... Max avusese ochi bun şi căutase calitatea, nu cantitatea. De-a lungul anilor, multe opere de artă îi trecuseră prin mâini şi le oprise doar pe cele mai bune pentru sine.

Da, gândi Hauser, dacă n-ar fi fost el, cei patru de dedesubt ar putea să ducă în spate opere de artă valorând până la două sute de milioane de dolari. Aproape jumătate din valoarea întregii colecţii.

Se mişcă, întinzându-şi picioarele amorţite. Soarele era strălucitor şi fierbinte. Îşi privi ceasul. Zece fără cinci. Se hotărâse să facă mişcarea la zece fix. Timpul nu avea cine ştie ce însemnătate aici, dar obiceiurile disciplinei îi făceau plăcere. Era, se gândi el, mai mult o filosofie de viaţă decât orice altceva. Se ridică, îşi întinse braţele şi inspiră de câteva ori adânc. Îşi verifică rapid arma Steyr AUG. Era, ca de obicei, în stare perfectă. Îşi netezi părul din nou, îşi examină

cuticulele şi unghiile. Era o dungă de praf sub una dintre ele; îl îndepărtă cu vârful pilei de unghii. După aceea, îşi cercetă dosul palmelor, care era curat, fără păr, şi alb, venele de-abia zărindu-se; erau mâinile unui om de treizeci de ani, nu ale unuia de şaizeci. Avusese mereu mare grijă de mâinile lui. Soarele strălucea pe inelele din aur greu cu diamante de pe degetele sale. Îşi flexă mâinile de cinci ori, încleştându-le şi deschizându-le, apoi îşi scutură pliurile pantalonilor kaki, îşi mişcă gleznele, îşi roti capul în jurul gâtului de cinci ori, deschise larg braţele şi inspiră din nou. Va considera această operaţiune una de succes dacă, la sfârşit, cămaşa îi va fi nepătată. Era o adevărată încercare să-ţi păstrezi hainele curate în junglă.

Hauser îşi puse arma Steyr AUG înapoi pe umăr şi porni în jos pe potecă.

70

Cei patru fraţi şi tatăl lor se odihneau la umbră, de-a lungul pragului de piatră de lângă uşa mormântului. Mâncaseră aproape toată mâncarea, iar Tom trecuse din mână în mână o ploscă plină cu apă. Erau atât de multe lucruri pe care Tom ar fi vrut să i le spună tatălui lor, şi nu se îndoia că şi fraţii lui simţeau la fel; şi totuşi, după avalanşa iniţială de cuvinte, rămăseseră tăcuţi. Cumva, era de ajuns să fie împreună. Plosca făcea ture, gâlgâind atunci când bea fiecare, oprindu-se până la urmă la Tom. El îi înşurubă dopul şi o vârî la loc în rucsacul mic.

În cele din urmă, Maxwell Broadbent vorbi:

– Prin urmare, Marcus Hauser e undeva acolo, încercând să-mi jefuiască mormântul. Îşi scutură capul. Ce lume!

– Îmi pare rău, spuse Philip din nou.

– A fost vina mea, îl opri Broadbent. Nu-ţi mai cere scuze. Totul este din vina mea.

Era ceva nou, se gândi Tom: Maxwell Broadbent să admită că se înşelase. Părea să fie acelaşi bătrân aspru, dar se schimbase. În mod sigur, se schimbase.

– Un singur lucru vreau acum, ca toţi cei patru fii ai mei să scape de aici în viaţă. Voi fi o piedică pentru voi. Lăsaţi-mă aici şi îmi voi purta singur de grijă. Îl voi întâmpina pe Hauser într-un fel pe care-l va ţine minte.

– Poftim?! exclamă Philip. După tot ceea ce am făcut ca să te salvăm? Se simţea de-a dreptul insultat.

– Haide, haide! Voi muri într-o lună sau două, oricum. Lăsaţi-mă să mă descurc cu Hauser, în timp ce voi fugiţi.

Philip se ridică, furios.

– Tată, n-am venit tocmai până aici ca să te abandonăm în mâinile lui Hauser!

– Nu sunt atât de însemnat ca să vă riscaţi vieţile pentru mine.

– Fără tine, noi nu merge, spuse Borabay. Vânt vine de la est, aduce furtună la noapte. Aşteptăm aici până întuneric, apoi mergem. Trecem peste pod în timp furtună.

Broadbent expiră şi-şi şterse faţa.

Philip îşi drese glasul.

– Tată?

– Da, fiule?

– Nu vreau să ating un subiect sensibil, dar ce vom face cu lucrurile din mormântul tău?

Tom se gândi instantaneu la Codice. Trebuia să-l scoată şi pe el, nu pentru sine, ci pentru Sally şi pentru întreaga lume.

Broadbent privi în pământ o clipă, înainte să vorbească:

– Nu m-am gândit la asta. Pur şi simplu, nu mi se mai pare important. Dar mă bucur că ai adus asta în discuţie, Philip! Cred că ar trebui să luăm tabloul de Lippi şi orice altceva este mai uşor de dus. Cel puţin, putem să salvăm câteva lucruri din mâinile acelui ticălos lacom. Mi se face rău numai la gândul că va lua majoritatea lucrurilor, dar cred că nu putem să evităm asta.

– După ce ieşim de aici, vom anunţa FBI-ul, Interpolul...

– Hauser va scăpa, Philip, ştii asta. Ceea ce-mi aduce aminte de alt lucru. Era ceva ciudat la cutiile din mormânt,

ceva care m-a mirat. Oricât de mult mi-ar displăcea să mă întorc, trebuie să le verific.

– Te ajut eu, zise Philip, sărind în picioare.

– Nu. Trebuie să intru singur. Borabay, dă-mi o făclie!

Borabay aprinse un mănunchi de trestii şi i-l întinse tatălui său. Bătrânul dispăru prin intrare şi Tom văzu sfera galbenă mişcându-se în mormânt printre coşuri şi cutii. Vocea lui Maxwell Broadbent se auzi până afară.

– Dumnezeu ştie de ce toate porcăriile astea erau atât de importante pentru mine odinioară!...

Lumina înaintă mai mult în întuneric şi dispăru.

Philip se ridică şi merse într-un cerc strâns, întinzându-şi picioarele. Îşi aprinse pipa.

– Urăsc să mă gândesc că Hauser ar pune mâna pe Lippi.

O voce, rece şi amuzată, pluti spre ei.

– Mă întreb, oare mi-a pronunţat cineva numele?

11

Hauser vorbea încet, liniştitor, cu arma ridicată şi pregătit să tragă la cea mai mică mişcare. Cei trei fraţi şi indianul, stând de cealaltă parte a uşii mormântului deschis, îşi întoarseră capetele spre el, terorizaţi.

– Nu vă deranjaţi să vă ridicaţi! Nu vă mişcaţi deloc, cu excepţia ochilor. Se opri. Philip, este atât de bine să văd că ţi-ai revenit! Ai parcurs un drum lung de la răsfăţatul mic care a intrat în biroul meu acum două luni, cu pipa aia ridicolă din lemn de măceş.

Hauser făcu un pas uşor înainte, în alertă, gata să-i doboare la cel mai mic gest.

– Ce drăguţ din partea voastră să mă conduceţi la mormânt. Şi mi-aţi deschis chiar şi uşa! Foarte politicos! Acum, ascultaţi cu atenţie. Dacă îmi urmaţi instrucţiunile, nimeni nu va fi rănit.

Hauser se opri să cerceteze cele patru chipuri din faţa lui. Nimeni nu-şi pierduse controlul şi nimeni nu intenţiona să facă pe eroul. Erau oameni rezonabili. Spuse, pe cât de încet şi plăcut posibil:

– Să-i spună cineva indianului că trebuie să lase arcul şi săgeţile jos. Încet şi cu grijă, fără mişcări bruşte, vă rog!

Borabay îşi scoase tolba şi arcul şi le lăsă să cadă în faţa lui.

– Prin urmare, indianul înţelege engleza. Bine. Acum, îl voi ruga pe fiecare dintre voi, băieţi, să-şi scoată maceta şi s-o lase jos, pe rând. Tu primul, Philip. Stai jos!

Philip îşi scoase cuţitul şi-l aruncă.

– Vernon?

Vernon procedă la fel, apoi Tom.

– Acum, Philip, vreau să te duci acolo unde v-aţi îngrămădit bagajele, să le iei şi să mi le aduci. Încetişor.

Făcu un gest scurt cu arma.

Philip luă sacii şi-i puse la picioarele lui Hauser.

– Excelent! Acum, goliţi-vă buzunarele. Întoarceţi-le în afară şi lăsaţi-le aşa. Aruncaţi totul pe jos, în faţa voastră.

Ei se supuseră. Hauser fu surprins să constate că nu încărcaseră comoara din mormânt, aşa cum se aşteptase el.

– Acum, ridicaţi-vă. Toţi deodată, cu o mişcare *lentă*. Bine! Acum, mişcându-vă doar picioarele, de la genunchi în jos, făcând paşi mici, ţinându-vă braţele *cât se poate* de nemişcate, daţi-vă înapoi. Staţi în formaţie, aşa. Pas cu pas.

În timp ce ei târşâiau în spate în felul acesta ridicol, Hauser păşea înainte. Se adunaseră, instinctiv, aşa cum fac oamenii aflaţi în pericol; mai ales membrii unei familii, mânaţi cu o puşcă. Mai văzuse asta înainte, astfel totul mergea mai uşor.

– Totul este bine, zise el moale. Nu vreau să rănesc pe nimeni; tot ceea ce vreau sunt obiectele mortuare ale lui Max. Eu sunt un profesionist şi, precum celor mai mulţi profesionişti, îmi displace să omor.

„Sigur." Degetul lui mângâie curba netedă din plastic a trăgaciului, îl găsi, începu să-l tragă înapoi pe poziţie automată. Ei erau la locul lor. Nu mai aveau ce să facă de-acum. Erau ca şi morţi.

– Nimeni nu va fi rănit. Nu se putu abţine să nu adauge: Nimeni nu va simţi nimic.

Apăsă cu adevărat acum, simţi acea *cedare* imperceptibilă a trăgaciului pe care o ştia atât de bine, acea eliberare de o milisecundă după senzaţia de rezistenţă şi, simultan, Hauser surprinse o mişcare agilă cu coada ochiului, urmată de o explozie de scântei şi de flăcări. Căzu, trăgând la întâmplare, în timp ce se prăbuşea, gloanţele ricoşând din pereţii de piatră. Îngrozit, văzu pentru o clipă ce-l izbise, înainte să se lovească de solul stâncos.

Fiinţa ieşise chiar din mormânt, pe jumătate dezbrăcată, cu chipul palid ca al unui vampir, cu ochi înfundaţi, puţind a carne intrată în putrefacţie, cu membrele osoase la fel de cenuşii şi de goale ca moartea, vânturând în aer o torţă aprinsă cu care tocmai îl lovise, năpustindu-se încă spre el şi strigând cât îl ţinea gura plină de dinţi murdari.

La naiba, era însăşi fantoma lui Maxwell Broadbent!

12

Hauser se rostogoli după ce atinse pământul, încă ţinându-şi arma. Se răsuci, încercând să revină în poziţia de tragere, dar era prea târziu şi spectrul răpănos al lui Maxwell Broadbent căzuse deasupra lui, urlând, împungându-l şi croindu-l peste faţă cu torţa aprinsă; se stârni o ploaie de scântei, iar el simţi miros de păr ars în timp ce încerca să pareze loviturile cu o mână, apucând arma cu cealaltă. Era imposibil să tragă în timp ce atacatorul încerca să-i scoată ochii cu torţa aprinsă. Reuşi să se elibereze, apoi trase orbeşte, de pe spate, măturând sălbatic cu ţeava armei înainte şi înapoi, sperând să atingă ceva, orice. Dar spectrul se pare că dispăruse.

Se opri din tras şi se ridică, prudent. Îşi simţea faţa şi ochiul drept ca şi când ar fi luat foc. Smulse plosca din sac şi-şi aruncă apă pe faţă.

Dumnezeule, cum mai durea!

Îşi şterse apa de pe faţă. Cărbuni încinşi şi scântei din torţă îi intraseră în nas, sub o pleoapă, în păr, şi-i arseseră obrazul. Monstruozitatea care ieşise din mormânt putea să fie, cu adevărat, o *fantomă?* Îşi deschise, cu un efort dureros, ochiul drept. În timp ce-şi pipăia cu grijă faţa, cu vârful dege-

tului, își dădu seama că rana se întindea numai pe o sprânceană și o pleoapă. Corneea era intactă și nu-și pierduse vederea. Turnă puțină apă în batistă, o stoarse și-și șterse fața.

Ce naiba se întâmplase? Hauser, care se aștepta mereu la ceea ce părea neașteptat, nu fusese atât de șocat în toată viața lui. *Recunoștea* acel chip, chiar și după patruzeci de ani; cunoștea fiecare detaliu, fiecare expresie, fiecare tic. Nu avea nici o îndoială: cel care ieșise din mormânt urlând ca din gură de șarpe era chiar Broadbent; Broadbent, care ar fi trebuit să fie mort și îngropat. Alb ca varul, cu păr dezordonat și cu barbă, scofâlcit, scheletic, sălbatic.

Hauser înjură. La ce se gândise? Broadbent era viu și chiar în momentul ăsta scăpa. Hauser își scutură capul, cuprins de furie, încercând să-și limpezească mintea. Ce naiba se întâmpla cu el? Își îngăduise să fie orbit, iar acum, stând aici, le dăruise un avans de cel puțin trei minute.

Își puse repede pe umăr puşca Steyr AUG, făcu un pas înainte și se opri.

Era sânge pe jos: o pată ademenitoare, cât o monedă. Iar mai departe, altă pată mare. Hauser își mai veni în fire. Ca și cum ar fi avut nevoie de altă confirmare, așa-numita fantomă a lui Maxwell Broadbent vărsa sânge adevărat. Reușise să-l nimerească și poate îi rănise și pe câțiva dintre ceilalți, până la urmă. Nu era de glumit cu o împușcătură razantă dintr-un Steyr AUG. Stătu o clipă să analizeze modelul stropilor de sânge, cantitatea, traiectoria.

Rana nu era mică. Una peste alta, era încă în avantaj.

Privi în sus pe scara din piatră și o luă la fugă, sărind câte două trepte o dată. Se va duce după ei, îi va urmări și-i va omorî.

13

Alergară pe scara sculptată, sunetul împuşcăturilor încă răsunând din munţii îndepărtaţi. Ajunseră la drum în vârful stâncilor şi o luară la fugă spre pereţii verzi de liane şi plante târâtoare care acopereau fortificaţiile în ruine ale Oraşului Alb. Când ajunseră la umbra ocrotitoare, Tom îl văzu pe tatăl lui împiedicându-se. Şiroaie de sânge îi curgeau pe un picior.

– Staţi! Tata este rănit!

– Nu-i nimic. Bătrânul se împletici din nou şi gemu.

Se opriră pentru puţin timp la baza zidului.

– Lăsaţi-mă singur! urlă bătrânul.

Ignorându-l, Tom cercetă rana, ştergând sângele, localizând punctele de intrare şi ieşire. Glonţul trecuse prin dreapta abdomenului inferior, oblic, trecând prin *rectus abdominus* şi ieşind prin spate, unde se părea că nu atinsese rinichiul. Era imposibil de spus deocamdată dacă şi cavitatea peritoneală fusese lovită. Lăsă deoparte această posibilitate şi palpă zona; tatăl lui gemu. Era o rană gravă şi pierdea sânge, dar cel puţin arterele sau vreo venă importantă nu fuseseră lovite.

– Repede! strigă Borabay.

Tom își scoase cămașa și, cu o smucitură, sfâșie o bucată de material, apoi alta. Le legă pe cât de bine putea în jurul abdomenului tatălui său, încercând să oprească sângerarea.

– Pune-ți brațul în jurul umerilor mei, îl sfătui Tom.

– Eu îl iau pe celălalt, zise Vernon.

Tom simți brațul în jurul lui: era slab și tare, ca un cablu din oțel. Se aplecă înainte ca să preia o parte din greutatea tatălui său. Îi simți sângele cald curgându-i pe picior.

– Să mergem!

– Of, spuse Broadbent, împleticindu-se puțin în timp ce plecau.

Alergară de-a lungul zidului, căutând o trecere. Borabay se aruncă printr-o intrare acoperită de liane și se târâră printr-o curte, prin altă intrare și de-a lungul unei galerii prăbușite. Sprijinindu-se de Tom și de Vernon, Maxwell Broadbent fu în stare să se miște suficient de rapid, sângerând și gemând de durere.

Borabay se îndreptă direct spre cea mai înghesuită, mai adâncă zonă a orașului în ruine. Alergau pe sub galerii întunecate și prin camere subterane pe jumătate prăbușite, cu rădăcini uriașe străpungând prin acoperișurile de piatră. În timp ce alergau, Tom se gândea la Codice și la toate celelalte lucruri pe care le lăsau în urmă.

Făceau cu rândul ca să-l sprijine pe Broadbent în timp ce înaintau, trecând printr-o serie de tuneluri neluminate, cu Borabay schimbând brusc direcția și întorcându-se pe propriile urme pentru a scăpa de urmăritorul lor. Ajunseră la un pâlc de copaci gigantici, înconjurat în două părți de ziduri din piatră masivă. Doar o lumină verde foarte slabă se filtra printre ei. Stele din piatră, decorate cu însemne maya, străjuiau șanțul precum niște santinele.

Tom auzi respirația întretăiată a tatălui său și un blestem înăbușit.

– Îmi pare rău că ai dureri.

– Nu-ți face griji pentru mine.

Mai merseră alte douăzeci de minute şi ajunseră într-un loc în care jungla devenea luxuriantă şi deasă. Plante târâtoare şi cățărătoare sufocau copacii, dându-le înfăţişarea unor fantome mari, înfofolite cu verdeaţă. În vârful fiecărui copac, tentacule de viţe, care căutau o nouă victimă, se întindeau drepte, ca nişte fire de păr ţepoase. Flori grele atârnau pretutindeni. Apa picura neîncetat.

Borabay se opri, iscodind în jur.

– Pe aici, spuse el, arătând către cea mai deasă porţiune.

– Dar cum? întrebă Philip, privind zidul impenetrabil de vegetaţie.

Borabay se lăsă în genunchi şi se târî înainte, printr-o mică deschizătură. Procedară şi ei întocmai, Max gemând de durere. Tom văzu că, ascunsă sub viţele împletite, se afla o reţea de poteci de animale, tuneluri ducând în toate direcţiile prin vegetaţie. Se târâră spre partea cea mai deasă, strecurându-se prin tunelurile pe care le făcuseră animalele. Era întuneric şi mirosea urât. Li se păru că se târau de o eternitate, dar probabil nu trecuseră mai mult de douăzeci de minute. Străbătură un labirint fantastic de poteci care se bifurcau şi se reîntâlneau, până când ajunseră într-o zonă deschisă, o peşteră în vegetaţie, sub un copac înăbuşit de liane ale cărui ramuri creaseră un spaţiu asemănător unui cort de nepătruns.

– Stăm aici, spuse Borabay. Aşteptăm până noapte.

Broadbent se încovoie rezemându-se de trunchiul copacului, cu un geamăt. Tom îngenunche lângă tatăl lui, înlătură bandajele scăldate în sânge şi cercetă rana. Nu arăta bine deloc. Borabay îngenunche lângă bătrân şi o examină şi el cu atenţie. După aceea, luă câteva frunze pe care le smulsese în timpul retragerii lor, le zdrobi, le frecă între palme şi făcu două cataplasme.

– Pentru ce sunt? şopti Tom.

– Opresc sângerare, ajută durere.

Aranjară cataplasmele peste rănile de ieşire şi de intrare. Vernon îşi oferi cămaşa, iar Tom o făcu fâşii, pe care le folosi ca să lege cataplasmele.

– Of, gemu Broadbent.

– Îmi pare rău, tată!

– Nu mai spuneţi că vă pare rău, nici unul. Vreau să gem fără să fiu obligat să vă ascult scuzele.

– Tată, ne-ai salvat vieţile acolo, zise Philip.

– Vieţi pe care eu le-am pus în pericol de la început.

– Am fi fost morţi dacă n-ai fi sărit pe Hauser.

– Păcatele tinereţii se întorc să mă bântuie, rosti bătrânul şi tresări.

Borabay se ghemui pe călcâie şi privi în jur, la toţi.

– Eu acum plec. Eu întorc în jumătate oră. Dacă nu întorc, când vine noapte aşteptaţi până începe ploaie şi traversaţi pod fără mine. Bine?

– Unde pleci? îl întrebă Vernon.

– După Hauser.

Sări şi dispăru.

Tom ezită. Dacă voia să se întoarcă după Codice, trebuia s-o facă acum sau niciodată.

– Am şi eu ceva de făcut.

– Ce anume?

Philip şi Vernon îl priviră neîncrezători.

Tom scuturâ din cap. Nu găsea cuvintele, nici timpul, să-şi justifice hotărârea. Poate nici măcar nu putea fi justificată.

– Nu mă aşteptaţi. Mă întâlnesc cu voi la pod în noaptea asta, după ce începe furtuna.

– Tom, ai înnebunit? mormăi Max.

Tom nu răspunse. Se întoarse şi se strecură în junglă.

În douăzeci de minute, se târâse afară din labirintul de viţe. Se ridică, încercând să vadă unde se afla. Necropola se afla la est, măcar atât ştia. Deşi era atât de aproape de ecuator, soarele dimineţii târzii se afla tot în partea de est, şi se putea ghida după el. Nu voia să se gândească la hotărârea pe

care tocmai o luase: dacă era bine sau rău să-şi părăsească tatăl şi fraţii, dacă era o nebunie, dacă era prea periculos. Totul se găsea în afara discuţiei, pentru că obţinerea Codicelui era un lucru pe care trebuia să-l facă.

O luă spre est.

74

Ochii lui Hauser scrutară pământul din faţă, citindu-l ca pe o carte: o păstaie cu seminţe apăsată în pământ; un fir de iarbă îndoit; roua ştearsă de pe o frunză. Învăţase cum să ia urma în Vietnam, iar acum fiecare detaliu îi spunea exact unde se duseseră cei din familia Broadbent, la fel de clar ca şi cum ar fi lăsat o urmă din firimituri de pâine. Urmă drumul lor rapid, dar metodic, cu arma Steyr AUG pregătită. Se simţea mai bine acum, relaxat, dacă nu împăcat. Hauser considerase dintotdeauna vânătoarea o activitate ciudat de captivantă. Şi nimic nu se compara cu senzaţia vânării animalului uman. Era, într-adevăr, cel mai periculos joc.

Soldaţii lui care nu erau buni de nimic încă săpau şi aruncau în aer ziduri la celălalt capăt al oraşului. Bine. Asta îi va ţine ocupaţi. Urmărirea şi uciderea lui Broadbent şi a fiilor lui era o treabă pentru un vânător singuratic, strecurându-se nevăzut prin junglă, nu pentru un grup zgomotos de soldaţi incompetenţi. Hauser era avantajat. Ştia că familia Broadbent era neînarmată şi mai ştia că trebuia ca ei să traverseze podul. Era doar o problemă de timp înainte să-i ajungă din urmă.

Odată ce va fi scăpat de ei, putea să jefuiască mormântul după pofta inimii, să scoată Codicele şi operele de artă transportabile, lăsând restul pentru mai târziu. Acum că-l înmuiase pe Skiba, era destul de sigur că putea să stoarcă mai mult de cincizeci de milioane de la el, poate şi mai bine. Elveţia ar fi fost o bază bună de operaţiuni. Aşa obişnuia să facă însuşi Broadbent: spăla antichităţi dubioase prin Elveţia, susţinând că erau dintr-o „veche colecţie elveţiană". Capodoperele nu puteau fi vândute pe piaţa deschisă, erau prea faimoase şi proprietatea lui Broadbent asupra lor prea bine-cunoscută, dar puteau fi plasate în linişte ici şi colo. Exista mereu câte un şeic saudit, un industriaş japonez sau un miliardar american care dorea să posede un tablou frumos şi căruia nu-i păsa de unde provenea.

Hauser abandonă aceste fantezii încântătoare şi-şi întoarse atenţia înapoi, asupra pământului. Mai multă rouă ştearsă de pe o frunză; o pată de sânge pe jos. Urmele îl conduceau într-o galerie dărâmată şi-şi aprinse lanterna. Muşchi smuls de pe o piatră, o urmă imprimată în solul moale: orice idiot ar fi putut să urmeze indiciile acestea.

Urmă semnele cât de repede putea, mâncând pământul, cum se spune. În clipa în care intră într-o pădure mare, zări o urmă deosebit de clară, unde agitaseră câteva frunze putrezite în fuga lor precipitată.

Prea clară. Îngheţă locului, ascultă, apoi se ghemui şi cercetă cu de-amănuntul pământul din faţa lui. Amatori. Cei din Viet-Cong ar fi râs de asta: un pomişor îndoit, un laţ dintr-o liană ascuns sub frunze, un dispozitiv improvizat de declanşare a capcanei aproape invizibil. Făcu un pas prudent în spate, ridică un băţ aflat la îndemână pe jos şi-l aruncă în capcană. Se auzi un plesnet, pomişorul biciui aerul, laţul se smulse. Atunci, Hauser simţi un curent brusc de aer şi o smucitură pe cracul pantalonilor. Privi în jos. Înfiptă într-un pliu larg al pantalonilor se afla o săgeată mică, din vârful ei întărit în foc picurând un lichid.

Săgeata otrăvită îl ratase cu mai puţin de doi centimetri.

Timp de câteva minute, rămase încremenit. Cercetă fiecare centimetru pătrat de teren din jurul lui, fiecare copac, fiecare ramură. Satisfăcut că nu mai era altă capcană, se aplecă şi tocmai voia să-şi smulgă săgeata din pantaloni, când se opri din nou, şi tocmai la timp. Laturile săgeţii aveau înfipte în ele doi spini aproape invizibili, şi ei înmuiaţi în otravă, gata să înţepe degetul oricui i-ar fi apucat.

Luă o surcea şi aruncă săgeata de pe pantaloni.

Foarte isteţ. Trei capcane combinate într-una singură. Simplu şi eficient. Era lucrătura indianului, fără îndoială.

Hauser păşi înainte, ceva mai încet acum, şi cu un respect proaspăt dobândit.

75

Tom alergă prin pădure, viteza fiind mai importantă decât păstrarea unei tăceri absolute, abătându-se mult de la drumul lor de mai devreme, ca să evite să dea peste Hauser. Poteca îl ducea printr-un labirint de temple aflate în ruină, îngropate sub covoare groase de viţă. N-avea lumină şi câteodată trebuia să-şi pipăie drumul prin pasajele întunecate sau să se târască pe sub pietrele căzute.

Ajunse curând la marginea estică a platoului. Se opri, trăgându-şi răsuflarea, apoi se târî către stâncă şi privi în jos, încercând să se orienteze. I se părea că necropola ar trebui să se afle undeva spre sud, aşa că o luă în dreapta, urmând drumul care ocolea stâncile. În alte zece minute, recunoscu terasa şi zidurile de deasupra necropolei şi găsi drumul ascuns. Alergă pe drum, ascultând la fiecare cotitură, în eventualitatea în care Hauser ar mai fi fost acolo, dar se pare că dispăruse. O clipă mai târziu, ajunse la deschizătura întunecată care ducea către mormântul tatălui său.

Sacii lor zăceau încă într-o grămadă, pe jos, acolo unde îi aruncaseră. Tom îşi ridică maceta şi o puse la brâu, apoi îngenunche, scormonind prin saci, scoţând câteva mănunchiuri

de trestii şi o cutie de chibrituri. Aprinse un mănunchi şi păşi în mormânt.

Aerul era pestilenţial. Respiră pe nas şi se aventură mai adânc. Un fior de groază i se furişă pe şira spinării în clipa în care-şi dădu seama că aici îşi petrecuse tatăl lui ultima lună, închis în întunericul acesta infernal. Lumina pâlpâitoare descoperi o lespede funerară din piatră închisă la culoare, sculptată cu cranii, monştri şi alte motive stranii, înconjurată de cutii stivuite şi de coşuri pline din oţel inoxidabil şi închise cu zăvoare. Nu era mormântul regelui Tut. Arăta mai degrabă ca un depozit aglomerat şi mizerabil.

Tom veni mai aproape, învingându-şi repulsia. În spatele cutiilor, tatăl lui aranjase un spaţiu de locuit rudimentar. Arăta ca şi când ar fi adunat laolaltă nişte paie uscate şi pământ, ca să alcătuiască un fel de pat. De-a lungul peretelui din fund se afla un şir de vase din lut, care conţineau evident mâncare şi apă, o duhoare de putreziciune înălţându-se din ele. Şobolanii săriră din vase şi fugiră din faţa luminii. Dintr-un amestec de fascinaţie şi milă, Tom aruncă o privire într-unul şi găsi rămăşiţe de banane uscate pe fund; mâncarea era plină de gândaci negri unsuroşi, care se ciocneau şi se furişau speriaţi din lumina torţei. Şobolani morţi şi şoareci pluteau în vasele cu apă. Lângă un perete se afla o movilă de şobolani intraţi în putrefacţie: evident, omorâţi de tatăl lui, în ceea ce trebuie să fi fost competiţia zilnică pentru mâncare. În fundul mormântului, Tom văzu ochii strălucitori ai şobolanilor vii, pândindu-l să plece.

Cât îndurase tatăl lui aici, aşteptându-i în întunericul ca de smoală pe fiii lui, care ar fi putut să nu apară niciodată... Era mult mai îngrozitor decât şi-ar fi putut imagina vreodată. Faptul că Maxwell Broadbent îndurase şi supravieţuise, şi chiar *sperase,* îi spunea lui Tom ceva despre tatăl lui, un lucru pe care nu-l ştiuse înainte.

Îşi şterse faţa. Trebuia să ia Codicele şi să plece.

Cutiile erau marcate şi etichetate, iar lui Tom îi trebuiră doar câteva minute ca să descopere coşul în care se afla Codicele.

Târî coşul greu afară, la lumină, şi se odihni, trăgând în piept aerul proaspăt de munte. Cutia în sine cântărea patruzeci de kilograme şi conţinea şi alte cărţi în afara Codicelui. Tom cercetă încuietorile de o jumătate de centimetru şi şuruburile care strângeau benzile de oţel folosite la închiderea laturilor din lemn acoperit cu fibră de sticlă ale cutiei. Şuruburile erau bine strânse şi tari. Avea nevoie de o cheie ca să le deşurubeze.

Găsi o piatră şi lovi unul dintre şuruburi cu o izbitură puternică, desprinzând-o. Repetă acţiunea şi, în câteva minute, le desprinsese pe toate. Smulse benzile din oţel. Câteva lovituri puternice crăpară stratul din fibră de sticlă, iar Tom reuşi să-l desfacă. O jumătate de duzină de cărţi preţioase se revărsară, toate atent înfăşurate în hârtie fără acid: o Biblie Gutenberg, manuscrise cu anluminuri, un breviar. Dădu la o parte cărţile şi căută înăuntru, prinse Codicele aflat în coperte din piele şi-l trase afară.

Pentru o clipă, îl examină. Îşi amintea atât de limpede cum stătea într-o cutiuţă din sticlă din salon. Tatăl lui obişnuia să descuie cutia în fiecare lună şi să dea câte o pagină. Paginile aveau desene mici şi frumoase cu plante, flori şi insecte, înconjurate de semne. Îşi aminti cum privea acele stranii hieroglife maya, punctele şi liniile groase şi chipurile zâmbitoare, toate încolăcite unele în jurul altora. Nici nu-şi dăduse seama că era un fel de scriere.

Tom goli unul dintre sacii lor abandonaţi şi puse cartea în el. Ridică pachetul pe umăr şi privi înapoi către drum. Hotărî s-o ia către sud-vest, cu ochii după Hauser.

Intră în oraşul în ruină.

Hauser urma drumul mai atent acum, cu toate simţurile în alertă. Simţi un fior de incitare şi de teamă. Indianul reuşise să întindă o capcană precum aceea în mai puţin de cincisprezece minute. Uimitor! Indianul era încă pe undeva pe acolo, fără îndoială pregătind o altă ambuscadă pentru el. Hauser se minună de loialitatea foarte curioasă demonstrată de ghidul acesta indian faţă de familia Broadbent. Hauser nu subestimase niciodată calităţile indigenilor în pădure, în materie de ambuscade şi de omor. Cei din Viet-Cong îl învăţaseră să-i respecte. În timp ce urmărea familia Broadbent, îşi lua toate precauţiile, mergând pe o singură parte şi oprindu-se la câteva minute ca să cerceteze terenul şi vegetaţia din faţă, şi chiar adulmecând aerul după iz de om. Nici un indian cocoţat într-un copac nu-l va surprinde cu o săgeată otrăvită.

Văzu că familia Broadbent se îndrepta către centrul platoului, unde jungla era mai deasă. Fără îndoială că sperau să se ascundă acolo până la căderea nopţii. Nu vor reuşi, pentru că Hauser nu întâlnise aproape niciodată o urmă pe care s-o piardă, mai ales una lăsată de un grup de oameni panicaţi,

unul dintre ei sângerând din greu. Iar el şi oamenii lui exploraseră deja temeinic tot platoul.

Curând, pădurea tropicală din faţă începu să fie sufocată de plantele târâtoare şi de liane. La prima vedere, părea impenetrabilă. Se apropie prudent şi aruncă o privire. Erau poteci mici de animale care duceau în toate direcţiile; majoritatea, poteci de coatimundi. Picături de apă mari, care se legănau, atârnau de fiecare frunză, viţă şi floare, aşteptând cea mai mică vibraţie ca să cadă. Nimeni nu putea să meargă printr-un astfel de câmp minat fără să lase urme ale trecerii sale, sub forma frunzelor curăţate de rouă. Hauser vedea exact pe unde merseseră. Porni mai departe pe drumul lor prin vegetaţia deasă, unde părea să dispară.

Hauser scrută pământul. Acolo, în salteaua moale a solului pădurii, erau două amprente aproape invizibile, formate de o pereche de genunchi de om. Interesant. Se furişaseră în inima coloniei de plante târâtoare, de-a lungul potecilor de animale. Se ghemui şi privi în întunericul verde. Adulmecă aerul. Cercetă terenul. Pe care drum merseseră? Acolo, la aproape un metru în interior, era o ciupercuţă zdrobită, nu mai mare decât un bănuţ, şi o frunză deranjată. Merseseră pe pământ în masa de vegetaţie, aşteptând căderea nopţii. Fără îndoială, se gândi Hauser, indianul organizase o altă ambuscadă aici. Era locul perfect. Se ridică din nou şi examină frunzişul pădurii tropicale. Da, indianul s-ar ascunde undeva pe o creangă, deasupra hăţişului de poteci, cu săgeata otrăvită pregătită, aşteptându-l să se târască pe sub el.

Ce avea el de făcut era să-l atace pe atacator.

Hauser se gândi o clipă. Indianul era deştept. Ar anticipa asta. Ar şti că Hauser s-ar aştepta la o ambuscadă pe drum. De aceea, indianul nu aştepta să-l atace pe drumul *acesta*. Nu. Mai degrabă, se aştepta ca Hauser să meargă în cerc şi să vină din partea cealaltă. De aceea, indianul aştepta de *partea cealaltă* a masei gigantice de vegetaţie, ca să-l atace pe Hauser.

Hauser începu să înconjoare încet marginea coloniei de plante târâtoare, mişcându-se la fel de tăcut şi de agil ca şi indianul. Dacă bănuielile lui erau corecte, indianul ar trebui să fie de partea cealaltă, probabil undeva sus, aşteptând ca el să treacă pe dedesubt. Îl va elimina mai întâi pe băştinaş, care era, de departe, cel mai mare pericol, iar apoi îi va scoate pe ceilalţi din ascunzătoarea lor şi-i va mâna către pod, unde vor fi încolţiţi şi omorâţi uşor.

Hauser dădea ocol de la distanţă, oprindu-se la fiecare pas ca să cerceteze ramurile de deasupra capului său. Dacă indianul făcuse aşa cum credea el, ar trebui să fie în dreapta lui. Se deplasa cu atenţie sporită. Îi lua timp, dar cel puţin timpul era de partea lui. Avea cel puţin şapte ore până la lăsarea întunericului.

Merse înainte, scrută din nou. Era ceva într-un copac. Se opri, înaintă puţin, privi iar. Doar colţul cămăşii roşii a indianului era vizibil, pe o creangă aflată cam la cincizeci de metri spre dreapta lui, iar acolo – abia îl vedea – era vârful unei sarbacane mici din trestie, ţintind în jos, aşteptând să-l nimerească pe Hauser când va trece.

Hauser se deplasă lateral până când putu să ia în bătaia armei cămaşa indianului. Îşi ridică puşca, ţinti cu grijă şi trase un singur glonţ.

Nimic. Totuşi, ştia că l-a lovit. O spaimă bruscă îl cuprinse: era o altă capcană. Se propulsă în lateral exact în momentul în care indianul căzu asupra lui ca o pisică, cu un băţ ascuţit în mână. Folosind o mişcare de jiu-jitsu, Hauser se aruncă înainte şi într-o parte, folosind elanul atacatorului împotriva acestuia, proiectându-l cât colo de pe el; în următoarea clipă era în picioare, trăgând câteva focuri spre locul în care ar fi trebuit să se afle indianul.

Acesta nu mai era, dispăruse.

Inspectă locul. Indianul fusese şi de data asta cu un pas înaintea lui. Privi în sus şi văzu copacul în care era prinsă bucăţica de material roşu, vârful ţevii pentru săgeţi, toate la

locul lor, unde le pusese indianul. Hauser înghiţi în sec. Nu avea timp să-i fie frică sau să fie mânios. Avea o treabă de făcut. Nu va mai intra în jocul de-a şoarecele şi pisica al indianului, pe care Hauser avea acum impresia că-l va pierde. Venise timpul să-i scoată pe cei patru Broadbent cu forţa.

Se întoarse şi merse pe marginea coloniei de plante târâtoare, îşi înţepeni picioarele, ţinti cu arma Steyr AUG. Mai întâi o salvă, apoi a doua, apoi continuă, revărsând focul în vegetaţia deasă. Obţinu exact efectul pe care-l aşteptase: îi împinse afară pe cei din familia Broadbent. Auzea cum fug înspăimântaţi, gălăgioşi ca nişte potârnichi speriate. Acum ştia unde se aflau. Alergă de-a lungul zidului de vegetaţie ca să le taie calea în timp ce ieşeau şi-i mână spre pod.

Se auzi un sunet brusc în spatele lui, iar el se răsuci pentru a înfrunta pericolul mai mare, apăsând trăgaciul şi dirijând focul spre adăpostul dens de unde venise zgomotul. Frunze, viţe şi surcele săreau de pe crengi şi zburau în toate direcţiile, iar el auzea şuierul şi pocnetul gloanţelor care loveau lemnul peste tot. Văzu o mişcare şi sfâşie din nou vegetaţia cu o salvă, iar atunci auzi scheunat şi zbatere.

Coatimundi, la naiba! Împuşcase un coatimundi!

Se întoarse, concentrându-şi atenţia în faţă, îşi coborî arma şi trase în direcţia familiei Broadbent care fugea. Auzi animalul scheunând de durere în spatele lui, trosnetul rămurelelor şi-şi dădu seama, tocmai la timp, că nu era nici un coati rănit, era indianul, din nou.

Căzu, se rostogoli, trase, dar nu ca să ucidă, pentru că indianul dispăruse între viţe, ci ca să-l mâne pe acesta spre dreapta, către zona deschisă din faţa podului. Îl va împinge în aceeaşi direcţie ca pe cei patru Broadbent. Acum îl pusese pe fugă pe indian, mânându-l laolaltă cu ceilalţi. Şmecheria era să-i ţină în mişcare, trăgând încontinuu, împiedicându-i să se întoarcă şi să vină din spatele lui. Alergă, ghemuindu-se şi trăgând focuri scurte, la stânga şi la dreapta, tăind orice posibilitate de întoarcere în ruinele oraşului. Trăgând din stânga, îi

conducea mai aproape de prăpastie, înghesuindu-i, împingându-i către terenul deschis. Cu încărcătorul gol, se opri să pună altul. În timp ce alerga, auzi cum familia Broadbent trecea prin frunzişul din faţă, fugind exact în direcţia în care sperase el că vor fugi.

Erau la mâna lui acum.

11

Tom era deja la jumătatea drumului de întoarcere peste platou, când auzi salvele ritmice ale armei lui Hauser. Alergă instinctiv către locul dinspre care venea sunetul, fiindu-i frică să se întrebe ce însemna, dând la o parte ferigi şi viţe, sărind peste buşteni căzuţi, târându-se peste ziduri prăbuşite. Auzi a doua şi a treia salvă de foc, mai aproape şi mai spre dreapta lui. O vină înspre sunet, sperând într-un fel să-şi salveze fraţii şi tatăl. Avea o macetă, ucisese un jaguar şi o anacondă cu ea. De ce nu şi pe Hauser?

Pe neaşteptate, ieşi din frunziş în lumina soarelui; cincizeci de metri mai departe, se întindea marginea prăpastiei, o cădere abruptă de mai mult de un kilometru şi jumătate, într-un vârtej întunecat de ceţuri şi de umbre. Era acum la marginea marelui abis. Privi în dreapta şi văzu silueta graţioasă a podului suspendat atârnând deasupra canionului, legănându-se încet în bătaia curenţilor verticali.

Auzi mai multe focuri de armă în spatele lui şi zări mişcare. Vernon şi Philip apărură dintre copacii din spatele podului, sprijinindu-l pe tatăl lor, fugind cât de repede puteau. Borabay se ivi o clipă mai târziu în spate, prin-

zându-i din urmă. O serie de gloanţe trecu pe lângă ei, smulgând vârfurile ferigilor dinapoia lor şi Tom îşi dădu seama, prea târziu, că şi el era prins în capcană. Tom fugi spre ceilalţi, în timp ce alt sunet sacadat al armei se auzi dintre copaci. Tom vedea acum că Hauser era la câteva sute de metri în spate, trăgând spre stânga lor şi mânându-i către marginea abisului şi către pod. Tom alergă spre capul podului şi ajunseră cu toţii la el în acelaşi timp. Se opriră, ghemuindu-se. Tom văzu că soldaţii de pe partea cealaltă, alertaţi de focurile de armă, luaseră deja poziţii de acoperire şi le tăiaseră calea.

– Hauser *încearcă* să ne ducă pe pod, strigă Philip.

Altă rafală de armă smulse câteva frunze de pe o ramură a unui copac de deasupra lor.

– N-avem de ales! strigă Tom.

În următorul moment, alergau pe podul care se legăna, mai mult târându-l pe tatăl lor. Soldaţii de pe partea cealaltă îngenunchează, blocându-le ieşirea, cu armele aţintite.

– Continuaţi, urlă Tom.

Parcurseseră cam o treime din drumul peste pod, când militarii din faţă traseră o rafală de avertizare peste capetele lor. În acelaşi timp, o voce răsună din spate. Tom se întoarse. Hauser şi mai mulţi soldaţi le blocau retragerea la celălalt capăt al podului.

Erau prinşi la mijloc, toţi cinci.

Soldaţii traseră un al doilea foc, de data asta mai jos. Tom auzea gloanţele zumzăind ca nişte albine peste capetele lor. Ajunseseră la mijlocul podului, iar acesta se legăna acum şi se zgâlţâia sub paşii lor. Tom privi în spate, apoi în faţă. Se opriră. Nu mai aveau ce să facă. Se terminase.

– Nu mişcaţi, strigă Hauser la ei, venind pe pod zâmbind, cu arma aţintită asupra lor.

Îl priviră apropiindu-se. Tom îşi întoarse ochii spre tatăl lui. Acesta se uită la Hauser cu frică şi ură. Expresia

de pe chipul tatălui său îl înfricoşă chiar mai mult decât situaţia disperată în care se aflau.

Hauser se opri la treizeci de metri de ei, încercând să-şi menţină echilibrul pe podul instabil.

– Măi, măi, zise el. Ce avem aici? Pe *bătrânul Max* şi pe cei trei fii ai lui. Ce reuniune drăguţă de familie!

78

În timpul celor douăsprezece ore în care Sally stătuse întinsă în spatele trunchiului de copac, gândurile i se îndreptaseră, dintr-un motiv anume, spre tatăl ei. În ultima vară din viaţa lui o învăţase să tragă cu puşca. După ce murise, ea continuase să meargă pe faleză ca să-şi exerseze tirul în mere şi portocale, iar mai târziu în monede şi bănuţi. Devenise un trăgător excelent, dar era o calitate nefolositoare, pentru că n-o interesa competiţia sau vânătoarea. Pur şi simplu, îi plăcuse. Unora le place să meargă la popice, altora le place să joace ping-pong. Ei îi plăcea să tragă. Desigur, în New Haven era cea mai condamnabilă abilitate dintre toate. Julian fusese îngrozit atunci când aflase. O făcuse să promită că va păstra secretul; nu pentru că el era împotriva armelor, ci pentru că era ceva *déclassé*. Julian. Şi-l şterse din minte.

Îşi mişcă pulpele amorţite şi-şi mişcă degetele de la picioare, încercând să-şi încălzească muşchii înţepeniţi. Îi mai dădu nuci Ştrengarului Păros, care stătea tot morocănos în cuşca lui din liane. Era bucuroasă că el fusese acolo ca să-i ţină companie în ultimele ore, chiar dacă era prost dispus. Bietul animal iubea libertatea.

Ştrengarul scoase un chiţăit de alarmă, iar Sally intră imediat în alertă. Atunci auzi împuşcăturile îndepărtate din Oraşul Alb, o rafală vagă dintr-o armă automată, apoi alta. Cu binoclul, scrută pădurea de partea cealaltă a prăpastiei. Urmară mai multe împuşcături, încă şi mai multe, auzindu-se mai tare. Trecură câteva minute, apoi văzu o mişcare.

Era Tom. Apăruse pe marginea stâncilor, alergând. Philip şi Vernon ieşiră din junglă în faţa lui, sprijinind un om rănit între ei, un bătrân în zdrenţe, Broadbent. Borabay fu ultimul care ieşi la iveală, cel mai aproape de pod.

Urmară mai multe împuşcături, iar acum ea îl zări pe Hauser ieşind dintre copacii din spate, împingându-i şi mânându-i ca pe un vânat înspre pod.

Ea lăsă la o parte binoclul şi-şi ridică arma, privind prin luneta carabinei Springfield. Nu se putea imagina o situaţie mai rea. Familia Broadbent era pe punctul de a fi prinsă în capcană pe pod. Dar n-aveau de ales, cu Hauser în spatele lor şi cu prăpastia în faţă. Ezitară la capul podului, apoi alergară pe el. Hauser ieşise dintre copaci şi striga la soldaţii de pe partea cealaltă, care îngenunchează şi traseră focuri de avertizare.

Într-o clipă, toţi cei cinci Broadbent fură prinşi la mijlocul podului, cu Hauser şi patru soldaţi la un capăt, iar alţi patru la celălalt. Prinşi fără scăpare. Focurile de armă se stinseră şi nu se mai auzi nimic.

Hauser, cu o grimasă pe faţă, începu acum să meargă pe podul şubred către ei, cu arma ridicată.

Sally îşi simţi inima bătând să-i spargă pieptul. Venise momentul să acţioneze. Mâinile îi tremurau, transpirate. Îşi aminti de tatăl ei. „Linişteşte-ţi respiraţia. Lasă aerul să se oprească. Ascultă-ţi ritmul inimii. Trage între două bătăi."

Sally ţinti către Hauser în timp ce acesta mergea pe pod. Podul se legăna, dar simţea că şansele ei să-l nimerească erau mai mari de jumătate. Ar fi fost şi mai mari atunci când el s-ar fi oprit din mers.

Hauser înaintă cam până la treizeci de metri de familia Broadbent şi se opri. Ar fi putut să-l omoare, îl *va* omorî. Centră toracele lui în cătarea armei, dar nu apăsă pe trăgaci. În loc de asta, se întrebă: „Ce se va întâmpla după ce-l omor pe Hauser?"

Răspunsul nu era greu de găsit. Nu era în *Vrăjitorul din Oz,* iar soldaţii din Honduras de pe fiecare parte a podului nu-şi vor pune armele jos, strigând: „Trăiască Dorothy!" Erau mercenari brutali. Dacă ea îl împuşca pe Hauser, soldaţii mai mult ca sigur că vor deschide focul şi-i vor masacra pe cei cinci Broadbent de pe pod. Erau zece soldaţi, patru pe partea ei şi acum şase de cealaltă parte, şi nu putea să spere că-i va doborî pe toţi, mai ales pe cei şase de dincolo de pod, care erau teoretic în afara razei de tragere. Încărcătorul armei Springfield avea numai cinci gloanţe, iar atunci când se terminau, trebuia să tragă înapoi piedica şi să încarce manual alte cinci, un proces care lua timp. Şi, oricum, mai avea doar zece gloanţe.

Orice făcea, trebuia să facă din cinci focuri.

Simţi o senzaţie de panică. Trebuia să se gândească la un plan, o modalitate prin care să asigure un deznodământ în care toţi să supravieţuiască. Hauser mergea ţanţoş spre ei cu arma şi era limpede că intenţiona să-i ucidă pe toţi. Da, va trebui să-l omoare, iar atunci totul se va termina pentru familia Broadbent.

Capul i se învârtea. Nu era permisă nici o greşeală, n-avea o altă şansă. Trebuia s-o facă aşa cum trebuia. Întoarse pe toate părţile fiecare opţiune pe care o avea, dar toate se terminau în acelaşi fel, cu cei cinci Broadbent morţi. Mâna îi tremură; chipul lui Hauser tresări în lunetă. „Dacă-l omor pe Hauser, ei mor. Dacă nu-l omor pe Hauser, ei mor."

Privi neajutorată cum Hauser fixa ţinta cu arma. Zâmbea. Arăta ca un om pe cale să se distreze.

Tom privi cum mergea Hauser pe pod, cu un zâmbet arogant de triumf pe chip. Se opri la treizeci de metri de ei. Îşi îndreptă gura armei spre Tom.

– Scoate sacul şi dă-l jos!

Tom scoase atent sacul dar, în loc să-l pună jos, îl ţinu deasupra prăpastiei de o bretea.

– E Codicele!

Hauser trase un foc de armă, care făcu să plesnească o bucată de bambus din balustradă la mai puţin de treizeci de centimetri de Tom.

– *Lasă-l jos!*

Tom nu se mişcă. Continuă să ţină sacul deasupra râpei.

– Împuşcă-mă şi o să cadă.

Se lăsă tăcerea. Hauser îşi îndreptă gura armei spre Maxwell Broadbent.

– Foarte bine. Lasă-l jos sau tăticul moare. Este ultimul avertisment!

– Lasă-l să mă omoare, mârâi Broadbent.

– Şi, după tăticul, urmează cei doi fraţi. Nu fi prost şi pune-l jos!

După un moment de ezitare, Tom îl lăsă jos. N-avea de ales.

– Scoate şi maceta.

Tom dezlegă maceta şi o aruncă.

– Măi, măi, spuse Hauser, cu chipul destinzându-i-se. Îşi întoarse privirea spre tatăl lor. Max. Ne întâlnim din nou!

Bătrânul, ţinându-se de fiii lui ca să poată sta în picioare, îşi înălţă capul şi vorbi:

– Răfuiala ta este cu mine, lasă-i pe băieţi să plece!

Zâmbetul de pe faţa lui Hauser căpătă o expresie de gheaţă.

– Din contră, vei avea deosebita plăcere de a-i vedea pe ei murind înainte.

Capul lui Broadbent tresăltă un pic. Tom îşi întări strânsoarea. Podul se legănă încet, ceţurile reci înălţându-se. Borabay făcu un pas înainte, dar fu reţinut de Philip.

– Ei bine, atunci, cine e primul? Indianul? Nu, să ne ocupăm de el mai târziu. O luăm în funcţie de vârstă. Philip? Depărtează-te de ceilalţi, ca să nu vă omor pe toţi deodată!

După o ezitare scurtă, Philip păşi într-o parte. Vernon se întinse spre el, îi apucă braţul şi încercă să-l tragă înapoi. Philip se scutură şi mai făcu un pas.

– Vei arde în iad, Hauser, urlă Broadbent.

Hauser zâmbi şi ridică ţeava armei. Tom îşi întoarse privirea în altă parte.

Dar împuşcătura nu veni. Tom îşi ridică privirea. Atenţia lui Hauser se îndreptase brusc către ceva din spatele lor. Tom se întoarse şi zări o străfulgerare neagră. Un animal sărea de-a lungul unuia dintre cablurile podului, către ei, o maimuţă alergând cu coada în sus. Era Ştrengarul Păros.

Cu un ţipăt de bucurie, Ştrengarul sări în braţele lui Tom, iar Tom văzu că avea o canistră, aproape la fel de mare cât şi el, legată în jurul taliei. Era bidonul din aluminiu, plin cu gaz, de la maşina lor de gătit de campanie. Era ceva mâzgălit pe ea:

POT SĂ NIMERESC ASTA. S.

Tom se întrebă ce naiba însemna asta, ce avea Sally de gând.

Hauser ridică arma.

– Bine, toată lumea să se liniştească. Rămâneţi toţi nemişcaţi. Acum: arată-mi ce ţi-a adus maimuţa. *Încet.*

Dintr-odată, Tom ghici planul lui Sally. Dezlegă canistra.

– Ţine-o cu braţul întins. Lasă-mă s-o văd.

Tom întinse canistra.

– E un litru de gaz.

– Arunc-o peste margine.

Tom vorbi încet.

– Avem un trăgător de elită de partea noastră, care ţinteşte sticla asta *chiar în timp ce vorbim*. După cum ştii, gazul e inflamabil şi exploziv.

Chipul lui Hauser nu trădă nici o emoţie sau reacţie. Îşi ridică doar arma.

– Hauser, dacă loveşte canistra asta, podul arde. Vei fi izolat. Vei fi prins pentru totdeauna în Oraşul Alb.

Trecură zece secunde electrizante, iar atunci Hauser vorbi:

– Dacă arde podul, muriţi şi voi.

– Ne omori tu, oricum.

– E o cacealma! spuse Hauser.

Tom nu răspunse. Secundele treceau. Chipul lui Hauser nu trăda nimic.

– Hauser, ar putea să tragă pur şi simplu un glonţ în *tine*, zise Tom după un moment de tăcere.

Hauser ridică arma şi, în acea clipă, un glonţ lovi balustrada de bambus a podului la şaizeci de centimetri în faţa ghetelor lui Hauser, aruncându-i în faţă un val de aşchii. Ecoul veni puţin mai târziu, rostogolindu-se peste prăpastie.

Hauser îşi coborî grăbit arma.

– Acum, dacă tot am stabilit că nu este o cacealma, spune-le soldaţilor tăi să ne lase să trecem.

– Şi? zise Hauser.

– Ai podul, mormântul şi Codicele. Tot ceea ce vrem sunt vieţile noastre.

Auzind asta, Hauser îşi puse arma pe umăr.

– Complimentele mele, spuse el.

Tom, cu mişcări lente, luă canistra şi, folosind o bucată desprinsă din împletitura podului, o legă în jurul unuia dintre cablurile principale.

– Spune-le oamenilor tăi să ne lase să trecem. Tu rămâi acolo unde eşti. Dacă ni se întâmplă ceva, trăgătorul nostru

nimereşte canistra şi podul tău preţios va arde cu tine cu tot. Ai înţeles?

Hauser făcu un semn de încuviinţare din cap.

– N-am auzit ordinul, Hauser!

Hauser îşi făcu mâinile pâlnie în dreptul gurii.

– Soldaţi! strigă el în spaniolă. Lăsaţi-i să plece! Nu-i atacaţi când trec! Îi eliberez!

Urmă o pauză.

Hauser strigă:

– Vreau un răspuns la ordin!

– *Sí, señor,* veni răspunsul.

Familia Broadbent se îndreptă spre celălalt capăt al podului.

81

Hauser stătea în mijlocul podului, mintea lui trebuind să accepte faptul că un ţintaş de elită – fără îndoială, femeia aceea blondă care venise cu Tom Broadbent – îl avea în vizor. „O armă veche şi nefolositoare", îi spusese soldatul. *Sigur.* Trăsese un glonţ la picioarele lui, de la trei sute cincizeci de metri. Gândul că acum îl avea în cătarea armei era neplăcut, dar încerca în acelaşi timp o senzaţie straniu de excitantă.

Privi canistra legată de cablu. Distanţa de unde stătea el, până la canistră, era de mai puţin de treizeci de metri. Podul se legăna din cauza curenţilor. Ar fi dificil să lovească o ţintă mişcându-se în trei planuri. O împuşcătură aproape imposibilă, de fapt. În zece secunde el ar ajunge la canistră, ar smulge-o de pe cablu şi ar arunca-o în prăpastie. Dacă apoi s-ar întoarce şi ar alerga spre celălalt capăt al podului, ar fi reprezentat o ţintă în mişcare ieşind rapid din bătaia armei. Care era probabilitatea să-l nimerească? El ar alerga iute de-a lungul unui pod *care se legăna:* din nou mişcându-se în trei planuri, în raport cu punctul ei de tragere. N-ar fi în stare să-l nimerească. În plus, era femeie. Evident că ştia să tragă, dar nici o muiere nu ştia să tragă atât de bine.

Da, totul putea să fie făcut repede, înainte ca familia Broadbent să scape, iar ea nu-l va nimeri niciodată pe el sau canistra. *Niciodată.*

Se ghemui şi sări către canistra de gaz.

Aproape imediat auzi o bufnitură de la un glonţ tras în faţa lui, apoi ecoul. Continuă să fugă şi ajunse la canistră tocmai când un al doilea ecou îi răsuna în urechi. Altă lovitură ratată. Era prea uşor. Tocmai pusese mâna pe canistră, când auzi un pocnet şi văzu o explozie de lumină declanşându-se în faţa lui cu un fâşâit, urmată de o căldură dogoritoare. Se clătină înapoi, fluturându-şi braţul, surprins să vadă flăcări albastre târându-se peste tot pe el, pe braţe, pe piept, pe picioare. Căzu şi se rostogoli, lovindu-se, izbindu-şi braţul, dar era ca un Midas[1] în flăcări, şi tot ceea ce atingea lua foc. Lovi, urlă, dădu din picioare şi, dintr-odată, se simţi ca un înger, plutind pe aripi de aer, apoi închise ochii şi se abandonă într-o cădere lungă, rece, delicioasă.

[1] Personaj din mitologia greacă, rege pe care zeii l-au pedepsit pentru lăcomia lui, făcând ca tot ceea ce atingea să se transforme în aur. În cele din urmă, a murit de foame şi de sete, pentru că mâncarea şi băutura se transformau, şi ele, în aur. (n.tr.)

82

Tom se întoarse tocmai la timp ca să vadă meteorul uman în flăcări în care se transformase Hauser, căzând în prăpastia fără fund, licărind slab şi încet, în timp ce se izbea de norii de ceaţă înainte să dispară, nelăsând nimic altceva în urmă decât o dâră subţire de fum.

Întreaga secţiune de mijloc a podului, unde stătuse Hauser, era în flăcări.

– Plecaţi de pe pod! strigă Tom. Fugiţi!

Ezită, apoi alergă înapoi şi smulse sacul care conţinea Codicele. O clipă mai târziu, îşi prinse din urmă fraţii, care-l sprijineau pe tatăl lor, fugind cât de repede puteau spre capătul celălalt al podului. Soldaţii care păzeau partea aceea se retraseseră pe teren solid, întorcându-se cu faţa spre ei, iar acum blocau drumul, părând confuzi şi nesiguri, în stare să facă orice. Ultimul ordin al lui Hauser fusese să lase familia Broadbent să treacă, dar i-ar fi lăsat să treacă, până la urmă?

Conducătorul grupului, un locotenent, îşi ridică arma şi strigă:

– Opriţi-vă!

– Lasă-ne să trecem! strigă Tom în spaniolă.

Continuară să înainteze.

– Nu. Întoarceţi-vă!

– Hauser v-a ordonat să ne lăsaţi să trecem!

Tom simţea podul vibrând. Cablul aprins putea să cedeze în orice clipă.

– Hauser e mort, spuse aspru locotenentul. Acum eu sunt la conducere.

– Podul arde, pentru numele lui Dumnezeu!

Un zâmbet se furişă pe chipul lui *teniente*.

– Da.

Ca la un semn, întregul pod se clătină, iar Tom, tatăl şi fraţii lui se pomeniră aruncaţi în genunchi. Unul dintre cabluri se rupsese, trimiţând o jerbă de scântei în prăpastie, în timp ce podul şerpuia sub eliberarea bruscă de tensiune.

Tom se luptă să se salte în picioare, ajutându-şi fraţii să-l ridice pe tatăl lor.

– Trebuie să ne lăsaţi să trecem!

Soldatul răspunse cu o salvă de foc pe deasupra capetelor lor.

– Pieriţi odată cu podul. Acesta este ordinul meu! Oraşul Alb este al nostru acum!

Tom se răsuci; fum şi flăcări izbucneau din secţiunea de mijloc a podului, înteţite de curenţii ascendenţi de aer. Tom văzu un al doilea cablu începând să se destrame, aruncând bucăţi de fibre aprinse în aer.

– Ţineţi-vă! strigă el, apucându-şi tatăl.

Cablul se rupse cu un plesnet violent şi întreaga suprafaţă a podului căzu, precum o cortină. Ei se agăţară de cele două cabluri rămase, luptându-se să-l susţină pe tatăl lor, slăbit. Podul se mişca înainte şi înapoi, ca un arc.

– Soldaţi sau nu, zise Tom, să ieşim naibii de pe podul ăsta!

Începură să înainteze de-a lungul celor două cabluri rămase, cu picioarele pe cel de jos, ţinându-se de celălalt cu mâinile, ajutându-l şi pe Broadbent.

Teniente şi cei trei soldaţi ai lui înaintară cu doi paşi.

– Pregătiți-vă să trageți!

Se așezară în poziție stabilă pentru tragere și țintiră.

Tom și familia lui erau acum la doar șapte-opt metri de pământ, iar soldații ar fi tras din plin în ei. Știa că nu puteau decât să înainteze spre oamenii care se pregăteau să-i omoare.

Cel de-al treilea cablu se rupse ca un arc, iar unda șocului aproape că îi aruncă pe toți de pe pod. Rămășițele podului atârnau de un singur cablu, legănându-se înainte și înapoi.

Teniente își îndreptă arma spre ei.

– Muriți acum, spuse el în engleză.

Se auzi o bufnitură surdă, dar nu venea din arma lui. O expresie surprinsă apăru pe chipul lui *teniente,* care păru că face o plecăciune în fața lor, cu o săgeată lungă ieșindu-i prin ceafă. Asta provocă o confuzie de moment printre ceilalți cinci soldați și, în acea clipă, un strigăt care-ți îngheța sângele se auzi de la marginea pădurii, urmat de o ploaie uriașă de săgeți. Războinicii Tara se revărsară din junglă și începură să gonească pe suprafața netedă, sărind și urlând, trăgând cu săgeți din fugă. Soldații, luați prin surprindere din flanc, în câmp deschis, își aruncară armele, încercând să se retragă panicați, dar fură transformați instantaneu în pernuțe de ace, loviți în același timp de zeci de săgeți; se clătinară, ca niște porci spinoși beți, înainte să cadă la pământ.

O clipă mai târziu, Tom și frații lui puneau piciorul pe pământ... tocmai când ultimul cablu se rupea într-un nor mare de scântei. Cele două capete în flăcări ale podului se legănară leneș spre pereții canionului și se izbiră de ei cu un târșâit și cu o cascadă de resturi incandescente.

Se terminase. Podul dispăruse.

Tom privi înainte și o zări pe Sally ridicându-se din tufișurile din față și alergând spre ei. Înaintară către ea, sprijinindu-și tatăl, ajutați de războinicii Tara. În câteva clipe, ajunseseră la ea. Tom o cuprinse în brațe și se îmbrățișară, în

timp ce Ştrengarul Păros, acum din nou în siguranţă în buzunarul lui Tom, chiţăi prins la mijloc.

Tom privi în spate. Cele două bucăţi de pod atârnau deasupra prăpastiei, încă arzând. Şase bărbaţi fuseseră prinşi în Oraşul Alb. Stăteau pe marginea prăpastiei, holbându-se la resturile care se legănau. Ceţurile începură să se ridice şi, încet, încet, feţele tăcute, stupefiate, dispărură.

83

Coliba era caldă şi vag parfumată de fum şi de ierburi medicinale. Tom intră, urmat de Vernon, Philip şi Sally. Maxwell Broadbent zăcea într-un hamac, cu ochii închişi. Broaştele orăcăiau afară, în noaptea liniştită. Un tânăr vraci Tara pisa ierburi într-un colţ al colibei, sub ochiul vigilent al lui Borabay.

Tom îşi puse o mână pe fruntea tatălui său. Temperatura creştea. Gestul îl făcu pe tatăl lui să deschidă ochii. Chipul îi era tras, ochii îi luceau de febră şi de lumina focului. Bătrânul schiţă un zâmbet.

– Cum mă fac bine, Borabay îmi va arăta cum să pescuiesc cu sulița, în stil Tara.

Borabay îl aprobă cu un semn din cap.

Privirea neliniştită a lui Broadbent se plimbă peste cei prezenţi, căutând sprijin.

– Ei, Tom? Ce zici?

Tom încercă să spună ceva, dar nu reuşea să scoată nici un cuvânt.

Tânărul vraci se ridică şi-i oferi lui Broadbent o cană din lut plină cu un lichid întunecat şi maroniu.

– Nu încă una din astea, bombăni Broadbent. E mai rău decât uleiul din ficat de cod pe care mi-l turna mama pe gât în fiecare dimineaţă!

– Bea, tată, spuse Borabay. Bun pentru tine.

– Ce este? întrebă Broadbent.

– Medicament.

– Ştiu asta, dar ce *fel* de medicament? Nu te poţi aştepta să înghit ceva, fără să ştiu ce este.

Maxwell Broadbent se dovedea un pacient dificil.

Sally vorbi:

– Este *Uña de Gato, Uncaria tomentosa*[1]. Rădăcina uscată este un antibiotic.

– Cred că nu strică. Broadbent luă cana, înghiţi. Se pare că avem un exces de doctori pe aici. Sally, Tom, Borabay, iar acum vraciul ăsta tânăr şi vrăjitor. Ai crede că sunt grav bolnav.

Tom îşi întoarse privirea spre Sally.

– Lucrurile pe care le vom face împreună, când o să mă însănătoşesc, spuse Broadbent.

Tom înghiţi în sec din nou. Tatăl lui, văzându-i stânjeneala – nimic nu-i scăpa –, se răsuci spre el.

– Ei bine, Tom? Tu eşti singurul doctor adevărat de aici. Care e diagnosticul?

Tom încercă să schiţeze un zâmbet. Tatăl lui îl privi mult timp, apoi se lăsă pe spate, oftând.

– Pe cine păcălesc eu?

Se lăsă o tăcere îndelungată.

– Tom? Deja mor de cancer. Nu poţi să-mi spui nimic mai rău decât asta.

– Ei bine, începu Tom, glonţul ţi-a perforat cavitatea peritoneală. Ai infecţie şi de aceea ai făcut şi febră.

– Şi diagnosticul?

---

[1] Specie de plantă cu flori, răspândită în America de Sud, numită popular gheara-mâţei. Are proprietăţi antiinflamatoare, ajutând mai ales în infecţii virale. (n.tr.)

Tom ezită iar. Cei trei fraţi ai lui şi Sally îl priveau, concentraţi. Tom ştia că tatăl lui nu se va mulţumi cu altceva decât cu adevărul gol-goluţ, netrunchiat.

– Nu este unul bun.

– Continuă.

Tom nu reuşea să rostească.

– Atât de rău? zise tatăl lui.

Tom încuviinţă din cap.

– Dar cum rămâne cu antibioticele pe care mi le dă vraciul ăsta? Şi cu toate remediile alea minunate din Codicele pe care tocmai l-ai salvat?

– Tată, tipul de infecţie pe care o ai, septicemie, nu poate fi vindecată de nici un antibiotic. Nimic altceva decât o operaţie serioasă n-o poate vindeca, iar acum este probabil prea târziu chiar şi pentru asta. Medicamentele nu pot să facă totul.

Se lăsă liniştea. Broadbent se întoarse şi privi în sus.

– La naiba, zise el în sfârşit, către tavan.

– Ai încasat glonţul acela pentru noi, spuse Philip. Ne-ai salvat vieţile.

– Cel mai bun lucru pe care l-am făcut vreodată.

Tom îşi puse mâna pe braţul tatălui său. Era extrem de fierbinte.

– Îmi pare rău.

– Prin urmare, cât timp mai am?

– Două sau trei zile.

– Dumnezeule! Atât de puţin?

Tom încuviinţă din cap.

Se întinse înapoi cu un oftat.

– Cancerul m-ar fi răpus în câteva luni, oricum. Deşi ar fi fost al naibii de bine să-mi petrec lunile alea cu fiii mei. Sau numai o săptămână.

Borabay veni şi-şi puse mâna pe pieptul tatălui său.

– Eu pare rău, tată.

Broadbent îi acoperi mâna cu cea a lui.

– Şi eu pare rău. Se întoarse şi se uită la fiii lui. Şi nici nu pot să mai privesc *Madonna* lui Lippi o singură dată. Atunci când eram în mormânt, m-am tot gândit cum, dacă aş mai privi măcar o dată *Madonna,* totul ar fi bine.

Îşi petrecură noaptea în colibă, veghindu-şi tatăl muribund. El era neliniştit, dar antibioticele, cel puţin pentru moment, controlau infecţia. Când se crăpă de ziuă, bătrânul era încă lucid.

– Am nevoie de nişte apă, spuse el, cu vocea aspră.

Tom ieşi din colibă cu un urcior, îndreptându-se spre pârâul din apropiere. Satul Tara tocmai se trezea. Focurile pentru gătit erau aprinse şi frumoasele vase, tigăi şi supiere franţuzeşti suflate cu nichel şi cupru îşi făceau apariţia. Fumul se ridica în spirale spre cerul dimineţii. Găinile scurmau în piaţa murdară şi mulţi câini hoinăreau, căutând resturi. Un copilaş ieşi legănându-se dintr-o colibă, purtând un tricou cu Harry Potter, şi făcu pipi. Chiar şi într-un trib atât de izolat, se gândi Tom, ajunsese civilizaţia occidentală. Cât va dura până când Oraşul Alb îşi va oferi comorile şi secretele lumii?

În timp ce Tom se întorcea ducând apa, auzi o voce ascuţită. Bătrâna, nevasta lui Cah, ieşise din coliba ei şi gesticula spre el cu o mână încovoiată.

– *Wakha!* spuse ea, agitându-se.

Tom se opri, îngrijorat.

– *Wakha!*

El făcu un pas prudent către ea, aşteptându-se într-o măsură să fie tras de păr sau să-i fie pipăite testiculele.

În schimb, bătrâna îl luă de mână şi-l trase spre coliba ei.

– *Wakha!*

El urmă fără tragere de inimă silueta aplecată în coliba plină de fum.

Şi acolo, în lumina slabă, sprijinită de un stâlp, stătea *Madonna cu struguri* de Fra Filippo Lippi. Tom se holbă la capodopera renascentistă şi făcu un pas nesigur spre ea, apoi

rămase locului, abia venindu-i să creadă că era adevărat. Discrepanța dintre coliba dărăpănată și tablou era prea mare. Chiar și în întuneric, strălucea frumos, iradiind, Fecioara cu păr auriu, doar o adolescentă, ținându-și copilașul, care îndesa un strugure în gură cu două degete roz. Un porumbel plutea deasupra lor, răspândind o lumină aurie.

El se întoarse spre bătrână, uimit. Ea îl privea cu un zâmbet larg pe chipul ridat, cu gingiile roz lucind. Se duse la pictură, o ridică și i-o înfipse în brațe.

– *Wakha!*

Ea îi făcu semn s-o ducă în coliba tatălui său. Merse în urmă, împingându-l ușor cu mâinile.

– *Teh! Teh!*

Tom porni prin luminișul umed, strângând tabloul în brațe. Cah probabil că-l păstrase pentru el. Era un miracol! Intră în colibă și întinse tabloul. Philip îl privi, scoase un strigăt și căzu pe spate. Broadbent se holbă la el, cu ochii din ce în ce mai mari. La început, nu zise nimic, apoi se lăsă în hamacul lui, cu o expresie de frică pe chip.

– La naiba, Tom! Încep halucinațiile!

– Nu, tată. Îi aduse tabloul mai aproape. E adevărat. Atinge-l!

– Nu, nu-l atinge, strigă Philip.

Broadbent întinse o mână tremurătoare și atinse suprafața tabloului.

– Bună, murmură el. Se întoarse spre Tom. Nu visez?

– Nu, nu visezi.

– Cum Dumnezeu ai făcut rost de el?

– Era la ea.

Se răsuci spre bătrână, care stătea în pragul ușii, cu un zâmbet știrb pe față. Borabay începu să-i pună întrebări, iar ea vorbi în cele din urmă. Borabay ascultă, clătinând din cap. După aceea, se întoarse spre tatăl lui.

– Ea spus soțul ei lacom, păstrat multe lucruri din mormânt. Ascuns în peșteră din spate sat.

– Ce lucruri? întrebă Broadbent, tăios.

– Ea nu ştiut. Ea spus Cah furat aproape toată comoară din mormânt. El umplut cutii cu pietre, în loc. El spus el nu vrut pune comoară om alb în mormânt Tara.

– Ca să vezi, spuse Broadbent. În timp ce eram în mormânt, erau câteva coşuri care păreau mai uşoare decât ar fi trebuit să fie, aproape goale. Dar nu puteam să le deschid în întuneric. Asta făceam în mormânt, chiar înainte să apară Hauser, verificam să văd dacă puteam să rezolv misterul. Al naibii Cah, ce şmecher! Ar fi trebuit să ştiu. A plănuit totul de la început. Dumnezeule, era la fel de lacom ca şi mine!

Broadbent îşi aruncă ochii înapoi la tablou. Reflecta văpaia focului, lumina care pâlpâia jucându-se pe chipul tânăr al Fecioarei. Se lăsă o tăcere îndelungată cât timp privi. După aceea închise ochii şi spuse:

– Aduceţi-mi un stilou şi o hârtie. Acum am ceva să vă las. Voi face un testament nou.

Îi aduseră un creion şi o rolă de hârtie din scoarţă de copac lui Maxwell Broadbent.

– Să te lăsăm singur? întrebă Vernon.

– Nu. Am nevoie de voi aici. Şi tu, Sally. Veniţi! Adunaţi-vă în jurul meu!

Veniră şi se aşezară în jurul hamacului său. Atunci, el îşi drese glasul.

– Ei bine, fiii mei. Şi... (îşi întoarse privirea spre Sally) viitoarea mea noră. Iată-ne împreună. Se opri. Şi ce fii grozavi am... Păcat că mi-a luat atât de mult până să-mi dau seama. Îşi drese vocea. Nu mai am multă vlagă, iar capul mi-l simt ca un dovleac, aşa că voi fi scurt.

Ochii lui, încă limpezi, se rotiră în jurul camerei.

– Felicitări! Aţi reuşit. V-aţi câştigat moştenirea şi mi-aţi salvat viaţa. Mi-aţi arătat ce tată neghiob am fost...

– Tată...

– Fără întreruperi! Am câteva sfaturi la despărţire. Hârâi. Iată-mă pe patul de moarte, cum să rezist tentaţiei? Inspiră adânc. Philip, dintre toţi fiii mei, tu semeni cel mai mult cu mine. Am văzut, în ultimii ani, cum aşteptările tale

la o moştenire mare ţi-au umbrit viaţa. Nu eşti lacom de la natură, dar, atunci când aştepţi o jumătate de miliard de dolari, asta are un efect coroziv. Te-am văzut trăind peste posibilităţile tale, încercând să te pretinzi un cunoscător bogat, sofisticat, în cercul tău din New York. Ai aceeaşi boală ca şi mine, nevoia de a poseda frumuseţea. Uită de ea. Pentru asta sunt muzeele. Trăieşte o viaţă mai simplă. Preţuieşti cu adevărat arta, şi asta ar trebui să-ţi fie răsplata, nu recunoaşterea şi faima. Şi am auzit că eşti un profesor dat naibii!

Philip făcu un semn scurt de aprobare din cap, cu toate astea nu prea încântat.

Broadbent mai trase două guri de aer, anevoios. După aceea, se întoarse spre Vernon.

– Vernon... Tu eşti un căutător, iar acum văd, în sfârşit, cât de importantă este această alegere pentru tine. Problema ta este că te laşi înşelat. Tu eşti un inocent. Există o regulă generală, Vernon: atunci când se cer bani, religia este un rahat. Nu costă nimic să te rogi într-o biserică.

Vernon încuviinţă, la rândul lui.

– Iar acum, Tom. Dintre toţi fiii mei, tu eşti cel mai diferit de mine. Nu te-am înţeles niciodată cu adevărat. Tu eşti cel mai puţin materialist dintre fiii mei. M-ai respins cu mult timp în urmă, poate din motive întemeiate.

– Tată...

– Taci! Spre deosebire de mine, tu eşti disciplinat în felul în care îţi trăieşti viaţa. Ştiu că tot ceea ce doreai să faci era să devii paleontolog şi să cauţi fosile de dinozauri. Ca un prost, eu te-am împins spre medicină. Ştiu că eşti un veterinar bun, deşi n-am înţeles niciodată de ce-ţi iroseşti talentul tău nemăsurat vindecând cai în rezervaţia indienilor navajo. Ceea ce am înţeles, în sfârşit, este că trebuie să-ţi respect deciziile din viaţă. Dinozauri, cai, orice. Fă ce vrei să faci, ai binecuvântarea mea! Ce am

mai văzut eu este *integritatea* ta. Integritatea este un lucru pe care eu nu l-am avut cu adevărat şi mă deranja să-l văd atât de puternic într-unul dintre fiii mei. Nu ştiu ce ai fi făcut cu o moştenire mare şi cred că nici tu nu ştii. N-ai nevoie de bani şi nu-i vrei cu adevărat.

– Da, tată.

– Iar acum, Borabay... Tu eşti cel mai vârstnic şi totuşi cel mai nou fiu al meu. Te-am cunoscut pentru puţin timp, dar într-un fel ciudat simt că pe tine te cunosc cel mai bine. Te-am cercetat şi-mi dau seama că eşti un pic lacom, ca mine. Abia aştepţi s-o ştergi de aici, să mergi în America şi să te bucuri de o viaţă bună. Nu-ţi prea găseşti locul printre războinicii Tara. Ei bine, nu-i nimic! Vei învăţa repede. Ai un avantaj, deoarece ai avut o mamă bună şi nu m-ai avut pe mine ca tată, să te stric.

Borabay voia să spună ceva, dar Broadbent îşi ridică mâna.

– Nu poate omul să ţină un discurs pe patul de moarte, fără să fie întrerupt? Borabay, fraţii tăi te vor ajuta să ajungi în America şi să obţii cetăţenia. Odată ajuns acolo, vei deveni mai american decât americanii, n-am nici o îndoială.

– Da, tată.

Broadbent oftă şi-şi aruncă privirea spre Sally.

– Tom, aceasta este femeia pe care n-am întâlnit-o niciodată, dar îmi doresc s-o fi întâlnit. Ai fi un mare prost dacă ai lăsa-o să-ţi scape!

– Nu sunt un peşte, spuse Sally, pe un ton tăios.

– Ah! Exact ce spuneam! Un pic înţepată, poate, dar o femeie uimitoare!

– Ai dreptate, tată!

Broadbent se opri, respirând greu. Acum, vorbitul însemna un efort; sudoarea îi apăruse pe frunte.

– Sunt pe punctul de a-mi scrie testamentul. Vreau ca fiecare să-şi aleagă un obiect din colecţia din peşteră. Restul, dacă puteţi să-l scoateţi din ţară, mi-ar plăcea să-l donaţi

unui muzeu sau muzeelor pe care le alegeți. Începem de la cel mai mare la cel mai mic. Borabay, tu începi.

Dar Borabay zise:

– Eu aleg ultimul. Ce vreau eu nu în peșteră.

Broadbent făcu un semn de încuviințare din cap.

– Foarte bine. Philip? De parcă n-aș fi ghicit. Ochii îi rătăciră spre *Madonna*. Tabloul de Lippi este al tău.

Philip încercă să zică ceva, dar nu reuși.

– Iar acum, Vernon?

Urmă tăcerea, iar Vernon spuse:

– Mi-ar plăcea tabloul de Monet.

– Mă gândeam că asta vei spune. Cred că ai putea să iei cincizeci de milioane sau mai mult pe el. Și sper că-l vei vinde. Dar Vernon, te rog, *fără* fundații. Nu risipi nici un ban. Când, în sfârșit, vei găsi ceea ce cauți, poate că atunci vei avea înțelepciunea să dai un pic din banii tăi, *un pic*.

– Mulțumesc, tată!

– Te voi mai trimite înapoi cu un sac plin de pietre prețioase, ca să-l plătesc pe Unchiul Sam[1].

– Foarte bine.

– Iar acum, Tom, este rândul tău. Care e alegerea ta?

Tom privi spre Sally.

– Nouă ne-ar plăcea Codicele.

Broadbent încuviință din cap.

– Interesantă alegere! Este al vostru. Iar acum, Borabay, ultimul, dar nu cel din urmă. Care să fie lucrul misterios care nu se găsește în peșteră?

Borabay veni lângă pat și șopti la urechea lui Broadbent.

Bătrânul încuviință.

– Excelent! Consideră că s-a făcut!

Își pregăti creionul. Fața îi era toată numai broboane de sudoare, respirația – rapidă și superficială. Tom vedea că

---

[1] Numele popular al statului american (n.tr.)

nu va mai fi pentru mult timp lucid. Şi ştia cum era moartea prin septicemie.

– Acum, zise el, lăsaţi-mă zece minute singur, ca să-mi fac testamentul, apoi vom aduna martori şi-l vom pune în executare.

85

Tom stătea cu fraţii lui şi cu Sally sub nişte copaci, ca într-o catedrală, privind uriaşa procesiune funerară şerpuind pe drumul spre mormânt, care fusese proaspăt săpat în stâncile de calcar, mult deasupra satului. Era o privelişte uimitoare. Duceau corpul lui Maxwell Broadbent în fruntea procesiunii, purtat pe o targă de patru războinici. Fusese îmbălsămat după o străveche tehnică maya. În timpul ceremoniei funerare, noul şef al satului transformase cadavrul în El Dorado, Cel Aurit din legendele indiene, aşa cum populaţia maya îşi înmormântase odinioară împăraţii. Unseseră corpul cu miere, apoi îl presăraseră cu praf de aur, învelindu-l complet, pentru a-i da forma nemuritoare pe care o va lua în viaţa de apoi.

În spatele târgii tatălui lor venea o procesiune lungă de indieni ducând obiecte de pus în mormânt: coşuri cu fructe şi legume uscate, nuci, *ollas*[1] cu ulei şi apă, apoi un număr mare de artefacte tradiţionale maya, precum statuete din jad, vase pictate, urcioare din aur bătut, arme, tolbe pline cu săgeţi,

---

[1] „Oale" – în limba spaniolă, în original

plase, sulițe, toate lucrurile de care Maxwell Broadbent ar fi avut nevoie în viața de apoi.

După aceea, șontâcăind, veni un indian ducând un tablou de Picasso cu o femeie dezbrăcată cu trei ochi, cap pătrat și coarne, urmată de scena uriașă a Bunei Vestiri pictată de Pontormo, dusă de doi indieni transpirați, apoi portretul Biei de Medici, de Bronzino, o pereche de statui romane, alte câteva tablouri de Picasso, un Braque, două Modigliani, un Cezanne, mai multe statui, obiecte mortuare din secolul al XX-lea. Procesiunea aceea bizară își croi drum pe coasta dealului, spre mormânt.

În sfârșit, veni și fanfara, dacă se putea numi așa. Era un grup de bărbați cântând la flaute făcute din tigve, suflând în trompete lungi din lemn și bătând cu bețe, cu un băiat care încheia șirul, lovind cât îl țineau puterile într-o tobă mare occidentală, jerpelită. Ștrengarul Păros, care fusese adoptat de trib, mergea pe umărul băiatului, urmărind spectacolul cu o privire plină de dispreț.

Tom simțea un amestec de tristețe și de eliberare. Era sfârșitul unei ere. Tatăl lui era mort. Era ultimul rămas-bun spus copilăriei lui. Vedea trecând prin fața ochilor lui lucrurile pe care le cunoscuse și le iubise, lucrurile cu care crescuse. Erau lucrurile pe care le iubise și tatăl lui. În timp ce procesiunea intra în mormântul din stânci, întunericul înghițea tot, oameni și obiecte laolaltă, iar apoi oamenii ieșiră, clipind și cu mâinile goale. Colecția tatălui său va fi închisă acolo, în siguranță, uscată, păzită și protejată, până în ziua în care el și frații lui puteau să se întoarcă și să ceară ceea ce era al lor. Comorile maya, desigur, vor rămâne în mormânt pentru totdeauna, ca să-i asigure lui Maxwell Broadbent o viață bună și fericită în lumea de apoi. Dar comorile occidentale le aparțineau, lăsate în păstrarea tribului Tara. Era o înmormântare de pomină. Doar împărații maya fuseseră înmormântați așa, și nu în ultimii o mie de ani.

La trei zile după semnarea testamentului, Maxwell Broadbent murise. Nu mai avusese decât o zi de luciditate înainte să se cufunde în delir, comă şi moarte. Nici o moarte nu era frumoasă, se gândi Tom, dar aceasta avusese o anumită noblețe în ea, dacă putea să folosească un asemenea cuvânt.

Nu atât moartea, cât ultima zi lucidă din viața tatălui său era cea pe care Tom n-o va uita niciodată. Cei patru fii stătuseră cu el. Nu vorbiseră mult, iar atunci când o făceau, era despre lucruri minore: amintiri neînsemnate, povești, locuri uitate, glume pe care le spuseseră, oameni dispăruți de mult. Totuşi, ziua aceea când vorbiseră despre nimicuri fusese mai valoroasă decât toți anii de conversații importante despre lucruri însemnate, predicile, îndemnurile de la tată la fiu, sfaturile, filosofiile şi discuțiile din timpul cinei. După o viață de contraziceri, Maxwell îi înțelesese în cele din urmă, iar ei îl înțeleseseră la rândul lor. Şi abia puteau să stea de vorbă, atât de extaziați erau. Era simplu şi profund.

Tom zâmbi. Tatălui său i-ar fi plăcut propria înmormântare. Ar fi fost încântat să vadă procesiunea uriaşă prin pădure, trompetele gigantice din lemn mugind, tobele bătând, fluierele din bambus acompaniind, femeile şi bărbații cântând şi bătând din palme, pe rând. Un mormânt imens fusese proaspăt săpat în stâncă, inaugurând o nouă necropolă pentru tribul Tara. Oraşul Alb fusese izolat prin arderea podului, lăsându-i pe şase dintre mercenarii lui Hauser în urmă. În cele şase săptămâni, timp în care fusese construit mormântul, satul zumzăise zilnic cu ştiri despre soldații prinşi în capcană. Veniseră la capul podului din timp în timp, trăgând cu armele, strigând, implorând, amenințând. Pe măsură ce zilele şi săptămânile treceau, cei şase se împuținaseră, rămânând patru, apoi trei, apoi doi. Acum mai era numai unul, iar acesta nu mai striga şi nu-şi mai agita arma. Doar stătea acolo, o siluetă sfrijită, mică, fără să spună nimic, aşteptându-şi moartea. Tom încercase să convingă tribul Tara să-l salveze, dar Tara erau

intransigenţi; doar zeii puteau să refacă podul. Dacă zeii doreau să-l salveze, ar fi făcut-o.

Bineînţeles că nu l-au salvat.

Bubuitul tobei mari îl readuse pe Tom la spectacolul din prezent. Toate obiectele mortuare fuseseră îngrămădite în mormânt, iar acum venise timpul să-l închidă. Bărbaţii şi femeile stăteau în pădure, cântând o melodie de jale, răscolitoare, în timp ce un preot flutura o legătură de ierburi sacre, fumul parfumat plutind pe lângă ei. Ceremonia continuă până când soarele atinse orizontul vestic, iar atunci se opri. Şeful împlântă capătul cheii din lemn, iar uşa cea mare din piatră a mormântului se închise cu un bubuit sonor, tocmai când ultimele raze dispăreau. Totul era liniştit.

În timp ce se întorceau în sat, Tom spuse:

– Îmi doresc doar ca şi tata să fi văzut asta.

Vernon îl luă după umeri.

– A văzut, Tom. Desigur că a văzut.

Lewis Skiba stătea în balansoarul de pe veranda încovoiată a cabanei din lemn, privind peste lac. Dealurile erau învăluite în aureola toamnei, apa părea o oglindă întunecată care reflecta bolta cerului de seară. Era exact aşa cum îşi amintea el. Docul înainta aplecat în apă, cu o canoe legată la capăt. Parfumul acelor încălzite de pin plutea în aer. Un cufundar striga de pe celălalt mal, ţipătul lui jalnic pierzându-se printre dealuri, un alt cufundar răspunzându-i de la mare distanţă, cu vocea la fel de pală precum lumina unei stele.

Skiba sorbi apa proaspătă de izvor şi se legănă încet pe spate, scaunul şi veranda scârţâind amândouă în semn de protest. Pierduse totul. Prezidase prăbuşirea celei de-a noua companii farmaceutice din lume, în ordinea mărimii. Urmărise cum acţiunile căzuseră până la cincizeci de cenţi, înainte ca negocierea lor să fie suspendată pentru totdeauna. Fusese obligat să invoce Capitolul 11, şi douăzeci de mii de angajaţi îşi văzuseră fondurile de pensii şi economiile de-o viaţă dispărând. Fusese concediat de consiliu, calomniat de acţionari şi de comitetele din Congres şi ajunsese ţinta

emisiunilor târzii de televiziune. Era cercetat penal pentru fraude în contabilitate, manipularea acțiunilor, dezvăluire de informații interne și autonegociere. Skiba își pierduse casa și nevasta, iar avocații aproape că terminaseră să mestece din averea lui. Nimeni nu-l mai iubea acum, cu excepția copiilor săi.

Cu toate acestea, Skiba era un om fericit. Nimeni nu-i înțelegea fericirea. Credeau că-și pierduse mințile, că avea un fel de cădere nervoasă. Nu știau cum era să fii scos chiar din flăcările iadului.

Ce anume îi pătase mâinile, acum trei luni, în biroul acela întunecos? Sau în cele trei luni care urmaseră? Acele trei luni de tăcere din partea lui Hauser fuseseră cele mai înnegurate din viața lui Skiba. Tocmai când i se părea că acest coșmar nu se va mai termina vreodată, dintr-odată primise vești. *New York Times* publicase un articol mic, îngropat în secțiunea B, care anunța crearea Fundației Alfonso Boswas, o organizație nonprofit dedicată traducerii și publicării unui anumit Codice maya din secolul al nouălea, găsit în colecția răposatului Maxwell Broadbent. Potrivit președintelui fundației, doctorul Sally Colorado, Codicele era o carte maya despre vindecare, de o utilitate extraordinară în cercetările pentru noi medicamente. Fundația fusese întemeiată de către cei patru fii ai răposatului Maxwell Broadbent. Articolul menționa că acesta murise pe neașteptate în timpul unei vacanțe cu familia în America Centrală.

Asta era tot. Nu se menționa numele lui Hauser, Orașul Alb, mormântul pierdut, tatăl nebun îngropându-se cu banii lui, nimic.

Câteva zile mai târziu, observase un alt articol curios în *Times*, unul pe care aproape că-l trecuse cu vederea, înainte ca semnificația lui să-l lovească. Se petrecuse un scandal neînsemnat la Yale, unde un profesor își pierduse funcția și fusese dat în judecată de compania farmaceutică gigant Hartz, care susținea că el fraudase compania cu un milion de dolari,

pentru un manuscris „ierbologic" maya inexistent. Altcineva, se părea, sperase să se îmbogățească de pe urma Codicelui.

Skiba se simțise de parcă întreaga greutate a lumii i-ar fi fost ridicată de pe umeri. Familia Broadbent era în viață. Nu fusese nici unul omorât. Hauser nu reușise să ia Codicele și, ceea ce era mai important, nu reușise să-i omoare. Skiba nu va ști niciodată ce se întâmplase și ar fi prea periculos să cerceteze. Singurul lucru pe care-l cunoștea era că nu se făcea vinovat de crimă. Da, era vinovat de infracțiuni teribile și avea multe de ispășit, dar luarea unei vieți de om, chiar și a lui, nu se număra printre ele.

Mai era ceva. Fiind deposedat de orice, bani, proprietăți, reputație, putea, în sfârșit, să vadă din nou. Scara valorilor se prăbușise. Vedea la fel de limpede ca și cum ar fi fost copil din nou, toate lucrurile rele pe care le făcuse, infracțiunile pe care le comisese, egoismul și lăcomia. Putea să urmărească acum, cu o claritate exactă, spirala decăderii etice pe care alunecase în timpul carierei sale de succes. Era atât de ușor să devii ambiguu, să confunzi prestigiul cu cinstea, puterea cu responsabilitatea, lingușeala cu loialitatea, profitul cu meritele! Trebuia să fii un om cu o excepțională putere de înțelegere ca să-ți păstrezi integritatea într-un sistem precum acesta.

Skiba zâmbi în timp ce privea peste oglinda lacului, urmărind cum totul dispărea în amurg, toate lucrurile pentru care muncise, tot ceea ce fusese atât de important pentru el odinioară. La sfârșit, chiar și cabana din lemn va trebui să dispară, iar el nu se va mai uita niciodată la lacul acesta.

Nu conta. Murise și renăscuse. Acum putea să-și înceapă noua viață.

87

Jimmy Martinez, din cadrul Departamentului de Poliție al orașului Santa Fe, se așeză pe scaun. Tocmai pusese telefonul în furcă. Frunzele din plopul de afară căpătaseră un galben auriu, bogat, și un vânt rece cobora din munți. Privi spre partenerul lui, Willson.

– Reședința Broadbent, din nou? întrebă Willson.

Martinez făcu un semn de încuviințare din cap.

– Mda. Ar fi trebuit ca vecinii aceia să se fi obișnuit până acum.

– Bogătașii ăștia... Cine îi înțelege?

Martinez clătină din nou din cap, în semn de aprobare.

– Cine crezi că este cu adevărat personajul ăsta? Ai mai văzut așa ceva? Un indian tatuat din America Centrală, plimbându-se în costumele bătrânului, fumându-i pipa, călărindu-i caii, prin ferma aia de cinci sute de hectare, comandându-le servitorilor, jucându-se de-a nobilul de țară, insistând ca toată lumea să-i spună *sir*?

– El deține domeniul, spuse Martinez. Am verificat, totul este legal.

– Sigur că deține domeniul! Dar întrebarea mea este: Cum naiba a pus mâna pe el? Proprietatea aceea valorează douăzeci, treizeci de milioane. Şi, ca s-o întreții, ce mama naibii, ai nevoie de două milioane pe an. Chiar crezi că un tip ca ăsta are bani?

Martinez zâmbi.

– Da.

– Ce vrei să spui cu „da"? Jimmy, individul are dinții piliți! E un nenorocit de *sălbatic!*

– Nu, nu este. Este un Broadbent.

– Ai înnebunit? Crezi că indianul ăla cu lobii urechilor până la pământ este un Broadbent? Fugi de-aici, Jimmy, ce-ai luat?

– Seamănă cu ei.

– I-ai întâlnit?

– M-am întâlnit cu doi dintre fii. Îți spun, el este un alt fiu de-al bătrânului.

Willson se holbă la el, uluit.

– Bătrânul avea o reputație în sensul ăsta. Ceilalți fii au luat operele de artă, el s-a ales cu casa şi cu un sac de bani. Simplu.

– Un fiu al lui Broadbent *indian?*

– Sigur. Pun pariu că bătrânul s-a culcat cu o femeie din America Centrală, într-una din expedițiile lui.

Willson se lăsă pe spătarul scaunului, profund impresionat.

– Vei fi locotenent într-o zi, ştii asta, Jimmy?

Martinez încuviință din cap cu modestie.

– Ştiu.

„Salutări din viața de apoi", declară Maxwell Broadbent pe caseta video lăsată în urmă după misterioasa lui dispariție. Cunoscut vânător de comori și jefuitor de morminte, Broadbent a adunat o colecție de peste o jumătate de miliard de dolari alcătuită din neprețuite opere de artă, pietre prețioase și artefacte, înainte să dispară – împreună cu întreaga avere – din conacul său din New Mexico.

Ca o ultimă provocare adresată celor trei fii ai săi, Broadbent se îngroapă cu comoara lui undeva în lume, ascunzându-se ca un străvechi faraon egiptean. Dacă fiii vor să-și obțină moștenirea, trebuie să descopere mormântul ascuns cu grijă al tatălui lor.

Cursa pornește, numai că printre comorile lui Broadbent se află și un antic Codice maya, care s-ar putea dovedi mult mai important decât risipa de bogății materiale, iar fiii lui Broadbent nu sunt singurii plecați în căutarea lui.

Preston păstrează aventura la un nivel ridicat,
presărând din belșug drumul
cu surprize de mare clasă.

PEOPLE

ISBN 978-973-103-355-6

9 789731 033556

www.rao.ro
www.raobooks.com

rao international publishing company